

Giới thiệu Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja

Đây là hành trình một cô gái siêu bí ẩn xuyên tới thế giới Hokage, từng bước trở nên mạnh mẽ, làm chủ vận mệnh của mình...

Lưu ý : Trong quá trình viết truyện, vì đây là một bộ đồng nhân nên ngoại trừ tính cách nhân vật thì các tình tiết diễn ra xung quanh sẽ bị ta thay đổi, không nhiều thì ít. Vì vậy, khi mọi người thấy ta đột nhiên tua qua hoặc nói ngắn gọn sơ lược thôi thì hãy tự hiểu là cái chi tiết đó đã có sẵn trong nguyên tác, và ta nhắc tới chỉ đơn giản là để mọi người xác định được mốc thời gian thôi nhé *cười* nếu muốn tìm hiểu rõ hơn về chi tiết đó, rất đơn giản, nó chắc chắn đã có hết trong manga và anime rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đêm khuya thanh vắng, các hoạt động trong ngày đã dừng lại, trong không gian chỉ còn tiếng gió lạnh vù vù thổi, đâu đó vang lên âm thanh sột soạt của động vật bò sát và tiếng cành lá phát phơ của vài cây đại thụ đang trải bóng dài như những cánh tay vươn trên mặt đất. Khung cảnh âm u quý dị lạ thường.

Cạch!

Một tiếng động khẽ vang lên, lạc giữa không gian tĩnh lặng có vẻ phá lệ nổi bật.

Cánh cửa từ từ mở ra, tấm gỗ to nặng chậm chạp lê trên mặt đất, kéo theo một đồng bụi mù mịt bốc lên làm người đang cố lết vào phải ho khan mấy tiếng, thanh âm non nớt có chút khàn khàn. Không khó để nhận ra đây là một nữ hài tử. Tà váy dài màu trắng như cuộn lấy cả người cô bé, trông có chút buồn cười.

Nhưng nếu nhìn tới những vết máu đỏ loang lổ khắp người kia thì chẳng ai có thể cười nổi. Hàng chục vết thương của dao, của móng vuốt gây ra như muốn nghiền nát cơ thể, có chỗ vết thương sâu đến mức lộ ra xương trắng, quả thực vô cùng khủng bố. Cô bé mất máu thể này mà vẫn còn sống quả là kỳ tích.

Uri vừa bước chân vào phòng và đóng sập cánh cửa, cả cơ thể đã không thể chống đỡ đổ ập xuống sàn, mắt đã ý thức.

oOo

“Này!”

“...”

“Nha đầu! Nha đầu!”

“...”

“Còn sống không vậy?”

“...”

“Người mà không dậy ta đi tìm chủ nhân khác đấy nhé.”

“Ồn ào quá!!!! Cẩn thận ta đánh gãy chân ngươi, con hồ ly chết tiệt!” Rốt cuộc có một giọng nói đáp lại, nhưng nội dung lại tràn ngập cảnh cáo cùng mất kiên nhẫn.

“Giữ chứ? Ta kêu ngươi dậy cũng là có ý tốt thôi nha! Không lo dưỡng thương cầm máu, đợi tới lúc cơ thể nhiễm trùng rồi hoại tử thì đừng có hối hận.”

“Ý tốt? Ta một thân khổ sở thể này còn không phải do ngươi ban tặng? Đúng là không biết tốt xấu!”

“...” Bạn hồ ly nào đó đuối lý, ngượng ngùng cúi đầu, một bộ dáng nàng dâu nhỏ chịu ủy khuất. Nó cũng oan lắm có được không? Nhìn tướng khỏe mạnh lắm chứ nội thương bên trong không ít đâu.

Uri không để ý nhúc nhích tay, cảm thấy đã khá hơn một chút, bèn ngồi thẳng người dậy, chậm chạp đi lấy nước sạch rửa kỹ các vết thương. Tiếp đó, từ tay nàng xuất hiện một luồng sáng tím bạc, nhẹ nhàng phủ lên cơ thể. Không lâu sau, hàng chục miệng vết thương lấy tốc độ mất thương có thể thấy dần dần khép lại, đồng thời, trên vầng trán nhỏ bé ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt nàng cũng ngày càng tái xanh.

Cho đến khi vết thương cuối cùng biến mất không chút tung tích, Uri khẽ thở phào, ngã người xuống sàn thờ hồn hèn.

Mệt chết nàng rồi!

“Yukino.”

“Hừm?”

“Ra đây đi.”

Sau câu nói của nàng, xung quanh im lặng một chút. Sau đó, một quang sáng thánh khiết xuất hiện làm cho cả ngôi nhà sáng như ban ngày, đi cùng với nó là uy áp cường đại khiến cho vài đồ vật không chịu được rơi cả xuống đất, vỡ tan.

Luồng sáng dần thu hẹp, kết tinh thành một thực thể. Đó là một con hồ ly, kích thước chỉ bằng một con mèo lớn, lông toàn thân trắng như tuyết, cặp mắt to tròn đảo qua đảo lại, rất có linh tính, phía sau là chín cái đuôi nhỏ nhỏ phất phơ qua lại, quả thực vô cùng đáng yêu.

Nó phi tới bên cạnh Uri, hưng phấn nhìn các vết thương đã biến mất không chút tung tích.

“Nha đầu! Năng lực chữa trị của ngươi sao lại có thể biến thái như vậy!” Đến cả một vết sẹo mờ cũng không có.

“Chủ nhân của ngươi mà lại! Thế nào? Tự hào không?” Uri nâng mắt liếc cáo con, trêu chọc.

“Có chút. Nhưng nha đầu ngươi... lực phòng thủ vẫn yếu lắm, còn cần rèn luyện thêm.”

“Cái đó đương nhiên ta biết. Mà đừng có nha đầu này nha đầu nọ nữa, trông ngươi hết như một đứa con nít cố tỏ ra già dặn vậy. Ha ha.”

“Gi chứ! Cho dù ta mới chỉ là ấu thú nhưng xét về tuổi tác cũng dư sức làm lão tổ tông của ngươi rồi.”

“Có lão tổ tông nhà ai nhỏ bé như vậy sao? Còn nữa, ta là chủ nhân của ngươi, quản ngươi cái gì tuổi lớn tuổi nhỏ, đã nhận ta làm chủ thì phải nghe lời. Từ giờ ta gọi ngươi là Yukino, ngươi phải gọi ta là Uri.” Uri trừng mắt cảnh cáo.

“Biết rồi! Mà... ngươi kêu ta ra đây làm cái gì vậy?”

“Ngắm.”

“Cái...????!!!!”

“Đùa thôi. Ngồi đó nghỉ tý chờ ta hồi phục chakra lại chữa cho ngươi. Mấy vết thương của ngươi cũng không nặng.”

“...”

“...”

“...”

Một đêm ồn ào cứ thế trôi qua. Trong cuộc sống cô độc của Uri đã xuất hiện một người bạn, cùng sinh cùng tử, sát cánh bên nhau.

Có lẽ... việc thu phục con thần thú này là một quyết định đúng đắn.

oOo

“Oáp...” Ngáp một cái thật dài, Uri mở cặp mắt nhập nhèm, bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay nàng phải tới học viện ninja đăng ký một khóa huấn luyện. Hm... đã lâu lắm rồi nàng chưa được trải nghiệm lại không khí náo nhiệt ở trường học, có chút chờ mong a~.

Nhưng trước gác những chuyện đó sang một bên, việc nàng cần làm bây giờ là ~ lấp đầy bụng nhỏ đã.

Căn nhà này đã lâu không được sử dụng, khắp nơi đều phủ một lớp bụi mờ, ánh mặt trời chiếu qua càng làm nổi bật không khí u ám.

Phòng bếp cũng không ngoại lệ. Đồng bát đĩa nàng mua trước đó bị bỏ quên trong ngăn tủ cạnh bồn rửa bát cùng với hàng tá vật dụng làm bếp. Xem ra lát nữa phải tổng vệ sinh một phen mới có thể sống thoải mái được.

Uri đẩy cửa bước ra ngoài, hít một hơi thật sâu tận hưởng bầu không khí trong lành buổi sáng. Căn nhà của nàng tọa lạc gần bìa rừng, xung quanh là những tán cây lớn nhỏ, phủ rợp cả góc trời. Phụ cận không còn gia đình nào khác, nhưng từ đây đi về phía Tây không xa là một khu chợ nhỏ, chủ yếu là các hộ dân trong thôn trao đổi rau quả, vài vốc, lương thực,... Nàng sẽ tới đó ăn sáng trước.

Yukino sau khi được chữa trị đã sớm vào không gian khế ước đánh một giấc. Kỳ thực điều kiện trong đó rất tốt, nếu chuyên tâm dưỡng thương thì sớm muộn gì cũng sẽ khỏi mà không cần nàng giúp đỡ, nhưng như vậy sẽ mất thời gian hơn nhiều. Dù gì các vết thương đó cũng là nàng gây ra, bản thân nàng sẽ nắm rõ hơn về độ nghiêm trọng, vị trí tổn hại cũng như hướng điều trị thích hợp,...

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc Uri đã bước chân tới khu chợ. Vì mới là sáng sớm nên người tới chưa nhiều lắm, nàng nhanh chóng yên vị tại quán ăn quen thuộc.

“Chào buổi sáng, bác Shono.”

“A! Uri đây hả? Chào cháu! Hôm nay cháu ăn gì nào?”

“Cho cháu một phần ramen ạ.”

“Được được, cháu đợi một lát.”

“Vâng.”

Nhìn người đàn ông trung niên với khuôn mặt phúc hậu đang tất bật chuẩn bị đồ ăn, trong phút chốc trước mắt Uri như hiện lên hình ảnh rất nhiều năm trước, một gia đình ba người quây quần ăn sáng. Có cha, có mẹ, còn có một cô nhóc tóc thắt bím, không ngừng cười nói ríu rít...

Uri thoáng thất thần, sau đó chớp chớp mắt, nhìn tô mì nghi ngút khói vừa được đặt trước mặt mình, khẽ lắc đầu chuyển tâm dùng bữa.

Tất cả đã qua rồi... nên cho qua thôi...

oOo

“Á!!!!!!!!!!!!!!”

Một tiếng hét sợ hãi vang lên. Tất cả mọi người quay đầu hướng về nơi phát ra, không giấu được sự kinh ngạc.

“Có chuyện gì thế?”

Yuna – chủ nhân của tiếng hét vừa rồi hốt hải chạy tới, mặt cắt không còn một giọt máu, thanh âm run rẩy nói với mọi người.

“Không... không hay rồi! Ba cháu... ba cháu... bị người giết... cả mẹ nữa... mọi người đều chết cả rồi!!!” Giọng cô như lạc đi, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Mọi người còn chưa phản ứng lại, từ phía sau Yuna đã xuất hiện hai bóng người, động tác nhanh như quỷ mị, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Bộp.

Cô gái Yuna phút trước còn đang đau khổ vì mất người thân, nay đã được... đoàn tụ với họ. Trên mặt cô vẫn còn dòng nước mắt chưa khô, cùng với vẻ mặt kinh hoàng khi cận kề cái chết...

Mọi chuyện xảy ra hết như một giấc mơ, mọi người từng mắt nhìn cái đầu bị cắt đứt lia của Yuna cùng với đồng huyết nhục mơ hồ bên cạnh, một trận hàn khí xông thẳng đến đỉnh đầu, lạnh buốt...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Nhìn cái gì chứ? Chẳng bao lâu nữa cũng sẽ đến lượt các ngươi.” Một trong hai bóng dáng lên tiếng. Tên này có ngoại hình khá kỳ dị, trên vai vác theo một thanh đao lớn, sẵn sài gai góc. Hắn nhếch môi cười châm chọc nhìn đám người đang vây xung quanh.

Uri quan sát tên ngao mạn này, rồi như nhớ ra gì đó, nàng giật bắn người, mở to mắt nhìn hai bóng dáng cao ngất đằng xa.

Tên quái dị đó... không phải là Hoshigaki Kisame sao?!

Vậy thì... người đi cùng hắn...

Quả nhiên!

ITACHI!!!!

Uri khẽ đưa tay lên ngực, cảm thấy hôm nay chịu kích thích không nhỏ. Đại thần Itachi lại xuất hiện ở đây sao? Nhưng là... nàng nhớ không nhầm thì

Akatsuki là cái tổ chức chuyên chém thuê giết mướn, làm mấy nhiệm vụ ám sát, diệt môn,... khi được yêu cầu mà thôi.

Cái thôn nhỏ này... không hề có ninja, rốt cuộc làm thế nào lại bị chúng nhắm tới chứ?

Uri cảnh giác nhìn về hướng hai người kia, trong đầu âm thầm vạch ra chiến lược đối phó.

Với tình trạng của nàng hiện tại, không thể trực tiếp đấu tay đôi được. Nàng cũng không có ý định cho Yukino xuất chiến. Nó mới là ấu thú, lại chưa được bồi dưỡng bài bản, đối đầu với một trong thất kiếm làng Sương Mù cùng một nukenin vốn là thiên tài ảo thuật thì hết như châu chấu đá xe.

Aiya... mọi chuyện sao lại thế này chứ?! Lần đầu gặp mặt đại thân mà không có thời gian ngắm cho kỹ, ngược lại còn phải lo bảo toàn mạng nhỏ.

Ông trời a! Ông trời nguoi ta sao?!

Đang lúc Uri bắt mắt trách trời mắng đất, linh tính cảm nhận được cái gì đó, ngẩng mặt lên, lập tức chạm phải một đôi mắt sâu như biển.

Thịch.

Nàng nghe rõ trái tim mình nhảy lên một cái.

Trước mắt xuất hiện hai bóng người, một cao lớn vững chãi, một mảnh mai nhỏ nhắn cùng giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai.

“Uri, đã lâu không gặp con.”

“A!” Đây... đây là...

“Con nhóc này! Đừng nói là giờ đến ba con cũng không nhận ra đấy nhé.” Người đàn ông trung niên cười khẽ, theo thói quen vươn tay lên xoa đầu nàng.

Uri ngây người, cảm thấy không thể tin. Kinh ngạc, vui mừng đan xen, tròng mắt nàng ươn ướt, sau cùng không kiềm chế được nhào tới ôm chặt hai người trước mắt, miệng hô to.

“Ba!!!!!!! Mẹ!!!!!!!”

Hai hàng nước mắt chảy dài. Nàng không quan tâm xung quanh là tình huống gì, chỉ có thể vừa khóc vừa cười ôm chặt lấy người trước mặt phát tiết tâm trạng.

“Ba... mẹ... hai người còn sống! Thật sự còn sống!”

“Phải.”

“Vậy là từ giờ... từ giờ gia đình chúng ta lại được đoàn tụ như xưa rồi!”

Không gian im lặng một chút. Uri nghi hoặc ngẩng đầu lên, một lần nữa ngây người.

“Đoàn tụ? Mày nói đoàn tụ sao? Phải rồi! Thứ xui xẻo như mày nên chết đi. Mày phải hiểu cảm giác của bọn tao!”

Khuôn mặt người đàn ông phút trước còn rất ôn hòa, nay tức giận tới vặn vẹo. Người phụ nữ cười hiền đứng một bên, giờ nhào tới túm chặt lấy chiếc cổ thanh mảnh của Uri, từng từ phun ra tràn ngập oán hận.

“Sát tinh! Mày đã hại chết chính cha mẹ ruột của mày đây! Sao hả? Có lúc nào cắn rút lương tâm không? Mày đã giết bọn tao! Đồ lòng lang dạ sói.”

A...

Đây là suy nghĩ của bọn họ sao?

Mình thật sự là sát tinh?

Chính mình đã giết họ?

Tinh thần Uri hoảng hốt, thất lạc, tùy ý để người mẹ điên cuồng đang dần cướp đi sinh mệnh mình.

Nàng nhắm mắt lại, từng dòng ký ức nhỏ vun hiện lên, chậm rãi nhắc nhở nàng về khoảng thời gian hạnh phúc ở kiếp trước.

“Không...” Uri run rẩy nâng tay lên gỡ tay của người phụ nữ đang nổi điên kia.

Đây không phải sự thật!

Ba mẹ thương mình như vậy, không đời nào lại đổ hết tội lỗi lên người mình. Họ đã hi sinh cả tính mạng bản thân để đổi lấy sự sống của đứa con gái họ yêu thương nhất kia mà.

“Ngươi là đồ già mạo!”

Bốp.

Người phụ nữ bị Uri đâm văng ra, lập tức tan thành bọt nước. Cặp mắt long lanh như thủy tinh của Uri tràn đầy lửa giận, xông tới đánh thẳng về ‘cha’ của mình. Ánh mắt người đàn ông trợn trừng như thể không tin nàng lại ra tay.

Choang.

Áo ảnh bị phá giải.

oOo

“KHÔNG KIẾP ITACHI!!!!!!” Sau tiếng hét đầy phẫn nộ, một bóng dáng nhỏ nhắn lao thẳng tới trước mặt Itachi, cặp mắt tím biếc dần biến đổi. Trong mỗi bên đồng tử là một nửa trận pháp âm dương bát quái. Quanh thân nàng tản ra một luồng uy áp mãnh liệt.

Khuôn mặt băng lãnh của Itachi xuất hiện vết nứt, kinh ngạc nhìn Uri.

Con bé này... năng lượng tinh thần thật khủng khiếp.

Còn nữa, cặp mắt kia... là thứ gì? Hẳn chưa từng thấy ai dùng nhãn thuật có hoa văn kiểu này cả.

“Hắc Phong Trận! Mớ!” Giọng nói cao vút vang lên. Trong khoảng bán kính 10 mét lấy Itachi làm trung tâm, lớp xoáy điên cuồng nổi lên. Từng cơn gió đen ngòm như hội tụ tất cả năng lượng của bóng tối xoay tròn, dần hóa thành hàng ngàn lưỡi dao gió sắc bén. Kisame đứng ngay bên cạnh cũng không thoát khỏi số phận bị tấn công. Hắc cuồng quỷ giới Samehada lên đỡ, đồng thời vận chakra phản công.

“Thủy độn : Bộc Thủy Xung Ba.”

Ào!

Một lượng nước khổng lồ tràn tới như đại hồng thủy, lập tức thay đổi cục diện. Từng lưỡi dao gió chạm vào nước không cách nào tiếp tục di chuyển, hết như bị cố định tại đó. Kisame nhìn trận thế trước mắt mình, hưng phấn chà chà tay dự định ra đòn phản công tiếp theo.

“Đủ rồi, đi thôi.”

“Này?! Nhưng...”

“Ngươi biết đấy. Chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Hừ! Thật là...”

Bị Itachi đột nhiên ngăn cản, hẳn có chút mất hứng nhũn mỳ, sau đó lầm bầm vài tiếng, cũng thuận theo giải thuật, không quên liếc về phía Uri đang đứng đằng xa.

“Xem như ngươi gặp may.”

Dứt lời, cả hai niệm ấn, biến mất.

oOo

Mọi người xung quanh triệt để chết lặng. Mọi chuyện xảy ra buổi sáng hôm nay hết như một giấc mơ, một cơn ác mộng chết chóc.

Nhưng cái xác đầy máu của Yuna cùng chiếc đầu lẫn lóc bên cạnh đã nhắc nhở bọn họ một điều : tất cả đều là sự thật. Chuyện gia đình cô bé bị sát hại, chuyện hai ninja kỳ lạ thân nhiên hạ thủ trước mắt bao người, chuyện ngôi làng của bọn họ bị tấn công...

Và cả chuyện... cô bé Uri thường cười cười nói nói hồn nhiên thân thiện lại có một mặt đáng sợ như thế...

Ánh mắt mọi người nhìn Uri trở nên kiêng kỵ, thậm chí có phần xa cách. Mặc dù có vẻ con nhóc đó vừa bảo vệ thôn này, nhưng... bản thân nó lại nguy hiểm như vậy, ai biết lúc nào hứng lên có lời bọn họ ra làm bao cát không. Tránh xa ra vẫn hơn.

Đôi mắt Uri lúc này đã trở lại bình thường, một màu tím lấp lánh như pha lê. Nàng quan sát phản ứng của đám người xung quanh, nhếch môi cười khẩy. Sau đó, bóng lưng thẳng tắp bước đi, không một lần quay đầu nữa.

oOo

Phịch.

Ngồi xuống một gốc cây, suy nghĩ lại những chuyện vừa trải qua, nàng có chút chán nản thở dài.

Thái độ của mọi người đúng là khiến nàng ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ có thế. Dù gì nàng cũng không phải người trong thôn, quan hệ đối với bọn họ căn bản chỉ là xã giao, chung quy vẫn gói gọn trong cụm từ ‘người ngoài’.

Thứ làm Uri đau lòng hơn là những gì thấy trong ảo cảnh kia!

Nàng mím môi, vành mắt ngập nước nhưng cứng rắn đè ép lại, nhất quyết không để rơi xuống.

Phải mạnh mẽ hơn nữa!

Ba mẹ luôn ở bên nàng, tình yêu thương hai người dành cho nàng cũng mãi mãi không thay đổi, nàng phải sống thật tốt, tuyệt đối không được yếu đuối, phụ sự kỳ vọng của họ!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cùng có tinh thần xong, Uri phúi phúi bụi đất trên người, đứng dậy. Nàng cũng không quên mục đích của mình ngày hôm nay : tới học viện ninja!

Chậm chậm băng qua các con phố, cho đến khi chân mỏi nhừ, Uri nghỉ hoặc nhìn nhìn khung cảnh xung quanh.

Quái lạ! Lúc trước mấy người kia nói là đi đường này rẽ phải sẽ tới mà ta?! Tại sao... đi mãi đi mãi sau cùng dẫn tới cái chỗ hoang vu hiu hắt này chứ?

[Yukino, người có chút ấn tượng gì với con đường này không?] Nàng dùng thần thức câu thông với Yukino, hỏi ra thắc mắc của mình, nhưng trong lòng cũng chuẩn bị sẵn đáp án.

[Hm... trước giờ ta chưa từng rời khỏi khu rừng kia, mấy nơi phức tạp thế này... là lần đầu ta được thấy. Người hỏi ta cũng vô dụng.]

Quả nhiên!

Haizzz...

Làm sao bây giờ?

Bỗng dư quang khỏe mắt liếc thấy bóng dáng một người nằm sóng soài trên cỏ, tư thế rất tùy ý, người đó quay lưng về phía này nên Uri không thấy rõ dung mạo. Nhưng qua trang phục cùng mấy thanh kunai rơi bên ngoài túi đựng vũ khí, có thể khẳng định : hần là một ninja!

Nàng nghĩ nghĩ, cước bộ di chuyển về phía đối phương, tay khề thủ thế đề phòng trường hợp xấu nhất.

“Xin lỗi! Cho tôi hỏi một chút!”

“...”

“Này cậu!”

“...”

“Này cậu!!!!!!”

Uri khề lay người đang nằm dưới đất, hô to.

Rốt cuộc có phản ứng!

Thiếu niên quay người lại, dụi dụi mắt ngẩng đầu nhìn Uri. Lúc này nàng mới có cơ hội nhìn rõ dung mạo hần.

Người này có mái tóc dài sẫm màu buộc kiểu đuôi ngựa hình gai nhọn, đôi mắt nâu hẹp, đeo một đôi bông tai bạc đơn giản, mặc chiếc áo khoác màu xám ngấn với các cạnh tay áo màu xanh lá cây, băng bảo vệ trán mang biểu tượng làng Lá lại được quấn quanh cánh tay, đáng vẻ vô cùng tùy ý.

Hần nheo mắt nhìn Uri, lăm bằm gì đó mà nàng có thể đảm bảo cụm từ này liên quan đến ‘phiền phức.’

Tại sao nàng dám khẳng định như vậy? Đơn giản vì ~ người trước mắt nàng đây chính là vua lười biếng – Nara Shikamaru!

Nhận thức được điều đó, Uri cũng có chút buông lỏng. Trong nguyên tác, hắn là một ninja có nhân phẩm không tồi, mặc dù đôi khi có vẻ lười biếng nhưng lại là người sẵn sàng hi sinh cả tính mạng để bảo vệ mọi người khi cần thiết. Một người bạn đáng để kết giao.

“Có chuyện gì không?” Shikamaru nhàn nhạt hỏi. Bị phá đám giấc ngủ, tâm tình thật không tốt, cho dù người kia có là một cô bé xinh đẹp đi nữa.

“Xin lỗi đã làm phiền cậu. Tôi muốn hỏi đường tới học viện ninja.”

Nghe nàng trả lời, cậu ta có chút ngạc nhiên.

“Cô không phải người vùng này?”

“Đúng vậy.”

“Giờ này cô tìm tới học viện làm gì?”

“Tôi muốn tham gia huấn luyện tốt nghiệp, thi lên Genin.”

Shikamaru liếc nàng, ánh mắt có chút quái dị.

“Cô có nhầm không đấy? Kỳ thi tốt nghiệp đã kết thúc lâu rồi, sắp tới chỉ có những người đã đậu mới được tham gia huấn luyện theo đội để lựa ra một số người chính thức được làm Genin mà thôi. Có vẻ ~ cô tới muộn rồi đó.” Trong mắt Uri lúc này, vẻ mặt hắn vô cùng hả hê.

Đáng ghét!

“Chuyện, chuyện đó... không liên quan tới cậu! Tôi chỉ nhờ cậu chỉ đường tới đó thôi mà!”

“Hò, được thôi! Tùy cô. Nhìn thấy mấy bức tượng phía trên kia không? Đi thẳng đến đó, rồi... ngó xung quanh tìm hoặc hỏi người chỉ tiếp là được.” Cậu ta chỉ tay về phía ngọn núi Hokage, nơi hiện diện khuôn mặt 4 vị ninja vĩ đại nhất của làng.

“Hm... cảm ơn cậu! Chúc ngủ ngon.” Uri nghe xong, khẽ gật đầu nói rồi chạy biến.

“Hừ! Xong việc thì chỉ có chuẩn là giỏi!” Shikamaru ngán ngẩm lắm lắm, này giờ cậu ta trò chuyện với Uri vẫn duy trì tư thế nằm sòng soài đó, hiện tại liền thuận thế úp mặt xuống cô tiếp tục đánh cờ với chu công.

“Shikamaru. Con đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?!!!!” Một giọng nói hùng hậu vang lên, theo sau đó là bóng dáng cao lớn xông thẳng về phía này.

“Haizz... cha! Có chuyện gì vậy?” Shikamaru miễn cưỡng nâng mắt nhìn cha mình đang nổi giận bưng bưng.

“Còn hỏi nữa hả?! Ta đã dặn con sáng nay phải vào rừng luyện nhẫn thuật, vậy mà mặt trời sắp lên đến đỉnh rồi còn trốn ở chỗ này ngủ! Con muốn ăn đòn quá phải không?”

“Hề hề, đâu có đâu có, giờ con đi ngay đây.” A... thật phiền phức!

oOo

Cùng lúc đó, trong một khu rừng nhỏ giáp biên giới Phong quốc, Kisame và Itachi đang dừng lại nghỉ ngơi.

“Lúc này người dùng ảo thuật với con bé đó sao?”

Bầu không khí im lặng một lát, Itachi mới lên tiếng.

“Phải.”

“Người định làm gì?”

“Chẳng có gì cả. Ta cảm nhận được một cỗ năng lượng nguy hiểm trong người con bé đó nên thử một chút. Không ngờ...”

Nhớ tới cặp mắt kỳ lạ kia, Itachi có chút trầm ngâm. Loại ánh mắt tang thương vô hạn hòa với sát khí hủy thiên diệt địa đó, thật giống với anh. Có lẽ những thứ cô bé đó thấy trong ảo cảnh... có lực tác động rất lớn.

“Thôi bỏ đi, viên ngọc của tộc Kyoko đã tìm được, nên sớm đem về. Chúng ta còn vài nhiệm vụ nữa đấy.”

“...” Itachi khẽ gật đầu, biến mất.

oOo

Uri theo chỉ dẫn của Shikamaru, rốt cuộc thành công tìm được học viện.

Ôi! Quả nhiên sống trong rừng quen rồi đầu óc như muốn lão hóa, sao lại quên chuyện ngọn núi Hokage, tòa tháp và học viện dính thành một chùm chứ?! Mà ngọn núi với mấy bức tượng thì nằm lù lù ngay trước mắt. Một cho nàng còn đi lòng vòng một hồi, thật là phí thời gian.

Nhưng thôi, đến được đây là tốt rồi! Điều chỉnh tâm trạng xong xuôi, Uri cười mỉm bước vào học viện.

oOo

Sau một hồi chạy tới chạy lui, rốt cuộc thành công tới trước cửa văn phòng Hokage, nàng khẽ thở dốc, mở miệng nói với hai người đang đứng trước mặt.

“Chào các sensei! Cho cháu hỏi Hokage – sama có trong đó không ạ?”

“Cháu là ai? Tìm ngài ấy có chuyện gì?”

“À... vâng... cháu muốn hỏi về kỳ thi Genin...”

“Genin? Nó đã kết thúc từ tuần trước rồi!” Một người đáp. “Nếu như không biết chuyện này... cháu từ đâu tới đây?” Trong giọng điệu đã lộ ra một chút cảnh giác.

“Đừng hiểu nhầm. Đây là lần đầu cháu được tới học viện nên không biết chuyện đó. Nhưng xin hãy cho cháu gặp Hokage – sama ạ!”

“Không được! Ngài ấy rất bận, sao có thể gặp cháu vì một chuyện không liên quan thế này? Nếu như muốn hỏi gì về kỳ thi Genin, ta cũng có thể giúp.” Giọng điệu vô cùng kiên quyết.

“Nhưng...”

Cạch!

“Có chuyện gì thế?” Một cái đầu ló ra.

“Kurenai – sensei!” Hai người đang đứng ngoài cửa khẽ cúi chào. “Cô bé này nói muốn gặp ngài Hokage ạ.”

“Oh!” Cặp mắt đỏ rực của Kurenai chuyển hướng, quan sát Uri. “Này nhóc! Cháu chắc là chuyện mình muốn nói không vô nghĩa chứ?!”

“Không ạ! Nó rất quan trọng với cháu!” Uri mim môi, kiên định đáp.

“Hm... được thôi, vào đi. Hokage – sama có rất nhiều việc phải làm, cháu nên tranh thủ thời gian.”

“Vâng! Cảm ơn cô.”

Kurenai bước vào thông báo một tiếng với Sarutobi, ra hiệu cho Uri vào trong rồi đóng cửa lại, rồi đi làm nhiệm vụ.

Ngài Hokage vĩ đại của làng Lá là một ông lão đã có tuổi, khuôn mặt đầy nếp nhăn và in hằn dấu vết của năm tháng, chỉ còn cặp mắt vẫn lấp lánh tinh quang sắc bén. Ngồi bên trong nãy giờ, ông cũng đã nghe hết toàn bộ câu chuyện của họ.

Ông cười cười, có chút hứng thú hỏi.

“Cô bé! Chuyện quan trọng mà cháu muốn nói là gì?”

“Thưa ngài Hokage! Cháu nghe nói cuộc thi tốt nghiệp đã kết thúc. Cháu tới xin ngài cho cháu đăng ký làm học viên ở đây, và làm bài kiểm tra ngay bây giờ, được không ạ?”

“Ý cháu là muốn tốt nghiệp muộn?”

“Vâng!”

“Nhưng chiếu theo luật, những ai muốn tốt nghiệp đều phải trải qua huấn luyện ở học viện, ít nhất là một năm.”

“Đó là lý do cháu đến tìm ngài để xin việc này! Chờ một năm là quá lâu ạ! Cháu đủ tự tin có thể qua được bài kiểm tra.”

“Ha ha, được. Ta sẽ đích thân kiểm tra năng lực của cháu. Ngoài ra, cháu cần trình lên giấy tờ chứng minh thân phận của mình để ta chắc chắn cháu không phải gian tặc.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Buổi sáng, Học viện Konoha.

Ánh nắng vàng nhẹ chiếu trên từng gương mặt đang hưng phấn bước vào lớp, không khí tràn ngập sức sống khiến cho người ta nhìn cái gì cũng trở nên thuận mắt hơn.

Đương nhiên – trong đó không bao gồm sự xuất hiện của ‘nó’.

Mọi người đều bình thường, có đủ mắt mũi miệng. Và tất nhiên, họ cũng đủ tinh táo để nhận ra trong lớp có sự tồn tại của một nhân vật không mời mà đến.

Nhưng chẳng ai thèm lên tiếng. Bởi lẽ cha mẹ đã không ít lần nhắc nhở họ tránh xa ‘nó’ ra, cho dù có chuyện gì đi nữa.

Đội một lát thế nào chẳng có người tông cổ thẳng ngực đó ra khỏi lớp!

Đó là suy nghĩ của đa phần những người có mặt.

Họ nhanh chóng rút chuyện đó ra sau đầu, đi tìm những người bạn của mình, tùm năm tùm ba trò chuyện, kể về những gì bản thân trải qua, khoe khoang số điểm trong kỳ thi tốt nghiệp, về chiếc băng đeo trán mới tinh và hàng hà sa số những thứ lặt vặt khác,... Chẳng mấy chốc, không khí đã náo nhiệt hẳn.

“Ồ, Naruto, cậu làm gì ở đây vậy? Hôm nay là lễ ra mắt chỉ dành cho những ai đã tốt nghiệp thôi mà?!”

“Hi hi, cậu không nhìn thấy sao?” Nhân vật bị ngó lơ suốt từ đầu đến giờ – Naruto, khuôn mặt tràn đầy tự hào chỉ lên trán. “Tôi cũng tốt nghiệp rồi đó nha.”

Shikamaru nghe vậy, có chút ngạc nhiên. Rõ ràng cậu ta đã thi rớt mà?! Ở đây cho phép tốt nghiệp muộn nữa sao?

“Vậy con bé đó...” Hình như cũng định tham gia kỳ thi? À không! Cho dù có muốn thi thế nào? Một học viên mới còn chưa qua huấn luyện, sao có thể có đủ năng lực hoàn thành tốt nghiệp vượt cấp chứ. Nói đầu xa, đến cả vị trí học viện ở đâu cô ta còn không biết cơ mà.

Thấy Shikamaru ngăn người đứng đắn ra, Naruto hiểu kỳ hời. “Cậu nói con bé nào thế? Chẳng lẽ... ngoài tớ ra vẫn còn người tốt nghiệp sau nữa hả?!”

“Không! Sao có chuyện đó được.” Cậu là ‘hàng độc’ ở đây rồi. Shikamaru âm thầm bỏ sung, chậm rãi bước về chỗ của mình.

Rầm!

“Hôm nay tớ thắng cậu rồi.”

“Thắng cái gì mà thắng! Bộ không thấy gót chân tớ bước vào lớp trước cậu 1 cm hả?”

“Bớt ảo tưởng đi ~ trán vô. Cậu là người vào sau đó!”

“Con heo này!” Sakura tức giận rống lên. Sau đó đột nhiên ánh mắt lia về một nơi, lập tức về mặt thay đổi, chân cũng bước nhanh về phía đó.

Naruto nhìn thấy Sakura chạy về phía mình, thậm chí hứng, trong đầu liên tưởng đủ thứ suy nghĩ làm cho mặt cậu ta ngốc càng thêm ngốc.

Rầm!

“Tránh sang một bên đi Naruto!” Cậu chàng bị hát văng không thương tiếc.

Thủ phạm gây ra lúc này về mặt đã thay đổi 180°, vô cùng dịu dàng nhìn người đang im lặng ngồi trong góc, e thẹn mở miệng.

“Chào... chào cậu, Sasuke. Mình có thể ngồi đây không?”

“Giữ chứ? Tớ mới là người được ngồi kế cậu ấy mà!” Không đợi Sasuke trả lời, Ino lúc này phản ứng lại liền chạy vội tới.

“Ai là người tới trước hả?” Sakura không chịu thua, trừng mắt quát.

“Cậu quên vừa rồi ai là người bước vào lớp trước cậu sao?” Cô bạn tóc vàng phản bác.

“Không dám đâu, tôi mới là người tới trước nè.” Một cô gái khác thấy thế, chen vào.

“Là tôi chứ! Tôi vào này giờ rồi.”

“Tôi là người vô đầu tiên đây. Các cậu giành cái gì chứ!”

“Người vào sớm là tôi!”

“Là tôi!!”

“Tránh ra.”

“Cậu mới phải tránh đó. Sasuke là của tôi!!!”

“...”

Đám con gái tụ lại vây quanh bàn Sasuke, cãi nhau inh ỏi. Đương sự vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng thì vô cùng khó chịu.

Hừm... muốn ngồi yên một lát cũng không xong.

Naruto đáng thương bị hất văng xuống đất, về mặt hận hực thù Sasuke. Cậu ta có cái gì tốt mà ai cũng sẵn lòng đuổi nhiệt tình vậy chứ?! Cái thằng... suốt ngày chỉ biết giả bộ lạnh lùng nguy hiểm. Mình ghét nhất loại người này!

Naruto đứng phắt dậy, mắt nhìn chăm chăm Sasuke, vờn người chuẩn bị làm gì đó...

“Xin chào!”

Một giọng nói bất ngờ vang lên, trong trẻo như tiếng trâm châu rơi trên mâm ngọc.

Mọi người theo bản năng nhìn ra phía cửa... triệt để hóa đá.

oOo

Trong văn phòng Hokage, các jonin vây quanh thủy tinh cầu quan sát lớp học, nhìn thấy người vừa tới, kinh ngạc nhũn nhũn.

“Thưa Hokage – sama, học viện chúng ta... có người này sao?” Bọn họ tuy thường ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng vẫn nắm rất rõ danh tính các học viên. Họ có thể đảm bảo cô bé này trước đó chưa từng xuất hiện ở đây, trong danh sách 27 thí sinh thi đậu lại càng không có.

Sarutobi nghe hỏi, khuôn mặt già nua treo lên nụ cười thần nhiên, có chút bí hiểm đáp.

“Đây là Genin đặc biệt ta mới cho tốt nghiệp vài ngày trước.”

Hả? Genin đặc biệt? Mới tốt nghiệp? Rốt cuộc... ngài ấy đang có ý định gì thế?!

Một đám người đứng đắn ra, lòng đầy thắc mắc nhưng cũng không nhiều lời. Kurenai biết một chút chuyện, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cô bé này... chỉ mới vài ngày đã có thể làm cho Hokage – sama đồng ý nhận vào học viện sao? Thậm chí chẳng cần huấn luyện gì đã có thể tốt nghiệp làm Genin?

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản! Kỳ thi đã kết thúc, theo lý thuyết sẽ không có chuyện vượt cấp nhiều thế này. Cứ cho là ngài ấy mẫn mộ người tài mà đặc cách cho cô bé, thì riêng khoản thân phận cũng không thể đảm bảo được cô nhóc không phải gián điệp nước khác phái tới gây nguy hiểm cho làng Lá.

Sarutobi hứng thú quan sát vẻ mặt của từng người, chậm rãi giải thích.

“Cô bé này không phải người thường đâu. Căn cứ vào huyết kế giới hạn mà nó sở hữu, có khả năng, đó là tộc nhân cuối cùng... của nhà...”

oOo

“Yonehara.”

Uri đứng trên bục giảng giới thiệu trước ánh mắt chăm chú của đám bạn cùng lứa và thầy Iruka.

“Yonehara Uri là tên đầy đủ của tôi. Từ giờ tôi cũng sẽ là một học sinh của học viện. Hi vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình.”

Nghe nàng giới thiệu xong, mấy tên con trai dưới lớp cười tít mắt.

“Tất nhiên rồi.”

“Rất vui khi được làm quen với cậu.”

“Uri – chan thật là xinh đẹp.”

“Phải đó! Cậu là người đẹp nhất tớ từng gặp đấy.”

“Lát nữa ra về cậu đi chơi với tớ được không?”

“Tớ nữa!”

“Là tớ chứ!”

“Các cậu biến hết đi. Tớ là người rủ cậu ấy trước cơ mà!”

“...”

Rầm!

Thầy Iruka trực tiếp đập cây thước gỗ xuống bàn, ra hiệu cho cả lớp im lặng.

Đội mọi người ổn định lại, thầy quay sang nói với Uri.

“Em xuống ngồi tạm ở chỗ nào đó nhé.”

“Vâng.”

Nói rồi nàng bước xuống một vị trí còn trống, tập trung nghe thầy Iruka thông báo công việc tiếp theo.

“Tất cả những em ngồi đây đều đã tốt nghiệp và chính thức trở thành một ninja của làng Lá. Nhưng mới chỉ ở trong nhóm genin (ninja hạ đẳng) mà thôi. Các em sẽ được chia thành từng đội ba người để làm nhiệm vụ dưới sự hướng dẫn của một ninja thượng đẳng.” Thầy Iruka chậm rãi nói tiếp. “Sau đây thầy sẽ đọc qua danh sách các đội.”

Ồ? Vậy nghĩa là sẽ có đội nào đó chứa bốn thành viên! Shikamaru nghĩ nghĩ, mắt liếc xuống chỗ Uri.

Đám con gái về mặt hí hửng, lòng thầm mong sẽ được chung đội với người mình thích.

Naruto ngó quanh khắp lớp. Người cậu muốn chung đội nhất đương nhiên là Sakura. Nhưng cô ấy chẳng đoái hoài gì đến cậu cả, suốt ngày chỉ quan tâm Sasuke, Sasuke.

Còn lại những người trong lớp?

Ha ha.

Họ chưa hòa vào bắt nạt cậu đã là tốt lắm rồi...

Naruto nhếch miệng cười. Một nụ cười cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Kể từ khi biết bí mật về con quái vật trong người mình, Naruto cảm thấy dường như càng xa cách với mọi người hơn.

Nhưng cho dù như vậy, ước mơ trở thành Hokage và được dân làng công nhận vẫn như một luồng nhiệt huyết sôi sục trong người cậu. Không cách nào dập tắt được.

Cậu tuyệt đối sẽ không từ bỏ ước mơ của mình!

“Naruto! Naruto!”

Đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên nghe được phía sau có người gọi, Naruto xoay người lại, kinh ngạc phát hiện : là cô bạn mới chuyển tới!

“Có chuyện gì thế?” Cậu cười tí mắt, về với bản mặt ngó thường ngày.

“Cậu...” Nhìn nụ cười sáng lạn của Naruto, Uri khẽ nhủ mảy. Điều chỉnh lại tâm trạng dậy sóng, nàng ra vẻ bình thường hỏi. “Lát nữa rảnh đi ăn ramen với tớ nhé?”

“Hơ...” Ngoài thầy Iruka lại có người chủ động rủ mình đi ăn sao?

“Thế nào? Được không?” Uri quan sát vẻ mặt ngốc lảng của Naruto, khẽ cười hỏi.

“Được! Tất nhiên là được!” Naruto hoàn hồn, vội đáp. Cậu nhìn Uri, mặt chậm rãi đỏ lên, trông hệt như nàng dâu nhỏ e thẹn chọc cho nàng cười không thôi.

“Mà này! Sao cậu biết tên tớ vậy?” Naruto nghiêng đầu thắc mắc, bối rối dời đi lực chú ý của Uri.

“Hi, tình cờ thôi. Thực ra... từ lâu tớ đã muốn làm bạn với cậu.”

“A... thật sao?”

“Đương nhiên!” Cậu chính là thần tượng của tớ đấy. Trong lòng Uri thầm bổ sung, nụ cười trên mặt cũng chân thực hơn một chút.

“Đội 7 : Uzumaki Naruto, Haruno Sakura và Uchiha Sasuke.” Phía trên bục giảng, thầy Iruka đã đọc đến danh sách đội của họ.

Naruto giật mình, cẩn thận ngấm lại mấy cái tên vừa nghe.

Được chung đội với người mình thích, cậu cảm thấy rất vui. Nhưng người còn lại lại là Sasuke – cái tên đáng ghét làm gì cũng giỏi đó.

Còn Uri – chan... không biết cậu ấy sẽ vào đội nào đây...

Tâm trạng của Naruto khá là u ám.

Mặt Sakura biểu lộ sự vui mừng khi được chung đội với người mình thích cùng vẻ khó chịu rở rệt khi nghe đến tên Naruto.

Chỉ có Sasuke mặt vẫn lạnh tanh.

“Đội 8 : Hyuga Hinata, Inuzuka Kiba và Aburame Shino.” Thầy Iruka tiếp tục đọc danh sách các đội. “Đội 9 : ...”

Hinata lén nhìn xuống chỗ Naruto, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Vậy là mình thật sự không được cùng đội với cậu ấy rồi!

“Đội 10 : Yamanaka Ino, Nara Shikamaru và Akimichi Choji.”

Không thể nào! Ino khóc ròng T.T

Tại sao Sakura lại may mắn như vậy, được chung đội với Sasuke, trong khi nhóm của mình chỉ có một thằng lười biếng và một thằng tham ăn?!

Iruka trực tiếp bỏ qua phản ứng của đám học sinh, bình thản đọc hết tờ danh sách. “...”

“Vừa rồi là tất cả các nhóm genin năm nay, các em cùng với đồng đội của mình sẽ được một giáo viên jonin hướng dẫn làm nhiệm vụ. Riêng Yonehara, vì các nhóm đều đã đủ người nên em được chỉ định vào đội 7 làm thành viên thứ 4. Chiều nay thầy sẽ thông báo về giáo viên hướng dẫn của từng đội. Giờ thì giải tán nhé!” Iruka – sensei bỏ lại vài câu trước khi biến mất.

“Oa! Vậy là Uri – chan được cùng đội với tớ rồi.” Naruto vui vẻ reo lên, khuôn mặt cậu nở nụ cười rạng rỡ, hệt như ánh mặt trời.

“Phải!” Uri cũng cười cười. Ban đầu nàng vốn nghĩ sẽ được xếp đại vào một nhóm nào đó, không ngờ chuyển một cái lại là vào đội 7 huyền thoại này. “Đi thôi.”

“Phải rồi ha. Chúng ta tới quán Ichiraku ăn mừng nào! Sakura, cậu đi chung luôn nhé?”

Sakura đang mãi tìm Sasuke, nghe tiếng Naruto liền quay phắt lại quát.

“Ăn mừng cái gì? Tại sao tôi phải đi ăn mừng với cậu chứ hả?”

“Ồ... thì... mừng chúng ta được chung một đội.”

“Buồn cười thật! Cậu cho rằng chuyện này đáng tự hào lắm chắc? Nghe cho rõ đây : tôi chẳng muốn dính líu gì tới cậu đâu! Khôn hồn thì tránh qua một bên!” Nói xong, không nhìn tới phản ứng của Naruto, quay đầu đi thẳng.

“Hơ...”

“Được rồi! Tùy cô ấy vậy.” Uri từ phía sau bước tới, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Ừm.” Naruto nhanh chóng ổn định lại tâm trạng. Dù sao hôm nay cũng là một ngày rất tuyệt, cậu đã có thêm bạn mới – một cô bạn siêu đáng yêu, còn thích ăn ramen giống cậu nữa.

oOo

“Bác Teuchi, chị Ayame!”

“Ồ, Naruto. Hôm nay cháu dẫn bạn tới đây à?”

“Vâng, đây là Uri – chan. Bác làm cho chúng cháu hai phần ramen nhé.”

“Được được, có ngay đây.”

Uri hưng phấn quan sát quán ăn nổi tiếng này, cảm thấy rất thỏa mãn. Đây chính là một trong những nơi nàng muốn tới tham quan nhất a~ Nhìn chung cũng không khác mấy so với quán của bác Shono, có điều không khí ấm áp tình người hơn không ít, bằng chứng là nơi này là cửa hàng duy nhất không xua đuổi Naruto, ngược lại còn xem cậu ấy như một vị khách quý mà đối đãi.

“Hm... ngon thật đó!” Ném thử một thìa mì, Uri ngạc nhiên khen ngợi.

“He he, tớ biết mà. Cậu ăn một lần rồi sẽ mê luôn cho coi. Mà có vẻ trước đó cậu cũng thích ramen hả? Cậu còn rủ tớ đi mà.”

“Ừm, thực ra... nói về các món ăn... không có món nào tớ đặc biệt thích. Thực đơn hàng ngày của tớ cũng không cố định, tùy hứng cả thôi.” Đó là lý do mỗi lần đi đâu ăn, cho dù là quán thân thiết như của bác Shono thì bác ấy cũng không biết được nàng sẽ dùng gì. “Ramen ở đây tớ đã nghe danh lâu rồi, hôm nay mới được thử, quả nhiên rất ngon!”

“Hay quá! Vậy từ nay mỗi lần tới đây tớ sẽ rủ cậu đi cùng luôn nhé?”

“Naruto ngốc! Nhìn thôi cũng biết cậu ăn món này hàng ngày hàng tháng luôn rồi. Nhưng cho dù ngon đến đâu cũng cần phải điều hòa dinh dưỡng, không thể suốt ngày dùng một thứ được. Từ giờ cậu cũng nên sửa dần đi.”

“Nhưng... ngoài ramen ra, tớ chẳng biết nên ăn gì cả.”

“Vậy... được rồi. Tớ sẽ lập cho cậu một thực đơn tháng, cậu chỉ việc làm theo thôi. Tốt nhất là phải thật khỏe mạnh, thật cao lớn, vậy mới ra dáng Hokage tương lai, phải không?” Uri cười cười động viên.

“A! Cậu... cậu thật sự cho rằng tớ có thể làm Hokage sao?”

“Tất nhiên.”

“Oa... oa... Uri – channn!!!!!!”

“Khụ... được rồi, mau ăn đi.”

oOo

Hai người ăn xong, chậm chậm đi dạo trên đường. Những người dân trong làng khi thấy Uri đi cùng Naruto đều có vẻ kinh ngạc, ái ngại, không hẹn mà cùng thể hiện rõ thái độ ghét bỏ làm cho Naruto cảm thấy vô cùng xấu hổ, áy náy.

“Uri – chan, tớ làm liên lụy cậu bị mọi người ghét rồi... thật xin lỗi...”

“...”

Thấy nàng không nói gì, Naruto buồn bã cúi đầu, cặp mắt âm đạm mất đi ánh sáng.

“Ngốc!”

Mãi lâu sau, Uri mới thốt ra một chữ.

“Hả?”

“Rồi sẽ có một ngày bọn họ nhìn cậu với ánh mắt kính trọng, tôn sùng. Đó là khi cậu khẳng định được sự tồn tại bằng chính thực lực của bản thân. Còn bây giờ, việc của cậu không phải là bận tâm đến cái nhìn của người khác mà là nghiêm túc tập luyện, cố gắng đạt được ước mơ! Mấy lời tự trách như lúc này... đừng bao giờ nói với tớ lần nữa.” Uri liếc Naruto một cái. “Cậu về nhà đi. Gặp lại sau.”

oOo

[Uri, người đang làm gì ở đây vậy?]

[Con hồ ly ham ngủ. Giờ mới chịu dậy sao?]

[Oan quá. Ta là đang bế quan tu luyện đấy! Mà trả lời câu hỏi của ta đi đã!]

[Về nhà.]

[Nhà chúng ta... ở trong rừng cơ mà?!]

[Người mới dậy nên không biết. mấy hôm trước Hokage đệ tam đã tìm giúp ta một căn nhà trong khu này. Sống ở đây an toàn hơn, cũng gần học viện hơn.]

[À, ra là vậy... Mà này! Cho ta ra ngoài một chút được không?]

[Đề?]

[Hít thở không khí.]

[Chờ về tới nơi đã. Mỗi lần người ra ngoài là một lần oanh động. Nơi này rất đông người, phải cẩn thận tuyệt đối.]

[Ừm, cũng đúng.]

Bước chân Uri đột nhiên khựng lại.

Nàng nhìn hai người ở ghế đá phía trước, có chút xúc động muốn rẽ đường vòng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chỉ thấy ánh mắt Sakura đang vô cùng tha thiết nhìn Sasuke, bên cạnh là một hộp cơm trang trí tinh xảo. Cô bước tới phía trước một bước, giọng điệu vô cùng dịu dàng.

“Sasuke, đây là cơm hộp tớ làm tặng cậu...”

“Cảm ơn. Tôi đã ăn sáng rồi.”

“Vậy...”

“Cậu có thấy Naruto đâu không?”

“Hả? Cậu tìm hắn... làm gì thế?”

“Cậu không cần biết.” Đúng lúc có việc cần nhắc nhở mà cậu ta biến đâu mất rồi?

“Sasuke, tớ khuyên cậu tốt nhất đừng dính dáng gì tới tên đó. Hắn nổi tiếng phá phách trong làng, còn không có cha mẹ. Chắc hẳn vì thế mà hắn luôn tùy ý nghịch ngợm, ai ai cũng ghét. Hừ! Tớ mà làm mấy chuyện đó thì đã bị mẹ mắng lâu rồi...”

Sakura vô tư nói một tràng, không hề chú ý tới ánh mắt biến lạnh của Sasuke.

“Nồi cô đơn... không phải là thứ mà ai cũng có thể hiểu được.”

“Hả?” Sakura đang nói hăng say, nghi hoặc hỏi lại.

Sasuke không trả lời, chỉ quay qua liếc cô nàng một cái, lạnh lùng thốt vài chữ.

“Cậu thật đáng ghét.”

oOo

Uri quan sát một màn đó, khuôn mặt thần nhiên nhìn không ra hồn giận. Nàng chậm rãi quay đầu, bỏ qua vẻ mặt thần thờ của Sakura phía sau.

Căn nhà mới của nàng nằm ở hướng Bắc học viện, đi một quãng là tới. Hokage đệ tam đã đặc biệt giúp nàng tìm một chỗ khá vắng vẻ, không gian rộng rãi thoáng mát, rất thích hợp để tập luyện.

Mấy hôm trước nàng đã chuyển một số đồ vật trọng yếu trong căn nhà gỗ lúc trước về, còn dọn dẹp bài trí một phen, hiện tại đây quả thật là một ngôi nhà tuyệt vời đúng sở thích của nàng.

Nằm dài trên ghế sofa, Uri khẽ lẩm bẩm.

“Yukino, ngươi ra được rồi đó.”

Lập tức, một luồng sáng thánh khiết mang theo hơi thở cường đại của thần thú xuất hiện. Bóng dáng tuyết hồ bước ra, chín cái đuôi phía sau hưng phấn đung đưa qua lại.

“Oh, Yukino? Ngươi lại lớn thêm đấy à?”

“Đúng vậy! Hơn nữa không chỉ có hình thể đầu nha, sức mạnh của ta hiện tại cũng tăng lên rất nhiều.” Yukino hí mắt chạy lại chỗ Uri, khoe khoang thành tích.

“Tăng rất nhiều? Vậy có đủ đánh lại một ninja thượng cấp không?”

“Uri!” Yukino tức giận nói. “Trận vừa rồi đúng là ta thua ngươi, nhưng cũng đừng hạ thấp ta như vậy chứ! Ai lại đi so sánh một thần thú với một tên jonin chứ hả?”

“Được rồi được rồi, ta xin lỗi. Nể tình ngươi chăm chỉ cố gắng như vậy, ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của ngươi.” Uri nâng tay vuốt ve bộ lông tuyết trắng đang tức giận xù lên, không keo kiệt khen ngợi.

“Thật vậy không? Ta muốn ra ngoài sống!” Cặp mắt Yukino sáng rực như chỉ chờ câu này của nàng.

“Ra ngoài? Hm...” Uri làm như khó xử, ngân dài âm cuối.

“Đi mà ~ chủ nhân xinh đẹp đáng yêu của ta. Ở trong không gian mãi thật sự là chán muốn chết rồi.” Yukino chớp chớp cặp mắt long lanh, cố gắng thuyết phục Uri. “Ta ra đó cũng tiện bảo vệ người nữa.”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của Yukino, Uri nheo mắt cười. “Chuyện đó thì ngươi khỏi lo. Nếu không muốn gặp họa sát thân thì tuyệt đối phải che giấu thân phận thần thú, với thực lực của ta và ngươi hiện nay vẫn chưa thể đấu lại mấy tên lãnh chúa tham lam đó được đâu.”

“Vậy... vậy ngươi cho ta ra ngoài thật sao?” Yukino ngẫm lại mấy lời Uri nói, âm thanh non nớt chứa đầy vui mừng vang lên.

“Ừm! Nhưng ngươi sẽ phải che giấu sức mạnh của mình, đóng vai một sủng vật vô hại.”

“Không thành vấn đề!” Yukino nhào tới nhảy lên người nàng, hiển nhiên vô cùng mừng rỡ.

Một người một thú đùa vui quên trời đất.

oOo

“Yukino.”

“Hả?”

“Nằm đây đợi một lát. Ta đi nấu cơm trưa.”

“Oa! Ngươi biết nấu cơm sao?”

“Tất nhiên.” Uri để lại một câu, sau đó đứng dậy bước vào bếp. Nguyên liệu nấu ăn nàng đã mua sẵn, chất đầy trong tủ lạnh. Giờ chỉ việc đem ra chế biến thôi.

Một tiếng sau.

Yukino tròn mắt nhìn bàn ăn phong phú với đủ sắc, hương, vị trước mặt, cảm thấy vô cùng khó tin.

“Cái, cái này...”

“Sao hả? Hấp dẫn quá phải không?”

“Người thật sự nấu được chỗ thức ăn này sao?”

“Dám nghỉ ngơi tay nghề của ta! Phạt nhện đói!”

“A! Xin đừng! Đây là tiệc mừng ta được ra ngoài chính thức sống cùng người mà.”

“Tín đồn thất thiệt này người nghe ở đâu thế?”

“Thôi mà! Chủ nhân đáng yêu dễ mến...”

“Đủ! Nghe người nói thêm chắc ta bệnh mắt. Vào ăn đi.”

“Tuyệt!”

Yukino hí hửng nhảy lên ghế, hai chân trước ôm lấy bát, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm Uri.

Nàng buồn cười nhìn hành động trẻ con này, vươn tay gấp vào bát nó một ít đồ ăn và cơm, bản thân cũng bắt đầu dùng bữa.

Yukino hưng phấn ăn hết bát cơm, thức ăn mỗi món đều thử một ít, sau cùng chỉ vào cái đĩa trước mặt, hỏi.

“Uri, món này tên gọi là gì?”

“Cái đó là tempura.”

“Tempura...” Tiểu hồ ly thì thầm nhắc lại, sau đó hí hửng nói. “Ta thích nhất là tempura!”

“Ha ha, thích thì ăn nhiều vào.” Thực sự là ngày càng giống trẻ con, đáng yêu quá. “Chiều nay ta phải tới học viện, sau đó sẽ đi dạo phố, có lẽ tối muộn mới về. Nếu đói cứ lấy đồ trên bàn ăn trước, ta về lại nấu thêm cho người.”

“Không cần đâu, chỗ này nhiều quá rồi. Mà người đi dạo phố vui không? Cho ta đi cùng với!”

“Đề hôm khác. Bữa nay ta có việc cần làm.” Uri thần bí trả lời.

“Hãy... vậy cũng được. Đi đường cẩn thận!”

“Ta biết rồi.”

oOo

Buổi chiều.

Trong phòng chờ.

Bốn người trước sau lần lượt đến, ngồi ngốc ở nơi này cũng đã một lúc lâu, Sakura thỉnh thoảng liếc về phía Uri, vô cùng cảnh giác.

Hừ! Bây giờ mới có thời gian nhìn kỹ cô nàng mới tới này. Vốn tưởng được chung nhóm với Sasuke sẽ có nhiều cơ hội gần cậu ấy hơn mà không bị con heo Ino và đám kia cản mũi nữa, không ngờ phút cuối lại vẫn có người xen vào. Cô ta đẹp như vậy, chẳng may Sasuke thích thì phải làm sao đây?!

Quả thực, cho dù không muốn chút nào nhưng Sakura vẫn phải thừa nhận: Uri đẹp hơn mình, thậm chí có thể nói là người đẹp nhất trong số tất cả phụ nữ mà cô thấy từ khi biết nhận thức.

Uri có một mái tóc lượn sóng màu tím bạc dài ngang lưng, từng sợi trải xuống mượt mà óng ánh như tơ lụa, vô cùng thu hút. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn với nước da trắng mịn, cặp mắt tím sâu hun hút, đôi môi thủy chung luôn nở nụ cười nhân nhật làm cho người ta có cảm giác đây là một cô gái thân thiện dễ gần.

Cô ta dường như rất thích hai màu tím và trắng. Nhìn tổng thể thì cả người cô ta cũng chỉ toàn hai màu này nếu không có miếng băng xanh mang biểu tượng làng Lá đeo trên trán.

Không như các ninja khác – thường mặc trang phục gọn gàng, bộ váy dài tới đầu gối của Uri có chút vương vãi, vì nó hết như kiểu váy đi dạ hội chứ không phải đi đánh nhau. Trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền bạc với một mặt dây hình ô khóa. Bên hông là túi đựng vũ khí.

Xưa nay luôn ganh đua với Ino, Sakura cũng biết một chút về mấy dụng cụ làm đẹp, đồ trang điểm, nước hoa,... Hiện tại cô thật tò mò không biết Uri đã dùng thứ gì mà cơ thể luôn tỏa ra hương thơm nhân nhật dễ chịu như vậy, nó như thảo dược giúp người ta định tâm, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Aizz... nếu mình và cô ta cạnh tranh công bằng thì có cửa thắng hay không đây? Sakura lo lắng nghĩ, nhưng rồi lại tự an ủi.

Cũng may... có vẻ cô ta hứng thú với tên ngốc Naruto kia hơn. Hai người đó mà thành một cặp thì không gì tuyệt bằng.

Sẽ chẳng còn ai cản trở mình và Sasuke nữa...

Cạch!

Một thanh kunai từ trong túi vũ khí xuất hiện, phóng thẳng về phía Sakura, khi còn cách mặt cô vài cm thì dừng lại, bay lơ lửng trên không trung, mũi dao nhắm chính giữa mi tâm.

“Cắt ngay cái ánh mắt khó chịu đó của cô đi Haruno – san. Muốn gì thì nói thẳng, tôi không ngại.” Uri mỉm cười, nụ cười lạnh như băng.

“Kh... không, Yonehara, cậu hiểu nhầm rồi, tớ không khó chịu gì cậu cả.” Sakura mặt tái nhợt, lắp bắp giải thích.

“Nói được thì làm được nhé.” Uri không có ý định vạch trần, chỉ nhân nhặt bỏ lại một câu, sau đó thản nhiên gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sasuke nghiêng đầu nhìn hai người, tầm mắt tập trung vào chiếc kunai đang bay lơ lửng về chỗ Uri.

Khả năng khống chế chakra tốt thật!

“Uri – chan, sao cậu lại làm vậy với Sakura – chan chứ?! Chúng ta là đồng đội mà!” Naruto bị cảnh vừa rồi dọa sợ, giật mình chất vấn Uri.

“...” Đương sự từ chối cho ý kiến.

Naruto thấy Uri không nói gì, lại nhìn sang Sakura đang tái nhợt mặt ngồi trên ghế, kết luận : chuyện này xảy ra là do thầy giáo tới trễ.

Lạch cạch!

“Cậu làm cái gì vậy Naruto?” Sakura hồi phục tinh thần, nghĩ tới hành vi soi mói của mình vừa rồi đúng là có hơi quá đáng, bèn ra vẻ thoải mái hỏi Naruto mong xoa dịu không khí căng thẳng.

“Đây là hình phạt cho thầy vì tội tới trễ. Giáo viên của các nhóm khác đã đến từ lâu và dẫn bọn họ đi rồi. Chỉ còn đội của chúng ta trợ trợ ở đây thôi.” Naruto nhảy từ trên ghế xuống, trả lời.

“Nhưng làm vậy với thầy là vô lễ đó.” Tuyệt! Mình thích trò này!

Sasuke nhìn lên cánh cửa, thản nhiên nói. “Chẳng có jonin nào mắc phải cái bẫy trẻ con đó đâu.”

“Phải rồi nhì! Naruto, cậu đúng là đồ ngốc!”

Đột nhiên, một bàn tay thò qua, bám lên cánh cửa.

Cả ba người nín thở quan sát.

Bộp.

Cái ghế lau bằng khăn xác rơi xuống đầu người vừa bước vào ngay khi cánh cửa dịch sang.

“Ahahaha trúng rồi kìa.” Thủ phạm gây ra cười khoái chí như vừa lập đại công.

“Thưa thầy, em đã cố ngăn cản Naruto... nhưng cậu ấy không nghe em...” Ha ha ha! Trúng thật rồi! Trúng thật rồi kìa!

“...” Gì chứ? Đây mà là jonin sao?

Sasuke có chút không tin tưởng.

“...” Cảnh này quen quen, phải không nhì?

Uri dụi mắt nhìn người vừa tới, thầm lục lọi chút ký ức mờ nhạt trong đầu.

Kakashi với cái mặt nạ đen thui che gần hết khuôn mặt làm như không có chuyện gì cúi xuống nhặt miếng khăn lau bằng, nhìn sang mấy đứa trẻ sắp làm học trò của mình, chậm rãi nói.

“Ấn tượng đầu tiên của thầy về các em là... ừ... các em thật đáng ghét.”

“...” Wow! =.=

oOo

“Được rồi, chúng ta cùng giới thiệu về bản thân nào.” Kakashi nói khi mọi người đều đã đứng trên sân thượng của dãy phòng học.

“Cụ thể là gì hả thầy?”

“À thì... tên tuổi, ước mơ, những thứ các em thích và ghét chẳng hạn.”

“Hay là thầy giới thiệu trước đi, rồi bọn em sẽ làm theo.”

“Oh, cũng được. Ta tên là Hatake Kakashi. Ta không có ý định nói cho các em biết về ước mơ của mình. Sở thích của ta là một bí mật, còn ghét thì có một số thứ. Được rồi, mau giới thiệu đi.”

Hừ! Nói lòng vòng một hồi, mình cũng chỉ biết được cái tên của ông =.=

“Em tên là Uzumaki Naruto. Em thích ăn mỳ, nhất là mỳ ở tiệm Ichiraku mà thầy Iruka thường mua cho em, ghét nhất là đổ nước sôi vào phải chờ những 3 phút. Sở thích là ăn và so sánh các loại mỳ. Còn ước mơ của em...”

Trời ơi! Thằng này... không biết gì ngoài mỳ sao?!

“Ước mơ của em là trở thành Hokage và nhận được sự thừa nhận của mọi người trong làng!!!”

“...”

Thì ra... đây chính là cách mà cậu nhóc này sống và trưởng thành.

“Được rồi, người tiếp theo.”

“Em tên là Haruno Sakura. Sở thích của em là... Điều em thích... em thích là... Nói sao về ước mơ của em nhỉ... Kya!!!!”

Nhìn Sakura không ngừng liếc mắt bắn tim với Sasuke, khuôn mặt nhỏ hồng rục, sau cùng bối rối hô một tiếng, Kakashi có ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra, lại nghe cô nàng thẳng thừng kết luận.

“Em ghét Naruto!”

Ặc! =.=

Hình như mấy cô bé tuổi này... thích mơ mộng lãng mạn hơn là luyện nhẫn thuật.

“Em tên là Uchiha Sasuke. Nếu nói về điều em thích và ghét : thích thì không biết, nhưng em ghét rất nhiều thứ. Ngoài ra, nguyện vọng của em là phục hưng gia tộc... và giết một người.”

Quả nhiên!

“Được rồi, người cuối cùng nào.”

“Em tên Yonehara Uri. Thích nấu ăn. Ghét bị nhìn chăm chăm khi đang ngủ. Ước mơ... tạm thời chưa xác định.”

Ồ! Cô bé này... có vẻ đơn giản.

Phải không?

“Ha ha...” Kakashi thấp giọng cười. “Được rồi, vậy là phần giới thiệu đã xong. Từ ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu làm nhiệm vụ.”

“Hay quá!” Naruto vui vẻ kêu lên.

“Nhưng mà... trước đó còn phải làm một chuyện.” Kakashi bí hiểm nở nụ cười. “Là bài luyện tập sống còn.”

“Bài luyện tập sống còn?”

“Nếu nó là nhiệm vụ thì tại sao chúng ta lại phải luyện tập chứ? Nói về những bài luyện tập, tụi em đã làm ở trường rất nhiều rồi!” Sakura nghi ngờ hỏi.

“Đừng vội. Đây không phải luyện tập bình thường đâu.” Kakashi nâng tay chạm lên miếng băng đeo trán, khuôn mặt nghiêm túc. “Nếu không vượt qua

được, các em sẽ bị trả về trường.”

“Không thể nào! Vậy thì còn tổ chức thi tốt nghiệp làm gì chứ?”

“À, cuộc thi đó chỉ để chọn ra những người có khả năng lên genin mà thôi.”

“Hu hu...” Ngàn lời không nói hết T.T

“Nghe đây! Ngày mai thầy sẽ là người quyết định các em đậu hay rớt. Nhớ mang theo đầy đủ trang bị ninja và có mặt lúc 5h sáng tại sân tập!” Kakashi đồng dạng hô lên, nhìn về mặt nghiêm trọng của mấy đứa học trò, chậm rãi bồi thêm một câu. “Và nhớ... đừng có ăn sáng, nếu các em không muốn ói ra.”

oOo

Hừ!

Chắc thầy chỉ dọa thôi. Chứ sáng mai mà nhịn ăn thật thì sao có sức mà chiến?

Uri vừa tập trung xâu từng đường chỉ vừa cố nhớ lại diễn biến tiếp theo, nhưng trong ký ức một mảnh mờ nhạt, không hề có chút ấn tượng gì với bài luyện tập này.

Haizz... vậy đành thuận theo tự nhiên đi. Tới đâu thì tới.

Tính ra nàng xuyên vào đây cũng đã gần nửa năm. Thời gian đầu quả thực rất sợ hãi, nhưng may là vẫn giữ được ký ức kiếp trước cùng tất cả các kỹ năng sinh tồn nên mới thích nghi được với hoàn cảnh khốc liệt của nơi này, còn ký được khế ước với tiểu thần thú nữa.

Vốn bộ truyện Naruto nàng đọc từ khi còn nhỏ, đến đoạn Sasuke trở thành bại nhân thì do gia đình gặp biến cố, liền bỏ dở. Trải qua việc kia xong nàng cũng không còn tâm trí mà xem lại, chủ yếu dành thời gian xây dựng thể lực, thẩm thoát liền hơn mười năm rồi, rất nhiều sự kiện đã không còn nhớ rõ.

Đương nhiên bên cạnh đó cũng có những chi tiết hằn sâu vào trí nhớ với ấn tượng đặc biệt nặng. Chẳng hạn như... cái chết của Jiraiya, sự thật đau lòng về Itachi... hay như chuyện Sasuke phản làng và biến thành tội phạm quốc tế. Haizz... cứ nhớ đến mấy cái đó là lòng nặng trĩu.

Có điều... thương cảm là một chuyện, sự thật trước mắt lại là chuyện khác. Nàng cũng chưa quên ngay lần đầu gặp mặt mà tên Itachi đó đã dùng ảo thuật với nàng đâu. Còn dám lừa ba mẹ nàng ra đùa.

“Đáng hận!”

Uri khẽ rủa một tiếng, lòng bàn tay nắm chặt, lồng ngực phập phồng cố nén phần uất đang dâng trào, chuyên tâm làm tiếp công việc trên tay.

Bỏ đi! Không thèm chấp hấn nữa. Ngoài em trai ra thì chẳng ai có thể làm cho hấn thương tiếc hết. Và lại, lần đó hấn cũng chưa thăm dò được thông tin gì về nàng.

Đương nhiên ~ sau này cũng đừng mơ!

Uri thầm nghĩ, tay nhanh chóng cho thêm bông mướt vào phần đuôi vừa may xong, khâu lại. Mỗi động tác đều cẩn thận từng chút một.

Cho tới khi tác phẩm thật sự hoàn thành đã là chuyện của mấy tiếng sau.

Nàng thu dọn đồ đạc, đứng dậy làm vài động tác giãn cơ, bước chậm ra khỏi khu rừng.

Buổi chiều, sau khi gặp thầy Kakashi nàng liền ra phố lựa vải có màu sắc và chất liệu ưng ý, dự định may một cái ‘giường’ cho Yukino. Cũng vì muốn tạo bất ngờ cho nó nên mới lúi thủi ôm đồ lên rừng làm, tiện thể hóng gió.

Giờ thì hay rồi, được một phen đi dạo trong đêm =.=

Uri chậm chậm bước.

Lối đi âm u đầy bóng tối dường như không chút ảnh hưởng đến thị giác của nàng. Chẳng mấy chốc, sân nhà đã ngay trước mặt.

Ôm theo cái ‘giường’ to lớn, Uri nâng chân đá lên cánh cửa.

Rầm! Phương pháp bạo lực quả nhiên hiệu quả tuyệt đối.

Cửa mở ra, bên trong là một mảnh tối tăm.

“Chậc! Ngủ rồi sao?!”

Ôm theo đồng hồ lách vào đến cửa phòng, nàng lập tức thấy một bóng dáng nhỏ đang ngủ ngon lành trên ghế, khoe miệng thấp thoáng còn có thể thấy

nước nhỏ xuống =.=

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Con hồ ly xấu xí...”

Vừa dứt lời, cặp mắt màu hổ phách của Yukino lập tức mở ra, bên trong hoàn toàn tỉnh táo, không có chút dấu hiệu nào như vừa thức dậy.

Nó nhảy xuống khỏi ghế, bấu môi chuẩn bị tuôn một tràng oán trách thì tầm mắt lia tới thứ sau lưng nàng.

“A...” Đây là cái gì?

Uri mím môi nhin cười, vòng tay lôi thứ đồ kia ra.

“Tặng người!”

Đó là một cái đệm bông rất lớn, được mô phỏng theo hình dáng của Yukino phiên bản trưởng thành, chín cái đuôi bằng bông phía sau được chế tác cầu kỳ tinh xảo, trông y như thật. Trên lưng của hồ ly là một khoảng trống vừa ấm áp vừa mềm mại, rất thích hợp làm chỗ ngủ. Cặp mắt hồ dùng hai viên đại đồng châu làm nền, trong bóng tối lấp lánh quang mang như lưu tinh. Phía trên còn khéo léo thêu chữ ‘Yukino’ bằng chỉ đỏ, nổi bật trên nền vải trắng, quả thực vô cùng xinh đẹp.

“Oa...” Nhìn nó đi đi lại lại sờ chỗ này, ngấm chỗ kia, cái miệng nhỏ há hốc không ngừng, Uri liền mặc nó khám phá, đi xuống bếp dùng com.

Đồ ăn nàng nấu lúc trưa còn dư rất nhiều, có vẻ sức ăn của Yukino khá yếu, một bàn ăn lớn gần như còn nguyên.

Ngồi nhâm nhi được nửa bát, liền thấy bóng dáng tiểu hồ ly kích động chạy tới nhảy ào lên người nàng, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

“Thích không?”

“Người... cái đó... người tự làm sao?”

“Ừ. Quà sinh nhật.”

“...” Yukino không nói gì, chỉ dụi dụi đầu vào người nàng, biểu lộ tâm tình kích động của nó.

“Những sợi chỉ dùng để may cái giường đều làm từ chakra của ta, sau này người nằm trên đó cũng có thể tu luyện như trong không gian vậy.”

“Hả? Toàn bộ đều dùng chakra sao?” Đây là điều khủng bố cỡ nào chứ?!

“Phải. Loại chakra cố định.” Uri dí trán nó. “Vào ngủ đi, nếu có chỗ nào nằm không thoải mái thì cứ nói, ta sẽ sửa sau.”

Tiểu hồ ly chần chờ một chút, liền thuận theo chạy ù vào phòng.

Còn lại một mình, Uri nhìn chằm chằm bàn ăn trước mặt, thầm nghĩ có lẽ để mai chế biến lại, mang tới buổi huấn luyện luôn.

oOo

Sáng hôm sau – 5h.

Tại sân tập.

Bốn người lần lượt từ bốn hướng khác nhau đi tới, chậm rãi tụ lại một điểm.

Trời vẫn còn mờ mịt, gió lạnh thổi vù vù, đây quả thực chính là loại thời tiết làm cho người ta lười biếng.

Naruto và Sakura vẫn còn ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở giờ tay chào.

Uri tối qua thức khuya, sáng lại dậy sớm làm đồ ăn, uể oải che tay ngáp một cái.

Chỉ có Sasuke vẻ mặt tỉnh rụi, lạnh lùng bước tới chỗ mọi người.

Thời gian dần trôi qua.

Một tiếng...

Mặt trời đã lên, cả không gian như bừng sáng.

Hai tiếng...

Gió lạnh ngừng thổi, chừa chỗ cho bầu không khí ấm áp, tâm tình lẽ ra cũng thực tốt nếu bỏ qua cái chân đang mỏi nhừ.

Ba tiếng...

Trên nền đất nổi bật bốn cái bóng ừ rừ đứng đần ra chờ ông thầy vô lương nào đó.

“Haizz... sao giờ này thầy còn chưa tới?” Naruto duỗi chân ngồi bệt xuống, mắt kiên nhẫn hỏi.

“Ai mà biết!” Sakura méo mặt.

“Hức, đói quá đi...” Naruto khẽ đưa tay xoa bụng, nói nhỏ.

Kỳ thực không riêng gì cậu ta, cả Sakura và Sasuke cũng rất đói. Chiều qua chứng kiến về mặt nguy hiểm của Kakashi khi nói tới chuyện ăn uống, ba người đều tin rằng thật sự nghiêm trọng nên buổi sáng đều không ăn gì cả, giờ còn phải đứng phơi nắng mấy tiếng đồng hồ thế này...

“Tớ có mang theo đồ ăn đây, các cậu muốn dùng không?” Uri thấy mọi người như vậy, từ tốn đề nghị.

“Uri – chan, sao giờ cậu mới nói chứ?” Naruto mắt sáng rực.

“Nhưng... thầy nói nếu ăn sáng, lát nữa luyện tập sẽ bị ỏi đó.” Sakura lo lắng.

“...” Sasuke nhú nhú mày, dường như còn đang phân vân.

Uri cũng không để ý, chỉ cười cười lấy ra một tấm vải sạch, sau đó đặt mấy hộp thức ăn lên, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

“Ăn hay không tùy các cậu. Tớ chỉ nghĩ đơn giản là nếu nhịn đói sẽ chẳng có sức đấu với thầy đâu.” Nói đoạn, nàng đẩy mấy hộp thức ăn tới trước mặt Naruto, Sakura và Sasuke. “Tớ làm rất nhiều, bốn người chúng ta ăn thoải mái cũng sẽ không thiếu.”

“A... um, cảm ơn cậu.” Sakura nhìn thấy Uri thân thiện như vậy, dường như không chút để ý chuyện hôm qua, còn chủ động nói chuyện với cô, có chút ngạc nhiên.

“Cảm ơn.” Sasuke cũng lên tiếng.

Naruto hưng phấn mở nắp hộp, cầm lấy đũa gắp một miếng thịt gà, không khỏi kinh ngạc kêu lên.

“Ngon quá!”

Bên kia hai người cũng bắt đầu ăn, vẻ mặt lần lượt biến đổi.

Lớp vỏ băng sơn vạn năm của Sasuke có chút tan vỡ, cắn một ngụm onigiri, phía trên còn có rắc okaka băm nhỏ, vô cùng ngon miệng.

Sakura đang thưởng thức món bánh hoa đào, trong lòng rất khâm phục tài nấu nướng của Uri. Cô vốn đang ăn kiêng nên cũng thường nhịn đói, nhưng hôm nay được ăn đồ Uri làm, nhất thời cảm thấy không cách nào bỏ bữa được nữa.

Uri mở nắp một hộp súp miso, bên trong đã không còn chút hơi ấm.

Phải ha! Cũng mấy tiếng trôi qua rồi còn gì.

Phùng.

Một ngọn lửa nhỏ từ đầu ngón tay nàng phát ra, hướng thẳng đến đáy hộp. Vì nàng đã khống chế nhiệt độ khá thấp nên không xảy ra tình trạng cháy nhựa.

“Wow, Uri – chan, cậu dùng được hỏa thuật sao?” Naruto đang ăn, chú ý đến động tĩnh bên này, ngạc nhiên hỏi.

“Ừm.” Uri cũng không giấu diếm. Dù sao trước sau gì họ cũng biết.

Sasuke nhìn chằm chằm phía này, cảm thấy rất khó tin.

Cô ta không hề kết án! Lại còn phun lửa từ ngón tay! Đây là loại trình độ quý quái gì vậy chứ?

Chỉ trong một buổi sáng, bọn họ đã đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Rốt cuộc cô gái này... còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật nữa đây?

“Yo!”

Đang lúc cả bọn trầm mặc, giọng nói của ông thầy bắt lương nào đó liền vang lên, vô cùng nổi bật.

“...” Toàn thể học trò cảm nín, nhìn lại đồng đồ ăn mình bày ra, lời oán trách vừa lên tới cửa miệng liền nuốt xuống.

“Ồ! Các em nghĩ mình đang làm cái gì thế này? Đi dã ngoại sao?” Giọng Kakashi u ám vang lên.

“Do... do thầy đến trễ mà! Bọn em đã ở đây chờ hơn ba tiếng rồi đó!” Naruto vô cùng đứng cảm đứng ra chỉ trích.

“Thầy tới trễ, cùng với chuyện các em tự tiện bày đồ như đi nghỉ mát thế này, có liên quan sao?” Giọng điệu như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng...”

Uri thấy tình thế không ổn, đứng lên cắt ngang.

“Thầy à! Dù sao tụi em ăn cũng đã ăn rồi, bày cũng đã bày rồi. Đầu thế làm gì khác được. Không bằng... thầy tới đây ăn cùng luôn. Rồi chúng ta bắt đầu tập luyện! Phải không?” Miệng nói, tay đưa luôn hộp súp vừa hâm nóng cho Kakashi.

“...” Dụ dỗ trắng trợn!

Ba người còn lại trong lòng gào thét, ngoài mặt trung một bộ biểu tình tán thành.

“...” Kakashi cầm lấy cái hộp, nhất thời không biết nói sao. Nhìn nhìn đồng vô rai rác xung quanh, hần biết... kế hoạch dọa nhin cơm trưa đã triệt để phá sản. Lại nghĩ, thời điểm này so với dự kiến cũng còn sớm rất nhiều, hộp súp trên tay lại tỏa ra từng trận mùi hương vô cùng hấp dẫn, bèn... trực tiếp ngồi xuống.

“Hoan hô!” Sakura thấy tình hình này, vui vẻ kêu lên.

Cứ thế, vốn là một hành trình chờ đợi dài đằng đẳng, phút chốc liền biến thành buổi dã ngoại ăn sáng ngoài trời của năm thầy trò.

Chỉ có thể nói... Kakashi! Người đứng là không có cốt khí!

oOo

“Nào! Chúng ta bắt đầu.” Sau khi giải quyết sạch sẽ đồng đồ ăn Uri mang tới, lại đi lòng vòng tiêu thực, đám người liền tụ lại nghe hiệu lệnh của Kakashi.

“Thầy đã cài giờ ở đây là 12h.” Kakashi lấy ra một chiếc đồng hồ. “Các em có một tiếng để thực hiện nhiệm vụ. Đó là tìm cách lấy mấy cái chuông trên tay thầy đây.” Lắc lắc.

“Nhưng... thầy ơi, tại sao chỉ có ba cái chuông ạ?” Sakura nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy. Chỉ có ba cái.” Kakashi híp mắt. “Chính vì vậy, sẽ có ít nhất một người không hoàn thành được nhiệm vụ. Người đó chính là kẻ thất bại, và tất nhiên ~ sẽ bị trả về học viện.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Cái gì?

Cả bốn người kinh ngạc nhú mày.

Kakashi nói tiếp. “Để có được nó, các em phải hạ gục được thầy. Đây được xem như một trận đấu, vì vậy các em hãy vận dụng tất cả những kỹ năng mình có thể thực hiện.”

“Tất cả? Bao gồm thuật và vũ khí luôn sao?” Uri hỏi.

“Đúng vậy.” Kakashi cười đáp.

“Ha ha, thầy không sợ bị thương à? Đến miếng khăn lau băng thầy còn chẳng né được kia mà.” Naruto cười nhạo.

“Trên đời này, những kẻ không có năng lực thì thường hay ba hoa nhất. Chúng ta nên mặc kệ những tên đầu đất đó đi.” Kakashi bình tĩnh đã kích.

“Yaaaaa!!!!” Naruto hiển nhiên bị chọc giận, rút ra một thanh kunai xông về phía Kakashi.

Bụi đất mù mịt tán dần, lộ ra hai bóng dáng.

“Từ từ nào. Thầy còn chưa nói bắt đầu mà.”

Giọng Kakashi trầm thấp đầy từ tính vang lên, lọt vào tai mấy người lại có cảm giác nguy hiểm lạ.

Nhanh quá!

Sakura và Sasuke mắt tròn tròn nhìn Naruto đang bị vòng ngược tay ra sau đầu, toàn thân bị khống chế bất động, giãy dụa thế nào cũng không thoát.

Ninja thượng đẳng là đây sao?

“Ồ, có vẻ các em đã có ý chí hạ gục thầy rồi đó.” Kakashi nhàn nhạt liếc nhìn mấy đứa học trò. “Sẵn sàng chưa nào? Bắt đầu!”

Sau tiếng hô của Kakashi, ba người lập tức đề khí biến mất.

Chỉ còn cậu nhóc tóc vàng ở lại, vô cùng hiền ngang và ‘dững cảm’ =.=

oOo

Uri nhàm chán ngồi trên một gốc cây quan sát trận đấu. Vừa rồi tận mắt chứng kiến cảnh Kakashi dùng loại nhẫn-thuật-không-giống-ai để xử Naruto, nàng thật sự cảm nín.

Thầy đúng là đại biến thái mà!

Đáng thương Naruto =.= giờ thì bị treo ngược cành cây sau đòn tấn công bất thành.

Mấy chiếc shuriken được Sasuke ném tới nhân lúc thầy đang giảng đạo cho Naruto cũng bị thể thân lửa gạt.

Sakura thì trúng ảo thuật, nằm ngay đơ sau một tiếng hét vừa nghe đã thấy đau =.=

Hự... đúng là một cái tổ hợp thần thánh!

Cũng chỉ có ông thầy phúc hắc như Kakashi mới trị được. Người gì mà... đến ăn còn cẩn thận không để lộ mặt nữa.

Làm cho nàng cũng bắt đầu có chút hiếu kỳ rồi đây...

Bộp.

Trước mắt Uri đột nhiên xuất hiện một người.

“Uchiha – san?”

“Cậu đang làm gì ở đây vậy?” Sasuke nghe cách xưng hô của Uri, khẽ nhíu mày.

“Tớ đang ăn thân.” Uri vô cùng bình tĩnh đáp, mặc kệ tư thế hiện tại của mình có bao nhiêu tùy ý.

“Cậu không định tấn công sao?”

“Vốn là chưa, nhưng giờ có cậu ở đây rồi... Muốn cùng thử không?”

“Ừm.” Sasuke nghe nàng đề nghị, không chút do dự đồng ý.

“Vậy được, chiến thuật của chúng ta sẽ là...” Uri trao đổi kế hoạch tác chiến của mình. “Nếu thấy ổn rồi, hiện tại liền bắt đầu.”

oOo

Kakashi dựa lưng vào một gốc cây, chăm chú đọc quyển sách yêu quý của mình.

Chà! Cô nhóc kia định bao giờ mới xuất hiện đây...

Keng!

Tiếng kim loại chạm vào nhau vang lên, mười hai chiếc phi tiêu bị chặn lại bởi thanh kunai nhỏ nhắn của Kakashi.

“Bắt đầu rồi sao...” Nhìn lực đạo cùng tốc độ phi tiêu, hẳn có chút tán thưởng lắm lắm.

Ngay khoảnh khắc mấy chiếc phi tiêu đó dừng lại, Sasuke đã kịp đứng vững, trực tiếp đối mặt với Kakashi, nhanh tay kết thủ ấn.

“Hỏa độn : Hỏa Hóa Cầu Chi Thuật.”

Phùng!

Một ngọn lửa lớn bốc lên, nhanh chóng lan tỏa thành hỏa cầu bao phủ cả một vùng rộng lớn trước con mắt kinh ngạc của Kakashi.

Thằng bé mới chỉ là ninja hạ đẳng, lại có thể thực hiện được thuật này sao?!

Cho tới khi ngọn lửa biến mất, cả vùng đất đã bị san bằng, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng Kakashi đâu cả.

Sasuke giật mình ngó quanh tìm kiếm.

Đột nhiên, chân cậu bị túm lại bởi một bàn tay bật lên từ lòng đất.

“Thổ độn : Tâm Trung Trảm Thủ Chi Thuật.”

Đất đá vỡ lở, sụp xuống như một đầm lầy. Đang lúc Sasuke sắp bị chôn vùi, một bóng trắng phát qua, thành công kéo cậu ra khỏi hố đất.

Ngay sau đó, bầu trời tối sầm lại, một tia sét màu tím bạc xuất hiện, hướng thẳng đến chỗ bàn tay đang lộ ra ngoài của Kakashi.

Ầm! Ầm!

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, tàn dư tro bụi bốc lên mù mịt, mơ hồ còn nghe tiếng điện xẹt, vô cùng khủng bố.

Uri và Sasuke đứng trên một cành cây quan sát tình hình, kẻ thù thế đề phòng dị biến xuất hiện.

“Tớ không biết là thầy ấy có thể dùng cả thổ độn đấy!” Uri khẽ nói, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngạc nhiên.

“Ừm. Có vẻ chúng ta đã biết quá ít về năng lực của thầy.” Sasuke gật đầu tán thành. Tình huống bất ngờ vừa rồi nếu không có Uri can thiệp chắc hẳn đã bị chôn sống.

“Ha ha ha, hai em làm ta ngạc nhiên đó!” Kakashi xuất hiện sau đống bụi mù, âm trầm lên tiếng, ánh mắt nhìn Uri có chút thay đổi.

Con bé này... lại có thể thi triển nhẫn thuật mà không cần kết ấn, nếu không phải hẳn tận mắt chứng kiến thì sẽ chẳng bao giờ tin rằng lại có thể có người làm được như vậy.

Nếu đòn đánh kiểu này áp dụng khi giao chiến với địch thủ thì sẽ vô cùng có lợi, đối phương chưa kịp phòng bị thì đã trúng thuật mất rồi.

Năng lực của cô bé này... sâu không lường được.

Cả thằng nhóc nhà Uchiha cũng rất khá, mới chỉ là genin nhưng đã có thể vận đủ chakra thi triển hỏa độn.

Điều làm hắn ngạc nhiên hơn hết, là... hai đứa này thế nhưng lại hợp tác với nhau.

Hừm... để xem...

“Cẩn thận đấy. Có vẻ thầy định dùng ảo thuật!” Uri nhìn bàn tay Kakashi đang không ngừng kết ấn, cảnh giác nói.

“Ừm.” Sasuke cũng nhận ra điều này, nhẹ khom lưng, mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Chỉ tiếc, sau khi thực hiện một chuỗi động tác phức tạp kia, Kakashi bình tĩnh hạ tay xuống.

Gió nhẹ thổi.

Mây nhẹ bay.

Hoàn toàn không có gì khác biệt.

“Này, thầy ấy đang làm trò mèo gì thế?” Uri trán vạch ba đường hắc tuyến, quay sang hỏi Sasuke.

Sasuke cũng không khá hơn, mắt tròn mắt dẹt nhìn ông thầy nào đó giả bộ nguy hiểm, trả lời. “Chắc đang bày trò hù dọa.” Lại nhớ tới cái chiêu thức làm người ta hạn hán lời đối phó với Naruto khi này, cậu nói nhỏ. “Mặc kệ, chúng ta đi tìm hai người kia thôi.”

“Ừm.”

Cứ thế, cành cây đung đưa, hai bóng người trên đó đồng loạt biến mất, để lại vị thầy giáo đáng kính phát phơ trong gió lạnh.

oOo

“May quá! Sasuke, cậu chưa chết! Hu hu hu...” Sakura vừa nhìn thấy Sasuke, vội nhào tới khóc la.

“...” Hừ! Cậu thật sự không có ý định trù dập tôi đấy chứ??? =.=

“Sakura – chan, sao cậu chỉ quan tâm mình tên đó vậy? Tớ cũng bị thầy hành hạ này giờ, treo ngược cành cây đây này.”

“Đó là do cậu quá ngốc mà thôi! Cái bầy rõ ràng vậy mà cũng đâm đầu vô, còn trách ai nữa hả?”

“Do thầy quá thâm hiểm, đặt bẫy chồng chất mà!”

“Còn không phải tại cậu ngốc?!”

“Nhưng... nếu tớ không nhầm thì lúc này cậu cũng trúng thuật của thầy!”

“Hừ! Chẳng qua lúc đó tớ lo cho Sasuke quá nên mất tập trung thôi.”

“Vậy tớ thì sao?”

“Cậu có cái gì cần lo chứ?”

“ĐỦ RỒI! CÁC CẬU ÒN ÀO QUÁ ĐÃY!” Nhìn hai người bọn họ càng nói càng quá đáng, Uri trừng mắt quát. “Nên nhớ chúng ta còn đang ẩn nấp, nếu muốn bị thầy bắt sớm thì cứ tiếp tục cãi nhau đi, rồi cả đám đều cuốn gói về trường!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

“Cậu ấy nói đúng. Cứ ồn ào thế này sớm muộn gì cũng sẽ bị thầy tóm. Phải tìm cách cướp chuông, thời gian cũng không còn nhiều nữa rồi.” Sasuke tiếp lời.

“Vậy phải làm thế nào?” Naruto ngược mắt hỏi.

“Nếu chúng ta tách ra đấu một mình sẽ không thể thắng được, có lẽ nên phối hợp.” Uri khẽ nói.

“Nhưng mà... chỉ có ba cái chuông, cho dù chúng ta hợp tác thì cũng sẽ có một người bị loại, vậy chẳng phải quá thiệt thòi sao?” Sakura hỏi.

Uri nghe thế, thoáng trầm tư.

Đúng vậy! Cho dù bọn họ có cùng nhau tấn công thầy và giành được chuông đi nữa thì vẫn sẽ có một người bị loại và buộc phải trở về học viện, làm gì có ai muốn chịu thiệt lớn như vậy chứ?

Nhưng nếu cứ cậy mạnh dựa vào sức một người, cho dù sau này có trở thành ninja thì cũng khó hoạt động chung với người khác, khó duy trì đoàn kết và ăn ý trong chiến đấu.

Hừ! Vậy thì... chỉ còn cách đó thôi...

“Tớ có một ý, các cậu nghe thử xem sao nhé?”

“Được, cậu nói đi.”

“Là thế này...”

“...”

Cả bốn người chụm đầu thảo luận kế hoạch, không khí nhìn qua rất hài hòa.

oOo

Kakashi liếc nhìn đồng hồ. Còn mười lăm phút.

Sắp tới sẽ là một cuộc tấn công dồn dập đây. Thật đáng mong chờ...

Sakura leo lên một cành cây, cố gắng theo chỉ dẫn của Uri che dấu hơi thở, nhìn ông thầy đang chăm chú đọc sách phía dưới, tay nhẹ phất, một lượng lớn kunai đồng loạt phóng tới sau lưng Kakashi.

Còn không đợi hấn tránh né xong, hàng trăm phân thân của Naruto đã bao vây tứ phía, hò hét nhốn nháo vô cùng hỗn loạn.

Đương nhiên ~ vì tất cả đều chỉ đơn giản là xông vào mà không có chiêu thức gì nghiêm túc, nên tất cả phân thân liền bị hạ gục nhanh chóng.

Sasuke nắm chắc thời gian, vận chakra ngưng tụ một hỏa cầu, lần nữa tấn công.

Kakashi đơn thân độc mã đối chiến với mấy đứa học trò, còn chưa kịp thở dốc đã thấy hỏa cầu ngay trước mặt, vội vã tránh né. Sasuke chớp thời cơ đó hạ thấp người lao xuống giật lấy một cái chuông.

Khoảnh khắc bàn tay cậu vừa chạm tới, Kakashi giật nảy mình lùi lại. Sakura ngồi trên cành cây vô cùng thảnh thơi thi hành sứ vụ ném phi tiêu, từng cái từng cái chuẩn xác phóng tới làm Kakashi né tránh một phen chật vật.

“Thỏ độn : Thỏ Lưu Bích.”

Sau loạt động tác nhanh như chớp, một bức tường đất xuất hiện, chắn ngang người Kakashi, thành công ngăn cản trận mưa dao cùng với hỏa cầu.

Nhưng chính vào khoảnh khắc ngọn lửa tiếp xúc với tường đất, dị biến xảy ra.

Xẹt! Xẹt!

Ầm!

Một tia sét bí mật thâm nhập vào, phá vỡ hàng rào phòng thủ, thuận thế liền tiến sâu hơn, trong chớp mắt nghiền ba cái chuông thành bụi phấn, sau đó lập tức biến mất, từ đầu đến cuối không hề tiếp xúc đến thân thể người trước mặt.

Kakashi nhìn uy lực và độ chính xác gần như tuyệt đối của nó, vừa tán thưởng vừa kinh ngạc, tuyệt nhiên không hề có ý định dùng thuật khác phản công.

oOo

“Các em còn gì để nói không? Sau khi đã phá hủy cả ba cơ hội trở thành genin?” Kakashi cười tà hồi khi họ đã tiến tới một vùng đất khô ráo sạch sẽ.

“Thầy nhầm rồi! Mặc dù cả bốn người bọn em đều không cướp được cái chuông nào, nhưng giờ chúng đều đã không tồn tại, hay nói cách khác, thầy cũng không bảo vệ được chúng.” Uri cười mỉm trả lời.

Nghe nàng nói, Kakashi trầm mặc chốc lát, nhìn bốn đứa học trò của mình. “Các em... thật đặc biệt.”

Ánh mắt hấn trở nên xa xăm như đang hồi tưởng gì đó.

“Trong số tất cả các học sinh thầy từng dạy, các em là những người đầu tiên vượt qua bài kiểm tra này. Con người thường rất ích kỷ, rất dễ bị chi phối bởi suy nghĩ ‘chỉ có ba cái chuông’, từ đó dễ dàng xảy ra cả mâu thuẫn nội bộ, chà đạp lên nhau.”

“Nhưng trong chiến đấu, thứ cần nhất lại chính là tinh thần đồng đội. Mặc dù kỹ năng siêu hạng giúp ích nhiều cho ninja, nhưng nhiệm vụ lại là của cả tổ.”

“Chính vì vậy, thứ quan trọng nhất vẫn là đồng đội. Về khoản này, các em đã làm rất tốt.”

“Trong thế giới ninja, những người không tuân thủ luật lệ chỉ là rác rưởi, nhưng những kẻ bỏ rơi cả đồng đội của mình thì còn không bằng thứ rác rưởi.”

“Bài luyện tập đến đây là kết thúc. Đội 7 chúng ta, từ ngày mai bắt đầu làm nhiệm vụ.”

Nghe Kakashi nói xong, cả bốn người hưng phấn nở nụ cười, cũng nhận ra ý nghĩa thực sự của bài kiểm tra này, không kém phần tự hào vì mình là một trong những người đầu tiên được chọn.

“Giải tán! Yeah!”

oOo

Khi Uri về đến nhà đã là quá trưa. Đang lúc nàng mở khóa cửa, một tờ giấy trong tay nắm rơi xuống.

[Yonehara, chiều nay rảnh đi ăn với bọn tôi không?

Nếu đi được thì 4 giờ cậu tới quán thịt nướng cuối làng nhé, có cả Ino và Choji nữa.

Ký tên : Nara Shikamaru]

Ồ! Shikamaru? Cậu ta xưa nay cũng đâu phải người nhiệt tình, chủ động như vậy? Lại đột nhiên rủ mình đi ăn?

Hm... mà từ khi chuyển tới đây ở, nàng cũng ít khi ra ngoài, hầu hết là trốn trong nhà luyện nhẫn thuật. Hôm nay nhân dịp này thuận tiện chơi một chuyến cũng tốt!

Về phương diện người gửi, mặc dù có chút ngạc nhiên nhưng Uri cũng không nghi ngờ gì lắm. Chỗ ở của nàng vốn chỉ có Hokage đệ tam biết, nhưng vài ngày trước Shikamaru trở về học viện có đi qua đây, tình cờ thấy nàng, nguyên lai là bọn họ cùng đường, mặc dù nhà cậu ta xa hơn một chút...

Uri tháo giày ra, tiện tay đặt tờ giấy lên bàn, bước vào phòng ngủ gọi Yukino. Từ tối qua đến giờ nó cứ ôm chặt cái nệm không buông, có vẻ thực sự yêu thích.

Cạch!

“Uri, về rồi sao?”

“Ừm.”

“Hôm nay luyện tập tốt không?”

“Cũng tạm, vượt qua bài kiểm tra của thầy rồi. Từ ngày mai ta sẽ bắt đầu làm nhiệm vụ.”

“Hay quá! Vậy là sẽ được đi tham quan nhiều nơi!” Tiểu hồ ly hưng phấn vẫy đuôi.

“Bớt giỡn. Người cho rằng đây là đi du lịch sao? Và lại, bọn ta là ninja hạ đẳng, trước hết chỉ được làm mấy nhiệm vụ đơn giản quanh làng, vài tiếng là xong rồi, làm gì có chuyện đi xa chứ?”

“Không sao không sao, nhiệm vụ đơn giản cũng được, chỉ cần ra khỏi nhà là ta vui rồi.”

“Người đúng là ham chơi!” Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Yukino, nàng có chút bất đắc dĩ trừng mắt. Biết ngay mục đích của nó cũng chỉ là chạy nhảy tung tăng thôi mà!

oOo

“Các cậu nói xem, cô ấy sẽ tới chứ?” Ino cùng hai người bạn của mình bước vào quán thịt nướng, chọn một bàn tương đối dễ nhìn.

“Làm sao tớ biết được.” Shikamaru đáp, mắt khẽ liếc phía cửa ra vào.

“Cậu ấy tới hay không quan trọng lắm sao? Thịt của chúng ta có là được rồi!” Choji hít mắt nói.

“Cậu lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi, sau này làm sao mà cưới vợ? Nhìn bộ dạng cậu m...” mập lẩm ròi đó!

Ino còn chưa nói hết câu, miệng đã bị Shikamaru bịt chặt.

“Đừng nói nữa, đó là từ hứ! Từ hứ đấy!” Cậu khẽ thì thầm, chưa đợi Ino phản kháng, liền nói tiếp. “Nhìn kìa! Cậu ấy tới rồi!”

Hai người kia theo bản năng nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Uri đang ngoác xung quanh tìm kiếm.

“Yonehara, bọn tớ ở đây này!” Ino lập tức gọi.

Uri nghe tiếng nhìn qua, thấy ngay ba người họ.

“Chào các cậu.” Nàng khẽ mỉm cười đi tới. “Thứ lỗi, để các cậu phải đợi rồi.”

“Không có, bọn tớ cũng chỉ vừa tới mà thôi.” Ino cười, ra hiệu cho nàng ngồi bên cạnh.

Khi cả nhóm đã ổn định và chọn món xong, Uri mới khẽ nói.

“Sáng qua lúc tớ vào lớp có nhìn thấy các cậu, nhưng còn chưa có cơ hội làm quen. Không ngờ hôm nay nhanh như vậy đã được gặp lại rồi.”

“Hi, cậu còn nhận thức bọn tớ thì hay quá! Riêng tớ, từ lúc cậu vào lớp đã rất ấn tượng với cậu rồi. Lại nghe Shikamaru nói trước đó hai người từng gặp qua liền nhờ cậu ấy mời cậu ra đây một chuyến. Phải rồi, còn chưa giới thiệu nhỉ, tớ là Yamanaka Ino.”

Nghe Ino nói, hai người còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

“Tớ là Akimichi Choji.”

“Còn tôi là Nara Shikamaru.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Đội họ giới thiệu xong, Ino vô cùng nhiệt tình kéo tay Uri, nói tiếp.

“Tớ biết đột nhiên mời cậu ra thế này có hơi đường đột, nhưng thực sự qua ngày hôm nay sẽ rất hiếm có cơ hội rảnh rỗi gặp nhau nữa. Cậu không phiền chứ?”

“Ừm, không sao. Tớ mới tới, được làm quen với các cậu cũng rất vui mà.”

“Vậy thì hay quá! Tớ thực sự rất hâm mộ cậu! Năng lực của cậu hẳn là siêu lắm mới được đặc cách tốt nghiệp, còn chung nhóm với Sasuke – kun...” Nói đến đây, vẻ mặt cô nàng có chút tiếc nuối.

“Đừng nói vậy, nhóm của cậu cũng rất tuyệt. Bộ ba Ino-Shika-Cho còn gì.” Uri cười trừ.

“Bộ ba gì chứ... tớ chỉ mong không làm mất mặt thế hệ trước...” Vừa nói cô vừa liếc xéo hai tên con trai.

“...” Uri nghẹn lời.

Ino =.= quả nhiên luôn thẳng thắn như vậy.

Thức ăn lần lượt được mang lên, Choji liền cái gì cũng không quan tâm nữa, cúi đầu chén say sưa.

Ngược lại, Shikamaru bắt ngờ hỏi.

“Yonehara, đội 7 các cậu là ai phụ trách thế?”

“À, là một thầy giáo tên Hatake Kakashi, có vẻ bí hiểm lắm.”

“Bí hiểm?”

“Ừ. Thầy ấy đeo một cái mặt nạ màu đen che gần hết khuôn mặt, ngay cả ăn cũng rất khéo léo, bọn tớ không tài nào nhìn kịp diện mạo.”

“Ôi trời, trên đời này còn có người như vậy nữa sao?” Ino cảm thán.

“Ông thầy đó lợi hại chứ?” Shikamaru đưa thịt vào vỉ nướng, hỏi tiếp.

“Đương nhiên rồi, thầy ấy là jonin mà! Bọn tớ đã được chứng kiến thầy dùng cả thể thuật, ảo thuật và nhẫn thuật, thực sự là... rất nhanh.” Uri thờ dãi đáp.

“Nghe kích thích quá! Đội của cậu thật là đặc biệt!” Ino giương cặp mắt lấp lánh đầy mơ mộng. “Có một ông thầy tài giỏi bí ẩn, có cả Sasuke đẹp trai lạnh lùng. Hu hu, tại sao cậu và trấn vô lại may mắn thế chứ? Cuộc đời thật bất công!” Khóc rống T.T

“Khụ... còn giáo viên của các cậu thì sao?” Uri khẽ ho khan, nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Đó là một thầy giáo tên Sarutobi Asuma. Thầy ấy... lúc nào cũng cầm một điếu thuốc.”

“Đúng vậy. Ngày hôm qua lúc gặp mặt, thầy ấy thổi khói thuốc vào mặt bọn tớ làm cho cả đám chảy nước mắt, sau đó mới thân nhiên giới thiệu tên của mình, còn dọa dẫm vài câu...” Ino tiếp lời Shikamaru.

“Quá đáng hơn, thầy ấy tự động xuyên tạc rằng bọn tớ đang khóc vì nghe thầy nói mình nghiêm túc nữa chứ!” Choji hiếm có lúc ngẩng mặt khỏi bát, cắn phần lên án.

“Ha ha... thú vị thật.” Uri nheo mắt cười, nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của ba người trước mặt, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

“Mà nãy giờ các cậu chỉ mãi nói thôi. Mau ăn đi!” Choji vỗ bụng, nhìn ba người cười híp mắt.

oOo

Tại văn phòng Hokage.

Sarutobi ngồi bên bàn làm việc, thanh âm già nua chậm rãi vang lên.

“Kakashi, hôm nay ta gọi cậu tới đây để nhắc nhở cậu một số điều.”

“Vâng, xin ngài cứ nói.”

“Cậu cũng biết đấy, mấy đứa trẻ trong đội 7 đều không phải những người tầm thường, nhóm của cậu lại đặc biệt có đến 4 genin, việc chỉ dẫn sẽ vất vả hơn nhiều so với các nhóm khác. Mong cậu để tâm.”

“Đó vốn là bổn phận của tôi, Hokage – sama.”

“Ta nghe nói sáng nay cậu đã cho chúng làm bài tập huấn luyện. Kết quả tốt chứ?”

“Vâng, cả bốn đều đạt. Và chúng làm tôi thật sự bất ngờ.”

“Về năng lực sao?”

“Cả tinh thần đoàn kết nữa ạ. Chúng đã phối hợp với nhau, và... phá hủy tất cả chuông.”

“Ồ? Phá hủy?”

“Vâng, đòn kết liễu của cô bé nhà Yonehara rất ấn tượng.”

“Ha ha, nếu là cô bé đó thì ta cũng có chút hiểu cảm giác của cậu rồi đấy. Được rồi, từ ngày mai ta sẽ giao nhiệm vụ cho đội 7. Giờ thì cậu có thể đi.”

“Vâng, chào ngài.”

oOo

Trong rừng, tiếng sột soạt của cỏ cây thỉnh thoảng vang lên, xen lẫn đó là thanh âm trò chuyện trầm thấp.

“Thấy rồi!”

“Cách mục tiêu bao xa?”

“Khoảng 5 mét, sẵn sàng bất kì lúc nào.”

“Em cũng đã sẵn sàng.”

“Em cũng vậy.”

“Được. Hành động thôi!!!”

“Aaaaaa!!!!!!!”

“Bắt được rồi! Có một cái nơ bên tai trái. Chắc chắn là nó!”

“Vậy thì tốt. Nhiệm vụ bắt mèo Tora của đội 7 – hoàn thành!”

oOo

Trước bàn làm việc, ngài Hokage vĩ đại cầm một tẩu thuốc, trực tiếp bỏ qua vẻ mặt đau đớn của con mèo vừa gặp lại chủ cùng hàng loạt ánh mắt đồng cảm hướng về nó, bình tĩnh cầm tờ danh sách.

“Được rồi. Nhiệm vụ tiếp theo dành cho đội 7 của Kakashi chính là : chăm trẻ giúp một ông bố, xách giỏ đi chợ ở làng bên, vác cuốc đào khoai, và...”

“Không! Không! Nếu là loại nhiệm vụ như vậy thì bỏ đi! Bọn cháu cần một nhiệm vụ khác! Một nhiệm vụ khó khăn hơn cơ!!!” Naruto kháng nghị mãnh liệt.

Cậu ấy nói đúng! Sasuke thảm sát thành.

Lầm chuyện quá! Sakura trừng mắt.

Aizz... mình biết sẽ có ngày hôm nay mà! Kakashi cười bất đắc dĩ.

Sao cũng được! Uri thần nhiên nâng tay vuốt một lọn tóc.

“Cái thằng ngốc này! Dù có nói gì thì các em cũng mới chỉ là tân binh, đều phải bắt đầu từ những nhiệm vụ đơn giản biết không hả?” Iruka đập bàn giáo huấn.

“...”

Sau đó tất nhiên là một màn lên án nửa cầu xin nửa bắt ép của Naruto, phần giảng giải đến từ quý ngài Hokage và cái cốc đầu đau điếng của Kakashi. Kết quả...

“Được rồi, nếu cháu đã kiên quyết như vậy, ta sẽ thử giao cho các cháu một nhiệm vụ cấp C.” Sarutobi cười nói. “Đó là hộ tống một người.”

“Hay quá!” Naruto đạt được ước muốn, vui vẻ hỏi. “Người đó là ai vậy ông? Là công chúa? Hay hoàng tử?”

“Cháu sẽ biết ngay thôi.”

Sau tiếng gọi của Sarutobi, cửa chậm rãi mở ra, một người đàn ông bước vào.

“Giờ đây? Ninja sao mà toàn trẻ con thế này?” Ông ta dùng ánh mắt nghi ngờ có chút xác xược đánh giá bốn đứa trẻ, sau đó về mặt rất đổi nguy hiểm giới thiệu.

“Cho các ngươi biết, ta là Tazuna – thợ xây cầu trứ danh. Sắp tới ta phải hoàn thành một cây cầu, vì vậy các ngươi có nhiệm vụ hộ tống ta về làng an toàn. Xem như ta giao cả tính mạng mình cho các ngươi.”

Hả?!

“Làng của ông ở đâu?” Uri bắt ngờ lên tiếng.

“Ta ở Sóng quốc.”

Nghe được câu trả lời, vẻ mặt nàng có chút cổ quái.

Tazuna? Sóng quốc? Hộ tống? Và...

Xây cầu?

Nàng nhớ ra rồi!

Ha ha! Đây chẳng phải lão già xuất hiện ở phần đầu truyện đó sao? Quả thực là càng nghĩ tới càng làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi. Cho dù ông ta có nổi khờ riêng, nhưng hành động nói dối cấp bậc nhiệm vụ là không thể tha thứ!

Cũng chính vì lời nói dối đó mà đã hại Kakashi bị thương, Sasuke suýt chết, phong ấn cứu vĩ mà Minato dùng cả tính mạng đánh đổi tưởng như bị phá hủy, Naruto thì bị hành hạ tới bị ‘nhờ’ tuyệt chiêu thiên sát thủy phi của Haku... quả thực hành động vô tâm nhất thời của ông ta đã suýt giết cả nhóm bốn mạng người này.

“...”

Thành viên đội 7 thấy Uri sau khi hỏi xong toàn thân lại phát ra sát khí dày đặc không chút che giấu, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Tazuna trực tiếp đối mặt với ánh mắt của Uri, một trận hàn khí xông từ bàn chân lên đỉnh đầu, trong lòng không khỏi chột dạ. Con bé này... sẽ không phải nó biết gì rồi chứ?

“Đi thôi.” Uri nhàn nhạt nói, dẫn đầu bước khỏi phòng.

oOo

Đoàn người chậm rãi di chuyển, chẳng mấy chốc đã rời khỏi làng Lá.

“Thầy Kakashi à!”

“Giờ vậy Sakura?”

“Ông Tazuna đây là người ở Sóng quốc, nhưng lại phải tới tận chỗ chúng ta để tìm người hộ tống, chẳng lẽ ở Sóng quốc không có ninja sao?”

“Đúng vậy, ở đó không có ninja.” Kakashi chậm rãi giải thích. “Thực ra, ở các quốc gia khác, mặc dù văn hóa và phong tục không giống nhau, nhưng làng ninja và ninja vẫn tồn tại. Cụ thể, đối với nhiều quốc gia trên khắp các lục địa, sự tồn tại của làng ninja được xem như một lực lượng quân sự. Đây là cách để giữ lợi thế so với các nước láng giềng. Tuy nhiên, các em nên nhớ rõ, những làng ninja này không chịu sự quản lý của chính quốc, mà được xem như ngang hàng. Trường hợp của Sóng quốc, vì chỉ là một đảo quốc nhỏ, khó bị các quốc gia khác ảnh hưởng, nên việc xây dựng làng ninja là không cần thiết. Những quốc gia còn lại có làng ninja, bao gồm: Hòa quốc – làng Lá, Thủy quốc – làng Sương Mù, Lôi quốc – làng Mây, Thổ quốc – làng Đá và Phong quốc – làng Cát. Người đứng đầu mỗi làng sẽ được ban danh hiệu là kage. Gồm có: Hokage, Mizukage, Raikage, Tsuchikage và Kazekage. Họ chịu trách nhiệm thống lĩnh hàng trăm ngàn ninja trên thế giới.”

“Wow! Hokage tuyệt thật!” Lão già làng mình thật sự phi thường vậy sao? Khó tin quá!

“Hừm...” Nhớ tới ông lão luôn chảy máu mũi mỗi khi cậu thi triển thuật quuyến rũ, Naruto cũng khẽ cau mày.

“Các em đang nghi ngờ sức mạnh của ngài Hokage đúng không?” Giọng nói bình tĩnh của Kakashi vang lên ngay trên đỉnh đầu.

Sakura và Naruto vô cùng chột dạ, lắc đầu như trống bỏi.

Kakashi cũng không truy cứu, cười híp mắt xoa đầu hai người.

“Các em đừng lo lắng. Trong nhiệm vụ ở cấp độ C, chúng ta sẽ không đụng độ ninja làng khác đâu.”

Uri liếc xuống vũng nước dưới chân, khẽ hừ lạnh.

Tất nhiên sẽ không đụng độ ~ nếu nhiệm vụ này thật sự là cấp C!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Quả nhiên, không lâu sau, dưới con mắt kinh hoàng của những người khác, Kakashi cứ thế bị xích nhọn quấn chặt, cắt thành nhiều mảnh.

Sau đó, vẫn là Sasuke biểu hiện vô cùng xuất sắc, ngăn chặn hai tên địch, Sakura dù sợ nhưng vẫn cầm một thanh dao chắn trước người Tazuna, riêng Naruto thì đã bị biến cố bất ngờ này dọa chết lặng. Sau cùng là sự trở lại huy hoàng của thầy Kakashi với công cuộc vạch trần Tazuna.

À! Hình như vẫn còn một người chưa được đề cập tới nhỉ?

Uri khoanh tay ngồi vắt vẻo trên cây, quan sát mọi người.

Lúc nhìn Naruto tự lấy dao đâm vào tay mình thoát máu độc, nàng vốn cũng định giúp. Nhưng nghĩ lại, hành động quyết liệt của cậu ấy hôm nay sẽ chứng tỏ một bước trưởng thành của mình với quyết tâm không bao giờ làm vướng chân người khác, đồng thời còn nhận được sự tôn trọng của mọi người.

Haizz... cậu ấy thật sự rất kiên cường!

Phốc!

Nhảy từ trên cây xuống, đón nhận ánh mắt nghi hoặc của mọi người xung quanh, nàng chỉ khẽ cup mắt, cũng không biết nên nói gì lúc này.

Quả thực, hành động của nàng hôm nay rất đáng ngờ, đến bản thân nàng cũng thấy mình mâu thuẫn.

Cũng may, Kakashi không hề trách cứ nàng, chỉ mỉm cười dằn dò cả đám cẩn thận hơn.

oOo

Sau khi lên thuyền và làm rõ mọi chuyện, Tazuna đã dùng hoàn cảnh đáng thương của mình để thuyết phục mọi người làm tiếp nhiệm vụ hộ tống.

Linh cảm bất an trong lòng Uri ngày càng rõ rệt.

Tất nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu.

Lên bờ chưa được bao lâu, kẻ thù nặng ký liền xuất hiện.

Momochi Zabuza!

“Tất cả mau nằm xuống!” Kakashi nhận ra điều bất thường, lập tức lên tiếng.

Lời vừa dứt, một thanh đao lớn xuất hiện, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao thẳng đến chỗ ông Tazuna, sau đó ghim chặt vào thân cây phía trước.

Kakashi nhận ra đối thủ, vẻ mặt ngưng trọng ra hiệu cho mọi người lùi lại, tay khẽ đưa lên chiếc băng bảo vệ trán.

“Người là Kakashi chuyên dùng sharingan chứ gì?” Zabuza đứng trên cán thanh đao vừa phóng, tư thế cao cao tại thượng liếc xuống mọi người, tầm mắt dừng trên ông Tazuna. “Khôn hồn thì mau giao lão già đó cho ta.”

Kakashi không đáp, bàn tay dứt khoát kéo chiếc băng đeo trán lên, lộ ra một vết sẹo dài, bên trong đồng tử đỏ ngầu hiển thị một chấm tròn cùng ba câu ngọc đối xứng nhau.

“Ha ha, không nghĩ tới lại có ngày ta được tận mắt chứng kiến con mắt sharingan nổi tiếng này. Thật là vinh hạnh.” Zabuza cười khẩy, nhìn tổ hợp bốn đũa nhóc vây quanh một lão già, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

“Với tình hình này, có lẽ ta cần hạ ngươi trước...” Giọng nói âm u của hắn kết thúc cũng là lúc sương mù giăng xung quanh. “Nhấn pháp : Âm Minh Trong Sương.”

“Cẩn thận đấy.” Vẻ mặt Kakashi nghiêm túc nói với bốn đứa trẻ trước khi họ hoàn toàn không nhìn thấy gì. “Zabuza là một sát thủ nguy hiểm, hắn có thể lấy mạng người trong chốc lát mà không gây ra chút tiếng động. Nghĩa là các em hoàn toàn có thể chết mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Hiện tại sương mù giăng khắp nơi, sharingan của thầy cũng không cách nào phát huy được. Thầy khuyên các em tuyệt đối không được khinh suất!”

Uri đứng bên trái Tazuna, âm thầm lấy ra một sợi dây mỏng như cước quấn vài vòng quanh lòng bàn tay, phần còn lại nối với một đầu kim nhỏ như mắt muỗi.

Sương mù ngày càng dày đặc, bóng dáng Kakashi cũng mất tăm.

Zabuza lại tiếp tục dọa người bằng cái giọng nói âm u quỷ dị của mình cùng sát khí nghẹt thở, trong hoàn cảnh mất không dùng được này càng làm cho người ta sợ hãi.

Cũng không biết qua bao lâu, đang lúc thần kinh mọi người căng như dây đàn, một tiếng hét đau đớn vang lên.

Ngay sau đó là âm thanh vật nặng rơi xuống nước cùng mùi máu tươi thản nhiên phiêu trong không khí.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Naruto lo lắng hỏi.

“Không phải thầy ấy bị đánh bại rồi chứ?” Giọng Sakura run rẩy vì sợ hãi.

Bóng dáng Zabuza lại xuất hiện, tiếng cười âm lãnh vang cả một vùng. Sương mù dần tan đi. Sau lưng hắn, Kakashi trôi nổi như một cái xác, trên vai bị cắt một đường sâu, máu chảy đầm đìa.

“Thầy Kakashi!”

“Thầy ơi!”

“Không thể nào...”

Đội 7 hoảng loạn gào lên trước hình ảnh chói mắt này. Uri sững người, trong đầu là một mảnh trống rỗng.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Zabuza... đúng là hắn rất mạnh. Nhưng còn chưa đủ để hạ gục thầy Kakashi dễ dàng như thế. Con mắt sharingan của thầy ấy cũng không phải đồ chơi, lại thêm khả năng sao chép tuyệt đỉnh cùng tài vận dụng linh hoạt, sao có thể trong khoảng thời gian ngắn đã bại trận, còn để bị chém một nhát kinh khủng thế kia?

Như để giải đáp thắc mắc của nàng, một bóng người phía sau Kakashi bước ra.

Thân hình mảnh khảnh, mái tóc đen dài cùng làn da trắng muốt, nổi bật nhất là cái mặt nạ của đội ninja sát thủ làng Sương Mù.

Vừa liếc một cái, vẻ mặt Uri như đóng băng.

Haku?

Sao Haku lại xuất hiện lúc này?

Bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu ta bình tĩnh bước lên phía trước, đứng cạnh Zabuza, trong tay là bốn thanh kim châm sắc nhọn.

Zabuza nhìn phản ứng của đám người, cao ngạo hừ một tiếng, nhanh tay ngưng tụ một thủy cầu nhốt Kakashi, sau đó tạo thêm một phân thân chuyên tâm xử lý mục tiêu trước mặt.

“Các cậu ở đây bảo vệ ông Tazuna, tớ đi xem thầy ấy.” Uri lấy lại tinh thần, nghiêm túc dặn dò ba người kia.

“Uri – chan, thầy ấy... sẽ không chết chứ?” Naruto lo lắng hỏi.

“Chuyện này rất khó nói. Việc cần làm bây giờ là phải đưa thầy ấy ra khỏi cái lồng giam bằng nước kia và tiến hành sát trùng cầm máu. Không thể để vết thương ngấm trong nước quá lâu.”

“Nhưng... nếu muốn cứu được thầy, chúng ta sẽ phải đánh nhau với hai tên kia đó. Người có thể hạ cả một ninja thượng đẳng như thầy Kakashi thì chúng ta làm sao đánh lại đây?!” Sakura khóc nói.

“Không được cũng phải được! Đây là tình thế bất buộc rồi. Chúng ta không còn cách nào khác. Một điều chắc chắn là Zabuza vì một lý do nào đó chưa thể kết liễu thầy ngay được, vậy nên chúng ta chỉ cần phá được cái lồng giam đó, mọi chuyện sẽ khác.” Uri khẽ đáp, trấn an mọi người.

“Tớ đi với cậu.” Sasuke lên tiếng.

“Không! Phân thân của hắc sẽ tấn công phía này và lấy mạng ông Tazuna. Các cậu phải ở đây đối phó với hắc và tìm cách phá vỡ quả cầu càng sớm càng tốt. Tớ sẽ lo tên đeo mặt nạ.” Dứt lời, nằng quay đầu nhìn cả bốn người. “Cố gắng lên, chúng ta sẽ thoát thôi.”

“Ha ha, người mạnh miệng quá rồi nhóc con. Người nghĩ mọi chuyện dễ dàng như vậy chắc?” Zabuza mắt lạnh liếc nhìn.

Uri khẽ nín thở, không đáp, ra hiệu cho Sakura chặn phía trước ông lão, Naruto và Sasuke phối hợp cản đường, còn mình nhanh chóng chạy tới cạnh thủy lao.

“Cái gì?” Nhìn con nhóc trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh, Zabuza kinh ngạc kêu lên. Một đứa genin mà dùng được thuật thuần thân sao?

Haku thấy nàng đột nhiên xuất hiện, cũng nâng cao cảnh giác, khẽ nhích lại gần bản thể Zabuza, ý tứ bảo hộ rất rõ ràng.

Vụt.

Sợi dây trong tay Uri bắt ngờ phóng tới, như linh xà quấn chặt lấy thất lưng Haku, ném cả người cậu ra xa.

Cặp mắt sau lớp mặt nạ khẽ nheo lại đầy ngạc nhiên. Cậu ta thuận tay phóng cả bốn kim châm về phía nàng trước khi bị quăng xuống đất. Uri nhảy sang, dễ dàng né được chúng. Nàng rút trong túi ra một thanh kunai, xông thẳng tới đánh trực diện với Haku.

Keng!

Lại là kim châm. Có điều cái lần này cứng và chắc hơn rất nhiều, hoàn toàn chặn đứng được thanh dao trong tay Uri.

Hai bên giằng co một lát, thời điểm Haku mất kiên nhẫn chuẩn bị ra tay niệm ấn, đột nhiên cơ thể co giật, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khoe miệng sau lớp mặt nạ, thân nhiên nhỏ xuống nền đất.

Ào!

Tiếng bọt nước văng tung tóe vang lên. Phía bên kia, Naruto cùng Sasuke phối hợp thành công, Zabuza buộc phải nhấc tay khỏi thủy lao, đồng thời giải trừ thuật phân thân của mình.

Khuôn mặt hắc bị shuriken sượt qua, để lại một đường máu nhỏ. Cặp mắt phần nộ trợn trừng lên, ngoan độc hạ thanh đao xuống nhưng lại bị Kakashi vừa thoát ra giờ tay ngăn cản.

Toàn thân Kakashi lúc này găm rất nhiều kim châm, vết thương trên vai trái lại không ngừng đổ máu, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Cẩn rằng cố nén cơn chóng mặt đang dâng trào, Kakashi tập trung dùng sharingan sao chép nhãn thuật.

“Thủy độn : Thủy Long Đạn.”

Hai tiếng hô cùng lúc vang lên, nhưng động tác của Kakashi còn nhanh hơn Zabuza, thành công dùng chính thuật của hắc để hạ hắc. Ngay sau đó, Kakashi cũng không chống đỡ được nữa, ngã nhào xuống sông, máu đỏ nhuộm cả một vùng.

Uri bên này thấy tình thế như vậy, ngoan tuyệt đập Haku đang học máu qua một bên, nghiêng răng nói.

“Khôn hồn thì nhanh rút về giải độc, đừng để ta gặp người lần nào nữa.”

Haku lãnh một đập quyết liệt kia, lại văng xa thêm vài mét, lão đảo đứng dậy, vận chakra kiểm tra toàn thân, phát hiện trên người có một lỗ nhỏ như đầu kim, chính là vị trí bị sợi dây của Uri quấn lấy lúc nãy.

Cậu lão đảo đứng dậy, chạy nhanh về phía Zabuza đang nằm úp sấp gần đó, còng hấn trên lưng, không nói một lời liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Phía bên này, đám người Uri nhanh chóng đỡ Kakashi lên.

Nhìn những cây gai nhọn chi chít cùng chỗ máu bị ngâm nước đông cứng, ai nấy không tránh khỏi bàng hoàng.

“Nhẹ tay thôi Naruto.”

Sakura lên tiếng nhắc nhở khi thấy Naruto vươn tay định rút đồng kim.

“Tớ biết.” Naruto khẽ đáp. Khuôn mặt cậu vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không có vẻ cả lơ phát phơ thường ngày. Từng cây kim đều được rút ra thật cẩn thận.

Có đến ba mươi chín cây!

Uri ngồi bên cạnh bắt mạch cho Kakashi, khẽ nhú mồm quay sang hỏi.

“Tazuna, nhà ông gần đây chứ?”

Nghe mình được xướng tên, ông ta hoàn hồn, vội đáp.

“Gần! Đi một quãng nữa là tới.” Lại nhìn sang Kakashi vẫn đang hôn mê. “Mau theo tôi, chúng ta cần đưa cậu ấy về chữa trị.”

oOo

“Này! Cậu không ngồi im một chỗ được sao Naruto? Cứ đi đi lại lại như vậy, tớ chóng mặt lắm rồi đó!”

“Sakura – chan, chẳng lẽ cậu không sốt ruột sao? Uri – chan đã ở trong đó ba tiếng đồng hồ rồi!”

“Thì sao chứ? Cậu ấy đang chữa cho thầy thôi. Cậu không thấy vết thương kia nghiêm trọng tới mức nào sao?”

“Chính vì thế đó! Tớ đang nghĩ... nếu đã nghiêm trọng như vậy, tại sao không mời người tới khám? Chỉ có vài liều thuốc giảm đau cùng một ít bông băng cũ kỹ, có thể dùng được sao?”

“Suyt! Nhỏ tiếng thôi. Họ nghe thấy bây giờ!” Sakura vội nhắc, trong mắt cũng không giấu được lo lắng nhìn về căn phòng đóng kín cửa.

Trưa nay, lúc bọn họ về đến nhà ông Tazuna, cô Tsunami con gái ông ấy liền sắp xếp cho thầy ở căn phòng này. Lúc đó họ mới biết trong thôn không có bác sĩ hay thầy thuốc nào cả, thương thế nặng nhẹ ra sao đều phải tự sinh tự diệt. Trong nhà lại chỉ còn một ít thuốc giảm đau và bông băng.

Sau khi biết được chuyện này, Uri liền nhờ bọn họ đưa thầy vào trong, rồi đi lấy nước sạch, lại đóng cửa suốt từ lúc đó đến giờ, thỉnh thoảng mới ló đầu ra nhờ bọn họ mượn giúp một ít vật dụng.

Không biết tình hình thế nào rồi...

oOo

Ngồi trong phòng, Uri không hay biết gì về tâm tư của những người khác, toàn bộ lực chú ý lúc này đều dồn hết vào chén dược trên tay.

Kakashi nằm trên tấm nệm đặt giữa phòng, cả người chỉ còn một chiếc quần ngắn, ngay cả mặt nạ cũng bị tháo, để lộ gương mặt điển trai. Nhưng lúc này Uri cũng chẳng có tâm trí nào để ngắm cả.

Lúc này sau khi đưa Kakashi vào phòng, Uri quyết đoán cởi hết quần áo của hắn, sau đó lấy khăn lau khắp cơ thể, lại dùng nước sạch sát trùng kỹ các vết thương. Xong xuôi đâu đấy mới vận chakra ‘xóa sổ’ toàn bộ dấu vết. Hiện tại nhìn hắn không khác gì một người khỏe mạnh đang nằm ngủ.

Có điều... đó mới chỉ là chữa hết ngoại thương mà thôi.

Con mắt sharingan của thầy ấy mới là thứ đáng lo nhất!

Nàng đã nhận ra điều này ngay khi đỡ thầy ấy lên sau trận chiến. Sử dụng sharingan quá lâu với nhược điểm khác biệt dòng máu đã làm con mắt chịu áp lực nghiêm trọng, còn xuất hiện tình trạng xuất huyết...

Uri cầm bát thuốc đã được nàng nghiền nhuyễn từ mấy viên đan dược, khẽ khuấy đều, sau đó chậm rãi đút cho Kakashi.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay quả thực làm nàng vô cùng kinh ngạc.

Trong nguyên tác đúng là Kakashi có bị thương, nhưng đó chỉ là một chút ảnh hưởng đến con mắt, hoàn toàn không phải tình trạng đổ máu hôn mê sâu thế này!

Sự xuất hiện của Haku cũng vô cùng kỳ lạ. Nếu nàng nhớ không sai thì lẽ ra ban đầu cậu ta còn thực hiện một cú lừa ngoạn mục, công khai vác ‘xác’ Zabuza trước mắt mọi người, thành công dắt mũi cả đám. Đến lần gặp tiếp theo mới lộ ra thân phận giả mạo của mình và ra tay với nhóm 7.

Vậy mà hôm nay cậu ta lại đột nhiên xuất hiện, còn tham gia tấn công Kakashi. Nếu không phải nàng lợi dụng được yếu tố bất ngờ và nắm chắc thời gian độc phát tác thì cậu ta đã không bị hạ dễ dàng như thế.

Đầu kim nàng gắn với sợi dây lúc đó được tẩm một loại độc đặc biệt, khi xâm nhập vào hoàn toàn không phát hiện được, vốn định dùng để đối phó với tên cao to khỏe mạnh như Zabuza nên hạ đặc biệt nặng, cuối cùng lại là Haku lãnh đủ.

Vậy cũng tốt! Giờ thì có lẽ cả hai tên đó đều chẳng có thời gian tìm bọn nàng gây phiền phức được.

Mỉm cười với suy nghĩ của mình, Uri cầm bát thuốc rỗng lên, đặt tạm trên bàn, sau đó lấy bộ quần áo của ông Tazuna mặc cho Kakashi.

Nhìn khuôn mặt đang say ngủ của hắn, Uri tự kỷ nghĩ.

Thầy à! Em thực sự không có ý xâm phạm riêng tư như vậy đâu. Đây chỉ là tình huống bất đắc dĩ. Thầy cũng đừng trách em.

Vừa nghĩ, nàng vừa đeo lại mặt nạ cho hắn, xong xuôi đâu đấy mới đứng dậy bước ra cửa.

“Oa!!! Uri – chan!!!!!!”

Nhìn cậu nhóc tóc vàng đang nhiệt tình xông tới, Uri theo bản năng nghiêng người tránh qua.

Naruto vô huyệt, bất mãn lên án.

“Cậu thật là tàn nhẫn... A! Uri – chan!!!!” Hết lần hai.

“Hà?” Thấy Naruto đang oán trách đột nhiên lại nhảy dựng lên hô tên mình, Uri có chút không kịp phản ứng.

Sakura và Sasuke nãy giờ im lặng không lên tiếng cũng đang dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

“Các cậu... có chuyện gì sao?”

“Người có chuyện là cậu đấy!” Sakura lo lắng hỏi. “Mặt cậu sao lại tái nhợt thế? Nếu mệt thì nên đi nghỉ ngơi! Đừng quá sức!”

“A, tớ không sao đâu. Chắc lúc nãy dùng hơi nhiều chakra mà thôi.” Nói đến đây, Uri thoáng thấy trước mắt hoa lên. “Thầy đã ổn rồi, các cậu vào thăm đi.”

“Vậy thì hay quá!” Cả bọn vô cùng vui mừng, chạy ù vào phòng theo Uri.

Vào đến nơi, nhìn người thầy mới sáng nay còn vững vàng đứng phía trước bảo vệ bọn họ, giờ lại hôn mê nằm một chỗ, trong lòng mọi người nói không ra tư vị.

“Thầy ấy không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là ổn thôi.” Uri thấy không khí nặng nề, lên tiếng trấn an. “Các cậu cũng nên chú ý thân thể, đừng để một mồi sinh bệnh.”

“Ừm.” Ba người khẽ đáp, sau đó ở lại thêm một lúc lâu mới rời đi, trở về căn phòng mình được an bài.

Uri cầm một ít kim chỉ cùng bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ của Kakashi, cẩn thận khâu lại những chỗ rách. Từng đường may liên tục hạ xuống, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Chẳng mấy chốc, bộ đồ đã hoàn tất.

“Cháu khéo tay quá.” Một giọng nói lạnh lạnh mang theo chút tán thưởng vang lên.

“Cô Tsunami.” Uri ngẩng đầu nhìn người vừa tới, cười chào hỏi.

“Cháu tên là Uri phải không? Đúng là một cô bé ngoan!” Tsunami cười nói. “Phải rồi, từ lúc tới đây cháu chưa ăn gì cả, cô có để phần bữa trưa cho cháu trong bếp, nên ăn luôn đi, nhịn đói lâu không tốt.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Uri cười khẽ, gật gật đầu.

Xử lý xong bữa trưa muộn, nàng cũng thấy khá hơn một chút, bèn qua phòng Kakashi kiểm tra hiệu quả dược liệu, lại sắp xếp đồ đạc cho ngăn nắp, sau đó mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Thấm thoát đã ba ngày trôi qua.

Mấy ngày này, Uri ngoài việc đều đặn chăm sóc cho Kakashi hôn mê chưa tỉnh, cũng thay hắn làm một số việc, tỷ như... huấn luyện đội 7 khống chế chakra bằng phương pháp leo cây.

Sakura rất có thiên phú trong khoản này, ngay lần thử đầu tiên đã làm được.

Sasuke và Naruto thì khá vất vả, người dùng lực mạnh quá, người dùng lực yếu quá, thành ra tập mãi vẫn chưa thành công. Nhưng cả hai lại đều có máu tranh đua, xem người kia là đối thủ, nên ít ra đều có mục tiêu phấn đấu.

Mấy ngày trước bọn họ cũng đã gặp Inari. Cậu bé luôn xuất hiện với khuôn mặt u buồn và nói những lời đả kích người khác, hiển nhiên sẽ vô cùng khó ưa trong mắt thanh niên lạc quan đầy nhiệt huyết như Naruto. Tuy nhiên, sau khi hiểu được hoàn cảnh quá khứ của Inari, mọi người đều có chút thông cảm, quan hệ giữa Naruto và cậu nhóc cũng không còn gay gắt như trước.

Sau bữa tối, như thường lệ, Uri bung một bát thuốc loãng tới phòng Kakashi.

Nhìn khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai chỉ cách mình vài cm, nàng đàn người ra một chút, sau đó nổi hứng trêu chọc, đưa tay捏捏 hai má Kakashi.

Đang cười đến thập phần đắc ý, đột nhiên...

Cổ tay bị nắm lấy.

Uri kinh ngạc mở to mắt, chậm rãi nhìn xuống.

“A! Thầy?!” Nàng chớp chớp mi cao giọng hỏi, bàn tay không dấu vết rút lui.

Kakashi liếc qua hành động mờ ám này, sau đó vươn người ngồi dậy, khoe môi khẽ cong, nhìn Uri thật kỹ, thật chăm chú, cho tới khi toàn thân nàng nổi da gà mới chậm rãi rì rì hỏi.

“Mặt nạ của thầy...?”

Uri lập tức đưa tới một cái mặt nạ màu đen, vô cùng thành khẩn nói.

“Thầy! Em biết làm thế này vậy là xâm phạm riêng tư, nhưng lúc đó thực sự là bắt buộc rồi.” Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp. “Ừm... dù sao những người khác cũng chưa được nhìn khuôn mặt của thầy đâu. Còn về phía em... em cũng cho thầy biết một bí mật của mình rồi. Coi như hòa nhé!”

Kakashi nhướn nhướn mi, hỏi lại.

“Bí mật gì?”

“Vết thương của thầy.” Uri chậm rãi phun ra mấy chữ.

Nghe nàng nói, hắn mới ý thức được tình trạng của mình lúc này. Khẽ nhấc nhấc tay, lại cử động thân thể, Kakashi trợn mắt thốt lên.

“Cái này... không thể nào!”

Rõ ràng nhất chém ngoan độc đó của Zabuzza đã gần như cắt lìa một mảng thịt trên vai hắn, lại còn đóng kim châm như mưa của tên nhóc đeo mặt nạ. Hiện giờ... lại có thể biến mất toàn bộ sao?

“Hi, cái này đã đủ xem như một bí mật rồi chứ?” Uri nháy nháy mắt, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vài ngày sau.

“Tớ nghe nói cây cầu ở thị trấn này sắp xây xong rồi hả?”

“Ừm, chỉ còn chỉnh sửa một chút ở phần lan can nữa thôi.”

“Haizz... vậy là nhiệm vụ của chúng ta sẽ kết thúc, và phải trở về làng rồi.”

“Theo lý thuyết thì đúng là như vậy.”

“Uri à ~~~” Sakura nghĩ tới gì đó, cười tươi rồi chạy tới lắc tay nàng. “Dù gì chúng ta cũng không có việc làm, ra ngoài đi dạo một lúc không?”

“Hm... cũng được.” Nàng thoáng suy nghĩ, sau đó gật gật đầu.

oOo

Thị trấn nơi ông Tazuna sống có thể được xem là trung tâm của Sóng quốc, khung cảnh đường phố hẳn là người người tấp nập, náo nhiệt vui vẻ.

Thế nhưng, thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Đi trên đường, thứ nhìn thấy nhiều nhất chính là bộ dạng kham khổ của người dân. Lớn có, nhỏ có, trên mặt ai nấy đều mang một cổ hơi thờ lụi bại, quần áo rách rưới bẩn thỉu.

Những đứa trẻ mồ côi co rúc trong manh chiếu mỏng ven đường, từng khuôn mặt hiện rõ vẻ tuyệt vọng, cảm lạnh gục đầu xuống.

Hàng hóa trong các cửa tiệm thì ít đến đáng thương. Từ người mua tới kẻ bán, chẳng ai nở lấy nổi một nụ cười.

“Thành phố này... thật là thiếu sức sống.” Sakura nhìn quanh một vòng, kết luận.

“Có vẻ sự xuất hiện của Gato đã đem lại khá nhiều đau khổ.” Uri nhớ lại lời kể của Tazuna, trong lòng có chút đồng tình, cũng thật sự khâm phục hành động dũng cảm của ông lão, dám tiên phong đứng ra tìm đường giải thoát cả thị trấn.

“Bớ người ta! Cướp! Cướp!” Một tiếng hét thất thanh vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, phía sau là một phụ nhân trung niên đang ngã sóng soài trên đất, miệng không ngừng gọi với theo mấy tên côn đồ mặt mũi bặm trợn vừa giật túi chạy đi.

Những người xung quanh dường như đã quá quen với tình cảnh này, ai nấy bình thản tiếp tục công việc, hoàn toàn không có ý định đưa tay giúp đỡ.

Sakura nhìn cảnh đó, trong lòng vô cùng khó chịu, vội chạy tới đỡ người phụ nữ kia.

Nhưng chính vào khoảnh khắc hai bàn tay va chạm, một cổ hàn khí nhanh như chớp xâm nhập, lan tỏa khắp toàn thân. Cô trở người đứng tại chỗ, cố gắng thế nào cũng không cử động được.

Uri thấy tình thế không đúng, cặp mắt tím khẽ híp lại, gần như lập tức xuất hiện bên cạnh Sakura.

Vụt.

Một thanh katana xé gió lao tới, lưỡi kiếm sắc bén được ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh, không chút do dự nhắm thẳng tới Sakura đang bất động.

Trong lúc Uri giờ vũ khí tránh né, người phụ nữ ‘đáng thương’ vốn đang nằm lấm trên đất nhảy mắt đứng phắt dậy, hiện nguyên hình là một tên áo đen xấu xí, trên mặt chẳng chút sọ. Hắn nhanh chóng rút ra dây xích với các đầu gai nhọn hoắt, tẩn ra từng trận hàn khí lạnh lẽo.

Uri thận trọng quan sát bọn chúng, lựa đúng thời cơ tung ra một nắm phấn bột, sau đó ôm Sakura chạy thực mạng.

oOo

Cùng lúc đó, trong một căn nhà giữa rừng sâu.

Gato cùng hai tên thuộc hạ thân tín của hắn đá cửa bước vào, tư thế hiên ngang đến hách dịch.

“Oh, Zabuza, không nghĩ tới cái kẻ tự xưng ‘quái vật’ như ngươi cũng có ngày lâm vào tình cảnh này.”

Lão đầy đẫy giọng kính đen, cười mỉa.

“Hai đứa các ngươi, từ chủ đến tớ đều chỉ là lũ phế vật. Đi một chuyến, chẳng những không trừ khử được tên ninja nào, ngược lại đều mang thương tích đầy mình lết xác về đây. Thật thất bại tại sao các ngươi không chết luôn ở đó đi? Lại còn không biết xấu hổ quay về! Ngươi cho rằng ta thật sự rộng lượng chữa chấp được lũ ninja phản làng vô dụng như các ngươi sao? Ha, đừng làm ta cười chứ! Chịu đựng một tuần là quá đủ rồi.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của Zabuzza, một nhóm người mở cửa bước vào, trên tay cầm đủ loại vũ khí, chỉnh tề đứng phía sau Gato.

Hắn hài lòng nhìn trận thế xung quanh mình, cười âm hiểm.

“Xin lỗi, Zabuzza. Hôm nay nguoi chết chắc rồi!”

Vừa dứt lời, hắn liền kiễng chân nhảy vào một góc, ra hiệu cho cả đám xông lên.

“Chết tiệt! Lão dám trở mặt với ta sao?” Zabuzza khó khăn đứng dậy, thương thế vì không được chăm sóc tốt nên vẫn chưa khỏi hẳn, nhìn qua có chút chật vật.

“Ha ha, thật ngu ngốc! Thử nghĩ xem tại sao ta lại tìm đến đám nukenin các nguoi chứ? Đơn giản là vì nếu thuê ninja chính thức sẽ vô cùng tốn kém. Kế hoạch ban đầu của ta là để cho bọn ninja đánh nhau, và rồi ta sẽ giết hết khi chúng yếu đi. Như vậy ta sẽ chẳng phải tốn một xu nào. Tuyệt chứ?” Lão cười khẩy. “Nhưng giờ thì chuyện đó đã không còn quan trọng nữa. Ta đã tìm được những người cao cấp hơn nhiều, và sẽ chẳng có chuyện thất bại trở về như nguoi đâu, con ma đáng yêu à.”

“...” Zabuzza đã chẳng còn thời gian tức giận với câu nói của Gato. Hắn cúi người rút ra một thanh kiếm, vung lên chém lia lịa hòng ngăn cản đợt tấn công như vũ bão của đám nguoi kia.

Phập.

Một loạt kim châm bất ngờ xuất hiện, ghim thẳng vào đầu kẻ đang muốn đánh lên Zabuzza.

“Haku, đừng có sức...” Zabuzza vừa liếc sang, thấy ngay bóng dáng gầy yếu vốn nên nằm nghỉ ngơi, giờ phút này lại kiên cường đứng lên chiến đấu cùng hắn, trong lòng không khỏi nằm xuống.

“Em biết.” Haku lúc này không dùng mặt nạ che chắn, gương mặt lộ rõ vẻ xanh xao. “Thuốc giải lần trước tìm được mặc dù không nhiều nhưng cũng có tác dụng, ít ra em đã có thể dùng được chakra rồi. Ngược lại, anh mới phải cẩn thận đây.”

Dứt lời, cậu lao tới chắn trước người Zabuzza, cánh tay nhìn như yếu ớt lại mang sức mạnh phi thường, dễ dàng hạ gục từng nhóm địch.

Tuy nhiên, nhìn bề ngoài thì có vẻ họ đang chiếm thế thượng phong, nhưng trong lòng cả hai đều biết : đây không phải là một phương án hay! Đối thủ quá đông, trong khi bọn họ chỉ có hai người, lại trong tình trạng không mấy khỏe mạnh. Nếu cứ dây dưa thế này thì chỉ một lúc nữa thôi, bọn họ chắc chắn sẽ bị giết!

Không ngoài dự đoán, giữa vòng vây tấn công vừa chặt chẽ vừa hung ác, chút chakra ít ỏi còn lại của Haku và Zabuzza cũng không duy trì được lâu.

Trên người cả hai đều đã rải rác các vết chém, sắc mặt vốn tái nhợt nay càng thêm nghiêm trọng.

“Khốn kiếp.” Zabuzza khề rủa. Sai lầm lớn nhất của hắn từ khi sinh ra tới giờ là tin lời Gato. Không thể ngờ được lão lại là kẻ trơ trẽn như vậy, hắn chỉ vừa thất thế đã quay lại cắn ngược.

“Phụt!” Haku bên kia cũng không khá hơn chút nào, sau vài lần dùng băng thuật, lại lãnh thêm mấy đòn đánh từ các hướng và nội thương do độc tái phát, khoe miệng chậm rãi trào ra một đường máu.

Đám tay sai của Gato quần áo này giờ thương vong không ít, nay thấy hai người kia sắp không chống đỡ được, sĩ khí liền tăng vọt, càng thêm hăng hái xông tới. Một đám nguoi vừa bị hạ lại có đám khác nhảy lên thay thế, tưởng như không bao giờ kết thúc.

“Đầu hàng đi hai con chuột đáng thương. Tụi mày sắp xong đời rồi. Nếu muốn có một cái chết êm ái thì đừng chống cự vô ích nữa.” Gato tựa như một kẻ xem kịch, đứng bên cạnh nhàn nhã lên tiếng.

“Đừng có mơ.” Tiếng Zabuzza rít qua kẽ răng tràn ngập oán hận. Tay hắn không ngừng vung lên, hàng loạt xác chết la liệt trên sàn cũng chưa thể nguôi oán khí trong lòng hắn.

Vốn bọn họ chỉ cần tìm được một lối đi thoát ra bên ngoài, sau đó chạy trốn đường thương hoặc lùi vào đâu đó đánh lạc hướng là ổn. Nhưng thực sự thì... nói dễ hơn làm.

Tòa nhà này ngay từ đầu đã được thiết kế vô cùng đặc biệt, mấy cây trụ căn bản chính là thân cây bên ngoài xuyên qua, tạo ra một ngôi nhà lơ lửng giữa rừng, hoàn toàn treo trên không. Xung quanh chỉ có một lối thông duy nhất là cửa chính. Với tình trạng của bọn họ hiện tại, chưa nói đến việc có đủ sức để phá tường xông ra hay không, chỉ tính riêng chuyện phải đối phó với đám nguoi đang bao vây bốn phương tám hướng này là đã đủ dập nát hi vọng rồi.

Hiện tại... nếu có ai đó phá vỡ mái nhà từ bên ngoài...

Mọi chuyện sẽ khác.

oOo

“Naruto. Sasuke. Các em không sao chứ?”

“Kh. . .không, thầy đừng lo. Bọn em vẫn ổn.”

“Ha ha, buồn cười thật! Lại là một lũ ngốc thích lừa mình dối người. Tự nhìn tình trạng tại đây hiện giờ đi, chết đến nơi vẫn còn mạnh mẽ!”

“Người sắp chết là người đấy! ÁNH PHÂN THÂN CHI THUẬT!”

“Đừng hấp tấp Naruto!”

“Tên đầu đất này!”

Hàng loạt âm thanh không ngừng vang lên, vừa tức giận vừa vội vã, nhưng cũng không ngăn được cậu nhóc hiếu động thi triển tuyệt chiêu của mình.

Ngược lại, đám ninja phía trước vẫn vô cùng bình tĩnh, thuận lợi giải quyết tất cả phân thân của Naruto.

“Đừng phí chakra vào những việc thế này nữa! Nó chỉ làm em mau kiệt sức và gục ngã sớm hơn thôi. Phải bình tĩnh giải quyết.”

“Chết tiệt! Thầy bảo em làm sao có thể bình tĩnh được đây hả?! Uri – chan, Sakura – chan. . . hai cậu ấy giờ này không biết ở đâu rồi! Lỡ như...”

“Nếu có thời gian suy nghĩ những điều tệ hại này, sao em không tập trung tìm ra chiến lược đối phó? Lo lắng suông chẳng có ích lợi gì cả!”

Naruto nghe thầy nói vậy, bất lực thở dài. Cậu lùi lại phía sau, đứng bên cạnh Sasuke.

“Rốt cuộc bọn này là thứ quái gì thế? Toàn ra những chiêu thức kỳ lạ chưa từng thấy bao giờ. Đáng gh. . . A!”

“Gì thế?”

“Mọi, mọi người! Sasuke! Mắt của cậu ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong khi đó, bên phía Zabuz, cuộc chiến đang vô cùng căng thẳng.

Mấy chục tên đàn em của Gato đều là có chuẩn bị mà đến, chẳng những toàn thân khỏe mạnh mà vũ khí cũng được trang bị chu đáo, đối phó với hai người Haku và Zabuz, hiển nhiên có ưu thế rất cao.

Phập.

Lại thêm một con dao cắm vào người Haku.

Cậu lão đảo chống tay xuống sàn, mắt máu không ngừng càn làm cho sắc mặt cậu trắng bệch.

Nãy giờ cố gắng kéo dài thời gian cốt chỉ để tìm được đường bứt phá, ai ngờ hiện tại chuyện gì cũng chưa làm được, ngay cả vận một lượng chakra nhỏ bé cũng vô cùng khó khăn.

Zabuz đứng phía sau Haku, thế lực cũng bị bào mòn đến cạn kiệt. Hắn cố gắng giơ một thanh kiếm lên chặn đòn, ánh mắt vận phần cảm hận chiếu thẳng vào Gato đang trốn trong góc.

RẦM!!!!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa bất ngờ vang lên. Ngay sau đó, trần nhà vỡ tung tóe, một tia sét mạnh mẽ đâm thẳng vào, nghiền nát chiếc giường giữa phòng thành bụi phấn.

“Kẻ nào?” Gato tức giận hét lên.

Zabuz thấy phản ứng kinh ngạc của lão và đám người xung quanh, trong lòng nhất thời nhen nhóm chút hi vọng. Thế nhưng, câu nói tiếp theo của Gato khi nhìn rõ mặt người vừa tới lại triệt để dập tắt hi vọng của hắn.

“Suha! Người đang làm cái gì ở đây vậy? Nhiệm vụ của người là lũ ninja làng Lá cơ mà.”

Tên áo đen vừa xông vào cũng có vẻ rất ngạc nhiên.

“Gato? Đây là chỗ ở của ông à?”

“Chuyện đó không quan trọng! Trả lời ta đi đã! Sao người lại ở đây?”

“Ta đuổi theo hai con bé ninja trong nhóm người bảo vệ lão già kia, đến đây thì mất dấu. Còn tưởng bọn chúng trốn vào chỗ này.”

“Hừ, lần sau ra đòn cẩn thận một chút, nhờ đâm trúng người của ta thì phải làm sao. Mà khoan... mặt người bị cái gì thế?”

Không nói thì thôi, vừa nhắc tới, Suha cũng tức phát điên. Con bé ninja áo trắng kia tung cái thứ quý quái gì đó lên người bọn hắn, chẳng những khắp người nổi mẩn, toàn thân ngứa ngáy mà các giác quan cũng bị ảnh hưởng đáng kể. Hắn thậm chí còn không theo kịp tốc độ chạy trốn của bọn chúng.

Gato nhìn sắc mặt biến đổi liên tục kia, cũng đoán được chút ít sự tình, cười ha ha chuyển chủ đề.

“Được rồi, người đến đây cũng tốt! Có hai con chuột vờn này giờ chưa chết đây, giúp ta xử lý chúng nào.”

“Ta...”

Còn chưa nói xong, bên ngoài lại vang lên một tiếng nổ lớn, mặt đất rung chuyển như gặp phải địa chấn, hàng loạt cây cối đổ rạp, trong không khí phiêu đảng một cỗ năng lượng quý dị.

“Chết tiệt! Kazuo...” Suha thấp giọng rủa thầm, sau đó bay vội ra ngoài để lại một đám ngốc lẳng đứng nhìn theo.

Chớp thời cơ mọi người đều đang lơ là cảnh giác, Haku và Zabuza liền vắt kiệt sức lực phóng về phía khe hở trên mái nhà do đòn tấn công của Suha.

“Đứng lại!”

“Mau bắt lấy chúng!”

“Đừng để bọn chúng thoát!”

“...”

Gato vốn chủ quan cho rằng hai người kia đã bị trọng thương không thể làm được trò gì lớn, nên trong đám người hắn thuê hôm nay không có bất kì ai là ninja, hiện tại chỉ có thể trở mặt nhìn con mồi sắp vào tay lại để tuột mất.

Chỉ vừa nghĩ tới chuyện này, toàn thân hắn đã run rẩy không thôi. Nếu ngày hôm nay không giải quyết dứt điểm hai đứa nó, người chết... chắc chắn sẽ là hắn!

“Mau đuổi theo. Bọn chúng đang bị thương, không thể đi xa được. Kẻ nào lấy được đầu chúng về đây, ta sẽ thưởng thật lớn.”

Nhìn đám người được cổ vũ hưng phấn chạy đi, lão khẽ cười âm trầm, cũng chẳng có hứng thú thu dọn tàn cuộc, liền nhanh chóng xách gậy rời khỏi đó.

oOo

“Không thể tin được! Đất đá nứt cả rồi.” Sakura núp trong một bụi cây, quan sát tình cảnh trước mắt.

“Gato lần này đúng là xuất hết vốn liếng.” Uri cười lạnh. “Chỉ là đối phó hai kunoichi cấp genin cũng bằng lòng thuê sát thủ nguy hiểm thế này.”

“Vậy thì chỗ thầy Kakashi, Naruto và Sasuke – kun...” Họ còn gặp phải đối thủ kinh khủng tới mức nào đây?

“Không cần lo lắng quá đâu. Sức khỏe của thầy đã hồi phục hoàn toàn. Hai người kia thì đã thành công khống chế chakra, việc chiến đấu ít nhiều cũng sẽ thuận lợi hơn. Chỉ không biết là... hiện tại ông Tazuna có đang ở cùng bọn họ không?”

“Haizz...” Sakura khẽ thở dài. Giờ phút này cô lại có chút oán giận ông lão đó. Chính vì phải bảo vệ ông ta nên bọn họ mới vướng vào cái nhiệm vụ vượt cấp nguy hiểm này, từng giây từng phút đều phải cảnh giác lo sợ, còn có nguy cơ chết lúc nào không biết.

“Nhanh lên nào. Bọn chúng quyết tâm diệt trừ chúng ta bằng mọi giá, chẳng mấy chốc sẽ đào tung cả khu rừng này thôi. Trước hết có lẽ phải tạm rời xa thị trấn.” Giọng nói của Uri lại đều đều vang lên.

Nhưng...

“Mau đuổi theo. Bọn chúng chạy về phía bên kia rồi.”

“Chỉ cần lấy được đầu hai đứa nó, chúng ta sẽ có rất nhiều tiền.”

“Đúng vậy.”

“Nhanh chân lên.”

“...”

Nghe thấy tiếng người nhón nhào đằng xa, hai cô gái có chút bất đắc dĩ. Không phải chứ? Thêm một đám nữa tham gia sao?

Đúng lúc này, mặt đất lại bắt đầu rung chuyển, những vết nứt ở đòn tấn công lần trước lan rộng ra, từng hố sâu cứ thế hình thành. Hàng loạt cây cối đổ rạp xuống cùng âm thanh nhức tai của những vụ nổ.

Cứ đà này, chẳng mấy chốc khu rừng sẽ bị san bằng!

Uri khởi động một luồng chakra bao quanh chân hai người, một đường phi thẳng tới trước, thể như chẻ tre, bỏ mặc tên ninja đang điên cuồng truy sát bọn họ.

Bên phía Suha, khi hắn chạy ra ngoài cũng thấy ngay tên đồng đội ngu ngốc của mình đang tấn công như điên đại vào khoảng không trước mặt.

“Kazuo, dừng lại ngay cho ta!” Vừa nói, tay hắn nhanh chóng túm một thủy cầu không chút do dự đập thẳng mặt đối phương.

“Chết tiệt! Ngươi làm cái gì vậy hả?” Vô duyên vô cớ bị đối nước, Kazuo hiển nhiên cực kỳ bất mãn.

“Tĩnh ra chưa? Ta bảo ngươi với ta chia hai đường tìm kiếm tụi nó, vậy mà ngươi lại ở đây hao phí chakra vào những chuyện vô nghĩa này sao?”

“Cái gì gọi là vô nghĩa? Hai con bé giao hoạt đó trốn vào rừng rồi, cứ san bằng cả khu này là thấy thôi.”

“Nói hay lắm.” Suha cười mỉa. “Chờ tới lúc ngươi hoàn toàn hủy đi khu rừng này thì bọn chúng đã cao chạy xa bay rồi, còn chịu đứng yên chờ bị bắt sao? Hơn nữa, loại độc phần kỳ lạ kia vốn đã cản trở lắm rồi, nếu còn cậy mạnh dùng những đòn thế này, chẳng mấy chốc chakra của chúng ta sẽ cạn kiệt.”

“...” Kazuo nghiêm túc suy nghĩ, quả thực hắn nói không sai. “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Theo ta.”

oOo

“Ngươi...” Sakura nghẹn họng trợn trối nhìn hai kẻ tàn tạ trước mắt. Nếu không phải có thanh đao to lớn cùng khuôn mặt quần vải trắng không lẫn vào đâu kia thì cô không cách nào tin được đây là đối thủ hung ác bọn họ gặp lần trước.

“Các ngươi...” Zabuza trừng mắt nhìn, hiển nhiên cũng kinh ngạc không kém. Phía sau hắn, Haku suy yếu giương mắt, ý tứ bảo hộ vẫn vô cùng chắc chắn.

“Oh, trên đời này đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nhìn bộ dạng của các ngươi kìa. Xứng đáng.” Uri không chút do dự mỉm cười đã kích, khuôn mặt thiên thần vô cùng xinh đẹp, trên tay lại là một con dao lấp lánh hàn quang. “Các ngươi nói xem, nếu như bây giờ ta khắc lên người các ngươi vài nhát trả thù cho thầy, sẽ thế nào?”

“Hừ.” Zabuza tức giận hừ lạnh, không lên tiếng. Hắn cũng chẳng ngại thơ cho rằng trải qua việc lần trước, con bé này sẽ không ghi thù. Nhưng nếu bảo hắn ngoan ngoãn giờ tay chịu trời, hắn tuyệt đối không làm được, nhất là khi đối phương chỉ là một con oắt cấp genin.

“Đừng hiểu lầm! Lần đó chúng tôi vốn không muốn ra tay với các vị, chỉ là vì nhiệm vụ mà thôi. Huống hồ, những cây kim đó đều tránh đi yếu huyệt.” Haku nhận thấy rõ tình trạng bất lợi của bản thân và người mình yêu quý, vội vã nói. “Và lại, chúng ta cũng không có lý do gì phải đánh nhau nữa, vì lúc này kẻ thù chung của chúng ta là Gato. Hắn đã lật lọng và công khai tìm cách tiêu diệt chúng tôi rồi.”

“Ý ngươi nói... hắn muốn giết người diệt khẩu sao?” Uri cũng không thật sự muốn đánh với hai người này, nhướn mi hỏi.

“Ừm, có vẻ hắn đã tìm được mấy tên ninja rất lợi hại.”

“Xem ra không chỉ nhóm bọn ta bị săn đuổi. Nói thật với các ngươi, ta cũng đang cần người giúp. Nếu muốn, chúng ta có thể hợp tác giết hắn. Nhưng... làm sao ta có thể đảm bảo các ngươi thật sự không có tâm tư khác đây?”

“Chuyện đó thì ngươi khỏi lo.” Zabuza trầm giọng đáp. “Ta mặc dù không phải loại người tốt đẹp gì, nhưng cũng hiểu rõ đạo lý có ân tất báo. Hơn nữa, lão Tazuna bây giờ đã không phải mục tiêu của ta, càng không có lý do gì ta phải đối đầu với các ngươi.”

Uri nghe hắn nói, trầm mặc một lát, sau đó lấy ra hai viên thuốc, một viên cho hắn, một viên cho Haku.

“Đây là thuốc giải loại độc lần trước ta hạ với ngươi, Haku. Còn đây là thuốc chữa nội thương và cầm máu, Zabuza.”

Nhìn viên được nhỏ bé tròn vo tỏa vàng sáng nhạt trên tay, ánh mắt hai người không giấu nổi kinh ngạc.

Thương thế hành hạ bọn họ suốt cả tuần qua... lại chỉ đơn giản thế này đã giải quyết xong sao?

Haku vốn am hiểu các loại thuốc từ thảo dược, lúc này đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn hướng Uri, sau đó quyết đoán nuốt vào.

Cả hai ngồi yên tiếp nhận được hiệu, xung quanh là một kết giới bí mật che giấu hơi thở.

Cho đến khi mờ mắt ra lần nữa đã là một lúc lâu sau. Trong mắt cả hai đều lấp lóe quang mang rạn rở, bề ngoài đầy thương tích và vết máu khô cũng không cách nào che được khí thế hùng mạnh đó, tuyệt không chút yếu thế so với tiếng la hét ngày một gần của đám người.

Tới lúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Bọn chúng ở đây!” Đám người truy sát không biết từ khi nào đã nhập cùng một hội với Suha và Kazuo, lúc này nhìn thấy bọn họ, vô cùng hưng phấn hét lớn xông lên.

Haku này giờ được an ổn dưỡng thương, lại dùng chính thuốc giải do Uri điều chế, độc gần như đã triệt tiêu hoàn toàn, chỉ cảm thấy cả người tràn đầy một cỗ năng lượng, vội chạy tới chắn trước người Zabuzza.

“Không cần đâu, Haku. Hôm nay chính ta sẽ tự tay tiễn chúng xuống địa ngục.” Vác thanh Thủ cấp đoạt đao trên vai, Zabuzza trở lại là một tên quỷ dữ khát máu, ánh mắt nhìn đám người phía trước như muốn ăn tươi nuốt sống chúng ngay lập tức.

Uri thấy tình thế này, biết bọn họ cũng đã khôi phục tám chín phần, liền khẽ cười nói.

“Vậy thì đám người ôm vũ khí kia giao cho ngươi. Ta và Haku sẽ lo hai tên còn lại.” Nhìn về phía Sakura, nàng có chút suy nghĩ, sau cùng vẫn nhẹ lắc đầu nói. “Cậu ở đây đợi một lát, xong việc chúng ta sẽ đi tìm thầy.”

“Tớ biết rồi! Cậu nhớ cẩn thận!” Sakura tự hiểu với thực lực hiện tại của mình thì có xông lên cũng chỉ vướng chân, tươi cười dần có chút miễn cưỡng.

“Được. Vậy tớ đi đây.” Bóng Uri khuất dần cũng là lúc màn chắn bằng nước được hoàn chỉnh, bao quanh người Sakura.

“Này! Bọn chúng có tiếp viện sao?” Suha quay qua hỏi những người đi cùng.

“Không! Cái thằng nhóc gầy nhỏ kia và tên vác thanh đao lớn chính là hai người mà bọn ta nói lúc này. Chúng đã lợi dụng sơ hở và xông ra ngoài khi đang bị tấn công. Nhưng... lạ thật.”

“Chuyện gì?”

“Từ trước khi bọn tôi theo lệnh ngài Gato tới giết hắn thì hắn vốn đã bị thương nặng, sau đó còn bị chúng tôi hợp lực quần ẩu một lúc, lẽ ra phải hấp hối rồi. Nhưng hiện tại... chẳng có vẻ gì như bị thương cả?”

“Hừm...” Đây lại là tác phẩm của con bé đó ư? “Không việc gì phải lo. Cho dù bọn chúng đã khỏe cũng không thể nào đơn thương độc mã đối kháng với tất cả chúng ta. Các ngươi cứ dùng hết sức mà lên. Giết được bọn chúng sẽ có thưởng rất lớn.”

Đám người nghe vậy, quả nhiên bị tiền tài làm mờ mắt, trực tiếp bỏ qua bộ dạng hung ác của Zabuzza mà đồng loạt vác vũ khí xông về phía hắn.

Soạt.

Một nhát đao hạ xuống liền mấy mạng người ra đi. Máu tươi vấy lên mặt, lên người Zabuzza, bên chân hắn là những cái xác không nhắm mắt, mùi huyết tinh tràn ngập trong không khí. Quả thực không khác gì ác quỷ bò ra từ địa ngục.

“Chạy dễ vậy sao?” Zabuzza cười lạnh, cặp mắt sắc bén như chim ưng chiếu thẳng vào bóng dáng đang sợ hãi tháo chạy của đám người, thân thể bay vút qua điểm danh từng cái đầu một.

Kazuo nhìn cảnh này, có chút do dự không biết nên ra tay hay không. Bên cạnh hắn, Suha cũng nhăn mặt nhíu mày, có vẻ vô cùng căng thẳng, nhưng tuyệt nhiên không phải vì quan tâm đến tính mạng đám người trước mắt.

Vù... vù...

Tiếng gió rít âm trầm vang lên. Trước mặt bọn họ xuất hiện hàng chục tấm kính trong suốt, bên trên phản chiếu hình ảnh một thằng nhóc xinh như con gái với đôi mắt nâu đang lạnh lùng quan sát.

“Ch, chết tiệt! Từ khi nào?” Suha ngó quanh quất, phát hiện nơi này đã hoàn toàn biến thành một nhà giam bằng gương, không khỏi tức giận quát. Hắn khởi động chakra bao quanh người, đồng thời vận một đạo lôi điện bổ xuống các tấm gương. Uy lực của nó hiển nhiên không nhỏ, nhưng lại chẳng có chút tác dụng.

“Bộc độn : Địa Lôi Quyền.”

Ngay khoảnh khắc tia sét biến mất, Kazuo đã nhanh nhẹn tung chiêu. Một mảng lớn băng dưới chân hai người bị nổ tung, tán ra từng đợt hàn khí lạnh lẽo.

“Đây là... huyết kế giới hạn?” Cảm nhận được độ cứng rắn của những miếng băng này, Kazuo khẽ lẩm bẩm.

Là một nhân giả sở hữu huyết kế giới hạn, hắn cũng có hiểu biết nhất định về loại năng lực đặc biệt đó. Tên nhóc trước mặt hiển nhiên là ninja dùng Băng độn.

Hừm... trận này có lẽ phải tử chiến một phen.

“Kẻ vừa ra tay là một ninja cấp cao, sở hữu huyết kế Bộc độn – loại nguyên tố kết hợp Lôi và Thổ. Người còn lại cũng là thượng nhân, am hiểu Thủy thuật và Lôi thuật.” Bên cạnh Haku, giọng nói trầm trầm của Uri vang lên. Chính vào khoảnh khắc nàng hoàn toàn lộ diện, một vùng không gian bên trong ma kính khẽ rung, sau đó như được gia cố, phần băng bị Kazuo phá hủy dần khôi phục lại hình dạng ban đầu, độ cứng rắn và hàn khí phát ra cũng tăng mạnh.

Haku gật gù đầu tỏ ý đã hiểu, bàn tay nhẹ phất, từng chuỗi ngân châm liên tiếp phóng tới.

Kazuo tung người tránh đi, lại tạo thêm ba phân thân tán ra các góc, đồng thời ra hiệu cho Suha dùng Lôi độn, ý đồ hợp lực phá hủy ma kính.

Bùm. Bùm. Bùm.

Cả hai đồng loạt tung chiêu. Những đòn này cơ hồ là dùng hết sức lực mà đánh, uy áp điên cuồng tán ra, khí thể như hủy thiên diệt địa, đập thẳng tới các tấm gương.

“Băng độn : Hoàng Long Bạo Phong Tuyệt.”

Ngay khi ma kính hoàn toàn bị chấn vỡ, Uri khẽ nhắm mắt niệm án, một con rồng khổng lồ xuất hiện, toàn thân tán ra hàn khí lạnh lạnh khủng bố làm người ta rét đến tận xương tủy.

Nó lao thẳng tới trước mặt Suha và Kazuo. Hai người còn chưa kịp thở dốc, trực giác sát thủ vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Nhưng vì quá tập trung vào đợt tấn công lúc nãy, lại thêm độc phần khuếch tán... liên chỉ có thể trở mặt nhìn con rồng to lớn đó xông tới, nuốt chửng cả hai.

Ầm. Ầm.

Sau khi xong việc, con rồng lập tức biến mất, chỉ để lại trên nền đất lạnh lẽo hai khối thi thể hóa băng, gương mặt tái nhợt vẫn còn nguyên nét kinh hoàng.

“Chết rồi sao?” Haku bước tới gần thân thể cứng ngắc của Suha, khẽ nói nhỏ. Bàn tay vừa chạm nhẹ vào, dị biến xuất hiện.

Rắc rắc.

Trên người Suha phát ra những tiếng động. Chỉ thấy hai cánh tay, vùng cổ, đùi, eo, cẳng chân... từng khối từng khối giống như bị cắt, chậm rãi tách rời ra, mạch máu đỏ rõ rệt thường, trên bề mặt phủ một lớp tuyết nhạt lóe hàn quang lấp lánh. Cả người hết như một bức tượng bằng đá, vỡ tan.

Zabuza xử lý xong đám người bên kia, vác thanh đại đao dính máu của mình chậm chạp bước tới, nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được thốt lên.

“Hảo ngoan độc!”

Uri khẽ liếc hắn, sau đó tầm mắt lia tới những cái xác đầm máu phía bên kia, nhếch môi châm chọc.

“Còn phải học hỏi người nhiều.”

“...”

Phía Haku, sau khi xem xét kỹ từng mảnh thi thể của Suha cùng phương pháp giết người tàn nhẫn này, cậu đứng thẳng người dậy, trong mắt chứa đầy nghi hoặc nhìn về phía Uri.

Cô bé này...

Uri tiếp nhận ánh mắt của cậu, không dấu vết tránh đi.

Đang lúc bầu không khí xung quanh cả ba ngày càng quỳ dẹt, phương xa truyền tới vài tiếng gọi thất thanh. Nhìn lại, đúng là thầy trò Kakashi, Sasuke và Naruto. Đi cạnh họ còn có ông lão Tazuna cùng nhiều dân làng khác.

“Các người...” Kakashi là người đầu tiên đuối tới, nhìn thấy Haku và Zabuza, không khỏi nhúu mày cảnh giác.

“Thầy, chuyện này dài dòng lắm. Em sẽ giải thích với mọi người sau.” Uri lên tiếng trấn an Kakashi, đoạn quay sang hai người kia. “Giờ các người định làm gì?”

“Giết Gato.” Một câu trả lời vô cùng khẳng định.

Uri còn chưa kịp đáp, những dân làng bên cạnh đã lên tiếng, vẻ mặt không giấu nổi vui mừng. “Không cần đâu. Lão Gato đã chết rồi.”

“Người bảo sao?” Zabuza quay phát sang, hiển nhiên là không mấy tin tưởng.

“Tôi nói thật mà. Không biết đám tùy tùng của lão ở đâu mà để lão một mình vác gậy đi loanh quanh, gặp ngay đoàn người của chúng tôi, liền bị đánh hội đồng, chết luôn rồi.” Nói đến đây, người kia không khỏi cười ngượng ngùng. “Cũng nhờ nhóc Inari không ngại vất vả tới gõ cửa từng nhà một, lại kiên trì thuyết phục nên chúng tôi mới có dũng khí đứng lên chống lại lão.”

“Ha ha, tôi đã bảo mà. Nhóc ấy không phải đồ mít ướt.” Naruto cười híp mắt, sau đó chạy vụt tới chỗ Uri, cẩn thận đánh giá nàng từ trên xuống dưới, xác định không có vết thương nào mới an tâm thở phào một hơi.

“Phải rồi, Sakura – chan đâu nhỉ?”

“Cậu ấy đang tạm tránh ở mỏm đá phía bên kia.” Uri đáp, tiện tay giải trừ kết giới.

“Đề tứ tới đó.” Nói xong, Naruto liền một mạch chạy đi. Ông Tazuna cùng mấy người dân làng thì về nhà chuẩn bị trước, dự định mở tiệc ăn mừng sự hồi sinh của Sóng quốc, cũng là để tạ ơn mấy thầy trò.

Về phía Zabuza, vì trước đó đã suýt chết một lần, nay có cơ hội sống lại, hẳn cảm thấy những thứ quyền lực mình mong ước trước kia đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Có lẽ ta và Haku sẽ tìm đến một nơi nào đó, sống cuộc sống riêng, không chém giết, không hận thù. Về phần ơn cứu mạng hôm nay, nếu ngày nào đó người cần trợ giúp, bọn ta tuyệt đối không chối từ.”

Đó là câu nói cuối cùng của Zabuza trước khi hoàn toàn biến mất.

oOo

“Tạm biệt mọi người. Cảm ơn vì tất cả!”

“Anh Naruto, bọn anh sẽ còn quay lại đây chứ?”

“Chắc chắn rồi, Inari!”

“Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Ta về rồi đây.” Uri lên tiếng khi vừa bước vào ngôi nhà. Nghĩ tới sắp phải đối mặt với bộ dạng ủy khuất của con hồ ly nào đó, nàng không khỏi cười bất đắc dĩ.

Quả nhiên...

“Cuối cùng cũng chịu về!” Cục bông nhỏ không biết từ đâu xuất hiện, lao như bay lên người nàng khóc rống. “Tại sao người lại đi lâu như vậy chứ hả? Có biết ta ở nhà vất vả thế nào không? Oa oa...”

Nhìn về mặt nó đáng thương, lại ngẫm tới những việc nó đã làm trong suốt mấy ngày qua, trong lòng Uri thực sự cảm động, kiên trì an ủi một lúc lâu. Một người một thú nào loạn đến gần nửa đêm mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. Khóe miệng cả hai đều không giấu nổi nụ cười.

oOo

“Theo như thầy nói, sau trận chiến đó Sasuke đã khai nhãn? Còn trực tiếp lên đến sharingan cấp hai?”

“Đúng vậy.”

“...” Nhíu nhíu mày, Uri có chút suy tư.

Nguyên lai ngày đó ở Sóng quốc, lúc nàng đang chiến đấu với hai tên ninja kia thì phía thầy Kakashi cũng bị tấn công, chỉ là bên đó phải đối phó những năm người. Điều làm nàng đặc biệt chú ý là huyết kế giới hạn của tên thủ lĩnh – Từ độn, được kết hợp từ Thổ và Phong. Chính tốc độ ưu việt của tên đó đã kích thích Sasuke khai nhãn, chỉ khác một chút là cả hai mắt đều trực tiếp vượt cấp, lên đến sharingan cấp hai.

Về phía Naruto, cậu ấy vốn là người dễ kích động, chính vì thế vô tình tạo điều kiện cho chakra Cửu Vĩ thoát ra, kích hoạt trạng thái Jinchuuriki và gần như lập tức tiêu diệt được hai trong số năm tên đó.

Aizz...

Chuyện đến nước này, nàng chỉ có thể nói...

Sức mạnh của nguyên tác thực đáng sợ! (▽)

Mà khoan, nhắc đến nguyên tác mới nhớ. Sau khi đội 7 làm nhiệm vụ ở Sóng quốc trở về, sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ?

“Uri – chan!”

“Hà?”

“Cậu không nghe sao? Thầy Kakashi nói sẽ thưởng cho chúng ta một bữa ra trò vì có biểu hiện tốt trong nhiệm vụ đó!” Naruto cười tí mắt, dường như vô cùng tự hào.

“Xin lỗi các em. Tiếc là giờ thầy phải đi báo cáo nhiệm vụ, nên sẽ không đi cùng được. Mấy đứa tự túc nhé.” Kakashi bất ngờ bỏ lại một câu, sau đó hóa thành một cơn gió, biến mất.

Sakura cầm xấp tiền trên tay nhìn ba người còn lại. “Tớ nghe mẹ nói trong làng chúng ta có một quán ăn mới mở, tên là Miura, bán đủ thứ đồ uống, bánh và kem, hương vị lại rất đặc biệt. Chúng ta tới đó nhé?”

“Ồ... cũng được.” Naruto ngăn lại ý định lôi cả bọn đi ăn ramen. Từ khi tiếp nhận thực đơn dinh dưỡng của Uri, cậu cũng đã thử tập ăn những món khác, hiện tại tình yêu đối với ramen vẫn còn, nhưng không đến mức ăn một ngày ba bữa, quanh năm suốt tháng như trước.

“Tớ không có ý kiến.”

“Tớ cũng vậy.”

Sau khi nhất trí xong, cả bọn đồng loạt di chuyển đến địa điểm Sakura nói.

“Ồ, tớ không nhớ là cạnh học viện của chúng ta có một nơi đẹp thế này đây?” Naruto nhìn biển hiệu nhỏ xinh in tên ‘MIURA’ bằng chữ nổi, không khỏi trầm trồ nghi hoặc.

“Thì tớ đã bảo rồi mà, nó mới mở khoảng nửa tháng trước thôi. Khi đó chúng ta còn đang ở Sóng quốc.” Sakura cười nói, dẫn đầu đoàn người bước vào.

“Xin chào quý khách!” Hai nhân viên đứng ở cửa nhìn thấy họ, đồng thanh lên tiếng, thái độ vô cùng hòa nhã.

Trong quán lúc này đang có không ít người, cả già lẫn trẻ, tiếng nói cười, đùa giỡn vô cùng náo nhiệt, tạo nên một bầu không khí đầy sức sống.

Yên vị tại một chiếc bàn đặt gần cửa sổ, Naruto cảm quyền thực đơn, ngạc nhiên nhìn hàng tá những món ăn lạ mắt cùng những cái tên chưa nghe bao giờ. “Các cậu xem này, mấy thứ ở đây hình như không giống với dango hay daifuku chúng ta thường ăn đâu.”

Sakura nhìn vào loạt ảnh sinh động đó, nói thầm. “Tớ cũng chẳng biết nữa. Chúng ta cứ gọi ra dùng thử xem sao. Ý các cậu thế nào?”

“...”

Đồ ăn thức uống trong này đều là những món mọi người chưa từng thấy qua, nên sau đó, họ quyết định gọi bốn ly Latte Macchiato cùng một phần Custard cỡ nhỏ – theo lời gợi ý của Uri.

Không lâu sau đó, những chiếc cốc thủy tinh cao với ba tầng riêng biệt là sữa, bột sữa và cà phê được mang ra, bên trên còn có rắc bột cacao. Đi cùng với nó là bánh quy và một đĩa custard cũng nổi bật không kém với ba lớp riêng biệt.

“Hm... ngon thật đó.” Naruto hút một hơi ly ‘cà phê sữa’ của mình, không nhịn được thốt lên.

“Cái này cũng ngon nè.” Sakura cắn một miếng bánh, vị béo ngọt thơm ngậy chậm rãi lan tỏa trong miệng làm cô không tự chủ khép hờ đôi mắt, vô tư thưởng thức.

Đến cả Sasuke – người vốn rất ghét đồ ngọt, dường như cũng không bài xích loại bánh này. Hương vị của nó thực sự đạt đến hoàn mỹ, ngọt mà không gắt, béo nhưng không ngấy, thực sự đã chinh phục được vị giác của cậu.

Uri nhâm nhi ly cà phê trên tay, tầm mắt phiêu tới mấy nhân viên đang tất bật chuẩn bị đồ uống cùng rất nhiều người khách háo hức chờ đợi, trong mắt ánh lên tia hài lòng.

“Xin chào quý khách!” Giữa dòng người ra vào không dứt, tiếng hai nhân viên đứng ở cửa vẫn đều đều vang lên. Chỉ là, khác với những vị khách họ tiếp đón trước đó, nhóm ba người này nổi bật với sát khí đặc trưng cùng ánh mắt không chút thiện ý.

“Thì ra đây là quán ăn nổi tiếng của làng Lá đỏ sao?” Tên con trai đi đầu lên tiếng, trên mặt hằn chằng chịt những hình vẽ, trông khá dị hợm.

“Thôi đi Kankuro, người sợ người khác không biết mình từ nơi khác tới sao?” Cô gái đi cùng hằn lên tiếng, thái độ có chút không hài lòng.

Kankuro nhún nhún vai, dường như chẳng quá bận tâm, nhưng cũng không nói gì nữa, hướng chiếc bàn duy nhất còn trống đi tới.

Ngoài hai người này, vẫn còn một thanh niên thấp nhất đi ở cuối. Hắn sở hữu nước da trắng xanh cùng mái tóc màu nâu đỏ rẽ lệch, làm nổi bật ký tự kanji trên trán.

Một nhóm người đặc biệt như vậy, hiển nhiên thu hút không ít sự chú ý.

“Xem kìa, bọn họ là ai vậy?”

“Lạ mặt quá, tôi chưa gặp họ bao giờ. Có khi nào là người làng khác không?”

“Ánh mắt họ chẳng thân thiện chút nào cả!”

“Đúng đấy. Nhất là cậu thanh niên tóc đỏ, trông thật đáng sợ.”

“...”

Nghe những lời bàn tán xôn xao của mọi người, sắc mặt Kankuro ngày càng xấu.

Từ khi nào một đám dân thường ngu ngốc lại dám công khai soi mói bọn họ như vậy chứ? Đúng là chuyện cười. Lúc này nếu hắn im lặng bỏ qua chẳng phải để chúng làm tới sao?

Ánh mắt của Kankuro âm trầm liếc qua từng bàn một, sau cùng dừng lại trên người hai thanh niên gần nhất. Bàn tay hắn nhẹ nâng lên, từng sợi chỉ chakra trong suốt phóng thẳng đến hướng bọn họ.

“Chào quý khách, ngài có muốn gọi thêm gì không?”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, lại vừa hay chặn đứng đường đi của chakra.

“Ngươi!” Kankuro trừng mắt, có chút không biết phải làm sao, đành chỉ đại một trang nào đó trong cuốn thực đơn, phát phát tay. “Sao cũng được, mỗi thứ một ít.”

“Vâng.” Nữ nhân viên xinh đẹp cầm tờ giấy ghi hết lại, sau đó mỉm cười rời đi.

Ngay khi bóng cô ta vừa khuất, ánh mắt Gaara đã phiêu tới. Đôi con ngươi màu ngọc lam từ đầu đến cuối đều không thể hiện chút biểu cảm nào, nhưng nó tuyệt đối có giá trị hơn bất kỳ lời uy hiếp nào khác.

Đối diện với vị sát thần này, bản tính hung hăng thường trực của Kankuro cũng lập tức bay sạch, chỉ có thể cắn răng cúi đầu xuống, không dám hành động tùy tiện nữa.

Động tĩnh bên này không thoát được ánh mắt của nhóm người Uri.

“Các cậu, mấy người đó ở làng Cát thì phải?” Sakura nhìn băng đeo trán của bọn họ, nghi hoặc hỏi.

“Người làng Cát tới đây làm gì chứ?” Naruto thắc mắc.

“Theo tớ biết thì Hòa quốc và Phong quốc là đồng minh với nhau, nhưng không có chuyện ninja làng này được tự do đi lại ở làng khác đâu. Nếu nghiêm

trọng còn có thể bị bắt giữ.” Sakura phát huy vốn hiểu biết của mình, thận trọng nói.

“Hoặc là sắp xảy ra sự kiện nào đó?” Sasuke nhỏ giọng lầm bầm.

“Bạn nghĩ thế nào, Uri?”

“Ồ... ba người này dám công khai đi lại trong làng ta như vậy, khả năng cao là đã có giấy thông hành và làm tốt các thủ tục cần thiết rồi.” Uri cười nói, vẻ mặt có chút bí hiểm. “Dù sao đó cũng là việc của bọn họ, mặc kệ đi. Chúng ta về thôi.”

“Được.”

oOo

“Lúc này ta làm tốt chứ?” Trên chiếc giường bông mềm mại, Yukino cười híp mắt, vô cùng thích thú hỏi.

“Tạm được.” Uri nhéo nhéo mũi nó. “Vậy sau đó có phát hiện được gì không?”

“Cái này... tên áo đen đó có vẻ là ninja sử dụng thuật khối lữ, chỉ chakra đó hơi khác so với chỉ của người, còn có con rối bọc sau lưng hắn nữa.” Yukino ngẫm nghĩ một lát, nhận xét. “Năng lực của hắn không tệ, đã có thể nén chakra đến gần như vô hình. Có điều... cái tính ngạo mạn đó cũng thật làm người khác khó chịu.” Nói đến đây, nó không khỏi phồng mang trợn mắt, tức giận thở phì phì.

Uri nhìn bộ dạng trẻ con đó, buồn cười không thôi, trong lòng cũng vì sự tiến bộ của nó mà vui vẻ không ít.

Vốn nàng đã hứa sẽ dẫn nó đi làm nhiệm vụ từ trước khi tới Sóng quốc, nhưng ngay lúc đó, vì nhớ ra được một chút diễn biến nguy hiểm trong nguyên tác, lại cũng thật sự đang có ý định mở một cửa hàng, nên đành giao cho Yukino ở nhà giải quyết.

Kết quả... thành công ngoài mong đợi! Tiệm bánh Miura với phong cách phương Tây cùng những công thức làm bánh, pha cà phê được nàng áp dụng như ở kiếp trước mang đến sự mới lạ cùng thích thú cho hầu hết mọi người.

Đa số chúng đều là các loại đồ uống phương Tây như Espresso, Capuccino, Latte Macchiato, Mocha, Ristretto, Lungo, Americano. Về bánh và kem thì có Custard, Biscotti, Cannoli, Panna Cotta, Semifreddo, Gelato,...

Tiệm bánh được lập ra vừa để thỏa mãn sở thích cá nhân của nàng, vừa để tăng thêm thu nhập. Dù sao... có cách kiếm tiền thuận lợi như vậy, tội gì không làm chứ?!

Để tiện quản lý, đồng thời có thể sử dụng những công thức pha chế một cách hiệu quả nhất, toàn bộ nhân viên phục vụ ở tiệm đều là phân thân của nàng và Yukino. Với nguồn chakra dồi dào của Yukino, việc giúp nàng duy trì hơn mười phân thân hoạt động liên tục không có gì là khó.

A ~ không nghĩ tới sở thích tự nấu nướng và tìm hiểu các loại đồ ăn của nàng ở kiếp trước, nay lại giúp ích nhiều như vậy. Với tiệm bánh này, nửa đời sau của nàng chẳng cần làm nhiệm vụ cũng có thể sống sung sướng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

“Chào các em” Kakashi đứng trên thành cầu nhìn bốn đứa học trò, cười híp mắt nói.

“Các cậu có để ý không, dạo này thầy ấy xuất hiện rất đúng giờ.” Sakura thì thầm.

“Phải đấy, nhớ lúc trước còn bắt chúng ta đứng đợi ít nhất là mấy tiếng đồng hồ. Bây giờ đột nhiên nghiêm túc thế này, khẳng định có bí mật.” Naruto liếc mắt nghi ngờ nhìn ông thầy nào đó.

“Nhưng xét cho cùng thì thế này cũng tốt. Ít nhất việc tở bỏ cả thời gian ngủ nướng và sấy tóc để chạy vội tới đây cũng không coi là uống phí.”

“Đúng đó. Tớ còn bỏ qua cả bữa sáng, thậm chí chưa kịp đánh răng rửa mặt đây nè.”

Ê, giỡn mặt nhau à? =.=

“Khụ khụ.” Kakashi nhảy xuống đứng đối diện mấy đứa học trò, hắng giọng thông báo. “Tin nóng đây! Ta đã đề cử các em tham gia kỳ thi Chunin sắp được tổ chức ở làng ta.”

Một câu này, hiển nhiên vô cùng có sức công phá.

“Kỳ thi chunin ư?!”

“Đúng vậy, đây là đơn đăng ký.” Kakashi chia ra bốn tờ đơn, giao cho từng người. “Mặc dù là một cuộc thi nhưng nó không hề bắt buộc. Các em được quyền quyết định sẽ tham gia hay không. Nếu có, hãy điền vào lá đơn này, ba ngày sau đến trường lúc một giờ chiều, phòng 301. Vậy nhé.” Vừa dứt lời, anh lại biến mất nhanh chóng, hết như lúc vừa xuất hiện.

“Hay quá! Hay quá! Mình sắp được làm chunin rồi!” Naruto nhìn tờ đơn trong tay, nghĩ tới cuộc thi sắp tới, không nhịn được vui vẻ nhảy cẫng lên.

“Thảo nào... vậy đám người ngoại quốc chúng ta thấy hôm trước cũng là genin tới đây tham gia thi tuyển rồi...” Nghĩ tới chuyện này, sắc mặt Sakura càng thêm âm u. Trong nhóm 7, thực lực của cô là yếu nhất, làm sao có thể tham gia chứ? Huống hồ còn có khả năng phải đối đầu với mấy người làng khác nữa. Làm sao mà thắng được?

“...” Đối với cuộc thi này, giống như Naruto – cả Sasuke và Uri ít nhiều đều có chút chờ mong. Dù sao... với thành phần tham gia trải rộng khắp các nước như vậy, đây sẽ là một cơ hội rất tốt để kiểm tra năng lực của mình.

oOo

Sau khi cuộc tranh cãi giữa Kakashi và Iruka kết thúc bằng việc tổ chức một cuộc khảo hạch cho các thí sinh, kết quả nhận được không ngoài dự đoán – tất cả đều đỗ. Những phân thân do Iruka gửi đến toàn bộ đều bị đánh bại.

Đối với chuyện này, các genin lại không quá để tâm, căn bản chỉ cho là trò đùa của một tên rồi hơi nào đó, liền không nghĩ gì nữa, chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi.

Sáng hôm đó, lúc Sakura tới cũng đã khá muộn.

“Ừa, Uri vẫn chưa đến sao?”

“Đừng lo. Cậu ấy có nhắn kêu chúng ta vào trước báo danh rồi, một lát nữa cậu ấy sẽ vào ngay.”

“Oh, ra là vậy. Ch... chúng ta vào thôi.” Mặc dù ngày hôm qua đã đánh bại được tên ninja bí ẩn kia, nhưng Sakura vẫn chưa thực sự tự tin về khả năng của mình.

Cả ba chậm chạp bước đến căn phòng được chỉ định.

oOo

“Coi kìa, thực lực như vậy mà cũng đòi thi chunin sao? Tốt nhất các ngươi nên về tập luyện thêm vài năm nữa.”

“Chunin là người sẽ đứng đầu một nhóm và chịu mọi trách nhiệm, từ những sự cố xảy ra trong khi làm nhiệm vụ, cho tới sự sống chết của các thành viên trong nhóm mình. Chẳng lẽ các ngươi cho rằng nó sẽ chỉ đơn giản như những buổi tập luyện bình thường sao?”

“Bọn ta từng chứng kiến không ít người từ bỏ ý định làm ninja, thậm chí phải mang thương tật cả đời sau cuộc thi này. Đuổi những kẻ không có khả năng đậu thì chẳng có gì là sai cả.”

Nhìn hai người đang đứng chắn trước cửa nói ra những lời đầy đạo lý, Sasuke nhếch môi bước lên.

“Đủ rồi chứ? Cảm phiền hai vị dẹp mấy trò ảo thuật vớ vẩn này. Chúng tôi cần lên tầng ba.”

Nghe Sasuke nói, mọi người đều có chút kinh ngạc. Những kẻ không biết thì chỉ cảm thấy cậu đang nói nhảm, còn những người đã biết – điển hình là hai vị giám khảo Izumo, Kotetsu lại cảm thấy khá bất ngờ về năng lực nhận biết của cậu.

“Phải không Sakura?” Đang lúc mọi người xôn xao bàn tán, Sasuke nghiêng đầu nhìn lại phía sau. “Cậu vốn là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này mà. Cũng phải thôi, vì dù sao thì... trong nhóm chúng ta, chỉ cậu mới có khả năng nhận biết và phân tích ảo thuật nhạy bén nhất.”

Hả?

“Cậu...” Sakura bất ngờ được khích lệ như thế, vô cùng cảm động, xóc lại tinh thần đồng dạng nói với đám người trước mặt.

“Chính xác! Ngay từ đầu tôi đã nhận ra, đây mới chỉ là tầng hai mà thôi.”

“Khá lắm” Kotetsu cười cười, phá giải ảo thuật, thân hình bất ngờ lao về phía Sasuke.

Đang lúc mọi người cho rằng giữa cả hai sẽ xảy ra một trận chiến, Rock Lee lại đột nhiên chen vào giữa, dùng tay chặn lại cả hai đòn tấn công trước ánh mắt không thể tin của Sasuke.

“Chuyện gì đây? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận sẽ không gây chú ý rồi sao?” Neji bước lên truy vấn.

“À, thì...” Rock Lee áp ứng đáp, bước chân nhanh chóng di chuyển tới một nơi.

“Thiệt tình! Còn không phải vì cô ta sao?” Tenten ôm trán bất đắc dĩ.

Phía bên này, anh chàng chân mày rậm đã tiếp cận được mục tiêu. “Xin tự giới thiệu, mình là Rock Lee. Còn cậu tên Sakura phải không?” Nói đến đây, anh chàng nhe răng nở nụ cười sáng chói, tuyên bố. “Hãy làm bạn gái mình! Mình sẽ bảo vệ cậu suốt đời!”

Hơ...

Mọi người triệt để hóa đá.

“Không... đời nào...” Sakura tái mặt quan sát cậu từ trên xuống dưới. “Thời trang... đúng là thảm họa!”

Rầm! Một câu này trực tiếp giáng hàng trăm hòn đá lớn lên đầu Rock Lee.

Cho nên lúc Uri tới nơi, chứng kiến chính là một cảnh khôi hài như vậy.

“Chà! Có vẻ tớ vừa bỏ qua chuyện gì đó rồi hả?”

“Uri – chan!” Naruto liếc thấy bóng nàng, vui vẻ chạy tới, cặp mắt này lửa vốn đang trừng Sasuke, nay biến mất không tung tích. “Vừa rồi có người tỏ tình với Sakura – chan đó!”

“Oh.” Có gì đó sai sai thì phải? Sao mặt cậu ta lại tươi tỉnh thế kia?

“Các cậu! Chúng ta mau đi thôi!” Sakura có vẻ phấn chấn hơn rất nhiều, cao hứng vẫy tay gọi bọn họ.

Cả bốn người bước chậm vào căn phòng 301. Ngoài dự đoán, Kakashi đã đứng chờ sẵn bên trong.

“Thầy rất vui vì các em đều đến đây. Có lẽ cũng tới lúc thầy nên nói thật cho mấy đứa về nội quy của cuộc thi này rồi.”

“Nội quy? Chẳng lẽ vẫn còn điều gì chúng em không biết sao?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kakashi, Uri nhú mày lên tiếng.

“Đúng vậy.” Kakashi gật gù. “Có một sự thật là cuộc thi này chỉ có thể tham gia nếu một đội đủ ba người mà thôi. Ngược lại, nếu đội nào thiếu người, sẽ bị xem như không đủ điều kiện tham dự.”

“Nhưng chẳng phải trước đó thầy đã nói rằng việc tham gia hay không là tùy ý các thí sinh sao? Thầy nói dối chuyện đó?” Sakura sững người hỏi.

“Cũng có thể xem là như vậy. Dù sao, cái ta muốn là các em đều đến với cuộc thi này trên cơ sở tự nguyện, không có vương bận gì cả.”

“Và giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Thầy cũng thấy đó – nhóm chúng ta có bốn người...” Uri nhắm ngay vấn đề mấu chốt, hỏi.

“Chuyện này...” Ánh mắt Kakashi có chút phức tạp. “Tổng số genin tham gia kỳ thi năm nay là 156 người, tương ứng 52 nhóm, bao gồm ninja từ 6 làng: làng Cát, làng Mưa, làng Cỏ, làng Lá, làng Thác và làng Âm Thanh. Mỗi đội thường được quy định sẽ chỉ gồm ba người, nhưng riêng trường hợp của nhóm chúng ta, vốn sau khi vượt qua vòng một và hai sẽ tiến hành bốc thăm cho một người tiến thẳng vào chung kết. Tuy nhiên...” Nói đến đây, Kakashi hơi ngập ngừng. “Vài giờ trước, Hokage – sama nhận được tin một thành viên trong đội ninja đến từ làng Thác Nước gặp phải sự cố ở khách sạn, bất hạnh bỏ mình. Chuyện này vốn là lỗi của chúng ta, nhưng đối phương không hề truy cứu, chỉ yêu cầu tiếp tục được tham gia kỳ thi với sự trợ giúp của một thành viên làng Lá. Vừa vặn, nhóm chúng ta lại có bốn người, nên...”

“Em hiểu rồi.” Nhìn Kakashi không giấu được vẻ áy náy, Uri cười khề. “Một người trong nhóm chúng ta sẽ tham gia vào đội ninja của làng Thác, đúng chứ?”

“Phải.” Kakashi cúi đầu nhìn thẳng mặt nàng, nói tiếp. “Và mọi người đã quyết định chọn em, Uri. Em sẽ tham gia kỳ thi này cùng với hai genin làng Thác.”

“Gì chứ? Ý thầy chẳng phải là Uri – chan sẽ không được thi cùng bọn em? Chuyện này sao có thể? Thật bất công!” Naruto nghe thầy nói, hiểu câu được câu không, chỉ biết là Uri sẽ phải tách ra khỏi nhóm, bất mãn kháng nghị.

“Naruto nói đúng! Tại sao Uri lại phải làm việc chung với những người cậu ấy chưa từng gặp bao giờ?” Sakura lo lắng hỏi.

“Hơn nữa, cuộc thi này yêu cầu phải đủ ba người, rõ ràng là để phối hợp đội. Mấy người đó ở làng khác, làm sao đảm bảo họ sẽ không cản trở cậu ấy chứ?” Sasuke nghĩ tới một khả năng, trầm giọng nói.

“Các cậu.” Uri nghiêm túc nhìn cả ba. “Tớ rất vui vì mọi người đều lo cho tớ, nhưng các cậu cũng nên biết, chuyện này chỉ là tạm thời mà thôi, nếu không có gì bất ngờ, có lẽ ngay sau vòng thi lý thuyết chúng ta sẽ gặp lại.” Nghĩ tới vấn đề Sasuke nói, nàng khề bổ sung. “Về phía hai ninja làng Thác, bọn họ hiểu lý lẽ như vậy, chuyện phối hợp chắc sẽ không quá khó khăn.”

“Nhưng... tại sao phải là cậu chứ?” Naruto không cam lòng để Uri chịu ủy khuất như vậy, cao giọng nói. “Chúng ta đều giống nhau, đều là thành viên đội 7. Chẳng có lý do gì để cậu phải làm vật hi sinh cả...”

“Đù rồi Naruto.” Kakashi nghiêm mặt nói. “Chúng ta chọn Uri là vì năng lực, bản lĩnh và tính cách ôn trọng của em ấy. Chuyện này không chỉ là tranh tài giữa các thí sinh, mà còn liên quan đến cả mối giao hảo giữa hai làng. Thầy có lòng tin rằng Uri tuyệt đối có thể làm tốt.”

“Cảm ơn thầy.”

“...”

Sau khi đã thống nhất xong, đội 7 cùng nhau bước vào căn phòng được chỉ định – nơi quy tụ những thí sinh giỏi nhất năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Vì đã được tiết lộ chút thông tin về số người tham gia nên khi đối mặt với hàng trăm con mắt mãnh liệt hướng đến phía này, bọn họ cũng không ngạc nhiên tới mức làm ra hành động nào thất thố.

“Giờ tớ sẽ đi tìm hai người kia, tạm biệt các cậu.” Uri vẫy tay chào ba đồng đội của mình, tầm mắt đảo nhanh tìm kiếm một bóng dáng.

Hm ~ xem nào ~ theo lời thầy mô tả thì nhóm đó có một cô gái ngoại hình khá nổi bật. Da ngăm, mắt cam, và mái tóc màu xanh bạc hà.

Bộp.

“Đi đâu vậy cô bé?”

Một cánh tay đột nhiên vươn tới đặt trên vai Uri, cùng với nó là một câu hỏi mang đầy ý ngả ngón đùa giỡn.

Trời ạ! Giữa lúc thi cử căng thẳng này mà vẫn có người rảnh rỗi làm mấy chuyện này sao?

Khóe miệng Uri giật giật, cứng ngắc xoay người lại.

“Cô bé còn nhỏ thế này cũng đến thi chunin ư?” Nhìn thấy nàng quay lại, vẻ mặt hấn vô cùng rạng rỡ, dùng sức mở to cặp mắt hí. “Em từ làng nào tới đây?”

Gì chứ?

Uri nhún nhún mày, chợt nhớ ra lúc nãy vì trễ nên nàng quên đeo băng trán.

Nhưng tên này đúng là phiền phức.

“Ta là người làng nào thì liên quan gì tới ngươi? Thay vì đứng đây nói nhảm, tốt hơn là ngươi nên tập trung chuẩn bị cho bài thi viết.” Không muốn mất thời gian vô ích với hấn nữa, vừa nói xong, nàng phóng vù tới hướng góc phòng, nơi vừa lấp ló một quả đầu xanh nổi bật.

Sau khi đến và xác nhận người kia đúng là cô nàng mà thầy Kakashi đã miêu tả, Uri chủ động lên tiếng giới thiệu, cũng nói rõ mục đích tới đây.

Cô gái từ đầu đến cuối đều duy trì một loại biểu tình lạnh nhạt, nghe nàng giới thiệu tên liền thần nhiên đáp.

“Gọi tôi là Fuu được rồi. Nhóm của tôi còn một thành viên nữa, cậu ta vừa ra ngoài một chút, có lẽ sẽ quay lại ngay.”

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao lớn xuất hiện, giọng nói bốn cột một lần nữa vang bên tai Uri.

“Có duyên thật đấy! Chẳng lẽ cô bé chính là ninja được làng Lá gửi tới gia nhập đội thi chúng ta?”

“Daiki? Ngươi biết cô ấy sao?” Fuu liếc mắt hỏi.

“A... ừm... tôi mới gặp lúc nãy...” Vừa nhận ra Fuu là người lên tiếng, vẻ mặt tên này thay đổi hoàn toàn, bộ dạng lưu manh biến mất không tung tích.

Chậc! Cái tổ hợp này luôn quái dị như vậy sao? Uri nhún nhún mày, âm thầm đánh giá hai ‘đồng đội’ tương lai.

Thái độ của Daiki đối với đồng trưởng của mình... rất kỳ lạ. Nó không hẳn là cung kính, hay sợ hãi. Ngược lại, biểu tình đó dường như hòa trộn rất nhiều loại cảm xúc mâu thuẫn. Có chán ghét, căm hận, phẫn nộ, hờ hững, bất bình. Đặc biệt... còn có cả sát ý. Loại tâm tình mãnh liệt này không cách nào che giấu được, dường như chỉ cần cậu ta có cơ hội sẽ lập tức xông tới băm vằm đối phương.

Hiển nhiên Fuu cũng nhận ra điều đó, nhưng cô chỉ khẽ nhếch môi, rồi quay đầu làm như không biết, có vẻ đã quá quen với những ánh mắt như vậy.

Bầu không khí giữa ba người càng lúc càng kỳ quái, tưởng chừng sẽ như vậy mãi mãi, cho tới khi một giọng nói hùng hậu vang lên.

“Tất cả mọi người tập trung nghe đây! Tôi là Morino Ibiki, giám khảo của vòng thi thứ nhất.”

Nghe tiếng hô này, thần kinh mọi người trong nháy mắt đều trở nên căng thẳng, không hẹn mà cùng nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Đó là một ninja đứng tuổi, trên khuôn mặt nghiêm nghị nổi bật hai vết sẹo dài, đi cùng ông ta là hơn mười ninja của làng Lá, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm túc.

“Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành vòng thi đầu tiên.” Ibiki tiếp tục nói. “Thay vì chỗ ngồi hiện tại, mỗi người hãy bước lên chọn lấy một lá phiếu có đánh số thứ tự, và quay lại ngồi đúng vị trí viết trên đó. Chúng tôi sẽ phát đề đến tận tay các thí sinh.”

Trên mặt bàn có ghi sẵn rất nhiều số thứ tự. Uri nhận lấy lá phiếu của mình, đảo mắt tìm kiếm chỗ ngồi số 23.

Hm~ kia rồi!

Nhưng... vị trí đó, chẳng phải ở ngay bên cạnh Gaara sao?

Uri méo mặt đi tới, cố gắng giảm sự tồn tại của bản thân đến mức thấp nhất.

Đùa sao? Cái tên sát thần này nổi tiếng coi mạng người như cỏ rác, ai biết hẳn có đột nhiên churong mắt muốn ra tay giết nàng hay không. Dù sao lúc này gây chú ý không phải chuyện tốt, cứ thu liễm cho xong.

Nhanh chóng di chuyển đến vị trí của mình, Uri lơ đãng nhìn qua những người còn lại.

Fuu ngồi ngay bàn đầu tiên, bên trái là một ninja làng Cỏ. Kế sau đó là Naruto ở bàn hai và Daiki ở đây một của bàn bốn. Sakura, cậu ấy ngồi ở bàn thứ năm, bên cạnh là Temari của làng Cát và Shino của làng Lá. Còn lại là Sasuke yên vị cách đó hai dãy.

Hừm...

Kết luận một câu là chẳng có ma nào quen biết ngồi gần nàng cả!

“Trước khi bắt đầu làm bài, có một số điều lệ quan trọng ta cần nói trước. Và nên nhớ là ta sẽ không nhắc lại lần hai, vì vậy hãy tập trung mà nghe cho rõ.” Ibiki cầm viên phấn gỗ nhẹ lên mặt bảng. “Điều thứ nhất : đây là một bài thi điểm trừ. Tất cả thí sinh đều bắt đầu với số điểm tuyệt đối là 10, bài thi cũng có 10 câu hỏi tương ứng, mỗi câu làm sai sẽ bị trừ một điểm”

“Điều thứ hai : đây là bài thi đồng đội. Nghĩa là điểm chung của mọi người sẽ quyết định việc đậu hay rớt cho cả nhóm”

“Điều thứ ba : nếu giám khảo phát hiện ra các cậu đang gian lận hoặc làm gì đó tương tự, thì mỗi lần như thế, các cậu sẽ bị trừ 2 điểm. Nói cách khác, có thể có những thí sinh bị loại trước khi họ làm xong bài thi.”

“Và – điều cuối cùng : bất cứ ai bị điểm 0, cả đội sẽ bị loại.”

Theo từng câu nói của Ibiki, sắc mặt các thí sinh cũng ngày càng u ám.

Naruto ôm đầu gục trên bàn, tâm trạng khủng hoảng không cách nào hình dung.

Làm sao đây? Phải làm sao đây? Nếu mình bị 0 điểm, cả Sakura và Sasuke cũng sẽ bị loại theo!!! Như vậy chẳng phải họ rớt kỳ thi này chỉ vì chung nhóm với mình sao?

Sakura và Sasuke không hẹn mà cùng nhìn nhau, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Đến cách duy nhất cứu vãn tình thế là cố gắng làm thay cho phần của Naruto để bù điểm qua cũng không được, vậy thì bọn họ phải làm thế nào đây? Nhìn bộ dạng tên ngốc kia như thể sắp bỏ cuộc luôn vậy.

Nhưng... đó còn chưa phải chuyện bọn họ lo lắng nhất.

Thứ khiến cả ba cảm thấy không an lòng hơn cả chính là...

Nhóm của Uri!

Nếu vòng thi này áp dụng cái cách chấm điểm quái gở kia, thì rất có khả năng hai ninja làng Thác sẽ làm liên lụy đến cậu ấy. Nếu thực sự xảy ra chuyện đó, chẳng phải rất bất công đối với Uri sao?

Giữa lúc tâm trạng các thí sinh đang vô cùng phức tạp, Ibiki lại đầy thâm ý nói ra một câu. “Mọi người đến đây đều là để tham gia thi lên Chunin. Vì vậy, nếu muốn vượt qua kỳ thi này, hãy hành động như một ninja chân chính. Câu hỏi thứ 10 của đề sẽ được tiết lộ vào phút thứ 45. Các cậu có một giờ để làm bài. Bắt – đầu!”

Sau khi nghe được hiệu lệnh, mọi người lập tức tập trung vào đề thi, cố gắng suy nghĩ tìm phương pháp giải quyết.

[Quan sát ảnh, biết rằng khoảng cách xa nhất mà ninja trong ảnh có thể phóng shuriken là 7 mét. Đối với kẻ địch trong tầm phóng như vậy, trình bày các phương án tấn công khả thi.]

[Quan sát ảnh, giải mã toàn bộ ám hiệu.]

[Quan sát ảnh, trình bày biểu đồ quãng đường ngắn nhất để mười thanh kunai tại điểm A có thể đâm trúng các đối tượng nguy tại C mà không bị phát hiện bởi nhóm ninja B đang đứng bên trái.]

[Quan sát ảnh...]

[...]

Sau khi cẩn thận đọc hết chín câu, Sasuke chậm rãi đặt tờ giấy xuống, sắc mặt âm trầm không rõ, chỉ có khóe môi khẽ nhếch tạo thành một nụ cười nhạt.

Ha ha, hiểu rồi! Với đề thi này, mình...

Không thể trả lời bất cứ câu nào cả!

Bên phía Naruto, tình trạng của cậu cũng không khá hơn chút nào. Vừa đọc xong toàn bộ các câu hỏi, cảm giác khủng hoảng trong lòng quả thực tăng gấp vạn lần lúc trước.

Ngược lại, chỗ Sakura, việc giải bài dường như khá ổn. Thứ duy nhất làm cô lo lắng là hai cậu bạn sẽ gian lận quá lộ liễu, và dễ bị phát hiện.

Chẹp.

Uri nhàm chán xoay xoay bút, mắt dán chặt vào từng câu trên đề thi.

Khốn thật! Đây rõ ràng là một bài làm tổng hợp! (ㄟ_ㄟ_ㄟ)

Nếu muốn giải hết cái đồng này, phải vận dụng cả công thức lý thuyết lẫn kinh nghiệm thực tế, mà từ lúc đến học viện nàng chưa hề tham gia buổi học nào cả. Giải bằng niềm tin sao?

Tuy nhiên... chuyện này có lẽ đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Dựa theo những gì Ibiki nói, việc nàng cần làm bây giờ hẳn là dùng hết khả năng của mình mà... gian lận đi?

Hiển nhiên, không ít người trong phòng thi cũng đã nhận ra điều đó. Dù thứ chiêu trò, mảnh khóe được tung ra. Không khí bề ngoài tưởng chừng vô cùng yên bình, nhưng ẩn dưới đó lại là trận trạn sóng ngầm mãnh liệt.

Chú chó nhỏ của Kiba dùng cặp mắt linh động quan sát khắp nơi, thỉnh thoảng phát ra những tiếng sủa khe khẽ.

Kankuro điều khiển con rối Karasu của mình – trong hình hài một giám khảo, công khai nhìn qua các thí sinh.

Dosu Kinuta lợi dụng sở trường về âm thanh của mình, lắng nghe tiếng bút của người phía sau, thành công xác định được câu trả lời thông qua tiếng vọng thứ tự viết và số nét chữ.

Chú bộ Kikaichuu của Shino cũng rất có ích trong việc quan sát và miêu tả đáp án.

Tenten khéo léo sử dụng các sợi dây để điều chỉnh tấm gương ẩn trên trần nhà, giúp Lee có thể nhìn thấy bài làm của các thí sinh khác mà không bị phát hiện.

Sasuke sử dụng đồng thuật tả luân nhãn, sao chép toàn bộ thao tác của người trước mặt.

Neji kích hoạt Byakugan, trực tiếp nhìn xuyên thấu đối thủ.

Ino dùng chuyên tâm thuật xâm nhập vào tâm trí Sakura, không chút khó khăn lấy được đáp án.

Gaara che mắt thí sinh khác bằng cát của mình rồi dùng con mắt thứ ba để chép đáp án của anh ta.

Fuu mắt lạnh nhìn mấy vị giám khảo chỉ cách mình chừng một mét, im lặng cúi đầu xuống, từ miệng cô, một chuỗi chất lỏng lấp lánh như thủy tinh trào ra, chậm rãi khuếch tán vào không khí, thành công ngăn cản tầm nhìn của thí sinh bên cạnh, sau đó nắm chắc thời gian lấy được toàn bộ đáp án mà không làm kinh động bất cứ ai. Mặt khác, cô nhanh chóng sử dụng bí thuật nguy trang, gửi đáp án đến cho hai người đồng đội.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Những hành động mờ ám đó cứ tiếp tục diễn ra trôi chảy như vậy. Trong suốt quá trình này, những thí sinh bị bắt gặp gian lận quá nhiều đều sẽ bị trừ hết số điểm và tước bỏ quyền tham gia.

Cho đến thời điểm Ibiki mở miệng lần nữa để thông báo nội dung của câu hỏi cuối cùng, thì tổng số thí sinh trong phòng đã bị giảm đến hơn mười đội. “Trước khi đưa ra câu hỏi này, tôi cần các em quyết định lựa chọn sẽ trả lời hay không.”

“VẬY... chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng em chọn không trả lời?” Temari lên tiếng.

“À, nếu không trả lời, điểm của em sẽ về 0.” Ibiki thân nhiên đáp. “Nghĩa là em sẽ rớt. Và đội của em – cũng rớt.”

“Gì chứ? Vậy thì đương nhiên chúng tôi chọn trả lời rồi!” Những người xung quanh nghe thế, kỳ quái hỏi.

“Ta chưa nói xong mà.” Ibiki tiếp tục dùng cái giọng điệu bình tĩnh đó, thân nhiên nhả từng chữ. “Nếu chọn trả lời, mà lại trả lời sai, thì người đó – sẽ vĩnh viễn mất quyền thi tuyển chunin.”

“Này! Đây là cái điều luật quái quỷ gì thế hả? Chẳng phải ở đây có rất nhiều người đã từng tham gia cuộc thi này trước đó sao?”

“Ha ha.” Ibiki thấp giọng cười, một nụ cười vô cùng quỷ dị. “Do các cậu không may mà thôi. Năm nay thì phải thi theo luật của ta. Ta chính là người đặt ra luật.”

“...” Toàn thể thí sinh nghe câu này, triệt để câm lặng.

“Được rồi, mau chọn đi. Những ai không tự tin trả lời thì hãy giơ tay, năm sau còn có cơ hội thi lại.”

Nghe câu này, mọi người càng cảm thấy bối rối.

Nên làm thế nào?

Chọn không trả lời thì cả nhóm đều rớt, còn nếu chọn trả lời mà chẳng may trả lời sai, thì sẽ phải làm genin mãi mãi.

Cách nào cũng tòi tệ cả!

Rất nhiều người không chịu nổi áp lực, nhanh chóng giơ tay rời khỏi cuộc thi. Lần lượt từng người từng người đứng dậy, đưa tới áp lực tột cùng cho những kẻ còn đang ở đó.

Uri nắm chặt tay nhìn vị giám khảo trung niên này, không thể không khen ngợi một câu.

Cừ thật! Lại có người có thể áp dụng cả chiêu đánh đòn tâm lý trong một cuộc thi viết thế này. Lão ta mà không tham gia vào đội tra khảo thì tiếc lắm.

Ngoài ý muốn của Uri, trong số những người nhất gan đứng dậy thì tên ngốc Daiki kia từ đầu đến cuối không hề có dấu hiệu muốn bỏ cuộc.

Hừm. Không cần biết chuyện này là do tự hấn thông suốt hay là có chỉ thị của Fuu, dù sao kết quả như vậy cũng là một chuyện tốt.

Ngoài ra, cả ba người trong nhóm 7 cũng không có ai rời khỏi cuộc thi, đúng với dự đoán của nàng.

Dù sao, với cá tính Naruto, cậu ta tuyệt đối không dễ dàng chịu thua như vậy. Hơn nữa, công sức Uri bỏ ra để chuyển đáp án chín câu hỏi tới cho cậu ta cũng không thể lãng phí.

Kết thúc bài thi, Ibiki giải thích ý nghĩa thực sự của nó với những người còn lại, chính thức mở ra vòng thi thứ hai của kỳ thi tuyển với sự xuất hiện hoành tráng của nữ giám khảo Anko.

Sáng hôm sau, 28 đội vừa vượt qua vòng một đều tập trung đứng trước khu rừng chết – nơi sắp diễn ra bài thi thứ hai.

Anko phát cho mỗi người một tờ giấy, cười đến rạn rỗ.

“Từ bây giờ, sẽ có người phải bỏ mạng. Vì vậy chúng tôi cần các cậu ký vào giấy cam kết này. Nói cách khác, tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho những gì sắp xảy ra đâu. A ha ha ha...”

Có chuyện gì xảy ra với bà giám khảo này thế? Nụ cười kiểu đó đúng là làm người ta lạnh sống lưng!

“Giờ ta sẽ giải thích nội dung của bài kiểm tra. Nói một cách ngắn gọn, đó chính là một cuộc chiến sống còn. Trước tiên mọi người hãy nhìn vào tấm bản

đồ này.” Anko chỉ chỉ. “Đây là khu vực luyện tập số 44, được cách ly bằng 44 cánh cổng. Khu vực này có rừng, sông và tháp trung tâm. Khoảng cách từ cổng vào đến tòa tháp là 10 km. Trong suốt thời gian tồn tại ở kỳ kiểm tra, các em được yêu cầu hoàn thành một nhiệm vụ. Đó là –giành lấy mật thư.” Nói đoạn, cô lôi ra hai cuốn thư, bên trên mỗi cuốn đều ghi một ký tự kanji. “Kỳ thi thứ nhất có 28 đội vượt qua. Một nửa trong số đó sẽ có Thiên thư, và một nửa còn lại sẽ có Địa thư. Tuy nhiên, để vượt qua kỳ kiểm tra này, các em phải mang cả hai cuộn giấy tới tòa tháp.”

“Vây là sẽ có ít nhất 14 đội bị cướp đi mật thư, và thua cuộc.” Sakura trầm giọng phân tích.

“Nhưng cũng có giới hạn thời gian.” Anko tiếp tục. “Tổng thời gian cho các em hoàn thành bài thi này là 120 giờ, tương đương 5 ngày. Đây bản chất là một cuộc chiến sinh tồn, vì vậy các em phải tự lo về khoản đồ ăn, nước uống hay các dụng cụ trị thương... Cứ mỗi ngày trôi qua, khả năng chiến thắng sẽ càng xa hơn, thời gian nghỉ ngơi sẽ càng ngắn hơn. Trong rừng này ẩn chứa không ít quái vật ăn thịt người, côn trùng và cả cây độc. Với điều kiện sống khắc nghiệt đó, chẳng có thời gian cho các em vui đùa đâu. Và bây giờ, tôi sẽ kết thúc phần giải thích bài thi với một số nguyên tắc khiến các em có thể bị loại. Một, đền tháp mà không có mật thư hoặc quá thời gian cho phép. Hai, lạc mất đồng đội. Ba, tự ý rời khỏi khu vực thi khi chưa hết thời gian quy định. Và bốn – là mở mật thư khi chưa đến được tòa tháp. Là một chunin thì phải có khả năng bảo mật thông tin. Đây cũng là bài kiểm tra độ tin cậy của các em.” Anko vỗ vỗ tay, nói. “Đó là toàn bộ phần hướng dẫn. Giờ thì các em hãy cầm lấy ba tờ cam kết để đổi một cuốn mật thư, và đi đến cánh cổng được chỉ định. Chúc may mắn!”

oOo

Cuộc chiến của vòng hai thực sự bắt đầu khi Anko phát hiệu lệnh mở cổng đến tất cả những người hướng dẫn.

“Oh, không khí trong này thật tuyệt!” Daiki reo lên ngay khi cả ba vừa hạ chân xuống một bãi đất trống, cặp mắt hí sáng như đèn pha. “Giờ chúng ta sẽ đi tìm nấy đứa mang Thiên thư, phải không?”

“Ngươi sốt ruột như vậy làm gì?” Fuu liếc mắt, nói đầy thâm ý. “Dù sao, chẳng cần chúng ta phải ra mặt, kẻ thù cũng sẽ tự dẫn xác tới.”

“Đừng vậy.” Uri gật gù. “Hiện tại mới là ngày đầu tiên, việc chúng ta cần làm là dự trữ đồ ăn thức uống và thăm dò địa hình trước.”

“Hơ, không lẽ ngay cả người làng Lá các cậu cũng chưa từng được bước vào khu rừng này sao?” Daiki trợn mắt hỏi.

“Chắc, cậu nghĩ đi đâu thế? Chẳng phải trước đó giám khảo đã nói rồi sao? Khu vực luyện tập số 44 này bản chất là một vùng hoang dã tràn ngập nguy hiểm, chỉ có trình độ trên cấp chunin mới có thể thanh thản dạo chơi. Hơn nữa, nơi diễn ra kỳ thi chung tuyệt đối phải được giữ bí mật, bảo đảm công bằng cho các làng. Vây nên không có chuyện ninja làng tớ biết trước địa hình đâu.”

“Cũng phải.” Daiki ngượng ngừng cười. “Giờ chúng ta bắt đầu luôn chứ?”

“He he, thật đáng tiếc, không có thời gian cho chúng mày làm điều đó nữa rồi.” Phía sau lùm cây vang lên một trận cười quái dị, cùng với đó là bóng dáng ba tên ninja lạ mặt đang nghênh ngang bước tới.

“Trong đội các ngươi, kẻ nào là người cầm mật thư hả? Khôn hồn thì giao ra đây.” Tên cầm đầu bước lên phía trước, lớn tiếng ra lệnh.

“Oh, hài hước thật. Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng chúng ta sẽ làm theo yêu cầu ngu ngốc đó chứ?” Uri cười nửa miệng, trong giọng nói tràn đầy châm chọc.

Cả Fuu và Daiki cũng vô cùng chướng mắt thái độ kiêu ngạo này của chúng, đồng loạt rút ra một chuỗi phi tiêu.

Hừm, đối phó với loại người này, chỉ cần vài chiêu thể thuật là đủ!

Nhóm ninja đối diện thấy bọn họ chẳng những không để ý đến lời đe dọa của mình, ngược lại còn rất bình tĩnh lôi ra vài thanh vũ khí, thậm chí đến chakra cũng không thèm vận, cảm giác bị khinh thường một lần nữa chèn ép đến muốn nổ tung.

“Khốn nạn! Lũ chúng mày cứ luôn tỏ ra mình giỏi giang lắm. Đã vậy, bọn ta liều mạng với các ngươi!!!!”

Tên thủ lĩnh điên cuồng gào lên, quay sang ra hiệu cho hai người còn lại, cứ thế xông tới đánh giáp lá cà, hoàn toàn là bộ dạng mất hết lý trí.

Nhóm người Uri mặc dù không rõ vì sao hán đột nhiên nổi điên như vậy, nhưng vẫn giữ vững lập trường, quyết đoán hạ sát chiêu.

Phập. Phập.

Sau vài tiếng động nhỏ, cả ba tên ninja đều từ từ ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Uri nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy trong đầu một trận đau nhức.

Đừng trách ta! Chuyện này là do các ngươi gây sự trước! Nếu không giết các ngươi, chúng ta sẽ là người bị giết!

Daiki chậm rãi lại gần xác mấy người kia, lục tìm một hồi, sau cùng – đau đớn nhận ra một sự thật.

“Mẹ kiếp! Bọn này đúng là một lũ vô dụng! Đến mật thư cũng đã bị cướp mất rồi!”

“Vậy nghĩa là... còn có kẻ ra tay sớm hơn sao...?” Fuu thoáng trầm ngâm, sau đó lắc lắc đầu, quay sang nói với hai người còn lại. “Mặc kệ rồi cuộc có chuyện gì xảy ra, chúng ta cứ làm việc của mình đi. Ba tên này yếu như vậy, hạ được chúng cũng không có gì đáng nói. Hiện tại tốt nhất là cứ làm theo kế hoạch lúc này, đi tìm thức ăn và thăm dò xung quanh trước.”

“Tôi có ý kiến.” Daiki bắt ngờ xen vào. “Việc thăm dò này tốt nhất là chia ra làm, ba người ba hướng, sẽ có hiệu quả hơn.”

“Khoan đã! Lúc này tách ra chẳng phải sẽ rất bất lợi sao?” Uri không cho là đúng, nói. “Nơi này ngoài kẻ địch còn tồn tại không ít độc vật cùng thú dữ. Chúng ta chưa có hiểu biết gì về những thứ này, tốt nhất không nên hành động tùy ý như vậy.”

“Đừng lo. Những nhóm khác đa số cũng sẽ chọn ngày hôm nay để nghỉ ngơi, thăm dò, xác suất chạm mặt khá thấp. Hơn nữa, cho dù thật sự đối đầu, tôi vẫn có thể đánh lại chúng kia mà. Thời gian lúc này không còn nhiều đâu, nếu để đêm xuống sẽ còn khó hơn nữa.” Daiki rất kiên trì thuyết phục, lại quay sang Fuu, hỏi. “Tôi nói đúng chứ? Chúng ta nên tách ra!”

“Tùy.” Fuu khép mắt trả lời, giọng điệu có chút chán ghét. “Muốn đi đâu cứ đi. Nhưng nên nhớ, đừng để chết mất xác nơi nào đó rồi làm liên lụy đến bọn ta.”

“...”

Thấy không khí giữa hai người đang có xu hướng ngày càng tệ, Uri bước lên nói. “Được rồi, chúng ta sẽ chia ra tìm xung quanh. Nhưng trước đó, tở có cái này.” Nàng lôi trong túi ra ba viên ngọc, đưa cho mỗi người một viên. “Đây là một thiết bị cảm ứng, khi ai đó trong nhóm chúng ta gặp nguy hiểm, hãy rút chakra của mình vào đây, tín hiệu cầu cứu sẽ được gửi tới hai người còn lại.”

“Hay thật!” Fuu ngắm nghía viên ngọc hình oval trong suốt này, nhỏ giọng cảm thán.

Sau khi thống nhất xong địa điểm và thời gian trở lại, ba người mỗi người một hướng, lần lượt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

“Trong rừng có khác. Nhìn đâu cũng toàn cây với cây.” Uri giọng thanh chuyr thủ rừ đường, thông thả bước từng bước.

“Lâu lắm rồi ta mới được cảm nhận lại hương vị của rừng. Tuyệt thật.” Yukino nheo mắt ngồi trên vai Uri, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

“Từ giờ đến lúc trở về còn khoảng bốn tiếng nữa. Không biết có gặp được ba người kia không?”

“Người đang nói ai cơ?”

“Nhóm Naruto, Sasuke và Sakura ấy.”

“À, mấy người đó...” Cặp mắt hẹp dài của Yukino khẽ híp. “Ta còn chưa lần nào được chính thức gặp bọn họ. Cũng thật tò mò.”

“Ha ha, yên tâm. Sớm muộn gì các người cũng sẽ biết nhau thôi mà.” Uri dừng lại trước một thân cây, vén vấy ngồi xuống.

“Nghỉ ngơi chút đi, ta cần chỉnh lại trang phục và đầu tóc. Hoạt động trong rừng với bộ dạng này thật không ổn chút nào.”

oOo

“Cậu nhìn xem! Lại có kẻ sử dụng nhẫn thuật kinh khủng mức này sao?”

“Khuôn mặt của mấy cái xác trông như bị tan chảy vậy.”

“Dựa vào trang phục và giấy tờ tùy thân, đây rõ ràng là nhóm genin làng Cỏ đến tham gia kỳ thi.”

“Xác bọn họ nằm đây, trong khi không hề có thông tin báo vắng của bất cứ thí sinh nào.”

“Chuyện này không ổn rồi! Mau đi báo cho giám khảo Anko!”

oOo

Vụt.

Một mũi tên xé gió lao tới, ghim thẳng vào thân một con hươu.

“Lại trúng rồi Uri! Tuyệt quá!” Yukino nhảy cẫng trên vai nàng, cái đuôi nhỏ lắc qua lắc lại, hiển nhiên vô cùng phấn khích.

“Nhỏ giọng thôi. Có người nghe thấy bây giờ.” Uri xoa xoa búi tóc, khẽ nhắc nhở nó, lại đi tới bên xác chú hươu con, đem theo tất cả những con thú vừa bắt được gom lại cùng một chỗ. “Hm ~ nhiều đây hẳn là đủ cho chúng ta ăn trong vài ba ngày. Giờ thì... cần tìm một thứ nữa thôi.”

“Là nước à?” Yukino hiểu kỳ hỏi.

“Không, chuyện đó đã có Daiki lo rồi. Nhiệm vụ của ta chỉ là tìm thức ăn.”

“Vậy chẳng phải xong rồi sao? Ngươi còn định đi đâu nữa?”

“Ha ha, cái đó ~ ngươi sẽ biết ngay thôi mà.” Uri cười bí hiểm, đem tất cả những con thú vừa bắt được giấu vào bụi rậm gần đó. “Đặt tạm chúng ở đây vậy. Lát nữa chúng ta quay lại xử lý sau.”

Thời gian dần trôi qua. Hai tiếng.

Một người một thú đi lòng vòng ngang dọc, rẽ qua đủ mọi đường, rốt cuộc khi tới trước một thân cây to cao không thấy ngọn, Uri mới hài lòng dừng bước.

“Yukino, ngươi nhìn thấy mấy chùm hạt nhỏ màu xanh phía trên kia không? Trèo lên hái xuống đây.” Nàng chỉ vào một nhánh cây, cẩn thận dặn dò. “Tránh đề bị gai đâm đó.”

“Không thành vấn đề.” Yukino mặc dù không biết nàng muốn hái mấy cái đó làm gì, nhưng cũng không thắc mắc, trong chớp mắt bay vọt lên cây.

Uri im lặng đứng phía dưới quan sát, nghi hoặc nhú nhú mày.

Suốt quãng thời gian vừa rồi nàng đã đi một đoạn rất xa, còn vòng vèo ngang dọc đủ chốn, những vẫn chẳng thấy tung tích đội 7.

Từ sau vòng thi viết, nàng cùng hai đồng đội tạm thời phải đến ở tại đại sứ quán làng Lá nhằm đảm bảo an toàn tuyệt đối cho đến trước vòng hai, đến nay vẫn chưa có cơ hội gặp lại mấy người Naruto.

Vốn nàng dự định sau khi vào khu rừng này sẽ tới tìm bọn họ, sau đó hai đội cùng kết nhóm và tìm đường đi tới tòa tháp. Nhưng với tình hình này... có lẽ trong ngày hôm nay cũng chưa thể gặp được. Hi vọng bọn họ không gặp chuyện gì bất trắc.

Đi vòng quanh này giờ, Uri cũng đã được trải nghiệm sự nguy hiểm của nơi đây. Đúng như Anko nói, trong khu rừng này, thứ không thiếu nhất chính là độc vật. Nàng thậm chí còn gặp cả một tổ kiến đầu đạn cùng với vài con Fer-de-lance. Ngoại hình của chúng cũng không khác mấy so với trước, vẫn vô cùng ghê tởm. Chẹp.

Đang lúc nàng lơ đãng suy tư, khoe mắt liếc thấy một vật tròn nhỏ toàn thân xanh thẫm đang lao tới bên này với tốc độ ánh sáng, theo bản năng nắm chặt thanh kunai.

Phập.

Tiếng da thịt bị cắt rớt vang lên. Con vật lạ bị ghim chặt vào cây, thân mình chia làm hai nửa.

“Không sao chứ?” Một giọng nam trầm thấp lạnh lẽo vang bên tai Uri.

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp ngay bóng dáng một thiếu niên có mái tóc đen dài cùng làn da trắng nhợt. Trên trán hắn đeo băng đầu mang biểu tượng Konoha, kết hợp với khuôn mặt lạnh lẽo nghiêm túc đến cứng nhắc, quả thực trông như một phiên bản khác của Sasuke. Chỉ có điều, cặp mắt người này rất đặc biệt – nó có màu ngọc trai, và gần như không có đồng tử.

Một cái tên vụt xuất hiện trong đầu nàng.

“Hyuga Neji?”

Nghe nàng nói chính xác tên mình, Neji không khỏi ngạc nhiên. “Cô biết tôi sao?”

“Khụ.” Uri ho khan. “Tôi có nghe về anh. Anh là genin có thành tích đứng đầu trong lớp học sinh năm ngoái.”

“Vậy... cô là người làng Lá à?”

“Phải.” Lại nghe câu này lần nữa rồi! Uri than thầm.

“Đấu với tôi một trận đi.”

Hả????!!!!

Nàng thiếu điều ngã nhào ra đất. Tên này... có vấn đề gì không vậy? Theo lẽ thường, nếu hắn biết mình cùng làng thì hắn sẽ không gây khó dễ chứ?!

“Anh... đùa vậy không vui đâu.”

“Cô nhìn mặt tôi giống đang đùa lắm à?” Neji nhếch mép.

“Nhưng... có đấu với tôi cũng chẳng ích lợi gì cả, tôi không giữ mặt thư.”

“Chuyện đó không quan trọng. Thứ tôi cần là một trận đấu.”

Nói ra câu này, đến Neji cũng phải ngạc nhiên. Có chết cậu cũng không nghĩ tới lại có ngày mình chủ động đòi đánh nhau với người khác, hơn nữa còn là một cô bé. Nếu Lee hay thầy Guy biết chuyện này, e là sẽ kỳ thị cậu dài dài mất.

Nhưng có điều, người đang đứng trước mặt cậu đây... lại chẳng phải một cô bé bình thường.

Thân thủ và ánh mắt của cô ta lúc đi săn hoàn toàn là bộ dạng của một sát thủ ngầm. Cách thức tiêu diệt, động tác phóng dao và cả phương pháp thu dọn tàn cuộc đều cực kỳ dứt khoát tàn nhẫn. Bản thân cậu hoàn toàn tin tưởng nếu vừa rồi mình không ra tay, con sóc gai kia cũng sẽ nhanh chóng bị xử tử.

Nguồn sức mạnh nguy hiểm ẩn giấu trong thân thể mảnh mai đó quả thực đã kích thích ý muốn chiến đấu của cậu. Nếu không phải được tận mắt chứng kiến khi tình cờ dùng bạch nhãn quan sát khu vực này, Neji tuyệt đối không thể tin lại có người dùng sát chiêu với một tốc độ đáng kinh ngạc như vậy.

Loại người đó... nếu đối đầu, sẽ là tình cảnh thế nào đây? Neji âm thầm tự vấn.

Nhưng tính cậu vốn thẳng, nghĩ gì nói đó, tới khi nhận ra thì đã buông lời tuyên chiến mất rồi.

Yukino ngoáy ngoáy đuôi từ trên cây nhảy phóc xuống, mang theo không ít hạt nhỏ. Nhìn thấy Neji, nó vô cùng bình tĩnh giả trang thành một sủng vật ngoan hiền, ngồi yên trên đầu vai cô chủ, còn giả bộ kêu lên vài tiếng khe khẽ.

Uri dờ khóc dờ cười đón nhận đám hạt màu xanh, cất vào giỏ, sắp xếp xong đầu đầy mới quay lại nhìn đàn anh cứng đầu đứng đằng kia, nhũn mảy suy nghĩ một lời từ chối.

“Đủ rồi.” Neji đột nhiên lên tiếng. “Xin lỗi vì đã hơi đường đột. Nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại trong vòng thi tiếp theo. Đến lúc đó, tôi hi vọng chúng ta có thể đấu một trận công bằng.”

“...” Uri mở miệng định nói gì đó, đột nhiên, trong cơ thể cảm nhận được một cỗ năng lượng mạnh mẽ khuếch tán.

Viên ngọc nàng cất trong ngực áo lúc này đang lừng lờ phát sáng, đồng thời, quanh thân nó tỏa ra một nguồn năng lượng vô cùng mãnh liệt, dần dần kết lại thành một bức chân dung.

Đối mặt với hình ảnh này, Uri không khỏi biến sắc.

Đây là...

Fuu.

[Không ổn rồi Yukino! Một người trong nhóm của ta gặp rắc rối.]

[Nhóm nào cơ? Làng Lá hay làng Thác?]

[Hai người làng Thác ấy.]

[Bọn họ đang ở đâu?]

[Ta không biết. Dựa theo định vị trên viên ngọc, vốn có thể xác định được vị trí đứng. Nhưng có vẻ cậu ấy gần kiệt sức rồi, chỉ còn rất ít chakra chống đỡ.]

Như để minh chứng cho lời của Uri, hình ảnh trên viên ngọc đột nhiên nhạt dần, sau đó tắt hẳn.

Cái quái gì đây?!

Cậu ấy đã đụng phải ai thế này?

Nắm viên ngọc trong tay, sắc mặt Uri không khỏi ngưng trọng.

Ban đầu, nàng giao thứ này cho hai người đó vốn chỉ để đề phòng khi cả đội đang tách ra mà vô tình gặp phải đối thủ mạnh, thì sẽ gọi đồng đội tới giải nguy. Bản thân nàng thực sự không hi vọng có lúc phải dùng tới nó.

Nhưng không ngờ nhanh như vậy đã... xem tình hình hiện tại, nguồn chakra do Fuu truyền tới cực kỳ yếu ớt, điều này đại biểu tính mạng cậu ấy cũng đang bị đe dọa! Nếu không tìm được trong thời gian sớm nhất, e là...

Nhưng hiện tại tín hiệu đã ngắt hoàn toàn, chẳng lẽ thực sự phải dùng tới ‘thứ đó’ sao?!

“Có chuyện gì thế?” Neji đứng đối diện tình thế nhận ra tâm trạng lo lắng của nàng, tốt bụng hỏi.

Ánh mắt Uri lóe lên. Phải rồi! Nhân thuật của tộc Hyuga nổi tiếng với khả năng nhìn xuyên thấu ở khoảng cách hàng trăm dặm, có thể...

“Đi thôi Hyuga – san! Tôi cần anh giúp một chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Phù.”

Bên dòng suối nhỏ, Daiki ngồi xếp mấy bình nước, vẻ mặt phức tạp nhìn viên ngọc vừa thoáng tỏa hơi ấm trên tay.

“Kẻ nào có thể làm cho con quái vật đó phải gửi lời cầu cứu nhỉ?” Hắc khế làm bầm.

Sự thật là kể từ khi sinh ra tới nay, bản thân Daiki cảm thấy, chuyện xui xẻo nhất hắn gặp phải chính là chung đội với con nhóc quái vật tên Fuu này.

Cô ta căn bản chính là nguồn gốc của mọi rắc rối, suốt ngày trưng cái bản mặt khó ưa, còn ra vẻ ta đây cao quý lạnh lùng. Người dân trong làng chỉ mong cô ta chết quách đi cho xong.

Thế nhưng... còn ai nhọ bằng hắn nữa?

Vô duyên vô cớ phải vào chung nhóm với cô ta, mang tiếng là thành viên cùng nhóm mà chẳng có cái gì gọi là phối hợp, đoàn kết. Đến khi làm nhiệm vụ còn phải nơm nớp lo sợ cô ta có đột nhiên phát điên tấn công mình không, thậm chí giờ phút này ngay cả muốn thi chunin cũng phải đảm bảo an toàn tính mạng cho cả đội. Đó là chưa kể tới được đây lại gặp phải sự cố bất ngờ, xuất hiện thêm một con nhóc làng Lá mảnh mai gầy yếu nhìn đã biết chẳng có tý năng lực.

Haizz... hắn đúng là xui xẻo hết sức.

Đã vậy, cứ mặc kệ hai người đó thôi. Nếu tình cờ bọn họ gặp phải đối thủ mạnh và bị giết, cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả. Cùng lắm thì năm sau hắn thi lại, chung đội với người khác. Ha ha.

oOo

“Liên độn : Sa Thời Vũ.”

“Thỏ độn : Thỏ Lưu Đại Hà.”

“Phong độn : Vô Hận Sa Trần Đại Đột Phá.”

“Hỏa độn : Hòa Long Tiến.”

“Sa phục cừ.”

“Quyết trùng điệp.”

Thời điểm Uri tìm đến nơi, toàn bộ vùng đất quanh đây đều phủ một lớp đất bụi dày đặc, ánh sáng của các nhẫn thuật thỉnh thoảng lóe lên, cho thấy bên trong là một trận quyết đấu long trời lở đất.

“Chakra của bọn họ... thật kinh khủng!” Cảm nhận được cỗ năng lượng khổng lồ bao quanh cả vòng chiến, nàng không nén nổi kinh ngạc.

“Người thanh niên tóc đỏ kia là genin làng Cát phải không? Cậu ta có vẻ rất mạnh.” Neji đứng bên nhận xét, giọng điệu có chút tán thưởng.

Nghe câu này, Uri không khỏi ngẩn ra. Thanh niên tóc đỏ? Làng Cát? Rất mạnh?

Ôi trời! Không phải chứ?

Nàng tập trung nhìn kỹ hơn. Xuyên qua lớp bụi mờ, bóng dáng từng người một hiện rõ ra trước mắt.

Quả nhiên, kẻ vừa ra tay chính là Gaara – một người trong nhóm ba chị em làng Cát!

Mặc dù khá ngạc nhiên về việc đụng độ cậu ta ngay ở vòng hai này, nhưng thứ khiến Uri cảm thấy ngạc nhiên hơn... là sự xuất hiện của...

Một đôi cánh.

Nó chính xác là những gì nàng đang chứng kiến.

Vẫn mái tóc màu xanh bạc hà, vẫn làn da ngăm khỏe khoắn, vẫn cặp mắt cam nổi bật. Nhưng lúc này, sau lưng Fuu lại xuất hiện thêm một đôi cánh màu xanh ánh đỏ. Nó vươn dài ra sau lưng cậu ta, nâng cả người bay lơ lửng trên không trung, cho đến khi bị một luồng gió lớn quạt ngã xuống đất, đáp thẳng vào tảng đá bên cạnh.

“Hự...”

Khỏe miệng Fuu trào ra một dòng máu. Cô khó khăn thở dốc, toàn thân bị chấn đến tê dại, cảm tưởng như xương cốt trong người đều vỡ ra. Đúng lúc này, trong lòng như có linh cảm gì đó, ngẩng đầu lên, liền thấy Uri cùng một người nữa đang đứng trên quan sát.

“A.” Cậu ta thấy hết rồi sao?!!

Chưa để cô suy diễn thêm thứ gì đó tệ hơn, Uri đã lao vụt xuống.

“Khà khà, tiếp viện đó sao?”

Bên phía đối diện, một giọng nói âm trầm vang lên, kết hợp với khuôn mặt dữ tợn cùng cặp mắt khát máu cuồng sát, quả thực trông kinh khủng đến cực điểm.

Rạt. Rạt.

Vài tiếng động lạ vang lên, dưới chân bọn họ, cát như có linh tính vươn tới bám chặt quanh thân thể, tốc độ nhanh đến khó tin.

“Sa phục cữu?” Uri nhìn đám cát vây quanh mình, nhúu mày lắm bầm.

“Khà khà, ta còn tưởng ai. Thì ra là con bé hôm thi viết.” Gaara nhìn nàng chăm chăm, giọng điệu lạnh lẽo mang chút giễu cợt. “Một chút kỹ năng thu thập thông tin cũng không có, còn để đồng đội phải dang đáp án tới tận nơi. Người đứng là hạng người vô dụng.”

“Oh, vậy sao?” Uri một bên đỡ Fuu dậy, một bên liếc nhìn Gaara đang cao giọng nói, khỏe môi thoáng hiện một nụ cười như có như không.

“...” Temari nghe em trai chỉ trích, sắc mặt không khỏi cứng đờ. Dù sao, ngày hôm qua, chính cô cũng phải nhờ Kankuro chuyển đáp án. Hiện tại Gaara không khách sáo nói toạc ra như vậy, chẳng khác nào tát thẳng mặt cô.

Nhưng, cho dù cô có bất mãn thế nào, cũng chẳng ai rảnh rỗi đếm xỉa tới.

[Uri, thằng nhóc này là thứ quái quỷ gì thế? Năng lượng của nó thật bất thường.]

[Người cũng thấy vậy sao?]

[Đương nhiên, mà không chỉ mình cậu ta đâu. Cả cô bạn có cánh của người nữa. Chúng làm ta nhớ tới một thứ năng lượng thực sự không dễ chịu chút nào.]

[Tạm gác chuyện đó qua một bên đi, ta cần giải quyết mớ rắc rối này đã. Nhờ người trông chừng Fuu.]

[Được.]

Thỏa thuận xong, Uri đặt Yukino xuống, sau đó quay đầu bước tới chỗ Gaara.

“Gừ... gừ...” Nhìn đồng cát của mình hoàn toàn bị vô hiệu hóa, Gaara trừng mắt giận dữ.

“Tại sao lại muốn giết chúng tôi?” Uri trực tiếp bỏ qua bộ dạng hung ác của cậu ta, bình thản chất vấn.

“Vô nghĩa.” Gaara gầm gừ. “Ta giết người còn cần có lý do sao? Bất cứ kẻ nào chứng mất ta, đều phải chết.” Theo động tác tay của cậu, cát lại trào lên như thủy triều, tạo thành một đầm lầy không đáy, cố gắng lôi kéo cơ thể nhỏ bé của Uri. “Giờ thì chẳng còn thời gian để người lo chuyện người khác nữa đâu, đồ vô dụng.”

“...” Uri cảm nhận từng trận sóng cát dồn ép lên người mình, mang theo cảm giác ngột ngạt khó chịu làm cho sắc mặt nàng không khỏi âm u.

Bực mình quá! Phải nhanh chóng kết thúc trận đấu này thôi! Dây dưa ở một nơi toàn cát thật không ổn tí nào.

“Phong độn : Phong Trần Thuật.”

Bụi đất mờ mịt bốc lên, đồng cát đang vây quanh Uri bị cỗ năng lượng gió hất tung, bay tán loạn trong không khí.

Mọi người xung quanh chứng kiến đòn phản công bất ngờ này, không khỏi kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Muốn giết người hay không là việc của cậu, nhưng chấp nhận chết hay không là việc của chúng tôi. Hiện tại, chúng tôi không muốn đấu ở đây. Dây dưa thế này đối với cả hai đều không có gì tốt. Huống hồ...” Nàng khẽ liếc qua hai cuộn giấy trên tay Kankuro. “Đội của các cậu đã đủ tư cách vào được tòa tháp. Nếu cậu vẫn kiên trì muốn đối đầu, đợi vòng sau rồi nói.”

“Phải đấy Gaara, em xem...” Chứng kiến uy lực của đòn phong độn vừa rồi, trực giác Kankuro cho biết đây là một đối thủ khó chơi. Bản thân hắn ngay từ đầu cũng không tán thành hành động gây hấn này của Gaara, lúc này liền thuận theo lên tiếng.

“Gaara, dù sao em cũng đã xử lý xong con bé tóc xanh kia rồi, chúng ta không cần thiết phải dây dưa ở đây nữa. Coi như chị cầu xin em, làm ơn...” Temari thấy em trai dường như ngày càng có xu hướng hưng phấn muốn đánh tiếp, giọng điệu chuyển sang van nài. Dù sao, từ trước tới giờ, cô chưa từng có hứng thú với các cuộc tranh chấp như vậy.

“...”

Không gian rơi vào trầm mặc, không có tiếng ai đáp lại.

Sau một lúc lâu, Gaara nghiêng đầu thở hắt, về mặt kim nén thu lại tất cả cát vào bình hồ lô.

“Lần sau gặp lại... ta nhất định không tha cho ngươi.” Cậu trừng mắt để lại một câu trước khi cùng nhóm Temari rời khỏi.

“...” Phía trên kia, Neji nhận ra đã tới giờ phải quay lại điểm tập hợp, có chút lo lắng không rõ, nay thấy mọi chuyện bất ngờ kết thúc như vậy, khoe môi khẽ nhếch, không tiếng động rời đi.

Trên bãi đất rộng lớn thoáng chốc chỉ còn lại hai người.

Fuu tựa thân vào gốc cây, đôi cánh sau lưng đã biến mất, trên người tro bụi hàng đồng vết thương lớn nhỏ, ánh mắt buồn bã nhìn vào khoảng không trước mặt.

Uri lấy ra một lọ thuốc trị thương, đi tới thoa cho cô nàng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ah...” Nhớ tới thảm trạng khi chết của các genin làng Mura, toàn thân Fuu không khỏi căng thẳng. “Tớ đi ngang qua chỗ hắc, bắt gặp ngay lúc hắc đang giết người, bộ dạng vô cùng kinh khủng. Sau khi giết chết ba người kia, hắc nói với đồng đội rằng cảm thấy chưa đủ và dùng cát tấn công tớ.”

“À, ra là vậy. Chuyện này xui xẻo thôi. Không sao rồi.” Uri cười an ủi.

Nhìn nàng như vậy, đáy mắt Fuu là một mảnh phức tạp.

“Cậu không sợ sao?”

“Chuyện gì?”

“Tôi... có cánh đấy.”

“Đó là điều khác thường, chứ không đáng sợ.”

Nghe câu trả lời dứt khoát này, Fuu không khỏi ngỡ ngàng. “Cậu thật là một người kỳ lạ! Chomei từng nói rằng cậu sẽ không mù quáng như những người khác, ban đầu tôi còn không tin.”

“Chomei? Đó là ai vậy?” Uri vẫn đang thoa thuốc, nghe tên lạ liền thuận miệng hỏi.

“Là bạn của tôi.” Fuu cười, về mặt có chút tinh nghịch. “Nó cũng đáng yêu giống như hồ ly nhỏ của cậu vậy, suốt ngày còn tự xưng mình là ‘số 7 may mắn’. Chỉ tiếc... không phải lúc nào muốn cũng có thể gặp được.”

“Tại sao?” Nghe cách so sánh của cậu ta thì có vẻ ‘Chomei’ không phải người, vậy mà lại có thể nói chuyện ư?

Quả nhiên, còn chưa để Uri kịp suy đoán, Fuu đã thông thả nói ra một tin tức động trời.

“Vì nó là Bijuu.” Hải lòng thấy được vẻ kinh ngạc hiếm có trên khuôn mặt Uri, Fuu vui vẻ nói tiếp. “Còn tớ... là Jinchuuriki Thất Vỹ.”

Chương 23

Thời gian dần trôi.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, những tia nắng mặt trời dần biến mất, thay vào đó là sự ngự trị của bóng đêm.

Dưới một tán cây cao, Anko thở dốc bắt lấy tay người đã từng là thầy của mình, ngoan tuyệt dùng kunai đâm xuyên qua cả hai bàn tay, ghim chặt vào thân cây phía trước.

“Orochimaru, hôm nay, cả ta và ngươi sẽ cùng chết tại đây.”

Còn chưa đợi cô kết xong thủ ấn, người phía trước đột nhiên biến thành một đám đất vụn, nhanh chóng tan chảy.

“Anko, nên nhớ, ngươi là một ninja ưu tú của cái làng này.” Giọng Orochimaru vang lên từ phía sau. “Ngươi không nên sử dụng những thuật cấm ta từng dạy ngươi mới phải.”

oOo

Không khí trong rừng lúc đêm tối quả thực không hề dễ chịu, nhất là đối với các genin đang căng thẳng từng giây từng phút để bảo vệ mạng sống. Đứng trước hoàn cảnh nguy hiểm trùng điệp này, đa số mọi người đều lựa chọn im lặng ẩn mình và giảm thiểu tất cả những tác nhân có thể thu hút sự chú ý, mang đến họa sát thân.

Tuy nhiên, ở một góc của khu rừng, từng trận ánh sáng rực rỡ hiện lên, đám lửa với sắc vàng nổi bật được thổi bùng trong đêm tối, vô cùng bắt mắt.

Không chỉ thế, từ hướng đó còn xuất hiện từng trận mùi hương thơm nức mũi của thịt thú nướng, kích thích dạ dày trống rỗng của không ít đội ninja đang có ý đồ... cướp giật.

Cũng không thể trách bọn họ. Trong hoàn cảnh tất cả đều phụ thuộc vào thiên nhiên này, việc tìm kiếm thức ăn thường chỉ đơn giản là hái quả dại, xuống sông bắt cá hoặc bẫy chim chóc. Vấn đề đi săn thịt thú rừng còn phụ thuộc nhiều vào yếu tố may mắn, vì không phải cứ bước ra ngoài là có thể gặp thú được. Bọn họ đã lùng sục rất nhiều chỗ quanh đây, nhưng ngay đến bóng một con khỉ cũng không thấy. Aizzz...

Mặc kệ tâm tư rối rắm của những kẻ đang ẩn nấp, nhóm người Uri vẫn thản nhiên như không, thông thả giải quyết đồng đồ ăn của mình.

“Hm...” Yukino cắn một miếng thịt thỏ, híp mắt kêu khẽ, đáng vẻ lưỡi biếng hương thụ.

“Uri, giao cho cậu phụ trách khoản thức ăn quả là một quyết định đúng đắn. Xem đi, chẳng còn nhóm nào trong khu rừng này có được món ngon như chúng ta đâu.” Daiki cười ha hả, đắc ý nói, hoàn toàn không có một chút xấu hổ khi để một cô bé đi săn bắt.

“Uri, cậu làm sao mà ướp được cả gia vị vào đây thế?” Fuu cầm một xiên thịt hươu vàng sém đang tỏa hương cay nồng, hiếu kỳ hỏi.

“Trong rừng này đâu thiếu thứ gì chứ. Lúc nãy bắt thú xong, tớ rảnh rỗi đi tìm một ít hạt tiêu thôi.” Uri cười, đối với kết quả nhận được hiển nhiên khá hài lòng.

Sau sự kiện lúc chiều, Daiki làm như không biết chuyện Fuu gặp nạn, cười ha ha nói rằng mình vì mãi tìm nguồn nước nên không để ý đến viên ngọc.

Cả Fuu và Uri đều chẳng thèm vạch trần cái lý do đầy kẻ hở đó của cậu ta, thống nhất với nhau rằng sau khi ăn xong sẽ cùng đi tìm đội 7.

Đối với anh bạn được mệnh danh là Jinchuuriki Cửu Vĩ đó, trong lòng Fuu vô cùng chờ mong. Dù sao, theo cô biết, các Jinchuuriki thường bị mọi người xa lánh hắt hủi. Trong hoàn cảnh đó, lại vẫn có người có thể giữ được tính cách vui vẻ rạng rỡ sao?

“Đi thôi.”

Bầu trời đã vào đêm, tối mịt. Sau khi dập tắt đồng lửa và sắp xếp lại những thứ cần thiết, ba người một hồ ly chậm rãi di chuyển, động tác nhìn như tùy ý, kỳ thực đều vô cùng cảnh giác, sẵn sàng phản công bất cứ lúc nào.

Nói ra, hành động chơi nổi ngày hôm nay của bọn họ cũng không phải không có chủ đích. Vừa nhóm lửa thật lớn, vừa nướng thịt thật thơm. Chuyện này đến kẻ ngốc nhìn vào cũng biết là đang thu hút sự chú ý, thành ra lại chỉ ẩn núp quan sát chứ không tùy tiện tấn công. Kết cục, chiến lợi phẩm bọn họ thu được chỉ là hai cuộn mật thư khác nhau, đến từ hai đội genin... mạnh động của làng Thác.

Đối với việc tấn công ninja làng mình, cả Fuu và Daiki đều không có ý kiến. Dù sao, hai người họ, một người bị cả làng hắt hủi, một người luôn theo chủ nghĩa an toàn cho bản thân, đương nhiên không có lý do gì để cảm tình xen vào mà tha cho địch thủ được.

oOo

“Hu hu...” Dưới gốc cây lớn thỉnh thoảng vang lên từng trận nức nở. Một bóng dáng nhỏ bé với mái tóc hồng đặc trưng quỳ rạp xuống, sợ hãi ôm lấy cậu bạn đang dần mất ý thức. Cách đó không xa, một người bạn nữa của cô cũng đang lo lắng, toàn thân chỉ được cố định bằng một thanh kunai đâm xuyên qua áo, ghim chặt vào thân cây phía sau.

Bóng dáng nhỏ nhoi lơ lửng trong đêm tối, giữa khu rừng rộng lớn này phá lệ cô độc.

Sakura chậm chạp đứng dậy, toàn thân vì sợ hãi mà run rẩy không ngừng, cố gắng từng bước đỡ lấy Sasuke và Naruto vào trú trong một hang động nhỏ.

Lúc này, thực sự trong lòng cô chỉ mong rằng mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay là một cơn ác mộng. Từ đầu đến cuối bọn họ chưa từng gặp phải quái nhân có cái lưỡi dài ngoằng cùng cơ thể tách được cả đầu kia, chưa từng gặp con rắn khổng lồ găm ghềnh, chưa từng bị sát khí đè ép đến không thở nổi, Sasuke cũng chưa từng bị đánh lên người cái ấn chú kỳ lạ đó,... và còn thật nhiều thứ khác.

Nhưng, bất kể cô có mộng tưởng thế nào, sự thật vẫn là sự thật. Hai người bạn của cô đều đã bị tấn công, và đang bất tỉnh nằm ở nơi này.

Nghĩ tới chuyện đó, Sakura suýt nữa không kìm được bật khóc.

Uri – chan! Cậu đang ở đâu? Tới đây cứu chúng tớ với!!!

oOo

“He he, đã xác định được mục tiêu.”

“Theo lệnh từ Orochimaru – sama, chúng ta sẽ tấn công vào lúc rạng sáng, đối tượng là Uchiha Sasuke.”

“Nhưng nếu hai đứa kia cản đường, ta giết chúng được chứ?”

“Tất nhiên.”

oOo

Đội của Uri một đường thẳng tiến, ngoài ý muốn không hề đụng độ thêm bất cứ ai, nhưng di chuyển một thời gian dài, thể lực cũng có chút không chịu nổi.

Dừng chân dưới một gốc cây, Fuu nhìn bộ dạng Uri bồn chồn lo lắng, lấy làm lạ hỏi.

“Sốt ruột thế này thật chẳng giống cậu chút nào? Chúng ta đang trên đường đến tòa tháp, sớm muộn gì cũng sẽ gặp ba người bọn họ thôi. Cậu đừng lo lắng quá.”

“Tớ... không biết nữa.” Uri nhíu nháu mày. Từ sau chuyện của Fuu lúc chiều, nàng càng ý thức rõ hơn về sự nguy hiểm đến từ con người. Trong vòng thi này, thí sinh được quyền giết hại lẫn nhau. Chỉ mong bọn Naruto không gặp đối thủ nào quá kinh khủng. Như Gaara chẳng hạn.

Có điều nàng không ngờ tới, kẻ mà nhóm bọn họ gặp phải... còn đáng sợ hơn Gaara gấp nhiều lần...

“Nếu cậu đã lo lắng như vậy, chi bằng chúng ta đi nhanh hơn một chút. Có lẽ sẽ nhanh chóng tìm được bọn họ.” Fuu nhiệt tình đề nghị.

Nhìn hai đứa con gái mới lúc chiều còn giữ thái độ dè chừng nhau, bây giờ đã thân thiết như bạn lâu năm, Daiki âm thầm hừ lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng khinh thường.

Con quái vật này đúng là đồ phản bội, cô ta có còn nhớ mình ở làng nào không? Dựa vào cái gì mà bắt hấn phải cùng đi nhập hội với bọn làng Lá???

Đối với bất mãn nồng đậm của Daiki, Fuu trực tiếp từ chối cho ý kiến. Dù sao tên tiểu nhân này cũng chỉ là loại dám nghĩ không dám làm, có bất mãn đến đâu cũng chẳng thể làm gì cô được, qua vòng hai này bọn họ cũng không cần họp tác nữa, đường ai nấy đi. Giờ chịu đựng một chút là ổn.

Về phía Uri, ban đầu nàng chỉ cho rằng Daiki là một kẻ nhát gan háo sắc, nhưng không ngờ hấn còn có thể bỏ rơi đồng đội vô tư như vậy. Đời này nàng hận nhất là chính là loại người đó, hảo cảm đối với hấn đã sớm về số 0.

“Đi thôi.” Sau khi nghỉ ngơi đủ, bọn họ liền tăng nhanh tốc độ lên đường, mục tiêu vẫn là hướng tòa tháp.

oOo

“Này! Sao các cậu có thể bình thản như vậy chứ? Mặt trời đã lên rồi, chúng ta lại sắp phải trải qua một ngày dài đằng đẵng trong khu rừng quái quỷ này đây.”

“Cậu có nôn nóng đến mức cũng vậy thôi, chúng ta cần phải có mặt thư để tiến vào tòa tháp.”

“Vậy hãy mau đi tìm những đội khác nào, những đội yếu kém hơn chúng ta!”

Làm gì còn đội nào yếu hơn chúng ta?! À, cũng không hẳn... “Đội của Naruto đấy.”

“Giờ chứ?” Ino vừa nghe, không nhịn được liếc mắt khinh thường. “Cậu đúng là đang trí mất rồi Shikamaru! Trong cái đội đó, Sakura và Naruto đúng là yếu kém thật, nhưng họ có một siêu thiên tài Sasuke đấy! Còn nữa, chẳng phải Uri cũng rất mạnh sao?”

“Tớ không phủ nhận năng lực của hai người đó, nhưng... cậu từng thấy Uri chiến đấu rồi sao?”

“À, cái đó... không có. Chẳng qua... tớ linh cảm là cậu ấy rất mạnh.”

“Sao cũng được. Mà nhắc mới nhớ, trong đám tân binh ngày hôm qua không có cậu ta phải không?”

“Hình như vậy...”

Hai người đang nói, phía trên Choji cầm bịch bánh ngồi vắt vẻo trên cây, kinh ngạc nhướn mắt.

“Các cậu xem kia, bên kia... Sasuke đang bắt tỉnh, còn Sakura thì đang chiến đấu.”

“Cái gì???” Ino nhảy phốc lên cây, theo hướng tay chỉ thuận lợi quan sát toàn bộ tình hình.

Dưới tán cây, Sasuke và Naruto nằm bất động, bộ dạng thảm hại không chịu nổi, toàn thân xây xước khắp nơi. Một người thanh niên có ngoại hình khá kỳ dị với cặp lông mày nổi bật đang đứng chắn trước người Sakura, nhưng có vẻ đã bị thương khá nặng, không lâu sau thì lao đảo phủ phục xuống. Đối đầu với bọn họ là ba tên ninja làng Âm Thanh, vẻ mặt chúng vô cùng hung ác. Một tên trong số chúng lao tới túm lấy tóc Sakura, thô bạo giật mạnh.

“Trông người đẹp hơn ta nhiều đấy. Đang cố trở thành ninja đầy quyền rũ sao? Nếu đã có thời gian chăm chút cho mái tóc của mình, người nên tập trung luyện tập mới phải! Giờ thì sao? Người chỉ có thể ngồi chờ chết, thật quá thảm hại.” Kín gần giọng chỉ trích, tay lại tăng thêm lực.

Sakura đau đến phát khóc, trong lòng vừa tức giận vừa tủi hổ, cúi gằm mặt suy nghĩ tất cả những việc mình đã làm từ trước đến nay... thế nhưng chỉ toàn là đứng sau lưng người khác, chờ được bảo vệ.

Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, bàn tay run rẩy bắt lấy thanh kunai.

Sasuke, nghe nói cậu thích con gái để tóc dài. Mái tóc này, tớ nuôi đến ngày hôm nay chính là vì cậu. Nhưng... từ giờ... có lẽ tớ không thể giữ được nó nữa rồi...

Phập.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Phập.

“Kẻ nào?” Kín ôm bàn tay bị vũ khí cắt qua, nghiêng đầu quát.

Một bóng đen nhanh như chớp phóng tới ngay trước mũi cô nàng, kéo Sakura đang ngỡ người tránh về phía sau.

“U-Uri...” Trông thấy người vừa tới, Sakura kinh ngạc mở to mắt, thanh kunai trên tay cách một tiếng rơi xuống.

“Tớ đây, không sao rồi.” Nàng khẽ trấn an, trong lòng thầm may mắn vì tới kịp lúc. Daiki và Fui cũng theo sát, trợ giúp nàng đưa Lee tới nằm cùng hai cậu bạn đang bất tỉnh.

“Giờ đây? Thêm vài con chuột nhất lo chuyện bao đồng nữa à?” Zaku ngao mạn cười một tiếng, nhìn họ đầy châm chọc.

“Không đâu Zaku. Bọn này...” Dosu cẩn thận đánh giá kẻ vừa đến, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Kín ôm bàn tay chảy máu, tức giận trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên, khi thấy rõ mặt nàng càng thêm điên tiết, từ đầu đến cuối không hề cảm nhận được chút nguy cơ nào.

“Mau nằm xuống, Kin!” Nhận ra thứ sáng lờ lờ đang lao tới, Dosu giật mình hô to.

Nhưng đã muộn.

“A!!!!!!!!!!”

Sau vài giây ngẩn ngui, một vùng không gian xung quanh nơi này chỉ còn vang vọng tiếng hét kinh hoàng của Kin. Cô nàng như phát điên nhìn mái tóc vốn dài chạm đất của mình qua vài nhát cắt liền chỉ còn lưa thưa ngang mặt, lưỡi dao sắc bén thậm chí rạch lên má cô hai đường sâu hoắm, máu trào ra không ngừng.

“Ha... ha ha. Tóc của ta... tóc... tóc...” Đưa tay hứng lấy từng lọn tóc lớn đang rơi xuống, chẳng cần soi gương Kin cũng biết bộ dạng của mình thảm hại đến mức nào. Cô à ngay người thì thầm, sau đó trợn ngược mắt, cứ thế ngất đi.

“...” Hội con gái thấy cảnh này, triệt để trầm mặc, mỗi người một suy nghĩ.

Sakura khoe môi giật giật, cảm thấy vô cùng may mắn vuốt vuốt mái tóc còn nguyên vẹn.

Ino ngay người nhìn động tác xuống tay vô cùng dứt khoát quyết tuyệt kia, cảm thấy vừa nể phục vừa sợ hãi.

Riêng Fuu, nhìn về phía Kin đang không chịu được đả kích nằm ngay đơ, khinh thường xì một tiếng. Đúng là làm lỗi! Chỉ là cắt tóc thôi mà. Cờ đó... ngấn tâm cô chứ mấy =.=

“Các người... tiếp tục?” Uri quay sang hai kẻ còn lại.

“Đừng vênh váo quá vậy nhóc con.” Zaku cười khẩy, bỏ qua bộ dạng thảm hại của Kin, tập trung nâng tay kết ấn.

Dosu ban đầu vốn muốn ngăn cản, sau đó lại thay đổi chủ ý, lao vút tới đối chiến với Fuu và Daiki. Hắn không biết tại sao bọn ninja làng Thác này lại giúp nhóm của Sasuke, nhưng bằng mọi giá, hôm nay hắn phải hoàn thành được nhiệm vụ.

Vút. Vút.

“Lại là thủ thuật sao!” Nhìn Daiki nhảy thoăn thoắt né đòn, Dosu nhếch mép. “Đừng phải tao, mày tàn đời rồi.”

Hắn nâng cánh tay che đầy đầy những ống khí, dùng chính đòn đã đối phó Lee lúc này, khuếch đại âm thanh đến cực đại, tấn công thẳng vào màng nhĩ Daiki.

“Mau tránh ra, Daiki!!!” Fuu ở phía trên hét lớn.

“Vô ích. Luồng âm thanh này không chỉ đi theo sự điều khiển của cánh tay, mà ta còn dùng chakra để làm cho nó luôn tấn công con mồi của mình.” Dosu vừa nói vừa thích thú nhìn khuôn mặt đau đớn của đối phương. Xem ra, mọi việc dễ dàng hơn hắn tưởng.

Bụp.

“C-cái gì???”

Một phân thân?!

Bên phía Uri, không khí trái lại dường như rất hài hòa. Một người một hồ ly im lặng đứng cạnh nhau, đối diện là Zaku đang không ngừng khoe khoang tự đắc.

“Các người có thể ra tay được đều nhờ vào chiến thuật đánh lén dễ tiện đó mà thôi. Người thực sự cho rằng có thể vượt qua tốc độ âm thanh của bọn ta sao? Nhìn đi, thằng ngu đang nằm bẹp dí dưới kia chính là minh chứng rõ ràng nhất cho sự thất bại đấy.”

“Vậy sao?” Uri hỏi, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. Nàng nâng mắt nhìn thẳng vào Zaku, đôi đồng tử màu tím sâu thẳm “Có vẻ người rất tự hào về khả năng của mình, đặc biệt là cái tốc độ âm thanh đáng ngưỡng mộ đó. Vậy thì hôm nay, ta sẽ cho người thấy một rào cản tốc độ, thứ mà âm thanh... vĩnh viễn không thể vượt qua được.”

Ngữ điệu càng về sau càng trở nên sắc bén, trong lòng Zaku dấy lên một nỗi bất an khó hiểu, hắn đề phòng quan sát khắp nơi, mở rộng lòng bàn tay tấn công Uri.

“Đoạn không ba. Trăm không cực sống.”

“Chắc, muộn rồi.”

ẦMMMM!!!!!!!!

Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, toàn bộ vùng không gian bao xung quanh hai người bắt đầu rung chuyển, cây cối đổ rạp, trong không khí phiêu tán hai

cổ năng lượng đối chọi nhau, xen lẫn với nó là hàng chục tia sét nhỏ uốn éo như linh xà, toàn bộ đều chuyển hướng tập trung tấn công vào một điểm.

“Cái gì?” Động tĩnh bên này hiển nhiên rất thu hút sự chú ý. Dosu nhất thời mất cảnh giác, lập tức ăn một đòn của Daiki, ngã sấp mặt.

“Cái đó... là Lôi điện sao?” Trói xong Dosu và Kin, những người còn lại mới có cơ hội quan sát tình hình.

Phía sau tầng đất bụi dày đặc, luồng ánh sáng màu tím dần tiêu thất. Một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc bước chậm ra, bỏ lại người thanh niên đang nằm bất động. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như từ bãi đất trống phía sau không trôi lên một con người.

Cảm nhận thêm được đạo hơi thở này, Uri lập tức cảnh giác nhảy phốc lên một cành cây, quay đầu đối diện với kẻ lạ mặt.

Đó là một người đàn ông có làn da vô cùng nhợt nhạt, mái tóc đen dài đến ngang hông. Hắn sở hữu đôi mắt màu hổ phách với đường sỏ dọc trong con ngươi và vết dài màu tím quanh mắt – những đặc điểm làm người ta không tự chủ liên tưởng đến một con rắn.

“A! Chính là hắn!” Nhìn rõ chân dung kẻ đã ám ảnh mình chỉ sau vài giờ gặp mặt, Sakura sợ hãi kêu lên, cả người không tự chủ run rẩy liên tục.

Uri nhú mày cảnh giác, tâm trạng nhanh chóng chuyển từ bất ngờ sang khó chịu.

Tên này tại sao lại xuất hiện ở đây chứ?

“Chà chà, năng lực ấn tượng đấy, cô bé.” Hắn phát ra một tiếng cười quái dị từ cổ họng, cặp mắt sắc bén không bỏ qua bất cứ hành động nào của nàng.

[Uri, tên này là ai vậy?]

[Cẩn thận một chút, hắn là bạt nhãn cấp S của Konoha.]

[Cách hắn nhìn người thật không thoải mái gì cả.]

Uri mím môi.

Yukino nói không sai. Bộ dạng Orochimaru lúc này như đang quan sát một con mồi vậy. Hơn nữa, theo lời ‘khen ngợi’ kia thì có vẻ hắn đã đứng đó quan sát từ trước rồi, nhưng lại cố tình che giấu khí tức. Thật nguy hiểm!

“Người là ai?” Nàng ra vẻ nghi hoặc lên tiếng.

“Không cần thận trọng như vậy. Ta sẽ không hại người.” Orochimaru cười cười, sắc mặt hắn vốn tái nhợt làm cho nụ cười đó càng thêm đáng sợ.

“Nếu không có chuyện gì nữa... ta đi đây.” Uri không đoán được mục đích của hắn, cảm giác này làm cho nàng vô cùng bất an.

“Từ từ nào, sao phải vội thế chứ?” Ước chừng chỉ trong một khoảnh khắc, cảnh vật xung quanh hoàn toàn thay đổi, chỉ còn lại mình nàng đối diện với bộ mặt vượn vẹo của Orochimaru.

Này... sát khí? Hắn trở mặt nhanh vậy sao?!

Chưa kịp nàng kịp phản ứng, trong tay Orochimaru đã xuất hiện một thanh kiếm có phần đầu nhọn hoắt, thẳng tắp đâm về phía này.

Chết tiệt!

Uri vận chakra tăng tốc độ, tung người nhảy lên tránh, hiểm hiểm thoát được số phận bị bỏ đời.

[Yukino! Người đang ở đâu?]

[Chủ nhân, hiện chúng ta chỉ cách nhau một bức tường mà thôi. Tên kia... hắn sử dụng Thổ thuật rất mạnh.]

[Ta hiểu rồi, hiện tại có việc cho người đây. Lập tức nói Fuu thông báo mọi người rời xa chỗ này, càng nhanh càng tốt.]

[Nhưng còn người?]

[Đừng lo. Một lát nữa ta sẽ đuổi theo ngay.]

[Vâng.]

“Người chỉ biết né tránh thôi sao?” Phía trước không xa, Orochimaru vừa vung kiếm vừa nói, giọng điệu có chút giễu cợt.

“Đừng đùa! Né đòn cũng là cả một nghệ thuật đấy.” Uri cười nửa miệng, lòi từ trong bao vũ khí ra một chuỗi kunai đã được mài sắc. Bề mặt chúng đều được phủ một lớp kịch độc, có thể phát tác ngay sau khi va chạm.

Vụt. Vụt. Vụt.

Liên tục từng thanh từng thanh được phóng không khác gì ngân châm, lực đạo cùng độ chính xác làm cho Orochimaru không khỏi âm thầm tán thưởng. Hắn nhòai người về phía trước, tách hẳn đầu ra phóng về phía Uri.

A!

Nhìn cái đầu đang điên cuồng lao tới, Uri một trận toát mồ hôi. Tên mặt rắn này sao lại chơi chiêu bắn bừa như vậy?!

Thời điểm cái lưỡi dài ngoằng của hắn chuẩn bị quấn lấy một thanh kunai, Orochimaru đột ngột chuyển hướng, hàm răng nhọn hoắt hướng thẳng về phía cổ nàng.

Pắc.

“Đừng hòng đụng vào ta!” Chấn động từ chỗ cầm dao khiến tay nàng run lên, dùng sức ghì chặt con dao vào hai hàm răng đang mở rộng ngay trước mặt.

Song phương giằng co một lúc, thời điểm bàn tay Uri dần tê liệt, bên tai truyền tới giọng nói của Yukino.

[Xong rồi Uri. Hiện tại mọi người đều đã di chuyển đến nơi an toàn.]

[Tốt.]

Nhìn đầu rắn đang bị ghim chặt, khóe môi Uri nở nụ cười lãnh khốc.

Orochimaru cảm nhận được điều gì đó không đúng, vội vã rút đầu lại. Nhưng từ vị trí tiếp xúc với con dao truyền tới một trận tê dại, sau đó là đau đớn lan khắp toàn thân khiến hắn không thể cử động được.

Ước chừng chỉ vài giây sau, trong không khí xuất hiện một cỗ năng lượng tím quý dị, sau cùng hóa thành một tiếng nổ.

BUMMMMM!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

“Này, vừa rồi là gì thế?”

“Hướng đó chẳng phải chính là chỗ Uri vừa bị vậy sao?”

“Không hay rồi!”

“Phải làm sao đây? Cậu ấy sẽ nổ tan xác mất.”

“Vớ vẩn. Biết đâu người tạo ra vụ nổ này là cậu ta.”

Đang lúc mọi người tranh cãi suy tới suy lui, dư quang khóe mắt Fuu liếc về một hướng, cao giọng quát.

“Kẻ nào đang nấp ở đó? Ra đây ngay!”

“A...” Thật xui xẻo! Bị phát hiện rồi!

Ino, Choji cùng Shikamaru chậm chậm nhảy xuống, vén cành cây bước về phía mọi người.

“Là các cậu sao?” Sakura nhìn thấy họ, kinh ngạc hỏi.

“A ha ha, chào. Tại này... tình cờ... đi ngang qua đây...” Đón nhận ánh mắt sắc lẹm của Fuu, Ino có chút chột dạ, đảo đảo mắt tìm cách chuyển đề tài.

“Các người... đang làm gì ở đây?”

Bất thành lời, phía sau truyền tới một giọng nói. Mọi người giật mình quay đầu lại, thiếu chút nữa kinh ngạc hô lên.

Sakura là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lập tức nhào tới, vui mừng hỏi. “Cậu tỉnh rồi sao Sasuke – kun?”

Sasuke trầm mặc không nói, đảo mắt quan sát một vòng những người xung quanh. Cậu chỉ mới ngủ một giấc, hiện tại mở mắt ra liền có nhiều người thế này? Ngoài Naruto đang bất tỉnh, xung quanh còn có Sakura, Ino, Choji, Shikamaru, Lee cùng hai tên làng Âm Thanh đang bị trói. Đứng cạnh họ còn có hai ninja đeo băng đầu của làng Thác cùng một con hồ ly chín đuôi.

Khoan đã!

Ninja làng Thác?

Không đợi cậu có thời gian suy nghĩ, trong cơ thể, từng cỗ nhiệt lưu bốc lên, từ vị trí ấn chú không ngừng tràn ra những đốm đen hình ngọn lửa, phủ lên mặt, lên cổ và cả người cậu, trông vô cùng đáng sợ. Tuy nhiên, cảm giác nó đem đến lại là...

“Sasuke!!!!” Sakura chứng kiến một màn này, kinh hãi la lên.

“Không sao, tôi cảm thấy một nguồn sức mạnh to lớn đang trôi dạt trong cơ thể mình. Cảm giác thật... tuyệt vời. Chính hắn đã đưa nó cho tôi...” Sasuke chậm chậm quan sát những hạt lửa đen ngòm phủ khắp cơ thể, đôi mắt lóe tinh quang. “Giờ thì ta đã hiểu, ta là một kẻ báo thù. Vậy nên kẻ cả có phải bán linh hồn cho quỷ dữ đi nữa, ta vẫn phải tìm kiếm sức mạnh cho mình.”

Khoảnh khắc cậu thốt ra câu này, quanh cơ thể như có một luồng khí chất tà ác bao phủ khắp xung quanh, mọi người đứng đó đều cảm nhận được từng trận hàn khí lạnh lẽo.

“Chà, tuyệt thật.” Phía bên kia, Orochimaru nhìn thấy cảnh này, nở nụ cười đắc ý. “Ta đúng là không nhìn lầm nó, cơ hội sống sót chỉ có 10%, vậy mà cũng qua được.”

Đứng đối diện cách đó không xa, Uri cũng nhìn thấy bộ dạng Sasuke, cau mày hỏi. “Người đã làm cái quái gì với cậu ấy vậy?”

“Đừng lo lắng, một món quà nhỏ thôi mà.” Hắn bình tĩnh đáp, quay lại nhìn vùng đất đã nổ tan tành dưới chân cùng với vài mảnh thịt vụn dùng thoát xác còn sót lại, trong chớp mắt cả thân mình tan vào không khí, chỉ để vọng lại một câu. “Vốn còn muốn chơi thêm chút nữa, nhưng tiếc là hết thời gian rồi. Tạm biệt. À... có thể hạ độc được ta, người là người đầu tiên đấy.”

“...” Uri từ đầu đã biết sẽ không thể giết được hắn dễ dàng như vậy, nên cũng không có gì bất ngờ. Nàng thoáng liếc qua vùng đất vừa bị mình tàn phá, nghiêng đầu định chạy tới chỗ mọi người.

Cạch.

Một vật hình tròn nhỏ rơi trên mặt đất, xoay vài vòng rồi dừng lại. Định thần nhìn kỹ, thì ra đó là một chiếc nhẫn. Bề mặt nó phủ một màu tím sẫm, phía trên có khắc chữ ‘Sora’.

“Hửm?” Uri bước tới nhặt chiếc nhẫn lên, chăm chú quan sát.

Đây là...

oOo

“Lee!!! Tỉnh lại! Tỉnh lại mau!” Nhìn thấy hành động bạo lực của người nào đó, mọi người không hèn mà cùng ném tới một ánh mắt cảm thông cho cái cổ đáng thương của anh chàng chân mày rậm.

“Oh... Tenten? Sao cậu lại ở đây?” Mơ hồ nhận ra cô bạn nóng tính, Lee ngậy ngốc hỏi.

“Cậu thật là... sao lại dễ bị đánh tới nông nổi này hả?!”

Nghe câu hỏi này, đầu óc Lee thoáng tỉnh ra một chút, trong đầu như dội lại tiếng cười ngạo mạn của đám người làng Âm Thanh.

‘Màng nhĩ của con người sẽ bị thủng khi chịu một lực tác động trên 150 decibels, và nếu như ống bán khuyên nằm sâu bên trong tai bị hư hại, người sẽ bị mất thăng bằng, không thể cử động theo mong muốn trong một khoảng thời gian ngắn.’

‘Ta có thể tự do điều khiển làn sóng siêu âm và áp suất không khí, dù có là đá cũng có thể đánh nát, đưa không khí vào trong lòng đất để tạo nên tám đệm cũng chỉ là chuyện nhỏ, thuật của bọn ta khác xa so với kỹ thuật ngu ngốc của người đó.’

‘Một chiêu taijutsu cổ lỗ cũng dám đem ra dùng, đúng là nực cười.’

Từng hành động, từng lời nói hiện về rõ ràng trong tâm trí, tàn nhẫn đâm thẳng vào lòng cậu.

Thấy vẻ mặt Lee đột nhiên ảm đạm đi, Tenten cũng biết cậu ta đang nghĩ tới cái gì, thờ dãi an ủi.

“Thôi nào, phấn chấn lên! Cứ xem như đây là kinh nghiệm cho cậu đi, dù sao trận hôm nay bọn người đó tấn công bằng âm thanh đã là một bất lợi với cậu rồi.” Thề thuật sư rất kỵ với những chiêu sóng âm, vì năm giác quan của họ rất nhạy. Bọn người đó lại còn chơi ba đánh một nữa, đúng là khinh người quá đáng.

“Tớ biết rồi...” Lee gật gù đầu, rồi chợt nghĩ tới gì đó, quay đầu hỏi. “Phải rồi, lúc này tớ nhớ là có một cô gái rất mạnh đã đến đây.”

“À, kia phải không, Neji đang nói chuyện với cô ta.” Tenten chỉ về một hướng, nơi có một nam một nữ đang đứng đối diện nhau trò chuyện.

“Chào đàn anh, lại gặp rồi.” Uri cười nói. “Tôi vẫn chưa gửi lời cảm ơn tới anh nữa, ngày hôm qua thực sự nhờ anh giúp rất nhiều.”

“Chỉ là tiện tay thôi.” Neji nhàn nhạt đáp, cặp mắt màu ngọc trai dưới ánh mặt trời như phát sáng lấp lánh.

Hai người lại hàn huyên mấy câu, sau đó quay sang chào hỏi nhóm Ino cùng Fuu, không khí vô cùng hài hòa vui vẻ.

Trong lúc này, không ai ngờ tới, giữa Yukino và Kurama lại đang diễn ra một cuộc trò chuyện sắc mùi thuốc súng.

[Tên của ta đã rất lâu không ai nhắc tới rồi. Không nghĩ tới nhãi con như ngươi cũng biết.]

[Nhãi con sao? Ngươi nghĩ mình là ai hả tên ngoại tộc đáng ghét! Ngươi cho rằng cứ mang trên mình chín đuôi là thành viên tộc Kyuubi chúng ta sao?]

[Xi, ta còn hiếm lạ gì cái tộc rách nát của ngươi chứ? Chẳng phải nó đã bị tuyệt diệt từ ngàn năm trước sao? Biết đâu được ngươi lại là thứ chồn hoang thành tinh giả trang tuyệt hồ ra vẻ cao quý?]

[Câm ngay! Ai cho phép ngươi xúc phạm gia tộc của ta? Để một kẻ như ngươi mang hình dáng cửu vĩ hồ đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Kyuubi.]

[Vậy thì sao? Ngươi có thể làm gì đây? Sức mạnh quyết định tất cả. Có ngon thì nhào vô phân thắng bại.]

[Được thôi! Giỏi thì lăn ra đây mau!]

[...]

[Sợ rồi sao? A ~ ta suýt thì quên mất. Hiện tại làm sao ngươi ra ngoài được? Chừng nào thoát khỏi phong ấn rồi nói tiếp thì hơn. Thật đáng thương.]

[Ranh con chết tiệt!]

[Đang tự nói ngươi sao thẳng nhóc hỗn láo?]

[Ngươi cứ chờ đi! Một ngày nào đó ta ra khỏi đây, việc đầu tiên ta làm sẽ là xé xác ngươi.]

[Tốt thôi, ta chờ ngày đó.]

Nói xong, không nhìn tới vẻ mặt tức giận kia nữa, Yukino thoát khỏi tiềm thức, bước nhanh về phía Uri.

Lúc này xung quanh chỉ còn lại vài người. Nhóm của Neji và Ino đã rời đi. Sakura mãi bám lấy Sasuke hỏi thăm sức khỏe, Fuu và Daiki đứng nói chuyện, còn lại là Naruto vừa tỉnh giấc sau tiếng gầm giận dữ của Kurama.

“Mọi người mau trốn đi! À không, mau nằm xuống đi!” Cậu hét toáng lên, nằm rạp trên mặt đất, cảnh giác nói. “Hắn... hắn ở đâu rồi?”

Sakura ngán ngẩm nhìn cậu bạn, gào to. “Ngừng được rồi đó Naruto! Phải nhìn xung quanh đã chứ! Đúng là đồ ngốc!”

“A...” Naruto hoàn hồn, đảo mắt quan sát một vòng xung quanh. “Uri – chan!!!! Cậu tới đây lúc nào vậy?”

“Mới này thôi.” Uri cười đáp, tâm trạng khá vui vẻ. Nàng quay sang hai người kia, cười giới thiệu. “Đây là Naruto, người mà tớ đã kể với các cậu. Còn Naruto, hai bạn này là Fuu và Daiki, đến từ làng Thác Nước.”

“Oh...” Naruto đứng thẳng người dậy, tròn mắt quan sát hai người, rất nhanh liền cười tươi nói. “Rất vui khi được gặp các cậu, cảm ơn các cậu đã giúp đỡ Uri...” Nhà chúng tôi.

“Xin chào.” Fuu cũng cười, trong lòng vô cùng mừng rỡ khi gặp được một Jinchuriki thân thiện như vậy. “Là Uri giúp đỡ chúng tớ mới phải.”

“Ha ha, tớ biết mà. Uri – chan rất giỏi.”

“Im đi Naruto.”

“Hề? Không phải chứ? Cậu đang đỏ mặt sao?”

“Làm gì có!”

“Rõ ràng tớ thấy vậy mà.”

“Cậu nhìn lầm rồi. Mà thôi, ba người cứ ở đây làm quen đi. Tớ tới xem Sasuke một lát.”

Uri nhanh chóng nói, sau đó lùi tới chỗ Sasuke đang ngồi.

Ban này, trước khi nàng kịp quay lại, Sasuke đã dùng sức mạnh có từ ấn chú, đánh trọng thương Kin và Dosu. Hiện tại những đốm lửa đen phủ trên người cậu ta đã tiêu tán gần hết, chỉ còn duy nhất một dấu ấn phía trên cổ, đường vân tương tự sharingan.

“Kẻ đó đã làm thế nào để gieo ấn chú vào người cậu vậy?” Uri ngồi xuống.

“Hắn trực tiếp cắn vào cổ tớ.” Sasuke nhướn mày đáp.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trên bãi đất rộng lớn, sáu cặp mắt tròn tròn nhìn vào cuốn trục thư trên tay Naruto.

“Aizz... có vẻ vận may của chúng ta đến sai thời điểm rồi.” Sakura ngán ngẩm lắm bầm.

“Sai thời điểm?” Uri có chút nghi hoặc.

“Ừm, vì ban đầu trục thư của đội bọn tớ là cuốn ‘Thiên’. Sau đó vào rừng gặp gã quái dị kia, bị hắn đốt mất rồi.” Sakura gật đầu trả lời.

“Giờ mà ‘đội bọn tớ’ chứ? Uri và chúng ta vốn cùng đội cả mà, Sakura – chan!” Naruto bất ngờ kháng nghị.

“A, phải rồi, tớ xin lỗi.” Sakura cúi đầu cười gượng gạo.

“Bỏ đi, đó không phải vấn đề chính. Có lẽ cũng sẽ có đội gặp tình cảnh như chúng ta, có thể đối với họ mà.” Uri nhìn hai quyển trục đều là ‘Địa’, chậm rãi nói.

“Phải đó phải đó, nếu không đổi được, chúng ta cũng có thể đi cướp mà. Các cậu không biết đâu, cuộc thi này dễ hơn mình tưởng rất nhiều. Tới qua bọn tớ lấy được hai quyển trục kia chỉ nhờ một ít độc phần thôi đó.” Fuu hớn hờ reo lên, bộ dạng khác hoàn toàn với lần đầu gặp mặt. “Hiện tại chúng tớ sẵn sàng giúp các cậu đến cùng.” Cô quay sang Naruto, nháy nháy mắt.

“He he, cảm ơn cậu nhiều, Fuu.” Anh chàng tóc vàng hoe vẫy tay cười.

Nhìn bọn họ náo nhiệt như vậy, Uri cũng cảm thấy vui vẻ, chút tiếc nuối vì trục thư không khớp cũng nhanh chóng tan biến.

Ban đầu, nhóm của nàng, Fuu cùng Daiki được phân cho cuốn Địa thư. Sau đó nhờ hạ gục được hai nhóm ninja khác nên tình cờ có thêm cả Thiên thư lẫn Địa thư. Trừ đi cuốn trục của nhóm nàng thì vẫn còn dư một cuốn ‘Địa’. Ban này, trước khi Dosu chạy đi, hắn đã ném lại một cuốn trục, không ngờ cũng lại là ‘Địa’.

“Hiện tại mới qua ngày thứ hai mà thôi, chúng ta còn khá nhiều thời gian, cứ hướng thẳng về tháp, chắc chắn sẽ đụng độ vài nhóm.”

Liền như vậy, mọi người thống nhất ở lại nghỉ ngơi một chút, sau đó cùng nhau lên đường.

oOo

“Akamaru vẫn còn run sao?”

Trong phòng chờ tĩnh lặng, giọng nói của một cô gái vang lên, có thể thấy bên cạnh cô còn có hai người, một trong số họ đang ôm một chú cún nhỏ.

“Nó sợ hãi là phải thôi. Ngày hôm qua nếu không có cô gái kia đột nhiên xuất hiện, người bị tấn công chắc chắn là chúng ta.” Anh chàng đeo cặp kính râm tối màu và áo khoác cao cổ màu xanh biển từ từ nói.

“Chết tiệt! Tên ninja làng Cát đó thật sự là genin sao? Hắn giết người như giết một con kiến vậy.” Chủ nhân của chú chó nhỏ – Kiba – tức giận lên tiếng.

Hiển nhiên, ba người này chính là đội genin số 8 được Kurenai cử tới tham gia kỳ thi.

“Vậy nghĩa là cô gái kia sẽ chết sao?” Hinata lo lắng hỏi.

“Có thể lắm, cứ nhìn cách tên kia giết nhóm ninja làng Mưa là đủ biết hắn tàn nhẫn thế nào.”

Nói đến đây, Kiba cũng có chút hối hận. Đội của bọn họ may mắn cướp được mật thư chỉ ngay sau khi vòng hai bắt đầu, lẽ ra đã có thể an bình tới được tòa tháp. Chỉ tại cậu nhất thời ham chiến không suy nghĩ, đi theo dõi trận đánh của mấy người kia. Kết quả là suýt nữa bị thủ tiêu. Đúng lúc đó có một cô gái cũng tình cờ đi ngang, liền cứu vớt thay bọn họ lãnh nạn.

Nghĩ tới cái chết oan ức tức tưởi đó, Kiba không khỏi lạnh xương sống.

Cô gái ơi, tôi nhất định sẽ cầu nguyện cho cô sớm siêu thoát. Làm ơn đừng về ám tôi nhé!

oOo

“Hơ... hắt xì!!!”

“Cậu bị cảm rồi sao?”

“Không có, chắc kẻ nào đang rửa tở rồi.” Fuu xoa xoa mũi, không tự chủ liếc một cái về phía Daiki.

“...” Này này! Cái ánh mắt đó của cô là có ý gì thế hả?

“Các cậu à, chúng ta đi đường này có đúng không? Sao mãi chẳng thấy một bóng người nào cả.” Naruto ngó nghiêng ngó dọc.

“Cứ tin tưởng tớ! Chuyện gì chứ riêng khoản dò đường thì tuyệt đối không sai được!” Fuu vỗ ngực đảm bảo. “Ra khỏi vách núi này sẽ là đường mòn, khả năng cao là có các đội ninja nấp sẵn xung quanh. Các cậu nhớ cẩn thận một chút.”

Nhìn Fuu hòa đồng thân thiện với mọi người như vậy, Uri cũng thấy vui, trong đầu nàng như vang lên từng câu nói trong buổi trò chuyện ngày hôm qua của họ.

Qua tiếp xúc, nàng có thể thấy rõ, bản chất con người Fuu hoàn toàn không phải lạnh lùng khó gần như cô ấy từng thể hiện, mà ngược lại, trong các trường hợp nguy hiểm, cô ấy sẽ chẳng màng tới mâu thuẫn xung đột mà sẵn sàng ra tay cứu giúp người khác. Hơn nữa, theo lời Fuu nói, cô còn từng có ước muốn sẽ kết được trăm bạn.

Biến đổi lớn như vậy... đều là đến từ sự cố của người tên ‘Shibuki’ ư?

Đang lúc nàng im lặng tự hỏi, bên tai chợt vang lên một tiếng xé gió sắc bén. Một thanh kim châm nhọn hoắt lướt qua người bọn họ, ghim sâu vào thân cây trước mặt. Tốc độ của nó nhanh tới mức mọi người chỉ kịp nhìn thấy một tàn ảnh.

“Đến rồi!” Naruto hưng phấn nói, muốn xông lên trước nhìn rõ bộ dạng đối thủ.

“Chà, vội gì chứ?” Một bóng người vô thanh vô tức lại gần cậu, giọng nói nhẹ như gió vang lên.

“Ngươi!” Cảm nhận được dưới cổ có vật gì đó sắc lạnh đang kề sát, thân mình Naruto cứng đờ, trong giây lát hoàn toàn bị chế trụ.

Mọi việc xảy ra hết như nó phải thế, nhanh đến mức mọi người hoàn toàn không kịp làm ra hành động gì can thiệp.

“Giờ thì sao? Chỗ này các ngươi có sáu người, vậy ít nhất là hai quyền trục. Đưa ra đây, hoặc tên này sẽ chết.” Kẻ đang nói là một ninja làng Mura, cô ta ngẩng cao đầu ra lệnh với những người đang đứng, tay thuận thế rạch một đường máu nhỏ trên cổ Naruto.

Nhìn thấy người bạn mới quen của mình bị như vậy, sắc mặt Fuu nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, nhắm mắt lại, tiềm thức bí mật xâm nhập vào một nơi.

“Con bé tóc xanh, cầm lộn xộn!” Một tên trong nhóm đối phương nghiêm mặt quát lớn.

Gì chứ?!

Fuu cùng Uri hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt không giấu nổi kinh ngạc. Năng lực che giấu của Fuu có thể qua mặt được cả các giám khảo trong cuộc thi viết, hiển nhiên không thể coi thường. Vậy mà mấy người này liếc mắt một cái đã có thể nhận ra sao?

Nghĩ tới đây, Uri càng thêm nghiêm túc đánh giá đối thủ.

Dựa vào thái độ của bọn họ, không khó để nhận ra kẻ đang khống chế Naruto chính là đội trưởng. Hai tên còn lại gồm một nam một nữ, không loại trừ khả năng chúng là ninja cảm nhận.

Nhưng... kỳ lạ nhất ở đây vẫn là hai chỗ.

Thứ nhất, chúng không hề quan tâm đến việc đội các nàng có cuốn ‘Thiên’ hay ‘Địa’, vừa tới liền ép buộc giao ra. Điều này có thể do chúng cần cả hai, hoặc đối với chúng, trực thư loại nào đều không quan trọng.

Thứ hai, năng lực của bộ ba này rõ ràng không tệ chút nào. Tên đội trưởng có biệt tài về tốc độ, hành xử thần không biết quỷ không hay. Kunoichi cảm nhận kia không chỉ phản ứng nhanh nhạy, mà còn có khả năng phân tích dao động chakra chính xác nhất, nhận ra cả bí thuật ẩn hình của Fuu. Còn lại là một thanh niên chưa xuất chiêu lần nào, nhưng dựa vào hình thể to cao lực lưỡng đó, ít nhất có thể biết thế thuật của hắn ăn đứt các nàng. Một đội như

vậy không lý nào đến giờ vẫn chưa cướp được mật thư, ngược lại còn bản cùng tới mức đâm đầu vào khiêu chiến với nhóm sáu người các nàng. Dù sao, ba đầu sáu, cho dù mạnh đến đâu cũng vẫn có bất lợi.

Chỉ có thể nói... bọn này rõ ràng đã có đủ thực lực, nhưng vẫn tiếp tục tấn công các đội khác!

“Đừng có ngăn người ra đó nữa, đến cùng các người có chịu giao ra không hả?” Giọng nói của ả đội trưởng bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn, nghiêng răng tăng thêm lực cổ tay.

“A...” Cảm nhận được đau đớn khi da thịt bị cắt, Naruto khẽ nhíu mày, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía đồng đội, hô to. “Đừng lo cho tở, cứ tập trung tấn c...”

Bốp.

“Cầm miệng lại và an phận làm một con tin đi! Ở đây không có chỗ cho người lên tiếng.”

“...” Lau đi vết máu ở khóe miệng, Naruto ngẩng đầu nhìn kẻ vừa đánh mình, trong mắt như có lửa giận bùng lên.

“Làm sao bây giờ?” Sakura vô cùng lo lắng. “Mấy người này ra tay không kiêng dè chút nào cả. Họ sẽ giết cậu ấy mất.”

“Cho nên việc chúng ta cần làm là nhanh chóng hạ gục bọn chúng.” Uri nhìn mấy người, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh. “Nhưng trước khi thực hiện được điều đó, phải giúp Naruto thoát khỏi giam cầm đã.”

“Bằng cách nào?”

“Chúng ta sẽ...” Câu nói của Uri bị cắt đứt bởi một tiếng hét thảm thiết đến từ ả trưởng nhóm làng Mura.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, cảnh tượng trước mắt khiến họ giật bắn người.

Toàn thân Naruto đang được bao phủ một luồng ánh sáng màu đỏ đậm, vết cắt dưới cổ nay đã biến mất không tung tích. Đôi con ngươi hiển thị rõ một đường kẻ dọc đang gắt gao nhìn theo bóng dáng ả ninja vừa bị đánh văng. Vài vết râu mèo hai bên má cậu kéo dài ra cùng với hàm răng sắc nhọn lia chĩa càng khiến cậu ta trông dữ tợn như một con thú.

“Lại nữa rồi.” Sasuke nhíu mày lắm bầm.

“Cậu nói cái gì?” Fuu kích động xông tới, gắt gao nhìn chằm chằm Sasuke. “Cậu ta... từng bị như thế rồi sao?”

“Phải. Ngày hôm qua trong lúc đánh nhau, cậu ấy cũng biến thành như vậy. Chỉ có điều... quanh người không có luồng ánh sáng đó.”

“Rồi sau đó làm thế nào mà cậu ấy quay lại bình thường được?” Fuu gấp gấp hỏi.

“Chuyện này...” Sasuke có chút mơ hồ.

“Là hấn!” Sakura xen vào. “Chính kẻ tấn công bọn tở ngày hôm qua, hấn đâm vào bụng Naruto và thi triển một thuật gì đó rất lạ, sau đó thì cậu ấy ngất xỉu và trở lại hình dạng bình thường.”

Thi triển một thuật gì đó?

Chỉ có thể là thuật phong ấn mà thôi!

Bản thân là một jinchuuriki, Fuu thừa hiểu sức mạnh của một vũ thú khi phát tác sẽ khủng bố đến mức nào. Nhưng nó chỉ tốt khi vũ chủ đã khống chế được cỗ năng lượng đó. Hiển nhiên, trường hợp của Naruto, cậu ta chưa hề điều khiển qua lần nào cả. Việc rò rỉ chakra cứu vũ hấn là do kích động quá mức.

Nói gì thì nói, tuyệt đối phải ngăn cậu ta lại trước khi cứu vũ hoàn toàn chiếm được quyền kiểm soát.

“Dừng lại, Fuu.” Ngay khi cô chuẩn bị bước lên, một cánh tay bất ngờ chắn ngang trước mặt.

“Uri? Cậu định làm gì?”

“Ở làng tở, sự tồn tại của cứu vũ là một bí mật. Hiện tại, phong ấn chỉ bị lỏng thôi, chúng ta ngăn nó lại là được. Đừng kinh động mọi người.” Nói xong, nàng đưa mắt nhìn xuống Yukino. “Người có thể, phải không?”

[Tất nhiên rồi.] Yukino ngoe nguẩy mấy cái đuôi đằng sau, trong mắt hiện lên chút hứng thú.

Kurama chết giấc! Giờ người được ra ngoài như ý nguyện rồi đấy. Chỉ tiếc là... không lâu đâu.

Ha ha.

Chương 27

“Grừ.”

Phía bên kia, Naruto đang trong trạng thái gia tăng cả về thể lực và tốc độ, không chút khó khăn hạ gục được tên trưởng nhóm.

Thấy tình hình đó, hai đồng đội của ả lập tức nhào lên, dự tính liên kết tấn công Naruto.

“Thủy độn : Âm Khí Thủy Khiên...”

Bốp.

Sau cú đánh này là tiếng hét thảm thiết không kém của cô nàng ninja cảm nhận. Toàn bộ phần má trái của cô ta bị móng vuốt cào rách, máu tuôn ra như suối, cánh tay đang kết thủ ấn cũng bị chấn gãy, lòi cả đầu xương.

“Khốn kiếp! Làm gì đi chứ?” Nhìn tên đồng đội của mình cứ nghệt mặt đứng đần ra, ả tức giận gào thét.

“Còn làm gì bây giờ? Đụng phải mấy kẻ khó chơi rồi. Rút mau.” Tên kia lại gần đỡ lấy ả đội trưởng, sau đó lao thẳng tới đám người Uri bên này, về mặt vô cùng thành khẩn.

“Các người còn thiếu quyền trục nào không? Tôi đưa cho mấy người. Làm ơn tha cho chúng tôi.”

“Hả? Người nói thật không?” Sakura liếc mắt hoài nghi.

“Thật. Ở đây tôi có rất nhiều, mấy người thiếu cuốn nào, tôi đưa ngay cuốn đó.”

Nhìn thấy hân từ trong túi lấy ra một đồng trục thư cả ‘Thiên’ lẫn ‘Địa’, mọi người không khỏi mơ hồ. Bọn này... gom nhiều vậy là để dành cho trường hợp như vậy phải không?

“Được, chúng tôi cần cuốn ‘Thiên’.” Sakura vừa trả lời, ngay lập tức nhận được cuốn mật thư như ý, mọi chuyện tốt đẹp hơn cả tưởng tượng.

Chứng kiến việc này, Uri cũng không có ý kiến. Nàng rời mắt khỏi nhóm người đó, tập trung quan sát nguồn năng lượng mạnh mẽ đến từ cữu vĩ, gạt đầu ra hiệu cho Yukino.

Đứng đằng xa, nhận được hiệu lệnh này, Yukino tung người nhảy lên trước, trực tiếp đối mặt với cặp mắt đỏ ngầu của Naruto.

“Tiếc thật đấy bé cưng, với tình trạng của người hiện tại, có làm cách nào cũng không xé xác ta như đã nói được đâu.”

Dứt lời, nó nâng hai chi trước lên, lựa chỗ khuất tầm nhìn của đội Uri bên này, bắt đầu thiết lập phong ấn.

Buổi tối.

“Ừm...”

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh, Naruto.”

“Sakura – chan? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Kẻ địch đâu rồi?”

“Cậu không nhớ gì sao? Chính cậu đã đuổi chúng đi đó.”

“Thật vậy ư? Mà... mọi người đâu cả rồi?”

“Bọn họ đang tản ra xung quanh tìm thức ăn. Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây, sáng sớm mai xuất phát.”

“Aizz... nhắc tới đồ ăn mới nhớ, tớ đói quá đi mất! Hay chúng ta cũng đi đâu đó tìm phụ mọi người đi?”

“Nhưng... bọn họ quay lại không thấy chúng ta sẽ rất phiền phức đó.”

“Không sao đâu mà! Đi nhanh thôi, một lát lại quay về đây. Cũng không thể ngồi không như vậy chứ.”

“C-cậu nói phải.”

Thống nhất xong, hai người liền xếp gọn lại đồ đạc, sau đó hướng bừa về một nơi trong rừng, đi thẳng.

“Cô giám khảo đó cũng không lừa chúng ta nhì. Có đầy quả dại này. Cả nắm nữa.”

“Đừng hấp tấp Naruto! Ai biết chúng có độc hay không?”

“Không sao đâu mà, cậu nhìn đi.” Naruto bứt một gốc nắm nhỏ màu trắng đục đưa cho Sakura, bản thân cũng cầm lấy một cây ăn thử.

“Ngon thật đó! Vị của nó ngọt ngọt nữa.”

“Thật chứ?” Sakura có chút nghi ngờ.

“Cậu cứ ăn sẽ biết. Tớ không nói sai đâu.”

Nghe Naruto khẳng định như vậy, lại nhìn bộ dạng cậu ta ăn ngon lành, Sakura cũng có chút tin tưởng, nhìn cây nắm trong tay, chậm chạp đưa lên miệng cắn một miếng.

“Dừng lại đi. Đó là nắm độc.” Một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện, ngăn lại động tác của hai người.

“Kia... anh Kabuto? Sao anh lại ở đây?” Nhận ra là người quen, Naruto suýt bỏ qua nội dung câu nói vừa nghe được. Cậu tròn tròn mắt đánh rơi gốc nắm trên tay, thân mình lay lắt. “Không phải chứ...”

Sakura cũng kinh hãi không kém. Cô nhìn nhìn cây nắm, lại nhìn sang Kabuto, chần chừ hỏi. “Làm sao anh biết đó là nắm độc?”

Còn chưa đợi được câu trả lời, bên cạnh, Naruto đột nhiên ôm bụng ngã ập xuống, thân mình co giật, mồ hôi không ngừng tuôn ra.

“Naruto! Cậu không sao chứ?” Thật sự ngộ độc rồi! “Anh Kabuto, anh có cách gì chữa cho cậu ấy không?”

Nhìn hai cô cậu đang chật vật trước mặt, Kabuto thoáng cười mỉm, nâng tay sửa lại gọng kính.

“Cách thì có thôi.”

oOo

“Ế? Hai người bọn họ đi đâu rồi?”

Fuu xách theo một ít thịt thỏ cùng chỗ đồ ăn còn dư tối qua, ngó nghiêng tìm kiếm. “Rõ ràng Sakura – san nói rằng sẽ ở đây canh chừng Naruto mà nhì? Không lẽ...”

Bọn họ bị kẻ địch tấn công?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Fuu thoáng chốc nghiêm trọng.

“Gì nữa thế?” Daiki thân mình treo ngược cành cây, nhàm chán hỏi. “Lũ làng Lá lại gây rắc rối chứ gì.”

“Đừng có nói như vậy. Bọn họ đã giúp chúng ta rất nhiều đấy!”

“Giúp được cái quái gì? Là chúng ta giúp họ hay họ giúp chúng ta đây?”

“Ngươi đừng có ích kỷ như vậy! Chẳng phải vừa rồi Naruto đã đánh đuổi nhóm genin làng Mưa sao?”

“Đó là việc bọn hắn phải làm! Nếu không đi chung thế này, chúng ta sớm đã tới được tòa tháp rồi. Là do giúp đỡ bọn hắn nên mới để phí thời gian như vậy.”

“Hừ, bỏ đi. Ta không nói với ngươi nữa.” Fuu cau mày ngán ngẩm. Cái tên Daiki này... lá gan thật sự càng ngày càng lớn.

“Ế? Sakura – san?” Nhìn thấy mái tóc hồng nổi bật, Fuu chạy ào tới. “Nãy giờ cậu đi đâu vậy? Naruto đâu rồi?”

“Cậu ấy ở đây.” Kabuto bước lên, trên lưng là Naruto đang bất tỉnh.

“Lúc nãy cậu ấy ăn phải nắm độc, may nhờ có Kabuto – san hỗ trợ thuốc giải. Chỉ một lát sẽ tỉnh lại thôi.” Sakura giải thích, không quên một lần nữa cảm ơn Kabuto.

Bốn người chậm rãi bước về vị trí tập hợp, không lâu sau, nhóm của Uri và Sasuke cũng trở về. Nhìn thấy Kabuto, Uri nhướn mày liếc qua những người còn lại, chờ đợi một lời giải thích.

Sakura hiểu ý, thuật lại nguyên văn tất cả mọi chuyện, cũng giới thiệu luôn rằng bọn họ đã từng gặp Kabuto trước khi bắt đầu vòng một cùng với các tân binh khác.

“À, cảm ơn anh nhiều.” Uri cười chào hỏi, đoạn bước nhanh lại chỗ Naruto.

Đồng tử co, vã mồ hôi, nhịp nhanh, thất phệ quản, chảy nước mắt...

Những triệu chứng này, không nghi ngờ gì nữa, chính là do chất độc Muscarin có trong nấm Clitocybe Dealbata.

Kabuto, hẳn có thể điều chế ra một loại thuốc tương tự Atropin trong thời gian ngắn như vậy để tiếp cận bọn họ, quả nhiên không thể xem thường. Xứng đáng là trợ thủ đắc lực nhất của tên mặt rắn đó. Lần này hẳn tiếp cận bọn họ hẳn là để quan sát tác dụng của ả chú trên cổ Sasuke đi?

Chắc, làm sao hẳn có thể ngờ được này giờ nàng cùng Sasuke rời đi, chính là để tập trung nghiên cứu cái nguyên ả đó nhỉ?

Về phần Naruto, Yukino nói rằng nó phát hiện trên bụng cậu ấy có dấu vết của phong ấn bát quái, sau đó lại thêm một phong ấn ngũ hành. Đó vốn là thuật tạo ra một ả phong cực mạnh được sử dụng để chặn hoặc làm nhiễu dòng chảy chakra của mục tiêu. Nhưng vì lý do nào đó, trong lúc Naruto bị ả làng mưa khổng chế, Kurama lại có thể làm thoát chakra. Dù sao đi nữa, hiện tại, tình trạng cậu ấy xem như ổn định, chất độc trong nấm cũng sẽ không gây tử vong.

“Sao anh lại xuất hiện một mình ở đây?” Fuu hỏi, tay với lấy mấy nhánh củi khô.

“À, tôi bị lạc mất đồng đội, hiện tại vẫn đang tìm đường đến tòa tháp.” Kabuto cúi đầu cười khổ.

“Hay là anh đi cùng đội chúng em luôn đi. Nhiều người càng an toàn hơn mà.” Sakura hào phóng đề nghị.

“Chuyện đó... không phiền các em chứ?”

“Không đâu, nếu không phải anh ngăn cản kịp thời, tụi em sẽ gặp nguy hiểm với mớ nấm đó mất.”

“Thật là... Sakura – san, cậu cũng không cần thận gì hết, rõ ràng cậu đã nói sẽ ở yên đó trông chừng Naruto mà.” Fuu lầm bầm. “May là hai người không sao.”

“Tớ xin lỗi, lúc đó Naruto tỉnh dậy, đòi đi dữ quá...”

“Được rồi, trời sắp tối rồi đó, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ tạm trong khu rừng này, sáng sớm mai lên đường tới tòa tháp.” Uri cắt ngang. “Lúc này tớ có thấy một hang động cách chỗ này không xa, có lẽ có thể tránh được. Hiện tại chúng ta di chuyển đến đó nhé?”

“Được.”

Thống nhất với nhau xong, mọi người đánh thức Naruto dậy, sau đó cùng phân chia đồ đạc, di chuyển đến vị trí hang động.

Ban đêm trong rừng vô cùng lạnh lẽo, tiếng gió thổi xào xạc qua các tán cây khiến bầu không khí càng thêm phần quỷ dị. Tuy nhiên, điều đó dường như lại chẳng chút ảnh hưởng gì đối với nhóm người này, đặc biệt là khi họ đều đã có đủ mặt thư – điều kiện tiên quyết để vào được tòa tháp.

Bên đồng lửa, bảy người một thú ngồi quây quần bên nhau ăn thịt nướng, không khí hài hòa đến kỳ lạ.

Nếu có ai đó nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ cho rằng họ là đi dã ngoại ban đêm chứ không phải sinh tồn giết chóc.

Kabuto vốn muốn chờ đợi thời cơ để thu thập thêm thông tin về năng lực của cậu bé nhà Uchiha, cũng như cách cậu ta sử dụng ả chú. Nhưng mọi việc thật sự không diễn ra như ý định của hắn. Trong suốt quãng đường bọn họ tiến tới tòa tháp vào buổi sáng hôm sau, không hề có bóng ai tấn công. Ngược lại, một số đội gặp phải bọn họ còn quay đầu chạy trốn chết.

Giải đáp nghi hoặc này của hắn, Fuu chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Bọn người này căn bản là đánh giá đối thủ bằng mắt, tất nhiên sẽ không mạo hiểm nhào vô ba đánh bảy.” Trừ khi chúng đã chuẩn bị thật nhiều trực thư để hồi lộ... như cái nhóm ninja nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Chào mừng các em đến với vòng ba của kỳ thi chunin.” Hokage Đệ Tam lớn tiếng nói với bảy đội ninja đang đứng trước mặt.

Chà, đông người quá! Ông già Hokage, thầy Iruka, thầy Kakashi, cả thầy của anh bạn chân mày rậm nữa! Có cảm giác tất cả những nhân vật lớn đều có mặt ở đây vậy!

Naruto ngó nghiêng xung quanh, thích thú nghĩ thầm

Uri nhìn số lượng người còn sót lại, có chút suy tư. Cuộc thi này đúng là không đơn giản chút nào. Cái đội genin làng Mưa đã tấn công bọn họ lúc trước...

Không có ở đây.

“A! Cô, cô là...” Một giọng nói hốt hoảng đột nhiên vang lên từ phía sau, Uri quay đầu lại, thấy ngay một cậu nhóc ôm trong ngực một chú chó con đang trừng mắt kinh ngạc nhìn Fuu.

“Cái quái gì thế?” Fuu nhún mày.

“À không, không có gì.” Kiba đón nhận ánh mắt đầy nghiêm túc kia, có chút chột dạ cười trừ, nhưng tận sâu trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ. Thì ra cô ta chưa chết!

“Xin... xin chào cậu... tớ...” Sau lưng Kiba, Hinata rụt rè nhìn sang, chậm chạp thốt từng chữ.

“...” Fuu thoáng liếc nhìn Uri. Mấy người này... rốt cuộc đang muốn nói cái gì vậy?

Ai biết được chứ! Uri nhún nhún vai.

Phía trên kia, Hokage Đệ Tam vẫn đang phát biểu. Ông cẩn thận phân tích rõ mục đích thực sự của kỳ thi này, sau cùng chốt lại một câu.

“Chính vì thế, đây không chỉ là một cuộc thi thông thường, mà còn là một trận chiến sinh tử để bảo vệ danh dự của làng, bảo vệ ước mơ của bản thân.”

Đệ Tam nói xong, mọi người phía dưới đều xôn xao hẳn, ai nấy không khỏi hồi hộp trước vòng thi sắp diễn ra. Đúng lúc đó, một ninja mặc trang phục jonin tiêu chuẩn bất ngờ xuất hiện, cúi đầu tạ lỗi với Đệ Tam, sau đó quay sang các thí sinh.

“Xin chào, tôi là giám khảo của vòng thi này – Gekkou Hayate.” Sắc mặt anh ta tái nhợt, hai mắt thâm quầng u ám, miệng còn ho không dứt. “Để tránh mất thời gian, tôi xin vào thẳng vấn đề. Các cô cậu có mặt ở đây sẽ tham gia vòng đấu loại trước khi quyết định ai là người bước vào vòng thi chính.” Không đợi mọi người đặt câu hỏi, anh ta liền giải thích. “Như ngài Hokage đã nói lúc nãy, cuộc thi lần này có rất nhiều khách mời đến từ các nơi. Vì vậy không thể có quá nhiều trận đấu. Chúng tôi buộc phải giới hạn số thí sinh qua vòng đấu loại này. Hiện tại, ai cảm thấy không đủ khả năng hoặc gặp vấn đề về sức khỏe, có thể bỏ cuộc. Vì vòng thi sẽ bắt đầu ngay bây giờ, theo hình thức một chọi một.”

Hả?

Ngay bây giờ?

Vậy nghĩa là không có cả thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị sao?

Tâm trạng các thí sinh lên xuống không ngừng. Dù gì, cuộc chiến trong rừng chỉ vừa mới kết thúc, nay lại xuất hiện một vòng thi không báo trước thế này, họ đều có chút lo lắng.

“Sasuke – kun, cậu thật sự không sao ư?” Sakura nhìn dấu ấn màu đen trên cổ Sasuke, nghi ngờ hỏi.

“Tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, tớ thật sự ổn.” Sasuke gằn giọng đáp.

“Nhưng dù gì đi nữa, cậu không thể thi với bộ dạng như vậy được! Ít nhất cũng phải để các jonin kiểm tra qua đã. Dấu ấn đó có vẻ rất nguy hiểm, lúc đó cậu đã đau đớn đến như vậy kia mà.”

“Cậu im đi! Cơ thể của tôi, tôi rõ hơn ai hết. Đừng nhiều chuyện xen vào.” Sasuke tức giận gạt tay Sakura. Khó khăn lắm cậu mới tới được đây, chẳng lẽ lại chỉ vì cái ấn chú chết tiệt này mà bỏ cuộc? Cậu không ham gì cái danh hiệu chunin, thứ cậu muốn là kiểm tra thực lực của mình đã đến đâu. Chỉ khi cậu thật sự mạnh lên, mới có thể thực hiện được ước mơ của mình – giết chết kẻ đó. “Sakura, xin lỗi, tôi biết cậu lo cho tôi. Nhưng hiện tại tình trạng của tôi đang rất ổn, Uri đã dùng thuật ức chế sự lây lan của ấn chú rồi.”

“Được, tớ biết rồi.” Sakura cười gượng. Lại là... Uri sao?

“Được rồi, nếu mọi người đã quyết định không ai bỏ cuộc. Hiện tại, vòng thi sẽ bắt đầu.” Hayate nói. “Chúng ta có tất cả 21 người, chia làm 10 trận đấu. Riêng ở trận thứ mười, người thắng sẽ tiếp tục đấu với người cuối cùng còn lại trong 21 thí sinh. Các trận đấu sẽ dừng lại khi một trong hai người bị knock out, tự nhận thua, hoặc chết. Tuy nhiên, một khi tôi tuyên bố trận đấu đã kết thúc, thì các cậu buộc phải ngừng lại. Điều đó nhằm tránh đi những cái chết không cần thiết. Còn bây giờ, mời nhìn lên phía bảng điện tử trên kia, nó sẽ hiển thị ngẫu nhiên tên của từng cặp thí sinh.”

Theo loạt ký tự không ngừng nhảy múa trên tấm bảng, thần kinh mọi người cũng căng như dây đàn, nín thở theo dõi.

Ting.

Màn hình kêu lên một tiếng rồi dừng lại, phía trên hiển thị rõ hai cái tên. Một là Fuu của làng Thác, hai là Akadou Yoroï của làng Lá.

“Hả? Trận mở đầu à.” Fuu tặc lưỡi.

“Cố lên nhé.” Uri mỉm cười bỏ lại một câu, sau đó cùng mọi người bước lên khu vực quan sát.

“Hai người sẵn sàng rồi chứ?” Hayate nhìn cặp thí sinh đang đứng đối diện nhau, tay thoáng vung lên. “Tôi tuyên bố : trận đấu thứ nhất, bắt đầu.”

Vừa nghe hiệu lệnh này, tên Yoroï đó đã lao vút tới, tung nắm đấm hướng thẳng mặt Fuu. Cô néch mép tránh được, thì thầm treu tức.

“Vội vàng quá nhỉ, anh bạn?”

“Hừ.”

Hắn lờ đi không đáp, tay chân thoăn thoắt di chuyển qua lại, tiếp tục giáng hàng loạt đòn thể lực vào người Fuu. Fuu thì lại vận dụng tốc độ linh hoạt của mình, tránh đi toàn bộ.

Đứng trên cao, Uri chăm chú quan sát trận đấu, khi nhìn thấy cách tấn công của đối thủ, có chút kỳ lạ nhũn mày. Tại sao... nàng cứ có cảm giác tên này đang cố chạm vào người Fuu thế nhỉ?

Hơ...

Không phải chứ? Nổi cả da gà.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được một cỗ ánh mắt ghê tởm làm cho người ta khó chịu, đang nhìn chăm chăm vào người mình. Uri hơi nghiêng đầu, thấy ngay một tên ninja tóc dài buộc đuôi ngựa, khoe miệng treo một nụ cười chọc người chán ghét. Băng đeo trán của hắn mang ký hiệu làng Âm Thanh.

Ý khoan.

Làng Âm Thanh?

Bảy đội lọt vào vòng đấu loại lần này bao gồm một đội làng Thác, một đội làng Cát cùng năm đội làng Lá. Thế quái nào gã này lại có mặt ở đây? Dù sao thì nhóm của Dosu vốn đã chết mất tên Zaku rồi, không thể vào đây được. Hơn nữa, cái loại ánh mắt kia, khiến nàng không tự chủ liên tưởng tới thằng cha mặt rắn gớm ghiếc đó.

A! Hắn còn cười nữa chứ, thật ghê tởm!

Dòng suy nghĩ của Uri bị cắt đứt bởi một loạt động tĩnh dưới sàn đấu. Chẳng biết từ khi nào, cánh tay Fuu đã bị nắm chặt, xung quanh vị trí đó còn có một luồng sáng nhạt bao quanh. Yoroï một tay giữ chặt Fuu, tay kia áp lên người cô, khoe môi nở nụ cười đắc ý.

Con mẹ nó chứ! Sàm sỡ gái nhà lành à?

Uri thật muốn nhảy lên lan can hô một câu như vậy, nhưng nàng hiểu rõ, mọi chuyện không đơn giản như thế. Dựa vào luồng dao động mỏng manh, rõ ràng chakra của Fuu... đang bị tên kia không biết làm thế nào liên tục rút cạn.

Nét mặt Fuu thể hiện nỗi kinh ngạc tột cùng, nhưng tuyệt nhiên không hề sợ hãi. Cô dồn sức vào hai bàn chân, đập thật mạnh lên người Yoroï, đồng thời tránh xa hắn hết mức có thể.

Trước khi Yoroï kịp quay trở lại một lần nữa, Fuu đã nhanh chóng làm ra phương án phòng thủ. Hai bàn tay cô chắp vào nhau, tốc độ kết ấn nhanh đến chóng mặt.

“Nhấn pháp : Bọc Kén.”

Rào. Rào.

Một mảng lớn sàn đấu dưới chân Fuu đột nhiên trồi lên một loại chất lỏng đặc sệt màu xanh lục, chậm rãi bao phủ khắp người cô trước khi hoàn toàn kết thành một vật tương tự bình hồ lô cỡ lớn.

Yoroï thấy thế, vội vã chạy tới tụ chakra vào hai bàn tay, điên cuồng đập phá cái kén khổng lồ này.

“Ngu ngốc.” Fuu khoanh tay, cảm nhận rõ ràng vị trí hắn đang đứng, liền tập trung chakra tại một điểm, thuận thế giải thuật, đồng thời thiết lập thêm một phân thân.

Thời điểm Yoroï vui mừng vì phá được cái kén, hắn không chút do dự lao tới trước mặt ‘Fuu’, ý đồ tiếp tục hút chakra. Đúng lúc này, phía sau truyền tới một trận hàn khí.

“Bão táp làng Thác Nước.”

Àm!!!!

“Như thế này... kết thúc rồi chứ?” Fuu nghiêng đầu hỏi.

Hayate tiến tới quan sát bộ dạng ướt sũng thảm hại của Yoroï, gật đầu tuyên bố người chiến thắng.

“Làm tốt lắm, Fuu.” Uri tặng một nụ cười cho cô bạn vừa bước tới.

“Chep, đúng là một bọn quái dị. Ai mà ngờ hẳn lại có thể hút chakra bằng cách đó chứ.” Fuu liếc xuống kẻ đang được đội y tế khiêng đi, sắc mặt âm trầm phun ra từng chữ.

“Trận đấu thứ hai.” Dưới khán đài, Hayate thì thầm đọc tên cặp thí sinh. “Kankuro của làng Cát, và Yamanaka Ino của làng Lá.”

“Ê? Không phải chứ?” Cô bạn tóc vàng tròn mắt nhìn tên mình được xướng lên.

“Tôi phiên em rồi, cố lên Ino.” Asuma hiểu được tâm trạng lo lắng của cô, cười động viên.

“Nhưng mà thầy ơi... trông hẳn thật nguy hiểm. Em có thể làm được sao?”

“Hãy tin vào bản thân và thể hiện tất cả những gì em có thể. Thầy tin vào năng lực của em.”

“Cảm ơn thầy.” Ino ủ rũ đáp, sau đó mím môi lấy lại tinh thần, dậm chân bước xuống sàn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

“Người nên bỏ cuộc đi.” Phía đối diện, Kankuro nhìn thấy đối thủ của mình, khinh thường liếc mắt, ngao ngễ nói. “Cứng rắn sẽ chỉ khiến người ăn đau mà thôi.”

“Nhiều chuyện.” Ino trừng mắt. “Đàn ông con trai gì mà nói lảm thế? Người mới là người nên bỏ cuộc.”

“Tốt thôi.” Kankuro nhếch miệng cười, vươn tay ra sau lưng xuống một vật hình trụ được bọc kín trong băng vải. “Nếu người đã nói như vậy, ta sẽ không phí thời gian nữa.”

Không để hẳn kịp mở lớp vải trắng kia ra, Ino đã lập tức xông tới, vận dụng ưu thế về tốc độ, liên tục ném hàng loạt dao găm cùng phi tiêu sắc bén về phía Kankuro.

“Trò trẻ con.” Hẳn nhận nhặt giễu cợt, nhảy lên tránh đi toàn bộ.

Nhìn vẻ mặt đầy quyết tâm của Ino, trong lòng Kankuro đột nhiên nổi lên chút hứng thú muốn đùa dai. Ha ha, ngoài bà chị đánh đá của hắn ra, hiếm khi thấy có kunoichi nào lý lợm thế này, đùa với con nhỏ này một chút chắc cũng không sao.

Cứ thế, một người ném, một người tránh, trận đấu không cân sức cứ vậy kéo dài. Cho tới khi Ino buộc phải dừng tay lại. Một phần vì kiệt sức, một phần vì hết vũ khí.

“Trời ạ!” Shikamaru ôm trán. Đối thủ còn chưa ra tay mà đã để bản thân mệt đến thế kia. Thắng thua rõ cả rồi.

Ino thở dốc, nhìn lên phía khán đài. Ánh mắt cô lia qua từng khuôn mặt, chợt dừng ở một chỗ, thân hình cứng đờ.

Không được! Tuyệt đối không thể thua được! Lần này mà thua, chẳng phải sẽ tay không dâng tặng cho con nhỏ trán đỏ cơ hội chê cười mình sao? Phía trên kia mọi người đều đang nhìn mình, Sasuke cũng đang nhìn mình. Còn có thầy và các bạn nữa, mình không thể bỏ cuộc lúc này được.

“Ê! Không phải chứ? Cậu ta định dùng Thuật Tâm Chuyển Thân sao?” Shikamaru nhìn động tác kết ấn của Ino, kinh ngạc hỏi.

“Đối thủ sẽ tấn công Ino khi cậu ấy nhắm trượt mắt.” Đứng bên cạnh, Choji lo lắng nhận xét.

Asuma chăm chú nhìn cô học trò nhỏ của mình đang kiên cường chiến đấu, hoàn toàn vứt bỏ bộ dạng nao núng sợ hãi khi đối diện với người làng khác. Con bé... thật sự đã mạnh lên rất nhiều. Nhưng...

“Tâm Chuyển Thân của Ino chỉ có thể phát huy tác dụng khi kết hợp với Thuật Trối Bóng của tớ mà thôi. Và lại, đó là thuật để do thám, có phải tấn công đâu chứ.” Shikamaru lầm bầm.

“Khoan đã, chúng ta hãy chờ xem em ấy định làm gì. Biết đâu... lại có bất ngờ đấy.” Asuma nhìn lại tâm trạng lo lắng đang dâng lên, nói khẽ.

Lúc này, dưới sàn đấu, Kankuro đã mất kiên nhẫn, lao vút tới tháo các miếng vải treo trên người vật kia ra, để lộ một con rối có mái tóc nâu bù xù, ba mắt, bốn tay và một hàm răng nhọn. Chưa bao giờ Ino cảm thấy khuôn mặt chẳng chút mực kabuki tím của hắn lại đáng ghét đến như vậy. Cô nhủ mày, tập trung cao độ nhìn thẳng vào Kankuro, mặc cho hắn liên tục chế giễu.

“Ngươi là người của tộc Yamanaka, nổi tiếng với khả năng ngoại cảm chứ gì? Rất tiếc, ngươi không thể cùng lúc đối phó với cả ta và Karasu được đâu.”

“Chưa thử sao biết.” Ino cắn răng.

“Đồ ngốc!” Phía trên khu vực quan sát, Sakura nhủ mày nhìn Ino đang gần như liều mạng. Nhược điểm của thuật này rõ ràng cậu ấy đã biết, vậy mà còn dùng sao? Cậu ta cho rằng đối thủ sẽ dừng lại để bị trúng thuật chắc?!

Mặc cho mọi người xung quanh tâm tư loạn chuyển, tầm mắt Ino vẫn không chút nao núng nhìn thẳng người đối diện, hai bàn tay chắp vào nhau.

“Nhấn pháp : Tâm Chuyển Thân Chi Thuật.”

Sau câu này, cơ thể Ino gục xuống sàn đấu. Đang lúc mọi người thầm mong một tia hi vọng cho cơ hội nhắm trúng của cô, Kankuro lại nhón nhó đi lại như không có chuyện gì, bởi lẽ trước đó hắn đã tránh khỏi đòn kiểm soát tinh thần này bằng cách di chuyển liên tục.

Hụt rồi!

Xác định được điều này, mọi người đều có chút thông cảm cho số phận tương lai của cô gái tóc vàng đang nằm rạp dưới kia.

Trận này... thắng thua đã rõ.

Hiển nhiên, bản thân Kankuro cũng nghĩ như vậy. Hắn cười đắc ý, toan nhảy tới tung một đòn kết liễu vào người Ino, kết thúc trận đấu ngớ ngẩn này.

Cạch. Cạch.

“Cái quái gì?!” Trùng mắt nhìn đồng ám khí đang lao tới từ phía sau, lại nhìn sang con rối yêu quý của mình vừa tự thân chuyển động, Kankuro mới vỡ lẽ.

Con bé đó... nhập vào Karasu rồi? Mẹ kiếp! Cái đứa khôn nào đã từng nói với mình thuật của tộc Yamanaka chỉ cho phép hoán đổi với con người chứ?!

Ino trong thân xác Karasu nhanh chóng bước tới chắn trước cơ thể đang ngã gục của mình, ngăn Kankuro ra đòn, đồng thời đánh giá sơ qua về năng lực của con rối mình đang ngự.

Tên làng Cát này cũng thật nguy hiểm quá đi! Lại mang theo món đồ chơi bạo lực như vậy. Nếu không phải hiện tại cô đang ở bên trong, tuyệt đối sẽ không cách nào ngờ tới bản chất con rối này lại là cả một kho vũ khí.

Phi tiêu, kunai, kim châm, bom khói, khí độc giấu trong cánh tay, lưỡi kiếm dài giấu dưới thân, dao cắt dưới cổ tay, kim độc cỡ lớn trong miệng, hàng loạt lưỡi kiếm lớn nằm trong tay, chân, đầu. Bất kỳ bộ phận nào cũng có thể tách ra để tấn công và chiến đấu riêng biệt, còn có thiết bị ghi âm gắn ở mắt nữa.

Ha ha.

Ino như khám phá ra món đồ chơi mới, liền thử hết cái này đến cái kia. Kankuro vô cùng tức giận, vừa chặt vật tránh né ám khí, vừa huy động chỉ chakra ý đồ lấy lại quyền điều khiển.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Naruto nhìn một người một rối đánh nhau, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Ino dùng Chuyển Tâm Thuật của cậu ấy, nhập vào con rối mà tên kia mang theo rồi.” Sakura vừa quan sát vừa nói. “Có điều, con rối vốn là của hắn. Hắn sẽ dễ dàng điều khiển nó mất.”

“Không hẳn.” Kakashi đột nhiên cười nói. “Về phương diện này thì Ino gặp may rồi. Một ninja dùng thuật khói lầy, để truyền suy nghĩ của mình tới con rối thì cần dùng tới chỉ chakra, nhưng quá trình truyền đi sẽ tốn thời gian. So với cách của Ino vẫn chậm hơn rất nhiều.”

“Vậy cậu ấy sẽ thắng sao?” Naruto nghiêng đầu hỏi.

“Không, ngược lại mới đúng. Cô bé đang gặp nguy hiểm.”

“Gì chứ? Thầy chẳng phải vừa bảo Ino nhanh hơn tên kia sao?”

“Đúng là như vậy. Nhưng điều đó chỉ an toàn khi tên kia cứ tiếp tục đánh kiểu này. Một khi hắn thực sự muốn kết thúc trận đấu, Ino sẽ thua.”

“Làm sao có thể? Hắn sẽ kết thúc bằng cách nào chứ?”

“Ha ha, dễ thôi mà.” Kakashi cười nhạt. “Phá hủy con rồi.”

oOo

“Người thắng : Kankuro.”

Giọng nói u ám của Hayate chính thức khép lại kết quả trận đấu, mở đầu cho trận thứ ba, giữa Daiki của làng Thác và Aburame Shino của làng Lá.

“Thầy sẽ đưa con bé tới khu y tế kiểm tra một chút. Hai em phải cố gắng lên đây.” Asuma bế Ino lên, dẫn dò hai người còn lại.

“Em biết rồi.” Shikamaru đáp.

“Thầy nhớ bảo họ chăm sóc cậu ấy cẩn thận đây.” Choji nhìn Ino mặt mũi bầm dập, trong đầu không tự chủ nhớ lại cảnh tượng vừa rồi. Thằng cha áo đen kia cũng tàn nhẫn phết, không chỉ ra tay hủy đi con rối của mình, còn đánh đập phụ nữ dã man như vậy. Đúng là không đáng mặt đàn ông!

Kankuro mà nghe được lời này chắc hẳn sẽ tức điên người. Hắn bắt quá chỉ đập một cú vào gáy cho cô ta ngất đi mà thôi, như vậy mà gọi là đánh đập dã man sao?! Về phần vết bầm kia là do cô ta bất tỉnh úp mặt xuống sàn cơ mà. Liên quan gì hắn?

“Đến phiên cậu ta rồi.” Uri nhìn cặp thí sinh đang đứng đối diện nhau, mắt khê nheo lại.

“Ừm.” Fuu thoáng gật đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. “Đến được vòng này cũng như là một sự giải thoát cho hắn rồi. Cậu nghĩ trận này, ai thắng?”

“Tớ không biết.” Uri lắc đầu. “Cả hai người này hầu như đều chưa thực sự ra tay lần nào cả, trình độ mạnh yếu lại càng mơ hồ. Nhưng tớ nghe nói, Aburame là một tộc chuyên điều khiển côn trùng.”

“Côn... trùng sao...?” Fuu nhỏ giọng lầm bầm.

Bên dưới sàn đấu, Daiki nhú mày nhìn đồng vật thể đen ngòm đang vây quanh người đối thủ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lại một kẻ dùng côn trùng làm vũ khí nữa? Thật là... thể loại này nên gặp phải con quái vật kia mới đúng chứ.

Hắn nhú nhú mày, cố gắng lấy lại bình tĩnh dồn chakra vào hai bàn tay, thẳng tắp xông về phía Shino.

Phương pháp tấn công trực diện của Daiki chủ yếu thiên về thể thuật. Nhưng khác với Lee – người chỉ có thể phát triển ở một mảng duy nhất, lượng chakra tự nhiên của Daiki tuyệt đối không hề thua kém bất kỳ ai. Chỉ tiếc... lần này người hắn gặp phải, lại là Shino.

“Tôi khuyên cậu nên dừng lại.” Giọng nói trầm trầm ẩn sau cái cổ áo cao ngất bất ngờ vang lên. Hàng chục con bọ đen ngòm trong phút chốc nhảy vòng ra sau lưng Daiki, không tiếng động bám lên người hắn. “Chúng là loại bọ hủy diệt, tấn công theo đàn và ăn chakra. Hiện tại, nếu tôi muốn tất cả bọn chúng tấn công cậu, cậu chắc chắn sẽ bại trận thảm hại. Nếu không muốn vậy thì mau đầu hàng đi, đó là lựa chọn tốt nhất.”

“Chết tiệt! Từ khi nào...?” Cảm nhận được thứ đang bò lổm ngổm trên người mình, Daiki hận đến nghiến răng.

Côn trùng... quả nhiên luôn là thứ đáng ghét nhất! Đáng ghét nhất!

“Đừng mơ ta bỏ cuộc!” Hắn gào lên một tiếng giận dữ, điên cuồng giải phóng chakra, bắt chập sau lưng còn một đám bọ đen ngòm vẫn đang nhăm nhe tấn công.

oOo

Sau khi giám khảo tuyên bố người chiến thắng, Daiki với tình trạng cả người xây xát lâm vào bất tỉnh, nhanh chóng được đội y tế mang đi, để lại Shino với khuôn mặt lạnh lùng cất bước rời khỏi sàn đấu.

“Trận thứ tư.” Hayate ho vài tiếng trước khi đọc tên cặp đối thủ. “Haruno Sakura và... Nara Shikamaru.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

“Cái gì?!” Cả hai nhân vật vừa được xưng tên đồng loạt dụi mắt nhìn lên màn hình một lần nữa như để chắc chắn mình không nghe sai.

“Tại sao mình lại phải đấu với con gái?” Shikamaru cau mày ngán ngẩm. Đối thủ là con gái thì thôi đi, còn dính ngay Sakura nữa. Nếu Ino mà ở đây chắc chắn sẽ cổ vũ to nhất. Hầy, tại sao mình lại vướng vào mấy thứ phiền phức này chứ?!

“Cố lên Sakura!” Phía bên này, Naruto nhiệt tình cổ vũ cho cô bạn đang bối rối thù người ra. Nhưng mặc cho cậu nói thế nào, tâm trạng lo lắng tự ti của Sakura vẫn không hề giảm bớt. Cho đến khi Naruto buột miệng nhắc tới một cái tên. “Cậu không cần lo lắng vậy đâu, cho dù trường hợp tệ nhất là thua cuộc đi chăng nữa, thì cậu cũng ngang với Ino rồi.”

“Gi... gì chứ?” Sakura tái mặt, lắp bắp.

Dưới sàn đấu, Hayate khó hiểu nhìn lên hai thí sinh còn đang chậm chạp chưa bước xuống, cao giọng hô tên họ lần nữa, cũng cắt ngang cuộc trò chuyện của Sakura.

Trước khi cô bước xuống sàn đấu, Kakashi nhàn nhạt nói. “Tự tin lên chút đi. Vận dụng tất cả khả năng của em, và đừng có nghĩ nhiều quá đến lời của tên ngốc này.”

“Vâng, em biết rồi.” Sakura trầm giọng đáp.

oOo

“Bao giờ bọn họ mới xuất chiêu đây? Nhìn mặt thẳng Shikamaru như muốn bỏ cuộc vậy.”

“Đừng nói ngu ngốc! Cậu ta đang suy nghĩ phương án tấn công thôi.”

“Phải không? Nhìn chẳng giống chút nào.”

“Đôi phỏ với con nhò trán dô này thì cần gì suy nghĩ chứ?”

“Ha ha, đúng đấy.”

Bỏ qua những tiếng xì xào nửa đùa nửa chế giễu của mọi người xung quanh, Sakura đưa mắt nhìn đối thủ, cẩn thận hồi tưởng lại năng lực của cậu bạn cùng trường cùng lớp nhưng không hề thân này.

Khi còn ở học viện, ấn tượng duy nhất của cô đối với Shikamaru là cậu ta nằm trong nhóm cá biệt nhất lớp. Chuyên cúp tiết, trốn học, lười nghe giảng, không viết bài,... lại còn hay ngủ gật.

Cho tới khi lên làm genin thì cậu ta vẫn lười biếng đến mờ nhạt như vậy, điểm đáng chú ý duy nhất chính là cả cậu ta và Ino đều là thành viên nhóm 10.

Và... đó là tất cả những gì cô biết về Shikamaru. Thật tệ hại!

Trong lúc Sakura mãi suy nghĩ, trước mặt cô, Shikamaru chậm chạp nâng lên khuôn mặt ngái ngủ, vừa ngáp vừa nói. “Tớ sẽ kết thúc nhanh, được chứ?”

“... Nếu cậu có thể.” Sakura mím môi trả lời.

Cho tới khi nhìn thấy dải bóng đen đặc trải đều trên mặt đất, Sakura mới mơ hồ biết được một chút về năng lực của cậu bạn nhà Nara. Cô nhảy lùi về phía sau, cố gắng động não tính toán khoảng cách an toàn nhất cùng giới hạn của nhẫn thuật.

Thấy vẻ mặt này của cô, Shikamaru thoáng nheo mắt, hai bàn tay chấp lại, giọng nói lười biếng lần nữa vang lên.

“Nhẫn pháp : Thuật Ảnh Chân Tự.”

Vụt.

Song song với tầng bóng trải dài là âm thanh phóng phi tiêu của Sakura. Cặp mắt xanh ngọc không bỏ qua bất cứ hành động nào của người đối diện, vừa tấn công vừa suy nghĩ phương án đối phó.

Tuyệt đối không thể để cậu ấy bắt được!

Sakura nhú nhú mày, trong đầu đột nhiên vang lên lời thầy Kakashi nói với cô trước khi bước xuống sàn đấu.

Tự tin lên và vận dụng tất cả khả năng? Nhưng đứga không có khả năng như mình thì biết làm cái gì chứ?

À, cũng không hẳn, hình như Sasuke – kun từng nói...

“Trong nhóm chúng ta, chỉ cậu mới có khả năng nhận biết và phân tích ảo thuật nhạy bén nhất.”

Phải rồi! Cậu ấy đã nói với mình như vậy trong lần chạm mặt trước kỳ thi!

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Sakura thoáng chốc đỏ rực, lắc lắc đầu tập trung tránh đi dài bóng dưới chân.

Đã vậy... mình sẽ dùng chiêu này...

Phía trên khán đài, Uri cười cười nhìn hai người bạn, tầm mắt liếc qua khuôn mặt thần nhiên của Shikamaru. “Một trận đấu trí giữa những người thông minh, thú vị thật!”

Ngoài ý muốn, sau khi thành công thi triển một tầng bóng đen, Shikamaru đột nhiên ngẩn người, tầm mắt như đang nhìn về một khoảng không vô định, mất đi tiêu cự vốn có.

“Này, cậu ta làm sao thế?”

“Không biết, trông như đang dính ảo thuật vậy. Trước kia cô Kurenai dường như có nhắc tới cái này.”

“Vậy đây là loại ảo thuật gì? Nhìn mặt Shikamaru thật khó tả.”

“...”

Mọi người xung quanh khán đài thấy dị trạng xuất hiện, không ngừng bàn tán, suy tới suy lui.

Uri nhướn mày nhìn xuống Shikamaru đang bất động đứng đó, cùng với Sakura vẻ mặt khó dò.

Ảo thuật Sakura vừa dùng chính là ‘Nại Lạc Kiến’ – loại thuật mà thầy Kakashi đã thi triển với chính cô ấy trong bài diễn tập đầu tiên bọn họ tham gia. Sau ngày đó thầy ấy cũng đã dạy họ một số thuật cơ bản, riêng về phần ảo thuật, Sakura thực sự rất xuất sắc. Nhưng... ‘Nại Lạc Kiến’ là thuật khiến nạn nhân nhìn thấy những thứ họ sợ hãi nhất. Dùng thuật này đối với vua lừa biếng Shikamaru, không biết hiệu quả ra sao nhỉ?

Đang mải nghĩ, bên cạnh nàng chợt vang lên một tiếng kêu trầm thấp. Uri bất động thanh sắc nhìn qua, sau đó thì thào hỏi.

“Sao rồi, Sasuke?”

“Cái ấn chú đó... dường như đang nóng lên. Tớ cảm giác nó như một vết bỏng đang lan rộng vậy.”

“Không ổn rồi.” Nàng nhướn mày, khẽ nghiêng đầu quan sát xung quanh.

Nơi này hiện tại quá đông người, cách duy nhất để cậu ấy không bị nghi ngờ là thi đấu xong mới để thầy Kakashi giúp phong ấn nó lại. “Đã bốn trận rồi, hi vọng tiếp theo tới phiên cậu. Chúng ta không thể chần chừ thêm được nữa.” Nói đoạn, nàng quay mặt sang, nhìn thẳng Sasuke. “Nghe này, nếu như, tớ nói là nếu như, trận đấu của cậu vượt quá thời gian giới hạn, và ấn chú phát tác, thì hãy nhớ : tuyệt đối không được vận chakra.”

“Thật sự không thể sao?” Sasuke có chút không cam lòng hỏi. Một ninja mà không được dùng tới chakra thì chiến đấu thế nào chứ?

“Đó là sự thật, Sasuke. Ấn chú này sẽ tác dụng ngược khi cậu cố gắng vận chakra, và sẽ bòn rút năng lượng của cậu. Đây là một cấm thuật ăn mòn dần người bị ấn chú. Cho tới thời điểm phong ấn trên cổ cậu trở nên không điều khiển được, nó sẽ giết chết cậu.”

“Nhưng thật sự không còn cách nào điều khiển được ấn chú ngoài việc phong ấn nó lại sao?”

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Uri rít khe. “Cái phong ấn tớ làm lúc ở trong rừng chỉ là tạm thời mà thôi. Chúng ta cần sự can thiệp của các jonin mới có thể ngăn chặn được nó. Lúc chặn dây thần kinh quanh khu đó, tớ đã cảm nhận được. Cái ấn đó ăn chakra của cậu, và nó lan theo đường chakra. Cậu đừng nghĩ tới việc sẽ điều khiển được nó. Đây là năng lượng hắc ám, sẽ chẳng có gì tốt đẹp khi cậu dùng nó cả.”

“...” Nhớ tới nguồn sức mạnh to lớn khi ở trong rừng, Sasuke có chút trầm ngâm. Nãy giờ để ý về mặt của ngài Đệ Tam và các jonin khác, cậu cũng mơ hồ đoán được có lẽ bọn họ đã biết tới sự tồn tại của cái nguyên án này rồi.

Đúng lúc này, một trận huyền não dưới sàn đấu kéo tâm trí hai người về thực tại. Nhìn xuống, chẳng biết từ khi nào tình thế đã đảo ngược, Shikamaru ranh mãnh cười một tiếng, phá giải ảo thuật, thành công thi triển thuật trời bóng và đánh bại Sakura.

“Trận thứ năm.” Tiếng Hayate đều đều vang lên. Uri cùng Sasuke nín thở theo dõi loạt ký tự nhảy múa trên bảng, tâm trạng từ hồi hộp chuyển sang thất vọng. “Temari của làng Cát, và Tenten của làng Lá.”

Ồi...

Cả hai âm thầm nén một tiếng thở dài, đoạn nhìn xuống Sakura đang chậm rãi tiến lại. Cậu ấy hầu như không bị xây xát nhiều, vì Shikamaru vốn cũng chẳng muốn mạnh tay. Tuy nhiên, có vẻ tinh thần Sakura bị đã kích khá nghiêm trọng. Cô mím môi dựa vào thành lan can, chẳng thèm quan tâm tới Naruto đang đứng bên làm nhảm cùng với thầy Kakashi đang ở ngay bên cạnh.

Trận đấu thứ năm dường như là một cuộc đối mặt không cân sức. Hàng loạt nhấc cù của Tenten chỉ trong phút chốc đã bị vô hiệu hóa trước những cơn lốc xoáy dữ dội đến từ cây quạt sắt trong tay Temari.

“Đó là cô gái chúng ta đã gặp trong rừng nhỉ?” Fuu bất ngờ lên tiếng.

“Cậu muốn nói đến ai?” Uri thoáng nghiêng đầu, đáp.

“Người dùng Thiết Phiến Thuật ấy.” Về mặt Fuu có chút trầm ngâm. “Lần đó nhìn cô ta không phải kiểu người ham gây chiến, không ngờ thực lực lại mạnh như vậy. Phen này cô bạn tóc nâu e là... lành ít dữ nhiều.”

Vừa dứt lời, một loạt âm thanh do kim loại va chạm vang lên. Trên sàn đấu rải rác hàng đồng vũ khí cùng các loại nhẫn cụ – đều là những thứ được Tenten triệu ra bằng tuyệt chiêu ‘Song Thăng Long’. Temaru mỉm cười khiêu khích, tay vuốt nhẹ cán quạt nhìn Tenten đang gập người bất tỉnh sau khi bị cô tàn nhẫn hất lên không.

Hayate thấy vậy, tiến tới quan sát tình trạng của hai người, gật đầu tuyên bố người chiến thắng.

Ngay sau khi anh ta dứt lời, khóe môi Temari nhẹ cong, vẽ nên một nụ cười mỉm đầy tính báo động.

Nụ cười này khiến Fuu đang quan sát không tự chủ nhớ tới viễn cảnh ngày đó – khi Gaara dùng sa phước cứu nghìn nát bọn người Shigure. Cô còn nhớ, khoảnh khắc cánh tay đám ninja làng Mưa tội nghiệp ấy nâng loạn lên cầu cứu, Temari đứng bên ngoài đã vẫy tay tạm biệt với họ, nụ cười khi đó của cô thật sự là một viễn cảnh làm người ta sởn gai ốc.

Quả nhiên, hành động tiếp theo của Temari không hề kết thúc dễ dàng theo lẽ thường. Cô nâng cả cây quạt của mình lẫn Tenten lên, đoạn hất thẳng người đối thủ tới chỗ đồng vũ khí nhon hoắt đang rải đầy dưới sàn đấu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“Này! Đây là cách cô đối xử với người đã vất kiệt sức ra chiến đấu sao?” Lee ngay từ lúc nhận ra tình huống không ổn đã vội lao xuống đỡ lấy Tenten. Lực đạo Temari dùng mạnh tới mức cậu phải lui về phía sau vài bước. Điều này càng làm cậu thêm tức giận.

Temari nghe lời chất vấn, thân nhiên nhếch môi cười khẩy, cao giọng hỏi lại. “Đây là việc người nên quan tâm đấy à? Tốt nhất là biến khỏi mắt ta, và mang cả đũa bại trận đi nữa.”

“Người!” Đối mặt với thái độ khinh thường không chút che giấu này, lửa giận trong người Lee nhất thời không kiềm chế được. Cậu lao vọt tới trước mặt Temari. “Mộc điệp toàn phong.”

“Dừng lại mau, Lee!” Mọi người xung quanh chứng kiến biến cố bất ngờ này, hiển nhiên đều ra sức ngăn cản. Chỉ có điều, bọn họ không nghĩ tới, năng lực của kẻ mà Lee vừa đụng phải tuyệt đối không hề thấp.

“Đúng như ta nghĩ.” Temari nhẹ nâng cán quạt, khóa chết đòn đánh của Lee, không quên nhếch môi cười khiêu khích. “Người quả thực giống với cái bộ dạng của mình.”

Mọi việc sau đó chắc hẳn sẽ còn đi xa hơn nếu không có Might Guy can thiệp. Ông lên tiếng trấn an cậu học trò của mình, đồng thời để lại vài lời nhắc nhở vô cùng ‘chân thành’ với Gaara sau khi cậu dùng cái chất giọng lạnh lẽo của mình công khai mỉa mai họ.

“Trận đấu thứ sáu.” Sau khi giải quyết xong tất cả mọi chuyện, Hayate tiến lên, đọc tên cặp thí sinh. “Uchiha Sasuke và Tsurugi Misumi.”

Thời điểm nhìn thấy tên kia từ bên cạnh Kabuto bước xuống, Uri cũng phần nào đoán được thân phận thực sự của hắn cùng với Akadou Yoroi – kẻ vừa đối đầu Fuu. Ba người bọn chúng có thể công khai giả mạo ninja làng Lá như vậy, hiển nhiên đều là do bàn tay của Orochimaru sắp đặt.

“Sasuke, chú ý một chút. Có thể tên này cũng sẽ sở hữu loại năng lực kỳ dị nào đó giống đồng đội của hắn đấy.”

“Năng lực kỳ dị?” Sasuke khó hiểu nhướn mày.

“Cậu cũng thấy rồi đó, tên Yoroi kia có thể hút chakra chỉ bằng cách chạm vào người đối thủ. Ai biết lần này người cậu gặp sẽ như thế nào.”

Sắc mặt Sasuke thoáng chốc trở nên nghiêm túc hẳn, gật gù đầu với Uri. Trước khi bước xuống sàn đấu, cậu thì thầm một câu bên tai nàng. “Tớ hứa... sẽ không để nó điều khiển được mình đâu.”

“Tớ tin cậu.” Uri mỉm cười.

Đứng cách đó không xa, cô gái tóc hồng nhìn hai người thì thầm to nhỏ, sắc mặt có chút âm u, bàn tay nắm chặt lại, không biết là đang nghĩ tới điều gì.

Sasuke từ trên lan can nhảy phóc xuống, đứng đối diện với Misumi. Đó là một người đàn ông cao lớn, đeo cặp kính tròn cùng một chiếc khăn đen che

kín khuôn mặt. Hắn cao ngạo đánh giá Sasuke một lượt, tầm mắt dừng lại trên họa tiết hai phẩy của sharingan.

“Thiên tài tộc Uchiha, tốt nhất... ngươi đừng làm ta thất vọng.”

Sau câu nói ngắn gọn này, còn chưa để Sasuke kịp phản ứng, hắn đã nhào tới, tay không bám chặt lấy người cậu. Chỉ trong vài giây, Sasuke hoàn toàn lâm vào bất động, bởi lẽ tứ chi của tên kia đột ngột duỗi dài ra, hóa thành những sợi dây bằng thịt, trực tiếp trói chặt cậu.

Chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc đến hóa đá này, Misumi tự mãn lắm bầm. “Nhằm thuận lợi thu thập tin tức, cơ thể ta luôn phải biến đổi để có thể vừa vặn với bất kỳ chỗ trống nào.” Tay hắn trườn lên siết chặt lấy cổ Sasuke. “Với tình hình này, ta có thể siết cho đến khi xương ngươi gãy vụn. Không muốn chết thì mau chịu thua đi.”

“Đừng hòng.” Sasuke nghiêng răng, thân mình cố gắng gầy dựa hòng thoát khỏi kiểm soát.

Rắc.

“Chết tiệt!” Misumi khề rủa, sắc mặt hoảng hốt nhìn xuống bàn tay vừa bẻ gãy xương cổ của Sasuke.

Làm sao bây giờ? Mình vốn đâu có định giết hắn! Ngài Orochimaru sẽ không tha cho mình mất.

Liên tưởng đến bộ mặt của Orochimaru khi nhìn thấy cảnh này, Misumi hốt hoảng buông xác Sasuke ra, run rẩy lùi lại vài bước.

Đúng lúc này, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

Thực sự không muốn đánh giá cao nó đâu, nhưng hình như... mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ rồi?!

“Giờ ngươi mới nhận ra sao.” Giọng nói lạnh lùng của Sasuke vang lên cũng là lúc Misumi vinh dự nhận một đập, ngã nhào trên mặt đất.

Nhìn khung cảnh xung quanh thay đổi trong thoáng chốc cùng cái xác đang dần biến mất của cậu thiếu niên, Misumi hốt hoảng nhận ra một điều. “Ào, ảo thuật?” Hắn ngạc nhiên tới lắp bắp, mồ hôi thi nhau tứa ra. Lại nhìn thấy Sasuke đang hùng dũng lao tới, hắn không biết nên cảm thấy may mắn hay xui xẻo nữa, vội tung người tránh đi.

Sasuke từ lúc thành công giam Misumi vào ảo thuật, đã muốn tranh thủ thời gian kết thúc trận đấu nhanh chóng. Mọi người trên khán đài cũng không hện mà cùng nín thở quan sát, trong lòng càng thêm phần kính nể năng lực của cậu nhóc nhà Uchiha.

Kết thúc rồi!

Đó là suy nghĩ của mọi người khi nhìn thấy bộ dạng hai thí sinh phía dưới. Nhưng thật trớ trêu khi mọi chuyện lại chẳng diễn ra tốt đẹp như vậy.

Chính lúc cơ hội hạ gục đối thủ đang tới thì Sasuke lại đột ngột khựng lại, toàn thân bất động, cặp mắt nhanh chóng biến trở lại màu đen tuyền vốn có, những đốm lửa thần bí lại xuất hiện.

Chỉ bản thân Sasuke biết rằng lúc này cậu đang phải tiếp nhận đau đớn kinh khủng đến mức nào, hàng mi nhú chặt, nhiệt độ từ phía cổ không ngừng dày vò, bức cậu muốn điên.

Phải!

Ấn chú đang phát tác.

Misumi không ngờ mình may mắn đến thế, vội vả từ trên mặt đất bò dậy. Qua vẻ mặt của Sasuke, không khó để hắn đoán ra được ấn chú của ngài Orochimaru đang hành hạ tên nhóc đó khổ sở như thế nào.

Nhận ra được ý định tấn công của Misumi, Sasuke tròng mắt nén đau, cật lực lùi tránh đôi bàn tay quái dị đang duỗi dài ra của hắn.

Tại sao? Chỉ một chút nữa thôi! Cậu chỉ cần một chút thời gian nữa là có thể hạ gục được hắn rồi! Tại sao lại phát tác vào lúc này chứ?!

Sasuke bắt lực cắn răng, cảm nhận từng trận đau đớn dày vò từ phía cổ cùng những đốm lửa đen nóng rực đang lan tràn. Ánh mắt cậu trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết.

Tròng mắt nhìn về mặt tự mãn của Misumi, trong đầu cậu vang vọng đủ thứ tạp âm, cảnh tượng lúc ở trong rừng một lần nữa tái hiện.

‘Chắc hẳn các ngươi đang muốn có cuốn Địa thư này của ta lắm? Vì có vẻ như, cuốn trục các ngươi giữ là Thiên.’

‘Nào, tới đây đi. Cùng bắt đầu trận chiến giành mật thư bằng chính mạng sống của chúng ta.’

‘Thật thảm hại. Sao các ngươi lại buông thả bản thân như vậy? Đã là một con mồi, thì phải luôn cố hết sức mà chạy trốn... trước sự hiện diện của kẻ đi săn.’

‘Ồ, thằng nhóc cừu vĩ đây sao? Không nghĩ tới ngươi có thể sống sót tới tận bây giờ. Ngũ Hành phong ấn.’

‘Người... đốt được mặt nạ của ta? Hừ, có thể sử dụng sharingan tốt như vậy ở độ tuổi này, người quả thật không làm hổ danh gia tộc Uchiha. Ta muốn người, Sasuke – kun.’

‘Ta thấy thật thích thú với bài kiểm tra sức mạnh này. Hai người quả là anh em, ta thậm chí cảm thấy sức mạnh trong người còn lớn hơn cả Itachi đấy.’

‘Tên ta là Orochimaru. Nếu còn muốn gặp ta, thì hãy cố mà sống sót và vượt qua bài thi này. Tất nhiên, phải đánh bại những thuộc hạ của ta, là bộ ba ninja làng Âm Thanh nữa.’

‘Rồi người sẽ tới tìm ta, để có được sức mạnh.’

Ký ức như thủy triều tràn tới, sát khí mãnh liệt cùng khuôn mặt nham hiểm tà ác lộ ra sau lớp mặt nạ cháy đỏ như ám ảnh lấy thần trí Sasuke.

He he, tới rồi! Hãy sử dụng sức mạnh của ta đi. Orochimaru nhìn bộ dạng thâm hại của cậu, nhếch môi cười âm trầm.

Không chỉ hấn, cả các jonin biết chuyện cùng với Hokage Đệ Tam cũng cho rằng cậu không thể kiểm soát được ấn chú nữa. Nhìn những đốm lửa đen ngòm dần lan tràn khắp nửa khuôn mặt, qua mắt, lên trán và bao trọn xuống vùng cổ, đến Kakashi cũng không khỏi nhủ mào.

Ầm!

Ngay lúc tinh thần mọi người đồng loạt căng lên, một âm thanh trầm đục vang vọng dưới sàn đấu.

“Chuyện, chuyện này?” Sarutobi mở to cặp mắt già nua nhìn kẻ vừa ngã lún xuống đất.

“Thằng bé làm được rồi sao?” Kakashi cũng không khỏi kinh ngạc. Sasuke... trong hoàn cảnh bất ngờ này mà nó vẫn có thể vận dụng những đòn thể thuật họ từng luyện tập cùng nhau để phát huy tới đa sức mạnh. Thật làm cho người ta kinh ngạc.

“Thằng bé có thể tự mình kiểm soát được ấn chú...?” Anko ngậy người nhìn một màn trước mắt, tay bắt giắc đưa lên chạm nhẹ vào nguyên ấn trên cổ.

Không ai chú ý tới, ở một góc của khán đài, Orochimaru trong bộ dạng một ninja làng Âm Thanh, đang mở to mắt nhìn Sasuke, toàn thân run rẩy. Không phải vì sợ hãi, mà vì kích động hưng phấn.

Ta thật sự muốn người rồi, Sasuke – kun!

“Này này, thắng gì mà thâm hại te tua quá vậy hả, đồ ngốc!” Naruto đứng phía trên hét lớn sau khi nghe giám khảo tuyên bố người thắng trận.

“Học... học...” Sasuke nhìn kẻ đang reo hò âm ỷ, chẳng chút khó khăn nhận ra tâm trạng vui mừng ẩn sau những lời trách móc đáng giận kia. Thoáng liếc sang một chút nữa, cậu thấy ngay cặp mắt sáng lấp lánh của Sakura, cùng nụ cười vui vẻ của Uri.

Mình... làm được rồi, làm được rồi.

Bộp.

Trước khi cậu ngã gục ra giữa sàn đấu, Kakashi đã kịp xuất hiện. Anh lên tiếng ngăn cản một nhân viên y tế đang có ý định tiến lại gần, đồng thời tự mình công Sasuke lên, nhảy vọt qua lan can và phóng thẳng vào một căn phòng phía sau khu vực thi đấu.

“Họ đi đâu vậy?” Naruto nhìn hướng hai người rời đi, cảm thấy vô cùng khó hiểu. “Ồ này, cả cậu nữa sao Uri – chan? Cậu còn chưa đấu mà?”

“Đừng lo, tớ sẽ quay lại ngay.” Uri cười trấn an, ôm theo Yukino bước ra sau cánh cửa.

Đúng lúc này, bảng điện tử lại tiếp tục nhấp nháy, một hàng chữ lớn hiện ra trước mắt mọi người.

Uzumaki Naruto và Inuzuka Kiba.

“Hơ? Đến lượt mình à?” Naruto thoáng nhìn qua phía đội 8, nơi Kiba đang vui vẻ hò hét, lại nhìn về phía vị trí của đội mình, cặp mắt xanh ngọc vụt qua một tia buồn bã.

Đúng lúc này, từ phía sau cánh cửa, Uri một lần nữa xuất hiện. “Bộ dạng đó là sao hả Naruto? Tự tin lên. Đừng để thua cậu ta đấy.”

“Ha.” Naruto mở to mắt nhìn nàng. “Chắc chắn là vậy rồi! Tớ còn tưởng cậu không xem được trận này đấy.” Vừa nói xong, hai tai cậu ta cũng đỏ lên, không quay đầu lại, chạy một mạch xuống sàn đấu.

“Ngốc.” Uri phì cười, ngẫm lại lời cậu ấy vừa nói.

Làm sao tớ lại bỏ qua trận đấu của các cậu được? Phân thân thuật là để làm gì nha?

Còn đang nghĩ, linh tính lại cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt hướng đến phía này. Ánh mắt đó chứa đựng sự tìm tòi, nghiên cứu, và còn cả sát khí lạnh lẽo.

Nàng thoáng quay đầu lại, trực tiếp đối diện với nó.

Gaara?

Hm, chắc không phải cậu ta biết hết rồi nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Quay lại với tình trạng của Sasuke.

Sau khi lén tạo một phân thân ra phía ngoài theo dõi các trận đấu, Uri dùng bản thể của mình cùng với Yukino chạy tới căn phòng mà thầy Kakashi đã chặn trước.

Phía bên trong, Sasuke ngồi giữa trung tâm trận pháp, trên tấm lưng trắng nõn được vẽ lên hàng đồng văn tự cổ xưa, thoạt nhìn vô cùng bí ẩn.

“Em có dự định gì sao?” Trông thấy nàng bước vào, Kakashi bình tĩnh lên tiếng.

“Phải.” Uri thẳng thắn đáp, đoạn bước lại gần phía Sasuke, đặt Yukino xuống.

“Đây là?” Kakashi nhìn thấy tuyệt hồ chín đuôi, có chút kinh ngạc nheo mắt.

“Linh thú triệu hồi của em.” Uri khẽ liếc xuống Yukino. Bảo nó là linh thú triệu hồi thực có chút ỳ khướt, nhưng không còn cách nào khác. Cũng không thể để nó giấu thân phận và im lặng cả đời phải không?

“Xin chào.” Yukino đưa một chân ra trước mặt Kakashi. “Xin tự giới thiệu, ta là Yukino, Hồ tộc.”

“Khụ...” Kakashi ho khan nhìn bộ dạng ra vẻ chững chạc của nó, lại quay sang Uri, chờ nàng nói tiếp.

“Yukino biết rất nhiều trận pháp phong ấn, trong đó có một loại gọi là Huyền Ấn Phù. Dựa vào những gì em nghiên cứu lúc ở trong rừng, tình trạng hiện tại của Sasuke không chỉ đơn giản dùng Phong Tà Pháp Ấn là có thể giải quyết xong được.”

“Vậy ý em là để cho tiểu hồ ly này làm thay sao?” Đối với chuyện nàng có thể nhận ra phong ấn hấn định làm chỉ với một cái liếc mắt, Kakashi đã quá quen thuộc, đảo đảo mắt hỏi.

“Vâng, có điều...” Uri nhìn thoáng qua Sasuke đang hôn mê. “Để thực hiện được nó, em vẫn cần thầy trợ giúp.”

“Không thành vấn đề. Nhưng trước hết, ta cần biết cụ thể tác dụng và quá trình thực hiện loại thuật này đã.”

“Vâng.”

Hai người một thú nhanh chóng chạm đầu thảo luận, sau cùng đi tới quyết định chung, thống nhất sẽ sử dụng loại thuật này để khắc chế nguyên án của Orochimaru.

Tác dụng của nó kỳ thực cũng tương tự Phong Tà Pháp Ấn. Có điều, khả năng khống chế lại cao hơn rất nhiều. Trong khi Phong Tà Pháp Ấn chủ yếu dựa vào ý chí của nạn nhân làm nguồn năng lượng chính, nghĩa là nếu Sasuke mất lòng tin vào khả năng của mình và để ý chí bị lung lay, nguyên án trên cổ cậu ta sẽ có cơ hội hoạt động; thì với Huyền Ấn Phù – giống như tên gọi – tác dụng của nó là biến thành một lá bùa vững chắc phong ấn toàn bộ lối phát tác của nguyên án. Chỉ có điều, quá trình thực hiện lại rất tốn thời gian, hao chakra và thể lực của người thi triển. Uri và Yukino đều không lo đến việc sử dụng quá nhiều chakra. Có điều, thể lực của hai người lại không chống đỡ nổi. Việc nhờ đến Kakashi là thực sự cần thiết.

Bận rộn một lúc lâu, thời điểm phong ấn hoàn toàn kết thúc, cả ba không hẹn cùng ngồi phịch xuống. Mệt mỏi, nhưng cũng không thiếu vui mừng.

Chờ thêm vài phút cho hơi thở ổn định lại, Uri quay sang Kakashi. “Giờ em sẽ ra bên ngoài, thầy lo cho cậu ấy xong cũng ra đi nhé.”

“Ta biết rồi. Em nhớ cẩn thận đấy.”

“Vâng.”

Thời điểm Uri cùng Yukino quay trở lại, trận đấu của Naruto đã kết thúc khá lâu. Nàng nguy trang đổi vị trí với phân thân, sau đó giải trừ thuật. Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng như chưa có gì thay đổi.

Bên dưới sàn đấu, trận chiến giữa Rock Lee và Gaara đang ngày càng khốc liệt. Chứng kiến năng lực vận dụng thể thuật mạnh đến đáng kinh ngạc cùng tốc độ chớp lóe của anh chàng chân mày rậm, Uri không khỏi than thầm.

Đấu với một người chuyên về thể thuật...

Mình sẽ không bao giờ làm điều bất lợi đó!

“Uri – chan.”

“Hả?” Nàng nghi hoặc nhìn sang cậu bạn tóc vàng.

“Lát nữa cậu phải cố gắng lên nhé! Chỉ còn cậu, Choji và anh Kabuto là chưa đấu thôi.”

“Phải rồi...” Uri cẩn thận ngẫm lại. Trận của Naruto là thứ bảy, hai anh em nhà Hyuga thứ tám, tiếp đến là Lee và Gaara. Vậy là chín cặp đã đấu xong rồi!

Dựa vào ký ức thu được từ phân thân, nàng có thể cảm nhận được sự tiến bộ đáng kinh ngạc của Naruto, cũng như thù hận mãnh liệt của Neji đối với chi Tông gia làng Lá.

Còn đang âm thầm suy nghĩ, phía dưới khán đài, một trận huyên náo vang lên.

Lee trong bộ dạng chật vật xuống sức sau đòn Biểu Liên Hoa, giờ đây đã đứng thẳng dậy, ánh mắt quyết tâm nhìn vào đối thủ của mình. Cậu gỡ các miếng băng quấn quanh cánh tay ra, toàn thân hừng hực một cỗ khí thể mạnh mẽ.

Thầy Guy! Cảm ơn thầy! Em tuyệt đối sẽ không để thầy thất vọng!

“Cổng ba Sinh Môn. Khai.”

Mọi người xung quanh triệt để ngây người, còn chưa kịp hoàn hồn sau tiếng hô bất ngờ này, giọng nói Lee lại lần nữa vang lên. “Cổng bốn Thương Môn. Khai.”

Dưới tốc độ mắt thường có thể thấy được, phần da toàn thân Lee biến trở thành màu đỏ đậm, các mạch máu cùng gân xanh không ngừng nổi lên, căng cứng như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Không chỉ thế, tốc độ của cậu ta cũng biến đổi nhanh đến đáng sợ. Khiên cát của Gaara hoàn toàn không theo kịp vận tốc kinh khủng đó. Mặc dù vậy, vẫn thật khó khăn để Lee làm bị thương được vào cơ thể thực của Gaara khi luôn có áo giáp cát cản trở. Cậu mím môi quyết tâm. Đã đến nước này, đành phải...

“Cổng năm Đồ Môn. Khai.”

Uri ngây người nhìn một màn tấn công điên cuồng không kể hờ đang diễn ra trước mắt. Đây chính là... Bát Môn Độn Giáp trong truyền thuyết sao?

Nếu dính phải một đòn như vậy, mình chết chắc!

Àm!!!

Khiên cát không thể theo kịp, áo giáp cát cũng bị vỡ. Vẻ mặt băng sơn vạn năm của Gaara không cách nào có thể duy trì được nữa. Cậu mở to mắt nhìn Lee. Đây... còn là tốc độ của con người sao?

Mọi người quanh khán đài cơ bản chỉ nhìn thấy một màn khói bụi dày đặc do va chạm của cát đối với thể thuật liên chiêu tốc độ cao, những thứ còn lại hoàn toàn không thể nhìn tới. Nhưng dựa vào khí thể cùng uy áp lớn đến đáng sợ phát ra từ người Lee, họ đều cho rằng trận chiến này thực sự đã đi đến hồi kết.

“Lý Liên Hoa.”

Àm!!!!

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ khu vực thi đấu bị chấn đến nát vụn, gạch đá dưới sàn đồng loạt vỡ tan, đất đá văng khắp nơi, trông không khác gì một đồng đồ nát.

“Kết thúc rồi.” Naruto sững người nhìn xuống phía dưới. Lũnh một đòn trực tiếp như vậy, có lẽ quý cũng không thể tránh thoát được.

“Không, hắn vẫn còn sống!” Fuu cảm nhận được luồng chakra mãnh liệt đang dao động, kinh hãi thốt lên.

Uri rũ mắt nhìn tầng khói bụi đang dần tan, lộ ra bóng dáng hai người phía dưới. Gaara nằm giữa một đám cát, cặp mắt trừng to nhìn về phía đối thủ đang kiệt sức. Bàn tay cậu nhẹ nhấc, một luồng cát lại xuất hiện, thẳng tắp lao về phía Lee.

“A!!!!”

Phần chi trái bị cát tùm được ngay lập tức bị nghiền nát. Chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này, một số người không nhìn được hết thất thanh. Gaara dường như cảm thấy chưa đủ, tiếp tục huy động lượng cát còn lại bao trọn lấy người Lee, dự định một đòn kết liễu.

Trước khi cậu kịp làm điều đó, Guy đã xuất hiện ngăn cản. Mọi chuyện càng trở nên bi thảm hơn khi họ chứng kiến anh bạn Rock Lee cho dù mất ý thức vẫn kiên trì muốn chiến đấu. Hayate sau khi tuyên bố kết quả, nhanh chóng điều các nhân viên y tế đến cấp cứu cho Lee.

“Tôi thật tiếc khi phải nói điều này.” Một người trong số đó tiến tới trước mặt Guy. “Tình trạng của cậu bé rất tệ, xương toàn thân gãy vụn, cơ bắp nứt toạc, gân cốt cũng bị đứt. Sẽ mất khá lâu để có thể hồi phục lại. Nếu chỉ có thể thì chúng tôi vẫn có thể cứu chữa được. Nhưng trọng điểm là... vết thương ở tay và chân trái rất nặng. Rất rất nặng.”

Guy nghe đến đây, hai bàn tay run rẩy nắm chặt, chờ đợi lời nói tiếp theo của vị y sĩ. Quả nhiên, sự thật trước mắt còn nghiệt ngã hơn con người ta tưởng rất nhiều. Vì...

“Cậu bé này sẽ không thể làm ninja được nữa.”

“...”

Naruto vừa chạy tới nơi, nghe được câu này không khỏi sững sờ đứng lặng tại chỗ. Trước mặt cậu, Guy cũng trong tình trạng tương tự, nhưng ông còn khổ sở hơn rất nhiều. Bao nhiêu ân hận, dằn vặt đều xuất hiện, bóp méo đi gương mặt luôn tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ đó.

Lúc Kakashi bước ra, nhìn thấy chính là một cảnh tượng thê thảm như thế. Anh nghi hoặc nhìn sang phía Uri, tìm kiếm một lời giải thích.

“Cậu ấy đã mở cổng thứ năm của Bát Môn.” Uri đơn giản nói một câu, nhưng lượng thông tin trong đó lại đủ khiến Kakashi ngạc nhiên đến ngất người.

Này? Chuyện quái gì xảy ra vậy? Thăng bé mới chỉ 13 tuổi thôi! Lại có thể mở được đến cổng thứ năm ư? Còn Guy, sao anh ta lại đồng ý chuyện nguy hiểm này cơ chứ?

Trong lòng tràn ngập thắc mắc, nhưng Kakashi vẫn nén lại, đi tới vỗ vai người bạn của mình, nhắc nhở Guy rời khỏi khu vực sàn đấu, nhường chỗ cho trận kế tiếp.

Âm thanh loạch xoạch của các ký tự đang nhảy múa trên bảng điện tử kéo căng dây thần kinh của Choji. Cậu nhìn sang phía thầy Asuma vừa trở lại từ chỗ Ino, lo lắng nói.

“Trong hai người kia, em chẳng muốn phải đấu với ai cả. Có thể bỏ cuộc không thầy?”

“Giờ đây? Nghĩa là em không muốn ăn thịt nướng phải không?”

“Hả? Tất nhiên là muốn rồi. Thịt nướng! Em sẽ ăn thật nhiều thịt nướng!”

“...” Trời, đây là cái kiểu khích lệ gì thế? Shikamaru ngán ngẩm nghĩ.

Đứng cách đó không xa, Kabuto nâng tay đẩy gọng kính tròn nhìn hai dòng chữ hiện trên tấm bảng, khóe môi khẽ nhếch, vẽ nên một nụ cười khó đoán.

Ngài Orochimaru, tôi không biết tại sao ngài đột nhiên thay đổi kế hoạch, nhưng có lẽ lần này tôi phải ra tay rồi...

Vốn ban đầu Orochimaru lệnh cho hắn tiếp cận và quan sát lấy toàn bộ thông tin về Uchiha Sasuke. Nhưng người tính không bằng trời tính, thời điểm hắn cho rằng bọn nhóc này đã thâm hại kiệt sức không chịu nổi, thì hoàn toàn ngược lại, một đám người chẳng những đã tìm được đủ trục trặc, toàn thân còn không có vết thương nào nghiêm trọng, an nhiên một đường đi tới tòa tháp. Nếu không phải tên nhóc Naruto lộ ra sơ hở ăn phải nấm độc thì hắn cũng không biết nên dùng cách gì để tiếp cận bọn chúng. Đặc biệt, ánh mắt của con bé Uri làm cho hắn có cảm giác rất bất an, như thể mình bị nhìn thấu hết rồi vậy.

Cũng vì lẽ đó mà đến cuối cùng hắn không hề thu thập được gì từ Sasuke, cả về năng lực của cậu ta cũng như cách sử dụng ẩn chú. Điều đó dẫn tới việc Orochimaru ban một mệnh lệnh mới – tham gia vòng đấu loại. Nhưng chỉ cần thật sự đánh nghiêm túc nếu đối thủ của hắn là hai người. Một là Uchiha Sasuke. Người còn lại...

Kabuto chậm rãi đưa mắt nhìn xuống sàn đấu, nơi một bóng trắng đang đứng bất động.

Yonehara Uri.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Uri đứng giữa sàn đấu đồ nát, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tại sao chứ? Hai tên chết tiệt kia phá hỏng cả khu này rồi giờ nàng phải lăn lộn trong này ư? Công lý ở đâu?!

Với một người có tính kiết phích nặng như Uri, đây thực sự là một trải nghiệm khó chịu. Nàng ngẩng đầu nhìn anh bạn mập mạp đang đứng đối diện mình. Cậu ta có vẻ không quá quan tâm tới địa hình, mắt vẫn chăm chăm nhìn Uri.

Hai người cứ thế đứng mắt đối mắt, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ di chuyển.

“Khụ.” Hayate ho khan. “Có thể bắt đầu được rồi.”

“Tớ sẽ kết thúc trận này nhanh chóng đây, Uri – chan.” Choji hùng hồn nói, cố gắng quên đi bộ dạng tàn nhẫn của nàng khi đánh bại nhóm Dosu.

“Được.” Uri nghe vậy, nhẹ nhàng đáp một tiếng. Nàng tất nhiên cũng không muốn phí thời gian vô ích, đặc biệt là trong một chỗ như thế này.

“Nhấn pháp : Bội Hóa Thuật. Nhục Đạn Chiến Xa.”

Thân hình béo múp của Choji trong nháy mắt căng phồng lên. Phần tay, chân, đầu đồng loạt thu gọn vào, trực tiếp hóa thành một cục thịt viên cỡ lớn, lăn thẳng về phía Uri.

Nàng nghiêng đầu quan sát xung quanh một chút. Choji... làm thế nào mà cậu ta có thể thân nhiên lăn qua đồng đồ nát bừa bãi này nhỉ?

Nghịch ngợm cười một tiếng, Uri từng bước lùi về phía sau, đại thịt viên cũng điên cuồng rượt theo sát. Cảnh tượng này vào mắt nhóm người trên khán đài lại như nàng đang dẫn đường cho Choji vậy.

Và tất nhiên, chuyện gì đến cũng sẽ đến...

Rầm!

A ha, dính tường nhé.

Nhìn anh chàng béo mạp đang kẹt đầu không sao thoát ra được, Uri không phúc hậu cười một tiếng, quyết đoán nâng tay điểm một đòn vào huyệt ngũ trên người Choji.

Trận đấu kết thúc.

“Ôi trời.” Shikamaru nhìn người bạn thân lâu năm đang được khiêng đi. “Đề bị thua dễ dàng như vậy...”

“Thôi kệ.” Asuma cười trừ. “Nó cũng đã cố gắng lắm rồi, có lẽ thầy sẽ dẫn nó đi ăn thịt nướng.”

“Hay lắm Uri – chan!” Phía trên kia, Naruto và Fuu đồng thanh reo lên chúc mừng, bộ dạng vô cùng phấn khích. Yukino nằm trên đầu vai của Fuu cũng đang mở to mắt, chăm chú nhìn xuống sàn đấu.

“Trận thứ mười một.” Hayate tuyên bố ván đấu cuối cùng. “Mời hai thí sinh tiến lên phía trước. Yonehara Uri và Yakushi Kabuto.”

“Này, bây giờ tớ mới đề ý.” Naruto quay sang nhìn Fuu. “Người thắng ở trận thứ mười phải đấu tiếp trận sau, như vậy không phải bất công sao?”

“Không đâu.” Fuu trả lời. “Việc sắp xếp như vậy đã là rất hợp lý. Bởi vì những người đấu trận cuối sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi khá lâu, sức khỏe cùng tâm lý đã có chuẩn bị sẵn sàng. Ảnh hưởng của nó cũng tương tự việc tổ đấu trận đầu ngay sau khi vừa ra khỏi khu rừng vậy.”

“À.” Naruto nghiêng đầu suy nghĩ. “Vậy nói cho cùng thì những người đấu trận giữa là có lợi nhất.”

“Đúng vậy.” Fuu khẽ gật đầu, lại hỏi. “Cậu thấy giữa Kabuto – san và Uri – chan, ai có khả năng thắng hơn?”

“Chắc chắn là Uri – chan rồi!”

Nhận được câu trả lời không chút do dự, Fuu khẽ mỉm cười, gật đầu ra hiệu cho Naruto dời mắt xuống sàn đấu.

“Ngạc nhiên thật.” Kabuto đẩy gọng kính, khéo môi thoáng nhếch lên tiếng với Uri. “Không nghĩ tới chúng ta lại tái ngộ trong hoàn cảnh này.”

“Đúng vậy.” Uri cũng mỉm cười. “Còn nhờ anh chỉ giáo thêm.”

“Rất sẵn lòng.”

Vừa nói xong câu này, Kabuto trực tiếp lao vào Uri. Trong khoảnh khắc, trên tay hắn xuất hiện thêm một thứ. Đó không phải kunai thông thường, mà là

dao mổ.

“Sở thích của anh đặc biệt thật.” Uri tung người nhảy ra khỏi phạm vi tầm phóng, nhếch miệng cười mỉa mai.

“Quá khen rồi, tôi còn có nhiều thứ khác hay hơn nữa, cô sẽ được biết sớm thôi.” Kabuto đã nhận định trận này hắn sẽ đánh nghiêm túc, nên cũng không thèm che giấu loại vũ khí sát thương ưa thích của mình, lao tới chém liên tiếp về phía Uri.

Trên khán đài, Hokage Đệ Tam nhìn thấy trình tự kết ấn đặc biệt của ninja trị liệu, có chút kinh ngạc quay sang nhìn Anko. “Người thanh niên đó... ta đã từng thấy ở các cuộc thi trước phải không?”

“Đúng vậy ạ.” Anko mở tập tài liệu của các thí sinh, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh. “Tôi cũng đã từng thấy khuôn mặt này vài lần rồi. Ở vòng đấu chính của kỳ thi trước, hắn đã bỏ cuộc giữa chừng. Và theo thông tin được ghi nhận, đã có sáu trường hợp tương tự xảy ra. Mục đích của hắn là gì chứ?!”

“Hừm.” Đệ Tam có chút trầm ngâm. “Thông tin cụ thể về hắn thế nào?”

“Khi còn ở học viện, hắn không có thành tích hay rắc rối nào đặc biệt cả. Thi tốt nghiệp đến lần thứ ba mới đậu. Các nhiệm vụ từng làm chủ yếu là cấp D, nhìn chung kinh nghiệm chiến đấu không có gì nổi bật lắm.” Anko nhìn những dòng chữ trên tay, lại đối chiếu với con người đang chiến đấu hăng say phía dưới, nên lại cảm giác nghi hoặc, nói tiếp. “Hokage – sama, còn một chuyện này nữa...”

“Chuyện gì?”

“Ngài có nhớ câu chuyện về cậu bé được đem về từ trận chiến Kikyo?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Hokage Đệ Tam trầm giọng. “Một jonin của đội ngũ y thuật đã chăm sóc một đứa bé của kẻ thù đi lạc trong trận chiến. Ra là... cậu bé đó sao?” Vậy thì chuyện hắn biết các thuật dùng trong trị liệu cũng không có gì bất ngờ cả...

Nhưng rất nhanh sau đó, ông phải xem xét lại kết luận của mình, bởi người thanh niên trẻ tuổi thoạt nhìn vô cùng hiền lành chất phác này, lại đang vận dụng những chiêu thức cực kỳ hung hiểm đối phó với đứa bé nhà Yonehara.

“Cô còn định đùa giỡn đến bao giờ?” Kabuto mỉm cười, dao chakra trên hai bàn tay phát ra ánh sáng màu xanh đậm, phản chiếu khuôn mặt ngập tràn giả dối.

“Câu đó tôi nên hỏi anh mới phải.” Uri hí hóp mắt nhìn vàng sáng rực rỡ trên tay Kabuto. Đây chính là những lưỡi dao được cấu thành từ chakra của hắn, có thể chém phần mềm của đối thủ, hay là huyết đạo và các huyết quan trọng khác. Đặc điểm của loại dao này là có thể cắt vào trong cơ thể mà không hề gây ra tổn thương bên ngoài. Hoàn hảo cho một chiêu ném đá giấu tay!

Trong lúc nàng đang đánh giá hắn, Kabuto cũng âm thầm ước định sức mạnh và phong cách chiến đấu của Uri.

Với tài quan sát sắc bén cùng kinh nghiệm làm việc quá lâu trong quân y, Kabuto mơ hồ cảm thấy cô bé trước mặt đang che giấu điều gì đó. Dựa vào phương thức di chuyển và tư thế tấn công của cô ta, người ngoài có thể không biết, nhưng hắn thì...

Một suy nghĩ vừa thoáng lóe lên, còn chưa kịp nắm bắt, Kabuto buộc phải nghiêng người lùi tránh thứ đang lao tới.

Đó là hai sợi tơ từ sắc.

Uri trong lòng cả kinh trước phát hiện gần tìm ra điểm mấu chốt của Kabuto, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng thông dong trấn định. Nàng tuyệt đối không thể để bí mật này bị phát hiện được. Tuyệt đối không. Thoáng nâng tay áo lên, sợi tơ mềm mại như có linh tính lao thẳng tới phía trước, trói chặt lấy Kabuto.

P phía trên khán đài, ánh mắt mọi người đều đang chú mục vào bóng dáng hai kẻ dưới sàn đấu. Nhìn thấy thứ vũ khí bất ngờ của Uri, ai nấy không khỏi kinh ngạc.

“Cái đó... là Thiên Tầm Tỉ mà? Liệu có phải loại bí thuật đó không, hay chỉ là hình dạng tương đồng?”

“Đúng là nó đấy. Cô bé kia cũng mang họ Yonehara, hắn là không sai được.”

“Nếu đây là sự thật thì quả là đáng kinh ngạc. Cô nhóc mới chỉ 12 tuổi thôi, đã luyện được từ sắc Thiên Tầm Tỉ sao?”

“Cái này còn bất ngờ hơn việc thiên tài Uchiha khai nhãn nữa.”

“...”

Tiếng bàn tán xôn xao của mọi người lôi kéo sự chú ý của bọn Naruto. Cậu nghiêng người nhìn Fuu, lại nhìn Sakura, cuối cùng là hướng về phía Uri dưới sàn đấu.

Bọn họ nói bí thuật gì gì đó, là ám chỉ sợi dây màu tím kia sao?

Kỳ thực, ngoại trừ những thiếu niên trẻ tuổi bọn họ ra, những người còn lại ở đây chỉ cần có chút thâm niên đều sẽ biết đến danh tiếng của gia tộc này.

Tộc Yonehara là một gia tộc lãnh đời, ẩn sâu trong thung lũng chết của Hỏa quốc. Sở dĩ thế lực tộc này làm người ta kiêng dè như vậy là vì từng có một đoạn thời gian, sức ảnh hưởng của tộc đối với Hỏa quốc còn lớn hơn cả lãnh chúa. Ngoài bí thuật và huyết kế giới hạn đặc biệt, Yonehara còn chiếm một mảng lớn trong việc điều hành kinh thương cùng các mối quan hệ quốc tế. Có thể nói, trong Hỏa quốc lúc bấy giờ, nếu Senju cùng Uchiha là những người chi phối sức mạnh quân sự của làng ninja, thì Yonehara chính là nguồn cung cấp hùng mạnh về tiền tài và binh khí.

Đương nhiên, đạo lý công cao chấn chủ không phải chuyện đùa. Nhận thức được mối nguy hại có thể xảy ra khi lãnh chúa ngày càng tỏ ra đa nghi, gia chủ đương nhiệm đã trình đơn xin đưa cả tộc về ở ẩn, đồng thời hiến hơn phân nửa gia sản vào quốc khố, phần còn lại đưa tới chia cho các trại trẻ mồ côi chịu ảnh hưởng bởi chiến tranh.

Mọi chuyện có lẽ vẫn vô cùng tốt đẹp, cho đến khi...

Phập.

“Ngạc nhiên thật.” Kabuto nhìn sợi tơ tưởng như mềm yếu trước mặt lại không chút suy chuyển trước con dao chakra mà hắn luôn tự hào, khoe miệng treo một nụ cười thích thú, nâng mắt kính nhìn thẳng vào Uri. “Tôi thật sự lấy làm tiếc đấy. Một thiên tài như cô... lại phải sống trong cảnh không cha không mẹ, thân thích ruộng bỏ.”

“Câm miệng. Người thì biết cái gì!”

“Tại sao không?” Kabuto trầm giọng, cố gắng nhớ lại một số thông tin mà mình đã từng được nghe. “Chính nguồn tài lực khổng lồ cùng bí thuật nguy hiểm của tộc Yonehara các người mà chiến tranh đã không ngừng được kéo dài, liên lụy đến mạng sống hàng nghìn người vô tội. Các người cho rằng chỉ cần lui về nơi rừng rú nào đó ở ẩn thì sẽ thoát được toàn bộ trách nhiệm sao? Ha ha, chính vì thế mà kết cục của gia tộc các người mới thảm hại như vậy đấy, tự mang đến họa diệt thân.”

Nghe được câu khẳng định này, trong đầu Uri như vang lên từng trận sóng vỗ. Cảm giác đau nhức bất ngờ xuất hiện lần đầu tiên làm nàng như muốn nổ tung.

Vì cái gì? Hắn rõ ràng là đang hồ ngôn loạn ngữ. Nhưng tại sao những mảnh ký ức này lại chân thật đến như vậy?

Uri có phần hốt hoảng lùi về phía sau một bước, cặp mắt tím hiện lên một tia dao động, hàng mi dày nhú lại thật sâu.

Cuộc đối thoại vừa rồi giữa hai người diễn ra công khai trước mắt toàn khán giả, nhưng chỉ một số ít trong đó nghe được nội dung cuộc trò chuyện.

Hokage Đệ Tam ngồi phía trên hàng ghế chủ vị, thông qua thần sắc Uri lúc này, cảm thấy thật sự lo lắng cho tâm trạng đứa bé, đồng thời cũng thêm phần đề phòng đối với Kabuto.

Người thanh niên này... tại sao lại biết nhiều chuyện như vậy?

Bộp.

Lợi dụng lúc Uri đang sơ hở, Kabuto chớp mắt thuận thân tới trước mặt nàng, dao mổ trên tay không chút do dự nhắm thẳng vào tim Uri.

Mọi người xung quanh hoàn toàn không ngờ tới biến cố bất thành linh này, đều triệt để ngây người. Hayate hốt hoảng quay đầu, muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Từng giọt máu đỏ tràn ra, loang lổ trên nền gạch vỡ của sàn đấu.

“Né tốt đấy.” Kabuto nhìn cánh tay nhỏ bé của Uri bị cắt một đường sâu, cặp mắt không giấu nổi kinh ngạc. “Cấu trúc xương rõ ràng là có vấn đề, lại vẫn phản ứng nhanh như vậy. Người như cô... nên chết đi mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Xoẹt.

Không để hắn đắc ý lâu, một mảng lớn da thịt trên vai trái bỗng bị cào nát. Hai sợi tơ mềm đó không biết từ lúc nào đã tiến lại, hóa thành những lưỡi dao sắc bén mảnh như đầu kim liên tục ghim vào da thịt. Chẳng mấy chốc, nguyên một vùng vai đã huyết nhục mờ hồ.

“Người luôn tự cho mình là đúng, Kabuto.” Uri nhìn vết máu đỏ loang lổ khắp người mình, còn có cánh tay đang không ngừng chảy máu, trong mắt hiện

lên một tia tàn nhẫn. “Biết được thì sao? Ngươi chẳng lẽ lại chưa từng nghe qua câu, biết càng nhiều càng dễ chết. Hửm?”

Thanh âm trong trẻo của nàng nhiễm một tầng sát ý dày đặc. Kabuto không ngờ tới chỉ với hai sợi tơ mỏng manh lại làm mình chật vật như vậy, cố gắng gầy dựa tránh thoát. Nghe được lời cuối của Uri, hắn sững sốt cúi đầu, trực tiếp lọt vào cặp mắt tím sâu hút như mê cung đó, nhất thời lặng tại chỗ, quên luôn đau đớn trên cơ thể.

Tình huống đảo ngược bất ngờ như vậy khiến mọi người đang quan sát không khỏi sững sốt. Sau một màn kinh động do Gaara mang tới, họ cho rằng không còn trận nào trong vòng đấu loại có thể kích thích hơn vậy nữa, nhưng dường như điều đó đã lầm rồi.

“Lăng độn : Lăng Tiêu.”

Hai mảnh tơ vốn đang quấn chặt lấy Kabuto bất chợt dừng lại, tủa ra hàng trăm nhánh nhỏ khác, sợi nào sợi nấy chắc đến không thể chống cự, đồng loạt đâm xuyên qua người Kabuto.

Cảnh tượng huyết tinh này làm mọi người quanh khán đài không khỏi nuốt khan. Đùa sao? Một sát thần Gaara đã đủ kinh khủng rồi, cô bé này ra tay lại chỉ hơn chứ không kém.

Nhưng cũng không thể trách được...

Những người nơi đây đa phần đều là ninja cấp cao, hiển nhiên đều biết rõ tên Kabuto kia cũng không phải hạng người tốt lành gì. Tình huống vừa rồi nếu không phải cô bé kia phản ứng lại kịp thì tuyệt đối đã mất mạng. Kết cục này cũng là do Kabuto gieo gió gặt bão.

Trong khi đó, Uri lại đang gặp rắc rối lớn với mớ thông tin loạn xạ trong đầu. Từng mảnh ký ức bỗng rời rạc xuất hiện, kiếp trước đan xen kiếp này, tên họ cùng những khuôn mặt nửa quen thuộc nửa xa lạ không ngừng ám ảnh, dày vò lấy thần trí Uri.

‘Đại chiến lần ba sắp xảy ra rồi, chính phủ yêu cầu chúng ta quyên góp vũ khí cùng mười tiểu đội tham gia tấn công.’

‘Gì chứ? Chiến tranh lần này là do bọn ninja phát động, cứ để chúng tự giải quyết. Người nhà ta đã tới tận cái thung lũng này ẩn cư rồi, chuyện của giới ninja bọn họ liền mặc kệ đi.’

‘Nhưng tộc trưởng à, người tới lần này là đích thân Hokage Đệ Tam, ngài mau ra nói chuyện với ông ấy. Dáng vẻ ông ấy dường như đang rất gấp.’

‘Chết tiệt, là Hiruzen tự mình tới ư? Vậy... Uri ngoan, cháu ở đây đợi ông nội một chút. Còn ngươi, trông chừng tiểu thư cẩn thận, đừng để con bé bỏ đi lung tung.’

‘Vâng, xin ngài cứ giao cho tôi.’

‘Con thích không, Uri? Mô hình piano này là ông nội con từ Mỹ gửi về đây.’

‘Tại sao chỉ là mô hình thôi ạ? Con muốn đánh piano thật cơ!’

‘Bây giờ con còn nhỏ lắm, làm sao nhấn phím được? Chờ thêm vài năm nữa, ba nhất định sẽ mua cho con.’

‘Ba hứa đấy nhé?’

‘Ừ, chắc chắn rồi.’

‘Tại sao ngươi lại cản ta hả? Ta phải ra đó giúp ông!’

‘Không được! Tình hình chiến tranh bên ngoài đang vô cùng nguy hiểm, tiểu thư mà ra có khác nào tự tìm đường chết?’

‘Vậy ngươi bảo ta phải làm gì bây giờ? Bỏ trốn sao?’

‘Đúng là như vậy. Thứ cho tôi nói thẳng, tiểu thư, với năng lực của người lúc này chẳng những không giúp được gì cho tộc trưởng, mà còn làm vướng chân ngài ấy.’

‘Tránh ra, mặc kệ! Ta phải ra đó.’

‘Cháy nhà! Bên kia có cháy nhà! Mau gọi cứu hỏa.’

‘Đó là căn biệt thự của nhà Yonehara mà? Tôi nghe nói ba người bọn họ mới chuyển về chiều nay.’

‘Lửa lớn như vậy... thật bất thường.’

‘Chỗ này tìm thấy một đứa bé vẫn còn thở. Mau đưa tới bệnh viện.’

‘Ha ha, từ giờ trở đi, cái tên Yonahara sẽ biến mất vĩnh viễn. Các ngươi mau vào lục soát kỹ cho ta, tuyệt đối không được để lại bất cứ tàn dư nào.’

‘Tiểu thư... nghe tôi nói này...’

‘Đừng nói, đừng nói gì nữa. Vết thương của người!’

‘Bây giờ... không có thời gian để ý nó đâu. Phía dưới hầm chứa rượu có... có một cánh cửa. Người hãy chạy trốn bằng lối đó, tuyệt đối... đừng để bị chúng bắt được. Người là hi vọng cuối cùng của chúng ta. Cầu xin người... đừng để bản thân xảy ra chuyện.’

‘Không được! Hu hu, người phải đi cùng ta.’

‘Đừng như vậy... tiểu thư... tôi không qua khỏi rồi.’

‘Cô nhi viện chúng ta có người mới à?’

‘Ừ, nghe nói là tiểu thư của gia tộc lớn cơ đấy.’

‘Ha ha, tiểu thư gia tộc lớn sao? Vậy chính là cái nhà bị cháy hôm trước ti vi đưa tin à?’

‘Đúng đấy, mà nhìn mặt nó đi. Tới đây rồi cũng giống như chúng ta thôi, còn bày đặt ra vẻ cao quý.’

‘Tớ thật muốn rạch nát cái bản mặt của nó.’

‘Này, cô tiểu thư gì đó ơi, gia đình cô đâu rồi, sao lại ngồi một mình ở đây vậy?’

‘Ha ha ha...’

Bản thân Kabuto lúc này thực sự có khổ mà không thể nói. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Uri lợi hại như vậy, hơn nữa trọng yếu nhất là, chiêu thức của nàng ta đột nhiên trở nên rất quái dị, hoàn toàn là cái loại chiêu thức liều mạng, từng chiêu tung ra đều tràn ngập hận ý, từng bước ép sát, từ trong tới ngoài phát ra hơi thở âm hàn.

Rầm!

Một phen bị quăng mạnh xuống đất, toàn thân Kabuto đau nhức không thôi, khắp người rải rác các vết thương lớn nhỏ.

Mọi chuyện còn chưa dừng ở đó. Uri trong tình trạng điên cuồng vì các mảnh ký ức lộn xộn cùng quá khứ hai kiếp, nhanh chóng nâng tay ngưng tụ một thủy cầu, không chút do dự đập thẳng mặt Kabuto.

Tiếp đó, một luồng sáng tím bạc từ tay nàng xuất hiện, đi cùng nó là âm thanh điện xẹt đầy khủng bố.

“Lôi điện : Sát Điện Từ.”

“Tôi chịu thua!”

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc. Toàn thân Kabuto bị nước tạt ướt sũng, cặp kính tròn trượt khỏi mũi, vội hướng mắt về phía giám khảo hô to.

“Trận đấu kết thúc. Người thắng : Yonehara Uri.”

Mọi người quanh khán đài vẫn chưa hoàn hồn lại. Sau khi nghe Hayate tuyên bố kết quả, lại nhìn Kabuto người đầy máu và nước đang được khiêng đi, quanh thân họ như có một trận hàn khí bao phủ.

Thật đáng sợ! Nếu vừa rồi cô bé kia không chịu dừng tay mà vẫn kiên quyết xuất ra đòn Lôi điện đó, họ dám đảm bảo tên Kabuto sẽ có một cái chết thảm nhất.

“Bình tĩnh lại, Uri.” Kakashi nhảy vọt xuống sàn đấu, vỗ nhẹ lên vai cô học trò nhỏ đang nhắm mắt thở dốc.

“Vâng.” Ước chừng qua vài phút, đôi con người màu tím mờ ra, lại khôi phục về vẻ lạnh nhạt thường ngày, gật gật đầu cùng Kakashi rời khỏi sàn đấu.

Trông thấy nàng đi tới, các genin không tự chủ lùi lại, mắt tràn ngập đề phòng nhìn hai sợi tơ đẫm máu đang lê trên nền đất.

“Cậu... không sao chứ?” Nhìn người kia bất chợt dừng bên cạnh mình, Sakura cười gượng gạo, cố gắng không nhìn vào thứ chất lỏng đỏ tươi chói mắt đó.

Uri nghe câu hỏi của cô, thoáng nhìn xuống đồng máu trên người mình, còn có cánh tay bị rạch một đường sâu, từ chối cho ý kiến.

“Uri – chan!” Một giọng nói vội vã vang lên từ phía sau. Naruto chạy vù tới trước người nàng, sắc mặt vô cùng lo lắng. “Tại sao không để cho bọn họ sơ cứu?” Mặc dù nhìn qua có vẻ không nặng lắm, máu cũng đã ngưng chảy, nhưng cẩn thận vẫn hơn mà?

[Đứt gân tay rồi.] Yukino hí cặp mắt màu hổ phách, thông qua thần thức cảm nhận rõ ràng thương thế sâu bên trong Uri, có chút bức bối. Đây là ý đồ thật sự của Kabuto khi dùng dao chakra đi? Thoạt nhìn vết thương chẳng có gì ngoài một vết rạch.

[Đờ sẹo.] Uri tinh bơ đáp, trực tiếp bỏ qua cảm giác đau nhức ở cánh tay. Mấy chuyện này nàng tập mãi thành quen rồi.

Kakashi và Fuu mặc dù đã thấy qua năng lực chữa trị tuyệt vời của Uri, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng. Nháo loạn một hồi, rốt cuộc cũng cưỡng chế sơ cứu thành công. Các genin thắng trận đồng loạt tập trung lại nghe ngài Hokage phổ biến nội dung vòng thi chính.

Nhằm đảm bảo công bằng, vòng thi cuối này sẽ diễn ra sau một tháng nữa. Đây được cho là dịp để các thí sinh tự rèn luyện, cũng như phân tích thông tin có được của đối thủ trong vòng đấu loại và tìm ra biện pháp đối phó giành chiến thắng.

“Trước khi giải tán, ta muốn các em làm một chuyện quan trọng cho vòng thi này.” Hokage ra hiệu. “Mỗi người hãy bốc một tờ giấy trong thùng trên tay Anko.”

Các thí sinh lần lượt tiến lên. Uri mở tờ giấy của mình, bên trong vốn vụn một con số 8.

“Xong rồi chứ? Giờ thi hãy đọc số thứ tự ghi trên giấy.” Ibiki cầm một cuốn sổ và một cây bút, thông thả nói.

Mọi người mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn lần lượt đọc lên số của mình. Naruto số 1, Kankuro số 3, Shikamaru số 6, Gaara số 7, Fuu số 9, Temari số 5, Uri số 8, Neji số 2, và Shino số 10.

“Vậy của cậu bé kia sẽ là số 4.” Hokage nói thầm với Ibiki, sau đó quay sang các thí sinh. “Được rồi, bây giờ ta sẽ công bố lịch đấu của vòng thi chính thức.”

“Cái gì?????” Toàn thể thí sinh không giấu nổi kinh ngạc. “Xếp lịch bằng trò rút thăm đó sao?”

“Ibiki, đưa bảng đấu ra được rồi.”

“Vâng.”

Mọi người không hên mà cùng nhìn lên, dây thần kinh căng ra hết cỡ. Phía trên mặt cuốn sổ là biểu đồ các trận đấu, vẫn theo thể thức một chọi một, có tổng cộng năm trận, người thắng trận này sẽ tiếp tục đánh với người bên kia cho đến khi chỉ còn một người cuối cùng.

“Các giám khảo sẽ thông qua trận đấu để bình phẩm từng người, từ đó đánh giá tố chất và quyết định xem các em có đủ tư cách trở thành chunin hay không. Vì vậy, những người ở đây đều có khả năng trở thành chunin. Ngược lại, cũng có thể là không một ai vượt qua được.” Đệ Tam ôn tồn bổ sung.

#1 Naruto vs Neji

#2 Kankuro vs Sasuke

#3 Temari vs Shikamaru

#4 Gaara vs Uri

#5 Fuu vs Shino

“Ha ha...” Uri cười nhạt nhìn tên các cặp đối thủ.

Mọi chuyện có vẻ thú vị rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

“Thầy cũng cảm nhận được, phải không?” Trên sân thượng bệnh viện, hai bóng người đứng đối diện nhau. Uri nheo mắt nhìn ra xa, nhẹ thốt từng chữ. “Có kẻ đang cố gắng phá vỡ phong ấn trên người Sasuke.”

“Đừng vậy.” Kakashi trầm ngâm. “Hắn phen này nhất định sẽ không bỏ cuộc dễ dàng. Đệ Tam từng nói qua, vì ham muốn bắt từ cùng sức mạnh từ con mắt sharingan đó mà Orochimaru đã thực hiện hàng trăm thí nghiệm trên cơ thể người. Tham vọng của hắn thực sự đáng sợ.”

“Cái chính còn ở Sasuke.” Uri đáp. “Hận thù trong lòng cậu ấy là chìa khóa nhanh nhất dẫn tới con đường tội lỗi. Một khi trải nghiệm được loại sức mạnh đó rồi, khao khát của cậu ta sẽ chỉ càng tăng thêm. Một tháng tới... thầy định thế nào đây?”

“Ừm... có lẽ ta sẽ ở cạnh nó, vừa để hướng dẫn, vừa để giám sát.”

“À, vậy còn Naruto? Thầy tính bỏ mặc cậu ấy chứ gì.”

“Con nhóc này!” Kakashi cười trách, mắt nheo lại hình bán nguyệt. “Dự định thế nào còn không phải em đã sắp xếp tốt rồi sao? Bằng không cậu nhóc hiếu động kia mấy ngày nay làm sao có thể an phận như vậy?”

“Hừ. Thầy đừng tưởng có lý do chính đáng như vậy là xong.” Uri bĩu môi. “Chuyện này xem như thầy nợ em đấy.”

“Được rồi được rồi, giúp thầy đi, sau này chắc chắn không để em chịu thiệt.” Kakashi bắt đầu nói, bàn tay lại vò mái tóc dài rối tung.

“A, buông ra, tóc em chải cẩn thận là để cho thầy vò thế này sao hả!” Uri nhảy lùi tránh khỏi ma trảo, hắng giọng. “Đỉnh chính lại chút, em giúp Naruto không phải vì thầy đâu, nhưng thầy vẫn nợ em một việc đấy.”

“Cái logic gì thế này?” Kakashi ngẩn người.

“Mặc kệ, thầy biết vậy đi. Naruto là bạn của em, giúp cậu ấy cũng là việc nên làm thôi. Nhưng không thể để thầy an nhàn được. Thầy nhớ đấy nhé. Tạm biệt.” Nói rồi cả người trong chớp mắt hóa thành một làn gió, biến mất.

oOo

“Đã xác minh được chưa?”

Trong căn phòng tối, Shimura Danzo khẽ nhắm con mắt duy nhất lộ ra của mình, lên tiếng hỏi bóng đen trước mặt.

Ánh sáng le lói từ những cây nến trong phòng không đủ soi rõ dung mạo người đó. Chỉ thấy đôi phương nhẹ gật đầu, giọng nói khàn khàn mang chút quái dị vang lên.

“Đúng như ngài nghĩ. Con bé đó không chỉ là người sống sót cuối cùng, mà vừa vặn còn là cháu gái của tên tộc trưởng, thừa hưởng huyết kế giới hạn Lăng độn.”

“Hừm. Tên Hiruzen khôn kiếp luôn thích làm theo ý mình như vậy. Bọn người đó vốn hận làng Lá chúng ta tới tận xương tủy, làm sao có thể yên phận? Cái chính sách hòa bình ngu ngốc này sớm muộn gì cũng sẽ dẫn làng Lá đến con đường diệt vong. Và ta... tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra được!” Nói đoạn, lão nhìn xuống bóng người phía trước. “Tiếp tục nhiệm vụ của ngươi đi, trong thời gian sớm nhất phải tìm cho ra điểm yếu của con nhóc đó. Ta không tin nó thật sự mạnh như vậy.”

oOo

“Này ông kia! Đang làm gì thế hả?” Naruto cảnh giác nhìn ông già tóc bạc đang đứng đối diện mình. Người gì mà kỳ cục, lớn già đầu rồi còn để bị bắt gặp đang đi rình nhà tắm phụ nữ.

“Ha ha, chào cậu trai. Ta là một nhà văn, đang đi khắp mọi nơi để viết sách.” Ông bác già không chút xấu hổ khi bị phát hiện, cười ha ha đầy tự hào.

“Nói dối, viết sách thì liên quan quái gì đến nhà tắm phụ nữ chứ?” Nghĩ tới tình cảnh Uri cũng có thể đang ở trong đó, mặt Naruto đỏ bừng, tức giận xông lên. “Tôi phải cho ông một trận để chữa cái thói xấu này.”

Bộp.

Nhìn trước mặt vô duyên vô cớ xuất hiện thêm một con cóc lớn không chút khó khăn đẩy ngược cậu, Naruto trừng mắt kinh ngạc, thân mình lặn thêm vài vòng, trực tiếp ngã ra mảnh đất phía sau.

“Ông... ông...”

“Ha ha, biết sợ rồi chứ gì? Nghe cho kỹ đây! Ta chính là tinh linh tiên tổ đạo nhân của thần cóc Diệu Mộc sơn, được biết đến với cái tên – Tiên Nhân Cóc.”

“Hả? Tiên nhân?” Naruto gượng đứng dậy, quên đi nỗi tức giận vừa rồi, trong đầu lóe lên một ý quay sang nhìn người nợ. “Tôi không quan tâm ông là ai. Tiên nhân... háo sắc, ông phải dạy cho tôi vài chiêu hay hay đền bù cho cú ngã vừa rồi.”

“Buồn cười thật. Ngươi tự dung ở đâu xuất hiện cản trở ta tìm tư liệu, ta chưa xử lý ngươi là may.”

“Tìm tư liệu cho mấy cuốn sách nhảm nhí của ông sao?”

“Ngươi thì biết cái gì? Đây chính là Icha Icha – cuốn sách tình yêu nổi tiếng nhất!”

“Hơ... nó... chính nó...” Nhìn cái bìa sách quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Naruto ghen hờn lấp lấp. Ông thầy Kakashi suốt ngày ôm cái này, tác giả của nó lại là lão dê cụ trước mặt, vậy chẳng phải bọn họ đều công khai đọc truyện bậy bạ bao lâu nay sao?!

“Naruto.” Đang lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một giọng nói bất ngờ vang lên, ẩn trong đó còn có chút không hài lòng. “Cậu đang làm cái gì ở đây

vậy?”

“Ha.” Naruto nuốt khan quay đầu, nhìn thấy bóng người trước mặt, có chút luống cuống giải thích. “A, tớ... không có... tớ chỉ...”

Uri trên người mặc một bộ yukata màu xanh nhạt, mái tóc tím bạc được nàng búi gọn lên. Làn da trắng nõn vừa ngâm nước nóng nên có chút hồng, cặp mắt tím mơ hồ giăng một tầng sương.

Tâm trạng của nàng lúc này thực sự không được tốt lắm, không hẳn là vì phát hiện hai người này đang đứng trước phòng tắm nữ, mà do ngâm nước nóng lâu, cảm thấy có chút chóng mặt.

“Không cần luống cuống như vậy. Bây giờ tớ ở khu bên kia mà.”

“A, vậy à.” Naruto thờ phào, chuyển lực chú ý lên cánh tay Uri. “Vết thương của cậu đỡ hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi, có lẽ vài ngày nữa sẽ khỏi hẳn.” Uri đáp, tầm mắt chuyển sang nhìn người đang đứng bên cạnh Naruto.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mái tóc trắng dài buộc túm ở phía sau, trên mặt nổi bật hai đường kẻ đồ trái từ mắt xuống cằm.

Oh! Trùng hợp thật đấy nhỉ?

“Chào ngài, Jiraiya – sama.” Nàng khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Naruto thấy động tác bất ngờ này, vô cùng kinh ngạc, loay hoay nhìn qua nhìn lại giữa hai người. “Uri – chan, cậu biết lão già dê này sao?”

“Đừng thất lễ như vậy!”

Gi chứ?! Naruto kinh ngạc mở to mắt. Ông già trước mặt rốt cuộc có thân thế ra sao vậy?

Jiraiya nheo mắt nhìn cô bé đang đứng đối diện mình. Ông có thể dễ dàng nhận ra thằng nhóc hùng hổ kia rất dễ tâm đến suy nghĩ của cô bé. Nhưng đó còn chưa phải trọng điểm. Cái chính ở đây là...

Cô bé gần như ngay lập tức nhận ra ông!

Dựa vào phản ứng nửa kinh ngạc nửa vui mừng, còn có ánh mắt trong khoảnh khắc như đang hồi tưởng quá khứ kia, không khó để một kẻ lão luyện như Jiraiya biết được điều đó. Ông cũng thêm phần thương thức khi cô bé đã lựa chọn thẳng thắn đối mặt chứ không phải che giấu hoặc cố tình diễn trò làm như không biết. Tuy vậy, thái độ cô bé vẫn làm cho Jiraiya có chút khó hiểu. Kinh ngạc thì thôi, tại sao lại có cả vui mừng? Ông nhớ là trước đó hai người chưa từng gặp nhau lần nào cả?!

“Uri – chan.” Nhân vật bị bỏ qua này giờ – Naruto – bất bình lên tiếng, vẻ mặt như kiểu ‘hãy quan tâm tôi một chút đi’. “Tớ đã luyện thành công bài tập đi trên mặt nước rồi!”

“A...” Uri hoàn hồn từ cảnh tượng cái xác Jiraiya bị đâm thủng, ngẩng phắt đầu nhìn Naruto.

“Tớ... làm cho cậu xem nhé?” Phản ứng bất ngờ của Uri làm Naruto có chút luống cuống. Tại sao nhìn cậu ấy lạ vậy nhỉ?!

“À, ừm, cậu làm thử đi.”

Thoáng gật gật đầu, Naruto đi tới chỗ hồ nước mình đang luyện tập, bắt đầu nén chakra.

Nhìn bộ dạng cậu ấy thuần thục đi lại trên mặt hồ cùng nụ cười rạng rỡ vui vẻ, Uri cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. Còn chưa kịp nói gì, người bên cạnh đã lên tiếng.

“Thằng bé đó là vật chứa Cửu Vĩ sao?” Rõ ràng là đang hỏi, nhưng ngữ khí lại tràn ngập khẳng định.

“Vâng.” Uri thành thật đáp.

Nhìn bộ dạng nàng như vậy, lại liếc qua cậu nhóc tóc vàng đang hí hửng khoe thành tích, đáy lòng Jiraiya một mảnh gọn sóng. Ra vậy, đã đến lúc cho nó điều khiển chakra của con hồ ly rồi sao?

“Từ giờ giao thẳng bé cho ta. Ta sẽ phụ trách huấn luyện nó.”

oOo

“Em có thể mượn chỗ sách này về nhà không ạ?”

“Được chứ Yonehara – chan. Mấy cuốn sách đó đã lâu không có ai đọc, em có thể giữ đến khi nào cũng được.”

“Vâng, vậy ba ngày nữa em sẽ quay lại.”

Ôm một chồng sách nhỏ rời khỏi thư viện làng Lá, trong đầu Uri như vang lên tiếng bàn tán của dân làng mấy ngày nay.

Từ sau khi danh sách thi đấu được công bố chính thức, người dân và shinobi các nơi đều bận rộn chuẩn bị cho sự kiện quan trọng này. Lãnh chúa các làng có ninja dự thi đều đến xem, không khí trong làng vui như mở hội. Có điều, đi cùng với nó cũng là sự nổi tiếng bất đắc dĩ.

Chuyện nàng là tộc nhân duy nhất còn sót lại của nhà Yonehara dường như vô cùng đáng bận tâm. Qua lời kể của những người trực tiếp quan sát cùng sự thêm thắt thần kỳ của hầu hết người nghe, câu chuyện về nữ ninja sử dụng Thiên Tâm Tỉ cùng huyết kế Lăng độn đã truyền khắp các đầu đường ngõ phố. Hiện tại, mỗi lần nàng ra ngoài đều bắt gặp rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, hâm mộ của người dân.

Đối với chuyện này, Uri ngược lại có chút vui vẻ.

Sự kiện ngày đó nàng sử dụng bí thuật tộc Yonehara đã là một dấu ấn chắc chắn nhất, khẳng định việc nàng là người sống sót cuối cùng của gia tộc.

Như vậy... em hài lòng rồi nhỉ?

Uri?

Nhớ tới ước nguyện nhỏ nhoi của cô bé sắp mười hai tuổi đã phải rời xa nhân thế, nàng không khỏi có chút thần thờ.

Tiểu thư dòng chính? Cháu gái tộc trưởng? Rồi còn huyết thống thuần khiết?

Tất cả, tất cả những thứ đó đều chỉ là gánh nặng, là áp lực đè lên vai phé vật yếu đuối nhu nhược của dòng họ mang sức ảnh hưởng khủng khiếp này.

Bí thuật tộc Yonehara vì một vài nguyên nhân đặc thù nên luôn thiên về âm nhu, chiến đấu theo dạng tĩnh, sử dụng tơ làm vũ khí trong phần lớn các cuộc chiến.

Tuy nhiên, để có thể điều khiển chúng thật tốt mà không gây ra tai nạn ngoài mong muốn, người sử dụng phải thật sự nhuần nhuyễn các thuật liên quan đến Lăng độn – huyết kế giới hạn cho phép biến đổi thuộc tính chakra, có chút giống với khối lỹ thuật, nhưng hơn ở chỗ có thể dùng tơ thật hoặc nén chakra trong chính cơ thể để tạo ra tơ. Việc này giúp người dùng có thể tùy ý biến đổi hình dạng cùng độ dài của loại vũ khí này, khi thì mềm như giấy, lúc lại sắc hơn dao, từ đó dễ dàng gây ra sát thương trên người đối thủ.

Đáng tiếc thay, trong khi các thành viên hầu hết đều có khả năng sử dụng, thì Uri – tiểu thư duy nhất thuộc dòng chính của thế hệ này lại không cách nào điều khiển được nó. Mọi ý nghĩ được tộc trưởng mời tới đều nói rằng do thể chất tiểu thư quá đặc biệt, nên thậm chí còn không thể nén được chakra tự nhiên.

Đây vốn được coi là một bí mật rất lớn, chỉ xếp thứ hai trong số những điều cần kín miệng nhất. Vì vậy mà đến ngay cả bản thân cô nhóc cũng không nhận ra được là mình không thể trở thành shinobi.

Cho tới lúc nhận ra... cũng muộn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Trời ơi! Ta nói bao nhiêu lần mà vẫn không hiểu sao, thằng đàn này! Phải nén hết toàn bộ chakra trong cơ thể, tưởng tượng như mình sắp chết vậy đó!”

“Ông im đi! Tôi cũng đang cố gắng lắm chứ bộ. Vì ông mà tôi không được luyện tập với Uri – chan nữa, giờ ông còn to tiếng với tôi sao?”

“Ngươi còn dám nói? Chẳng phải chính ngươi đòi ta ‘dạy cho vài chiêu hay hay’ trước sao?”

“Lúc đó tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi. Ông còn chẳng lợi hại bằng Uri – chan!”

“Thằng nhóc hỗn xược, ngươi nói ra câu đó cũng không tự thấy xấu hổ?!” Mà khoan đã, hình như có gì đó không đúng. “Ta nhớ các ngươi đều là thí sinh chuẩn bị thi chunin vòng ba mà?”

“Đúng vậy, chuyện đó thì liên quan gì?”

“Con bé Uri không cần tập luyện sao?”

“Ờ... chuyện này... thầy Kakashi nói thầy ấy có việc, không thể luyện tập cho tôi được, nên Uri – chan đề nghị tôi với cậu ấy tập chung.”

“Thú vị đấy. Vậy mà ta còn tưởng con bé là thầy của ngươi luôn rồi.”

“Gì chứ?”

“Không phải sao? Đến bài tập đi trên mặt nước đơn giản như vậy ngươi cũng phải mất mấy ngày mới qua được, trong khi con bé mới bằng ngươi đã có thể dạy ngược lại rồi kia.”

“Ông... chuyện này đâu phải chỉ mình tôi chứ? Lần trước cậu ấy còn huấn luyện cho cả đội của tôi kia.”

“Huấn luyện cái gì?”

“Leo cây.” Naruto nhăn mặt. “Lần đó thầy Kakashi bị thương rất nặng, trong lúc chờ thầy ấy hồi phục, Uri – chan đã dẫn ba người bọn tôi đi tập cái bài leo cây nén chakra đó.”

Trong khi Naruto một lòng kể về chuyện tập luyện vất vả ra sao, và cậu thực sự tài giỏi như thế nào, thì thâm tâm Jiraiya lại đang chú ý tới một điều khác.

“Ngươi nói... Kakashi bị thương rất nặng? Vậy lúc đó ai đã chữa cho cậu ta?”

“À, cũng là Uri – chan.”

“Con bé là ninja trị liệu?”

“Ai biết được. Hôm đó cậu ấy không cho bọn tôi xem quá trình chữa trị, tôi cũng không biết cậu ấy đã làm gì với mớ thuốc giảm đau và bông băng ít ỏi đó, nhưng thực sự tình trạng thầy Kakashi đã khá lên rất nhiều.”

“Nếu như vậy, ngươi thử nhớ lại xem, lúc con bé chữa trị xong có biểu hiện gì bất thường không?”

“Biểu hiện bất thường?” Naruto hí hóp suy nghĩ, có chút phân vân. “Cậu ấy không có gì bất thường hết, chỉ đi ra thông báo với bọn tôi là thầy đã ổn thôi.” Phải không nhỉ? Hình như trước đó còn diễn ra cái gì đó? Nhưng cái đó là cái gì? Là cái gì nhỉ?

Naruto có chút suy nghĩ, nhưng mãi vẫn không nhớ ra được, liền trực tiếp bỏ qua. “Mà sao tự dưng ông quan tâm tới cậu ấy quá vậy? Đang có ý đồ xấu xa phải không?”

Về mặt nghiêm túc hiem có của Jiraiya trực tiếp bị câu nói này phá hỏng, trừng mắt quát Naruto. “Cái thằng nhóc láo lếu này! Nhìn ta có chỗ nào giống với loại người đó hả?”

“Chỗ nào cũng giống.”

“Ngươi... ngươi có tin là ta đi nói với con bé ngươi thích nó không?”

“A, ông già chết tiệt! Ông nói linh tinh cái gì thế! Ai bảo ông là tôi thích cậu ấy chứ?”

“Ha ha, ngươi còn non lắm nhóc.” Mối dụ một chút đã gãy nãy lên rồi.

Trong khi việc tập luyện giữa hai thầy trò còn chưa đâu vào đâu, ở một nơi khác, Uri đang hết sức chuyên chú nghiên cứu quyển sách trước mặt.

Kể từ thời điểm bắt đầu nghỉ ngơi đến giờ đã mười ngày trôi qua, cuộc gặp gỡ với Jiraiya cũng dần rơi vào quên lãng. Nàng dành hầu hết thời gian của mình cho việc đọc sách.

Ngoài việc tới thư viện đọc các loại sách về y thuật, nhẫn thuật, ảo thuật, thể thuật,... Uri còn chú tâm vào việc tìm hiểu tài liệu về các ninja trong làng để tô đậm lại những mảng ký ức sắp mờ nhạt. Nhưng dường như điều đó không giúp nàng nhớ được các chi tiết trong nguyên tác, có chăng chỉ là ấn tượng hơn về tên họ, năng lực cùng tính cách của mọi người.

“Ta ra ngoài một lát, Yukino.”

Xoa xoa mắt đứng dậy, nàng khẽ nói vọng một câu vào căn phòng đang đóng kín cửa, đoạn sắp xếp lại chỗ sách trên bàn, ôm theo chúng rời khỏi nhà, hướng thẳng đến thư viện làng Lá.

Các nhân viên trực ở đây đã quá quen với cô gái nhỏ này, không nói hai lời trực tiếp đưa cho Uri mấy quyển sách dạy thuật trừ đồ mới nhập về chiều qua.

“Uri?”

Nghe thấy có người gọi tên mình, nàng theo phản xạ quay đầu lại.

“Chào cậu, Sakura.”

“Cậu cũng tới đây đọc sách à?” Sakura hỏi, mắt thoáng liếc qua tựa đề mấy cuốn sách trên tay Uri. “Tớ đang định tới bệnh viện thăm Lee, cậu đi cùng

chứ?”

“Cảm ơn cậu, tớ sẽ tới sau.”

“Vây cũng được.”

Bỏ lại một câu nói, Sakura chậm rãi rời khỏi thư viện, suy nghĩ trong lòng dần trở nên phức tạp.

Tại sao lúc nào cậu ta cũng trưng ra vẻ mặt bình thản như vậy? Vòng thi chính nay mai sẽ bắt đầu, mọi người đều đang vất vả luyện tập, cậu ta lại có dư thời gian đến làm bạn với thư viện. Thật không thể hiểu nổi!

Dừng chân trước cửa hàng hoa nhà Ino, Sakura chân chừ một lát, sau đó đành bước vào.

“Chà, hiếm lắm mới thấy cậu ghé qua đây nhì.” Ino đứng sau quầy bán hàng, không mặn không nhạt nói.

“Ồ.” Sakura nhếch môi, quay đầu nhìn vào những giỏ hoa tươi chất xung quanh. Chọn loại nào bây giờ? Hm... có lẽ nên là loại cắm được!

“Tớ lấy bông thủy tiên này.” Cầm lên một nhánh hoa, Sakura dứt khoát nói.

“Đi thăm Sasuke sao?” Ino nghiêng đầu hỏi.

“Không, cậu ấy đã cùng thầy Kakashi đi luyện tập ở nơi khác rồi.”

“Sao cậu biết?”

“Tại sao tớ lại không biết? Đừng quên, tớ mới là người chung đội với Sasuke – kun.”

Sau câu nói này, hai cô gái trừng mắt nhìn nhau, mơ hồ có tia lửa điện dao động trong không khí. Sakura nhìn Ino, cười khiêu khích. “Trước khi đưa Sasuke đi, thầy Kakashi đã dành nguyên một ngày luyện tập cho cả đội bọn tớ rồi. Hiểu không? Cả-đội-bọn-tớ.”

“Luyện có một ngày thì nhằm nhò gì?”

“Còn hơn người nào đó đến một giờ ở cạnh Sasuke cũng không được.”

“Con nhỏ trán vồ chết tiệt này!”

“Nói gì đó hả heo mọ?”

oOo

Đôi đũa trong tay Uri cạch một tiếng rơi xuống mặt bàn, biểu thị cho tâm trạng kinh ngạc chưa từng có của nàng sau thông tin vừa nghe được từ Yukino.

“Ngươi nói... là thật sao?”

“Thật.” Yukino ngồi trên chiếc ghế cao ngất của mình, giọng nói trong vắt nhiễm một tầng vui mừng nồng đậm. “Có lẽ chuyện này hơi đường đột, nhưng ta nghĩ vẫn cần phải thông báo với ngươi. Ta... sắp tới có thể hóa hình được rồi.”

Nhìn Uri ngồi đối diện vẫn chưa lấy lại tinh thần, Yukino thực sự cảm thấy rất vui vẻ, một mạch chạy ào tới trước mặt nàng. “Không lâu nữa đâu, ta sẽ có thể sống dưới hình dáng của một con người, có chân có tay, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi chơi, cùng nấu nướng, ta nhất định sẽ làm thật nhiều món cho ngươi ăn. Đảm bảo ngon không kém đồ ngươi làm đâu.”

“Ngốc.” Uri ghen nửa ngày mới thốt ra được một câu như vậy. “Chúng ta như bây giờ còn không tốt sao?”

“Đương nhiên là tốt! Nhưng không tiện chút nào cả. Ta muốn đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh ngươi, dưới hình dáng một con người. Ngươi không vui sao?”

“Làm gì có.” Uri cười, giọng nói có chút run rẩy. “Ta thực sự chưa từng nghĩ tới chuyện ngươi có thể hóa hình, nhất thời không tiếp nhận được. Vây ra đây là lý do mấy ngày nay ngươi trốn trong phòng tu luyện suốt sao?”

“Đúng vậy.” Yukino gật gù đầu. “Nhưng làm thế này thực sự rất lâu, không biết khi nào mới xong nữa. Ta muốn hoàn thành chuyện này trước khi ngươi thi chunin. Vì vậy, có lẽ ta sẽ trở lại không gian cho đến khi hoàn tất lần thăng cấp này.”

“Được.” Nàng gật gù đầu, nhìn vào sợi dây chuyền trên cổ. “Khi nào thì bắt đầu?”

“Tối nay được không?”

“Tất nhiên.” Uri gật đầu, chợt nghĩ tới gì đó, liền hỏi. “Một khi ngươi hóa thành người, mọi thứ bên ngoài cũng đều phải giống mới tốt. Ta sẽ chuẩn bị quần áo cho ngươi.”

“Phải rồi, ta suýt thì quên chuyện này.” Yukino nghiêng đầu suy nghĩ. “Dựa vào số tuổi của ta, khả năng cao là chỉ có thể biến thành bộ dạng nhóc tỳ bảy tám tuổi mà thôi. Có lẽ cao khoảng chừng này.” Vừa nói, nó còn vừa đưa một chân lên miêu tả.

“Được rồi, vậy xem như ngươi là em gái của ta. Phải không?” Uri vừa nghĩ tới viễn cảnh Yukino hóa hình, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ.

“À, thực ra... vẫn có chút phiền phức nho nhỏ.” Về mặt Yukino xụ xuống. “Chuyện này mới chỉ là bước đầu tiên thôi. Đúng là ta sẽ có chân, có tay, mặt mũi bộ dạng hết như con người. Nhưng đuôi... lại không giấu được.”

“Hả?” Không phải một lần biến hình là xong luôn sao?

“Bước quan trọng nhất đánh giá thực lực một thần thú tộc hồ ly là dựa vào số đuôi giấu được. Lần biến hình này đại diện cho một bước thăng cấp của ta, sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng theo thời gian, chỉ khi ta tập luyện chăm chỉ, chín cái đuôi đó mới lần lượt mất đi. Cho đến khi hoàn toàn có bộ dạng của một con người, có lẽ ta vẫn phải dùng tới phép biến hình bằng chakra.”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Yukino, Uri ho khan nói. “Ha, được như ngươi đã là tốt lắm rồi. Chuyện kia trước sau gì cũng sẽ tới, chỉ là vấn đề thời gian thôi, không phải sao?”

Yukino vừa ngừng đầu định nói gì đó, ngoài cửa bỗng truyền tới một tiếng gọi dồn dập.

Nhận ra giọng nói quen thuộc này, Uri đứng dậy, cấp tốc ra mở cửa.

“Fuu? Cậu tới từ khi nào thế?”

“Mới nửa tiếng trước thôi. Sắp xếp ổn thỏa bên kia xong tớ chạy tới đây luôn đó.”

Hai người cùng bước vào nhà. Nhìn thấy Yukino, Fuu cười híp mắt vẫy tay lia lịa.

“Cậu về đây gấp như vậy, chắc là chưa ăn gì phải không?” Uri trực tiếp kéo một cái ghế cho Fuu, cười nói.

“Chỉ có cậu hiểu tớ thôi.” Fuu ủ rũ đáp, mệt mỏi nằm nhoài lên bàn. “Thật sự là đói bụng muốn chết. Cái đám người kia cũng thật quá đáng. Tớ tức điên mất thôi. A!!!!!!”

“Có chuyện gì vậy?” Yukino cũng không còn xa lạ gì với cô bạn này, chớp chớp mắt hỏi.

“Tên Daiki đó, không biết hắn đã nói gì với lão làng mà ông ta ra lệnh từ giờ đến khi thi cấm tố rời khỏi làng nửa bước, còn cho người giám sát tuyệt đối. Ban đêm mở mắt ra thôi cũng có người canh bên ngoài.” Nói đến đây, về mặt Fuu như sắp khóc. “Nếu... nếu Shibuki còn ở đây, làm sao bọn chúng dám đối xử với tớ như vậy?”

Những phiền não rắc rối này cô không dễ gì bộc lộ ra với người khác, Uri trong quá trình chung sống cũng hiểu được. Cười trấn an, nàng nói.

“Đã như vậy, cậu cứ ở lại đây với bọn tớ. Còn khoảng hai mươi ngày nữa mới đến vòng thi cuối, thuận tiện có thể tập luyện cùng nhau. Hơn nữa, Hokage cũng đã nói một tháng này còn là để thăm dò đối thủ. Bọn người kia có muốn ép cậu về cũng đuối lý.”

“Đúng vậy, tớ chính là vịn vào cớ này để không phải ở chung với đám người họ tống đó. Phải rồi, đồng đồ của tớ còn ở đây không vậy?”

“Sao lại không? Căn phòng của cậu hoàn toàn không có gì thay đổi hết.”

“Cảm ơn cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

“Bát Môn Độn Giáp, một thứ thuật thật kinh khủng!”

Trước giường bệnh của Lee, Uri nhìn xuống các vết thương đã được băng bó cùng với màu máu đỏ thẫm đang cổ tràn ra qua lớp băng vải, không nhịn được cảm thán một câu.

Đây thực sự là chiêu thức đáng sợ nhất trong tất cả các chiêu nàng từng được nhìn thấy. Dựa vào tốc độ cùng uy lực của nó, không khó để tưởng tượng ngày đó nếu Gaara không kịp dùng cát bảo vệ thì sẽ nhận phải hậu quả như thế nào.

Nhưng... chiến thắng bằng loại biện pháp lường bại câu thương này có gì hay? Uri nhẹ thờ dài.

Suốt mấy ngày nay, nàng đã tới bệnh viện này xem qua thương thế cùng độ nghiêm trọng của các vết thương trên cơ thể Lee. Ngoài phần xương và cơ bắp bị rách ra, trọng điểm trong lần chấn thương này còn nằm ở tay và chân trái. Một rắc rối lớn mà nàng vừa phát hiện thêm đó là những mảnh xương vỡ ra trong lúc tay chân bị nghiền đã đâm vào cột sống của Lee, và quá trình tháo gỡ chúng cần một cuộc đại phẫu mà tỷ lệ thành công không khả quan chút nào. Có thể thấy, đòn tấn công của Gaara vô cùng dứt khoát tàn nhẫn, rõ ràng trong đầu cậu ta lúc đó, ý nghĩ giết chết Lee là nghiêm túc thực sự.

Uri im lặng nhìn người đang nằm trên giường, suy nghĩ trong đầu dần phiêu tới những khoảnh khắc họ từng gặp nhau. Một người có tính cách hào phóng vui vẻ như cậu ta cũng không dễ gặp, chưa kể trước đó Lee còn giúp đỡ đồng đội của nàng. Nếu ngày đó không có cậu ấy can thiệp kéo dài thời gian, nhóm Dosu hẳn là đã kịp xử lý bọn Sakura rồi. Đối với chuyện này, nàng thực sự rất biết ơn cậu ta.

“Vết thương này cũng chưa phải là hết hy vọng. Tổ chắc chắn sẽ giúp cậu!”

Uỳnh. Uỳnh.

Chấn động đột ngột xuất hiện làm cả khu bệnh viện như rung chuyển. Uri nghi hoặc ló đầu ra, thoáng bắt gặp một bóng đen khổng lồ đang thả một vật gì đó xuống trước cổng chính.

“Naruto?”

Nhận ra chân dung người kia, Uri không khỏi kinh ngạc. Cậu ấy lẽ ra phải đang luyện tập với ngài Jiraiya mới đúng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ tới loại trường hợp này, Uri không khỏi lo lắng. Nàng vội lấy cái chăn mỏng ở góc giường đắp cho Lee, sau đó bước vội ra khỏi căn phòng.

“Xin lỗi, cho cháu qua với.” Nhìn đám người đông đúc đang vây quanh cổng bệnh viện, Uri nén lại nghi hoặc chạy tới xem nhân vật đang nằm ở trung tâm kia. Đó thật sự là Naruto. Nàng nhanh chóng tiến hành kiểm tra sơ lược cho cậu ấy trước khi các bác sĩ điều động cáng cứu thương đưa người vào. Thật may là tình hình cậu ấy không có gì nghiêm trọng, việc ngắt đi chỉ là do kiệt sức.

oOo

“Tỉnh rồi sao?”

Naruto chậm chạp ngồi thẳng dậy, cảm thấy ngoại trừ phần đầu có chút choáng váng thì mọi thứ còn lại đều ổn. “Sao tớ lại ở đây?”

“Ai mà biết.” Shikamaru chỉ vào một giỏ trái cây. “Tớ mang thứ này đi thăm Choji, nhưng bác sĩ nói cậu ấy không thể ăn được. Lại tình cờ thấy Uri, cậu ấy nhờ tớ trông cậu một lát.”

“Hả? Uri – chan?” Mặt Naruto chuyển từ kinh ngạc sang vui mừng. “Cậu ấy cũng tới đây sao?”

“Ừ.” Shikamaru lầm bầm, đoạn ném giỏ trái cây về phía Naruto. “Cái này bỏ đi cũng phí, cho cậu đấy.”

“Cậu tốt bụng phết nhỉ.” Naruto cầm lấy một quả táo, cười ha ha.

“Ngốc, chỉ là tớ không muốn lãng phí mà thôi.”

“Sao cũng được.” Naruto vừa cắn một miếng, đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhảy vọt xuống giường, về mặt vô cùng nghiêm túc. “Không được, giờ không phải lúc ăn, tớ phải đi tìm Uri – chan đã.”

“Để làm gì?”

“Tớ... có thứ muốn đưa cho cậu ấy.”

“Để sau đi, không nghe tớ bảo là cậu ấy nhờ tớ ở đây trông một lát à?” Shikamaru nhắm mắt. “Sớm muộn gì Uri cũng sẽ quay lại đây thôi. Dù gì cậu ấy cũng ở đây suốt ba ngày rồi.”

“Gi? Sao cậu biết?”

“Các y tá nói. Mấy ngày nay cậu ngủ mê mết, có biết cái gì đâu. Cơ mà cậu cũng may mắn đấy nhỉ, bị bệnh cũng vẫn có con gái tới thăm nom chăm sóc, chẳng bù cho Choji.”

“Ha ha...” Naruto cười trừ quay lại giường, bàn tay khẽ lần vào túi, về mặt nửa vui mừng nửa mong đợi, tiếp tục ngồi gặm quả táo Shikamaru cho. “Phải rồi, Choji cũng đang ở đây, chẳng lẽ cậu ấy bị thương nặng đến vậy sao?” Minh nhớ lần đó Uri – chan đâu có mạnh tay với cậu ta?

“Tất nhiên không phải rồi. Tên Choji đó sau trận đấu vì ăn quá nhiều thịt nướng nên bụng có vấn đề, phải nhập viện.”

“Ha ha, đúng là Choji!”

oOo

“Tại sao các người lại bảo vệ nhau? Chẳng có lý do gì để con người phải sống vì kẻ khác cả.”

Trong phòng bệnh của Lee, hai luồng sát khí lạnh băng đang giao chiến. Uri nghe được những lời từ thiếu niên đeo hồ lô cát, cặp tử mâu lóe lên một tia giận dữ. Đứng đối diện nàng, Gaara vẫn đang nói, không biết là muốn nói cho nàng nghe, hay là cho chính mình.

“Ta đã cướp đi sinh mạng của người đàn bà mà ta phải gọi là mẹ để đến thế giới này. Chỉ vì muốn đào tạo một ninja mạnh nhất, cha ta đã dùng nhẫn thuật cấy hóa thân của cát vào cơ thể ta. Ta là một quái vật ngay từ khi mới sinh. Yêu thương? Đừng có lấy thước đo của các người mà đánh giá ta. Gia đình? Thực chất cũng chỉ là một khối cảm hờn, phản bội và giết chóc. Đối với bọn chúng, ta như một di vật của quá khứ mà chúng rất muốn xóa sổ. Vậy thì ta tồn tại vì cái gì? Ta phải sống vì cái gì?”

“Thật ngu ngốc! Người đã ôm cái suy nghĩ lệch lạc này từ khi nào hả?” Uri tức giận quát. “Gia đình không phải như vậy, tuyệt đối không phải như người nói. Muốn không bị phản bội, người phải đối xử chân thành với mọi người xung quanh!” Đây là điều nàng đã được dạy, cũng là lời trần trời cuối cùng ba mẹ nói với nàng, không phải sao?

“Đối xử chân thành? Điều đó chỉ đúng khi những người xung quanh không xem người là quái vật. Bọn dân làng ngu ngốc kia thậm chí còn không cho ta lại gần chúng. Đến cả người ta từng yêu thương nhất cũng phản bội ta.”

“...” Nụ cười, mức độ kỳ thị một đứa trẻ sa cơ ở thế giới đó so với con quái vật nơi này có khác gì nhau? Phản bội cái gì chứ? Nhưng người hẳn đang nói đến là ai? Yashamaru, em trai của mẹ hẳn sao?

“Một sự tồn tại quá mạnh mẽ là một sự tồn tại khiến người ta khiếp sợ. Sau cùng ta cũng hiểu, ta chỉ có bản thân mình. Ta sẽ không tin ai, không yêu ai! Ta chỉ có bản thân mình!”

Giữa lúc tinh thần Gaara dần trở nên bất ổn và có xu hướng dùng cát tấn công Uri, cửa phòng bệnh bất ngờ bị đập tung. Naruto và Shikamaru xông vào, dải bóng đen đặc từ thuật ảnh chân tự nhanh chóng trôi lấy Gaara.

“Dừng lại đi!” Uri lên tiếng ngăn cản trước khi Naruto kịp giáng một đấm vào mặt người thanh niên tóc đỏ đang ôm đầu đứng đó.

“Cậu không sao chứ?”

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Naruto, Uri vô cùng áy náy. “Tớ không sao hết. Mọi chuyện không có gì đâu. Chúng ta rời khỏi đây mau đi.”

“Ta không cho phép!” Gaara tức giận quát lên, không chút khó khăn thoát khỏi khống chế. “Các người lấy quyền gì mà ngăn cản ta? Tất cả các người chỉ là một lũ rác rưởi, đều không nên sống trên đời này.”

“Nói cái gì?” Naruto nhìn đồng cát rải trên giường Lee, cũng mơ hồ đoán được chút sự tình, tức giận nói. “Trận đấu vừa rồi người đã thắng, giờ còn âm thầm tới đây gây sự, người có biết hành động này hèn thế nào không hả? Thử như người lại dám nói bọn ta là rác rưởi sao?”

“Ta không quan tâm.” Gaara nhếch mép. “Chính lũ người-bình-thường các người luôn xem ta như quái vật mà đối đãi, ta giết hay không cũng không sao cả.”

Cái gì? Quái vật? Naruto lặng người nhìn Gaara, trong đầu không ngừng vọng lại hai chữ đó. Hắn nói ‘quái vật’ là sao chứ?! Không lẽ...

Rạt. Rạt.

Đám cát trong hồ lô bắt đầu tràn ra, bao vây lấy cả ba người. Và một lần nữa, đòn tấn công này lại bị ngăn cản. Vừa nhìn thấy Guy đứng trước cửa phòng bệnh, những mảng ký ức từng có với Yashamaru lại vọng về trong đầu Gaara. Cậu như phát điên gầm lên. Tại sao? Tại sao lũ người này hết lần này tới lần khác cứ bảo vệ nhau như vậy?

“Cứ chờ đấy, trận đấu sắp tới, ta nhất định sẽ giết chết người... cùng với cái tư tưởng chân thành ngu ngốc đó.”

oOo

Thời điểm Uri về đến nhà đã là buổi tối.

Fuu mấy ngày nay cứ thoát ần thoát hiện, dáng vẻ vô cùng thần bí, nàng mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cậu ấy không nói, nàng cũng không muốn hỏi.

Cả căn nhà yên tĩnh trống vắng thực sự có chút không quen. Từ khi Yukino vào không gian thiết lập phong ấn hóa hình, chakra của hai người các nàng cũng bị tách ra hoàn toàn độc lập, các phần thân đang hoạt động ở tiệm bánh Miura đều được nàng triệt tiêu tất cả, tạm thời đóng cửa để chuyên tâm thực hiện xong lần thăng cấp quan trọng này. Hiện tại, mỗi khi có thời gian rảnh, nàng không phải luyện tập thì là nghiên cứu chữa trị dứt điểm vết thương của Lee, còn có chuẩn bị thật nhiều quần áo cho Yukino, cuộc sống cứ đều đều trôi qua như vậy, chẳng mấy chốc vòng đầu chính cũng tới.

oOo

“Kế hoạch lần này ta đã nói xong. Mong ông giữ lời hứa, tuyệt đối không can thiệp.” Trong căn phòng tối, Orochimaru nhếch miệng kết luận.

“Tất nhiên, chuyện này đối với ta cũng không hề có hại.” Danzo vuốt ve cánh tay hiểm khi lộ ra của mình, phần da trên đó nổi bật một cách kỳ dị với sự

xuất hiện của rất nhiều sharingan. “Giờ thì ta lại mang cả sức mạnh của Senju lẫn Uchiha, tuyệt thật!”

“Ngắm nghĩa thế đủ rồi, ông còn rất nhiều thời gian thử nghiệm loại huyết kế giới hạn đặc biệt đó. Giờ thì nói tôi nghe, cái người mà ông chọn kia là ai, thật sự có thể qua mặt cô tiểu thư ghê gớm đó sao?”

“Ha ha, tất nhiên.” Danzo cười nhạt. “Kế hoạch lần này ta đã định cả, tuyệt đối sẽ không có một chút sơ suất. Con nhóc đó cho dù lợi hại, đối mặt với đồng đội bên cạnh làm sao có thể đề phòng chứ? Huống hồ, một khi đã dính phải thứ này, cho dù có là người mang đẳng cấp kage chẳng nữa cũng tuyệt không thoát được.”

Bộ dạng tự tin này của lão làm Orochimaru không khỏi có chút hứng thú. Hắn nhướn mày nhìn Danzo, cười ha ha giấu đi những suy tính trong lòng. “Con bé đó thật sự khiến ông phí nhiều tâm tư nhỉ.”

“Sao lại không?” Danzo hừ lạnh. “Tên Hiruzen kia thật sự mù quáng đến ngu ngốc rồi, lại không nhìn ra được tâm tư con nhóc đó hoàn toàn không đặt ở Konoha. Nếu một ngày nào đó nó làm phản, cũng sẽ tạo được một phen sóng gió. Huống hồ bây giờ mọi người trong làng đều đã biết đến danh tiếng của nó, Hiruzen lại cố ý nâng đỡ, trước sau gì con bé cũng là một mối uy hiếp với làng.”

“Ông cũng biết thừa tính cách lão thầy của ta mà.” Orochimaru nhẹ khiêu mi. “Lão hắn là đang muốn bù đắp cho con bé đó đi. Nói thật, với năng lực của nó, chẳng cần cố gắng nâng đỡ gì cả, sau này cũng vẫn sẽ đạt thành tựu lớn, ông không nghĩ đến chuyện lôi kéo ngay từ bây giờ sao?” Nếu không phải nhân thuật của tộc Uchiha lợi hại hơn, có khi hắn đã chọn con bé thay vì Sasuke – kun rồi.

“Người không hiểu.” Danzo lắc lắc đầu. “Tâm ý của nó hoàn toàn không đặt ở đây. Một kẻ như vậy không được phép tồn tại ở nơi này, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ thứ gì uy hiếp đến làng được.”

“Đừng nói như thế ông tốt lành lắm.” Orochimaru cười nhạt. “Lần này tôi đem quân đi đánh cái làng yêu quý này của ông, ồm chứ hả?”

“Trận này là ngoại lệ.” Danzo vừa lấy băng vải quấn lại cánh tay, vừa đáp. “Sau khi Hiruzen chết, ta sẽ lên làm Hokage, cải cách lại ngôi làng này. Tới lúc đó hưng thịnh của nó do ta quyết định, hi sinh chịu chút tổn hại lần này có là gì.” Mục đích của hắn là mạng của lão già Hiruzen cùng với con bé mất tim đó. “Người có cho rằng, một ninja cảm nhận sẽ là lựa chọn tuyệt vời nhất cho kế hoạch này không?” Sau cú phát tay của lão, một bóng người từ trong tối bước ra, cặp mắt cam như phát sáng lấp lánh.

“Kế hoạch lần này ta hoàn toàn giao cho người đấy, Fui.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Sáng ngày thi đấu chính thức.

Mặt trời còn chưa kịp ló rạng, người dân trong làng đã tranh thủ dậy thật sớm sắp xếp hoãn lại tất cả các công việc để tới xem kỳ thi. Hai bên đường phố tràn ngập tiếng nói cười ríu rít, đoàn kiệu nước lân chùa và kage các làng chậm chậm băng qua các con phố, tiến thẳng vào cổng chính Konoha. Không khí náo nhiệt vui vẻ dị thường. Các sông bạc cũng nhân cơ hội này mà thực hiện đủ các vụ cá cược.

“Naruto – niichan!”

Một tiếng gọi thất thanh vang lên. Nhìn cậu bé đang nhe răng cười chạy về phía mình, Naruto không khỏi bất đắc dĩ. “Em thật ồn ào, Konohamaru.”

“Biết làm sao được, nhìn anh như người mất hồn.” Konohamaru bĩu môi, sau đó ánh mắt sáng rực, hỏi. “Hôm nay cả anh và chị Uri đều thi chunin đúng không?”

“Ừ.” Naruto gật đầu.

“Anh này.” Konohamaru nâng bàn tay thành hình quả đấm, hướng về phía Naruto. “Phải cố lên đấy! Em không thể xem được trận đấu của hai người, nhưng em tuyệt đối sẽ cổ vũ nhiệt tình nhất, sau giờ học cũng sẽ tới xem. Anh đừng làm em thất vọng!”

“Ha ha, tất nhiên rồi.” Naruto cười xòa, trong đầu không tự chủ nghĩ tới mấy lời nhận xét về tên thiên tài tộc Hyuga, một giọt mồ hôi lăn từ trên trán xuống. “Làm sao anh lại để thua tên mất trắng kiêu ngạo đó được. Nhất định anh sẽ cho hắn biết mùi vị thất bại là như thế nào.”

“Em tin anh.” Konohamaru đang cười đến ngốc nghếch, tầm mắt vô tình liếc xuống thứ nằm trên cổ tay Naruto. “Này, không phải chứ?” Cậu nhóc cúi đầu xoa mắt nhìn thật kỹ, sau đó lại nhìn lên Naruto, miệng mở to như có thể nhét một quả trứng gà. “Chị ấy, chị ấy còn tặng lại cho anh cái này sao?” Trao cả tín vật? Chuyện của hai người này từ khi nào lại diễn biến nhanh như vậy? Tại sao cậu đây còn chưa biết? Tại sao?

Dưới sức ép đến từ Konohamaru, Naruto vô cùng bất đắc dĩ thành thật kể lại mọi chuyện. Cậu giờ cổ tay lên – nơi đang yên vị một chiếc vòng tay nhỏ

nhấn màu đỏ cam – ngắm nghía một hồi, kết luận. “Chuyện là vậy đó. Em cũng không cần ghen tỵ với anh đâu, ha ha.”

“Đáng ghét.” Konohamaru tròn mắt nhìn về mặt tự mãn của Naruto, âm ỉ quay đầu. “Em mặc kệ anh đấy, đi học đây.”

“Ha ha ha...”

“Cười gì vui thế?”

“Còn gì nữa, xem mặt thẳng nhóc kia... A, cậu?!”

Nhận ra người vừa xuất hiện sau lưng mình, Naruto không khỏi giật bắn. Cậu thoáng bối rối vài giây, sau đó ổn định tinh thần lên tiếng chào hỏi. “Sakura – chan.”

“Ồ.” Nhẹ đáp một tiếng, Sakura đưa tay vuốt lại mái tóc hồng xinh đẹp của mình, nhướn mày hỏi. “Tớ nhớ không lầm thì trận của cậu xếp đầu tiên đấy, giờ này vẫn còn nhõn nhoe ở đây sao?”

“Phải rồi.” Naruto vò vò tóc. “Giờ tớ lập tức tới đó ngay đây, cậu đi cùng chứ?”

“Tất nhiên.” Ánh sáng lấp lánh từ viên ngọc màu cam gắn trên chiếc vòng tay thu hút ánh mắt Sakura. Ha, làm cả vòng tay tặng nhau, tình cảm quá nhỉ?

oOo

“Cậu đâu rồi, Fuu?”

Trong căn nhà nhỏ, Uri sau khi đã kiểm tra xong mọi thứ, thay đổi một bộ quần áo thoải mái cùng một kiểu tóc nhẹ nhàng, lòng đầy hứng khởi lên tiếng gọi người bạn luôn thoát ần thoát hiện mấy ngày nay.

“Tới đây tới đây.” Người còn chưa thấy, tiếng đã đi trước. Fuu vác trên lưng cái hộp trụ đỏ lồng với dây ruy băng đồng màu, chạy ào tới trước mặt Uri. “Sẵn sàng rồi! Hôm nay nhất định tớ sẽ giành chiến thắng.”

“Ha ha.” Uri nheo mắt cười nhìn cô nàng, bất giác bỏ qua cỡ năng lượng khổng lồ vừa vụt xuất hiện. “Đi thôi.”

“Yukino không đi cùng à?” Ngó quanh khắp phòng, về mặt Fuu có chút nghi hoặc.

“Ừm, sự kiện hôm nay sẽ có rất đông người tới, tránh mặt cũng nên.” Đối với chuyện Yukino sắp sửa hóa hình, một phần do Fuu mấy ngày nay biệt tích, một phần do chuyện này xảy ra lâu hơn dự kiến, đến giờ vẫn chưa hoàn thành, nên Uri dự định tạm thời không tiết lộ.

Trong khi đó, bản thân Fuu cũng đang có một chuyện giấu Uri. Cả hai người tuyệt đối sẽ không ngờ rằng, khoảnh khắc mọi chuyện phơi bày, cũng là lúc chia tay đau đớn nhất...

oOo

Nơi diễn ra vòng thi chính.

“Sakura, cậu không định vào kia cổ vũ Naruto sao? Trận của cậu ấy đầu tiên đấy.”

“Im lặng chút đi.”

“Cái, cái gì?”

“Nghe này, có một việc tớ muốn hỏi cậu. Lần trước cậu đã biết được bí mật của con rồi mà tên làng Cát mang theo đúng chứ? Nói cho tớ biết đi.”

“Không.” Ino tròng mắt. “Sao tớ phải nói cho cậu? Ai là người vừa gắt lên bảo tớ im đi hả? Phải rồi, cậu đang định thu thập thông tin chỗ tớ để lập công với Sasuke – kun chứ gì? Còn lâu tớ mới cho cậu toại nguyện! Chính tớ sẽ tự làm việc đó.”

“...” Nghe Ino thao thao bất tuyệt, sắc mặt Sakura tối sầm lại, trong đôi mắt xanh lấp lánh như có tia tàn độc xẹt qua. Ino chưa từng thấy vẻ mặt này của cô, trong giây lát như khựng lại, chớp chớp mắt nói. “Hôm nay cậu quá đản thật, mặc kệ cậu, tớ quay lại khán đài đây.”

“Ha ha.” Nhìn bóng lưng đang rời đi của Ino, Sakura cười nhạt. “Là cậu ép tôi đấy.”

Bốp.

oOo

“Chào mừng tất cả mọi người đã tề tựu đông đủ tại đây để theo dõi vòng thi chính của cuộc thi tuyển chunin tổ chức tại làng Lá này.” Phía trên bục cao, Hokage Đệ Tam lớn tiếng nói với hàng nghìn người đang chen nhau ngồi ở khán đài, háo hức chờ đợi diễn biến các trận đấu. “Để không làm mất thời gian của các vị, cuộc thi sẽ lập tức được bắt đầu với sự tham gia của mười thí sinh ưu tú nhất. Rất mong mọi người sẽ theo dõi cho đến phút cuối cùng.”

“Oh.” Người bên cạnh nghe xong câu này, khẽ phát ra một tiếng kêu trầm thấp. “Theo số người ông nói thì có vẻ như thiếu ai đó rồi nhỉ?” Toàn bộ khuôn mặt hấn ẩn sau chiếc mặt nạ mỏng màu trắng đục, trên đầu đội một chiếc mũ tương tự cái của Đệ Tam, nhưng nó có màu xanh, bên trên khắc chữ ‘Phong’ lớn.

Hiển nhiên, đây chính là Kazekage – người lãnh đạo làng Cát trực thuộc Phong quốc, cũng là đồng minh với Hòa quốc làng Lá, đại diện cho hàng ngàn ninja làng Cát tới xem kỳ thi này.

Đối diện với ánh mắt của ông ta, Đệ Tam cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng ông vẫn nhẹ mỉm cười. “Đúng là thiếu một người, nhưng cậu ta sẽ sớm đến thôi.”

Bùm.

Ước chừng chỉ vài giây sau khi lời vừa dứt, bãi đất trống nơi chín thí sinh đang đứng bỗng nổi lên một tiếng vang lớn, sau đó một trận gió mạnh cuốn đồng lá gần đó bay tứ tung, tạo nên một khung cảnh thiên nhiên đầy thơ mộng.

“Mầu mè quá, Sasuke.” Nhận ra danh tính kẻ vừa xuất hiện, Naruto không khỏi bĩu môi châm chọc.

Đứng bên cạnh, Kakashi với chiếc mặt nạ quen thuộc để lộ ra một con mắt, cười khế. “Xem ra vẫn chưa quá muộn.”

“Em biết ngay là thầy đi huấn luyện riêng cho Sasuke mà.” Naruto phóng tới một ánh mắt hình lưỡi dao, nửa đùa nửa thật oán trách.

Cuộc nói chuyện của ba người bị cắt đứt bởi một câu nói vang lên từ phía giám khảo. “Tán gẫu để sau đi. Ngoại trừ hai thí sinh đấu trận đầu tiên, những người còn lại mời tiến lên phòng chờ phía bên ngoài.”

Đứng cách đó không xa, Uri nhìn người vừa lên tiếng. Đó là giám khảo trông coi vòng thi chính của bọn họ ngày hôm nay – Genma Shiranui. Trông anh ta có phần lạnh lùng và bình tĩnh, miệng ngậm một thanh kim châm mảnh, ánh mắt lười biếng lại sắc bén. Nhìn tổng thể thì rõ ràng vẻ bề ngoài khỏe mạnh hơn nhiều so với vị giám khảo lần trước. Dù sao, với căn bệnh ho mãn tính của Hayate, sức khỏe anh ta ít nhiều cũng sẽ bị bào mòn.

Phòng chờ của các thí sinh đấu trận tiếp theo được cách biệt trong một gian riêng, ngăn cách hoàn toàn với khán giả. Nhưng từ nơi này, họ vẫn có thể dễ dàng quan sát tất cả mọi người cùng toàn bộ diễn biến các trận đấu.

Giữa bãi đất rộng, Naruto và Neji đứng đối diện nhau, không khí tuyệt nhiên vô cùng căng thẳng. Hiềm khích giữa bọn họ vốn đã xuất hiện từ trận đấu của Hinata lần trước, giờ phút này lại càng thêm chướng mắt đối phương.

Tiếng xì xào của mọi người quanh khán đài lôi kéo sự chú ý của Uri. Nàng nghiêng tai lắng nghe một chút, không khỏi nhũn mảy, bởi hầu hết ý kiến đều là mĩa mai châm chọc, cho rằng một phế vật như Naruto sẽ không thể có cơ hội đánh bại Neji – kẻ được mệnh danh là thiên tài Hyuga – dù chỉ một chút.

Đối với đám người ngu muội này, Uri không hề có ý định ra nói lý với họ. Năng lực của mỗi người sẽ được chứng minh qua cách họ hành động, và nàng tin chắc rằng Naruto có thể làm được điều đó. Dù sao đi nữa, sự thật luôn chỉ có một.

Sau cuộc đụng độ với Gaara trong bệnh viện tuần trước, Naruto đã ở lại trong làng, còn kể cho nàng nghe một số chuyện. Tỳ như... cuộc gặp gỡ với Kurama. Cậu ấy cũng thật gan dạ, lại dám tuyên bố điều kiện trao đổi xem như tiền trợ thuê nhà với con hồ ly nổi tiếng tàn ác đó. Nhưng kết quả thì đúng là vượt mong đợi, chẳng những triệu hồi được cóc lão đại, còn được nhận làm đệ tử của ông ta. Lần này, cậu ấy thực sự đã rất cố gắng.

Có một chuyện nàng không nghĩ tới là Naruto hóa ra cũng rất mầu mè, trong kỳ luyện tập với Jiraiya còn đi chọn cho nàng một cái vòng tay. Nó cũng không phải thứ đồ cầu kỳ, đơn giản chỉ là một sợi dây đeo màu tím. Điểm đặc biệt nhất là trên đó in một ký tự nhỏ, chính là tên của nàng, do chính tay Naruto dùng kim thêu lên. Mặc dù chữ viết có phần xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng vẫn vô cùng dễ thương. Cả về mặt cậu ấy khi tặng cái vòng này cũng vậy, hết ngập ngừng rồi ấp a ấp úng, đưa cho nàng xong liền một mạch chuẩn thẳng.

Mỉm cười chạm nhẹ vào chiếc vòng trên cổ tay, Uri lại cúi đầu chuyên tâm theo dõi diễn biến trận đấu.

Suốt từ đầu trận tới giờ, Neji hoàn toàn chiếm lợi thế. Chiêu Hồi Thiên Chưởng với uy lực dũng mãnh khiến cậu ta dễ dàng quét tung mọi thứ, chặn đứng toàn bộ các đòn tấn công của Naruto.

Chắc, lại là một kẻ chuyên dùng thể thuật. Đội thầy Guy như thể đang tập hợp tất cả những ninja chuyên đánh cận chiến vậy.

“Người thua rồi.” Neji nhắm hờ mắt, bộ dạng chắc thắng. “Người đang nằm trong vùng bát quái của ta.”

Này?! Mí mắt Uri giật giật, cặp tử mầu sắc bén mơ hồ có dấu hiệu biến chuyển. Nàng cố trấn tĩnh lại bản thân, mở to mắt nhìn đồ án rộng lớn đang hiện ra dưới chân Neji. Loại ký hiệu âm dương bát quái này, chẳng phải là...

“Nhu quyền : Bát Quái Lục Thập Tứ Chưởng”

Chỉ trong một khoảnh khắc, Naruto đã bị bắt được. Cơ thể cậu ngay sau đó liên tiếp nhận phải hàng đồng loạt đòn tấn công đến từ Neji. Nhị chưởng, tứ chưởng, bát chưởng, thập lục chưởng, tam thập nhị chưởng, rồi tới lục thập tứ chưởng. Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này không khỏi toát mồ hôi lạnh. Hiashi ngồi ở ghế khán đài nhận ra chiêu thức này, sắc mặt càng thêm u ám.

Một Hồi Thiên đã quá lắm rồi, giờ còn tới Lục Thập Tứ Chưởng? Người Phân gia sắp vượt qua Tông gia rồi sao?

“Hự.” Naruto lãnh toàn bộ tuyệt chiêu này của Neji, cả cơ thể như quả bóng xì hơi bị quăng thẳng xuống đất, khoe miệng trào ra một đường máu.

Không chỉ khán giả mà cả các thí sinh đang quan sát trận đấu cũng không khỏi nhủ mảy. Kankuro và Temari có chút dè chừng nhìn anh chàng bạch nhãn. Shino giấu cả khuôn mặt sau chiếc cổ áo cao ngất, cặp mắt khuất sau chiếc kính đen, không biết là đang nghĩ cái gì. Gaara nhếch miệng, cả cơ thể run lên vì hưng phấn. Trái ngược với bọn họ, đám người Uri bên này lại biểu lộ sự lo lắng rõ rệt. Sasuke cùng Shikamaru không bỏ qua bất cứ hành động nào của Naruto, cả hai thực sự lo rằng anh chàng hiểu động này sẽ nằm như vậy mãi mãi. Uri mím môi nhìn bóng lưng đang nằm úp sấp của Naruto, lại nhớ tới đồ án mình vừa thấy, tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Nguy rồi, toàn bộ hệ chakra của cậu ấy đã bị phong ấn.” Fuu không ngờ năng lực của tộc Hyuga lại kinh khủng tới mức này, giọng nói biểu lộ rõ sự kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, còn có một thứ khiến cô sợ hãi hơn.

Luồng chakra màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

“Người thắng : Uzumaki Naruto.”

Khoảnh khắc giám khảo nói ra câu này, hiện trường thực sự chấn động.

“Thằng nhóc đó thật sự đánh bại được Hyuga Neji rồi!”

“Phải đấy, làm sao nó có thể mạnh như vậy?”

“Thật không thể tin được!”

“Nó sẽ còn tiến xa lắm đây.”

Cùng với loạt âm thanh cảm thán đầy ngạc nhiên là những tràng pháo tay ầm ầm không dứt. Chứng kiến nỗ lực cùng quyết tâm của Naruto, mọi người đều tỏ ra khâm phục, những lời khen, lời cổ vũ lần đầu tiên dồn dập đến với cậu.

“Tuyệt lắm, Naruto!” Sakura từ trên khán đài nhảy phóc xuống, tiến thẳng vào khu vực thi đấu ôm chầm lấy Naruto. “Cậu làm được rồi!”

“Sa, Sakura – chan...”

“Mau lên trên nghỉ ngơi nào, chắc cậu mệt lắm rồi.”

Ngốc lăng bị Sakura kéo đi, lại nhìn phản ứng nhiệt tình của mọi người xung quanh, Naruto ngây ngô nhếch miệng cười. Cảm giác được người khác ủng hộ thay vì chê bai phỉ báng... thật tốt!

“Trận thứ hai : Kankuro của làng Cát, và Uchiha Sasuke của làng Lá.”

Sau khi điều động cán cứu thương đưa Neji toàn thân xây xát vào nghỉ ngơi, Genma nhanh chóng quay trở lại vị trí của mình, tuyên bố ván đấu kế tiếp.

“Lần này là thiên tài tộc Uchiha sao?” Kazekage Đệ Tứ thân nhiên buông một câu, cặp mắt tinh vi sát sao theo dõi hai bóng người đang đứng trên sàn đấu. “Thật đáng mong chờ.”

“Nào Naruto, cậu lại đây ngồi với tớ luôn nhé?” Lôi kéo Naruto tiến về phía khán đài, Sakura lại chỉ vào một chỗ, cười tươi nói.

“A, không cần đâu.” Thái độ cô thay đổi đột ngột thế này làm Naruto ngược lại có chút không yên. Cậu gỡ tay khỏi tay Sakura, ngập ngừng nói. “Bây giờ tớ sẽ quay lại chỗ mọi người, còn phải cổ vũ cho các cậu ấy nữa chứ. Shikamaru, Fuu – chan và cả Uri – chan đều chưa đấu mà.” Nhìn về mặt thất vọng rõ rệt kia, Naruto vô cùng khó xử. “Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Sakura miễn cưỡng nở nụ cười. “Cậu cứ đi đi. Tớ chỉ là cảm thấy ngồi một mình hơi buồn nên muốn rủ cậu ở đây coi chung thôi. Đã như vậy, cậu cứ lên phía trên, tớ không sao hết.”

“...” Naruto nghe lời này, thoáng nhìn ra xung quanh. Chỗ ngồi của Sakura thực sự không có người quen nào hết, đến cả Ino luôn xuất hiện cùng cậu ấy cũng không thấy đâu. Giờ mình cứ đi như vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?

“Tớ không đi nữa, ở đây xem với cậu.”

“Thật sao?” Cặp mắt xanh ngọc kia trong giây lát như bùng sáng. Naruto càng cảm thấy quyết định của mình là đúng, gật đầu cười ngốc nghếch. “Mau ngồi xuống đi. Trận của Sasuke sắp bắt đầu rồi.”

oOo

“Ông nghĩ tôi có thể tin cái câu chuyện vô lý đó sao? Đừng có đùa! Nó chẳng qua chỉ là lời biện hộ cho hành động xấu xa của Tông gia các người mà thôi.”

Bên trong phòng bệnh, Neji ngồi trên giường, tâm trạng vừa hoang mang vừa tức giận, không chút che giấu ánh mắt căm ghét của mình đối với người trước mặt.

“Neji, ta biết con luôn hận Tông gia, và ta cũng luôn muốn chờ đợi một thời điểm thích hợp để giải thích chuyện này với con. Sự thật là ta muốn truyền đạt di ngôn cuối cùng của em trai ta cho con, không phải với tư cách của Tông gia, mà là anh của Hizashi.” Người đàn ông quyền lực nhất phủ Hyuga lúc này hoàn toàn rũ bỏ thân phận, không chút do dự quỳ rạp xuống trước mặt đứa cháu nhỏ. “Xin hãy tin ta.”

oOo

Uri đứng ở đầu hành lang đợi khá lâu mới thấy Hiashi trở ra. Nhìn thấy nàng, ông ta có vẻ khá kinh ngạc. “Yonehara? Ta tưởng cháu đang chuẩn bị cho trận đấu sắp tới của mình chứ?”

“Vi có một chuyện quan trọng hơn cháu cần biết.” Uri quay đầu. “Ngài có phiền không, nếu cháu hỏi về nguồn gốc và các mối liên quan của hai gia tộc Hyuga và Yonehara?”

“Mối liên quan?” Hiashi nheo mắt, cảm thấy có chút mơ hồ, sau một thoáng ngẩn người liền cất bước. “Cháu đi theo ta.”

oOo

“Đâu phải chỉ có mình người mới đặc biệt.”

“Kẻ đang cố chống lại vận mệnh chính là người!”

“Tại sao ta lại cố gắng như vậy hả? Bởi vì ta... từng bị gọi là kẻ thất bại.”

Nằm trên giường, trong đầu Neji không ngừng vang vọng từng câu nói đầy dứt khoát của Naruto trong trận chiến, còn có sự thật mới được hé lộ từ Hiashi. Đưa mắt nhìn qua song cửa, lần đầu tiên kể từ khi xảy ra sự cố Hyuga, Neji mới nở một nụ cười.

Cha ơi, vận mệnh con người cũng giống như là mây sao? Chỉ trôi nổi trong những dòng chảy đã được định sẵn, hay có thể tự do di chuyển theo ý mình? Cho đến giờ con vẫn không hiểu rõ lắm. Nhưng dù là cách nào thì đích đến có lẽ cũng như nhau, vì khi lựa chọn cách sống cho mình, con người luôn cố gắng phấn đấu vì mục đích sống đó. Và những người như thế đã thật sự mạnh lên, nhờ trận đấu này mà con đã nhận ra.

Và... cha ơi, mục tiêu của con cũng chỉ có một. Con muốn mạnh hơn nữa, mạnh hơn bất cứ ai. Giờ con nghĩ như thế đấy.

Cha ơi, hôm nay chim bay nhiều thật. Trông chúng rất hạnh phúc...

oOo

“Chuyện về tộc của cháu, giống như Uchiha Sasuke, cháu được biết đến là tộc nhân duy nhất còn sống sót. Thời điểm ta nhận chức tộc trưởng này từ cha, ông ấy có trao lại một cuốn mật thư, trong đó viết rằng Hyuga và một tộc khác tên gọi Otsutsuki cùng là hậu duệ của một vị tổ tiên. Còn với Yonehara, ta chưa từng nghe đến mối liên quan nào giữa hai tộc cả.” Bên trong thư phòng phủ Hyuga, hai bóng người đang lặng lẽ nói chuyện.

“Ngài nói tộc Otsutsuki sao? Họ không ở làng Lá?”

“Có vẻ là vậy. Đây chỉ là chuyện được viết lại thôi, không có bất cứ thông tin cụ thể nào về sự tồn tại của họ.” Hiashi đáp, đoạn lời từ trong tay áo ra một mảnh gỗ, bên trên khắc gia huy của tộc Hyuga. “Ồ đây có một điều rất kỳ lạ, như cháu nói, cháu thấy được một trận pháp tương tự cái này lúc Neji thi triển nhu quyền sao?”

“Vâng.” Uri quan sát kỹ hai mảnh đen trắng, nghiêm túc gật đầu. “Ngoài ký hiệu này ra, xung quanh còn bao phủ một đồ án xanh lục cùng với rất nhiều văn tự cổ xưa.”

Lần này thì Hiashi thực sự kinh ngạc. Ông nhủ mảy, suy nghĩ có chút rối loạn.

Lễ thông thường, các loại trận pháp cùng vòng bát quái xuất hiện khi sử dụng nhu quyền chỉ được nhìn thấy bởi Byakugan. Cô bé này có thể thấy được chúng, phải chăng...

“Vậy cháu có nhìn thấy hệ kinh mạch cùng chakra của Neji lúc đó không?”

“Cái này thì hoàn toàn không có.” Uri thành thật trả lời. Nhìn mặt Hiashi nghiêm trọng quá, phải chăng ông ấy nghĩ ra cái gì rồi?

Cặp mắt màu ngọc trai kia sau một hồi suy nghĩ, bất ngờ mở to, gần hai bên thái dương nổi lên, sâu bên trong trông mắt như xuất hiện một cặp đồng tử nhỏ, chiếu thẳng vào người Uri.

“Cái, cái gì?” Trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời, tâm tình đã dưỡng đủ ổn trọng, vậy mà lúc này, Hiashi lại không thể không lắp bắp.

...

oOo

“Người thắng : Temari.”

Khác với hai trận trước, ở lượt đấu này, dù đang có lợi thế chiến thắng, Shikamaru vẫn xin thua với lời giải thích rằng mình đã tổn quá nhiều chakra nên không thể tiếp tục trận đấu được nữa.

“Thằng ngốc này!” Ngồi bên cạnh Sakura, Naruto không khỏi trợn trừng mắt nhìn xuống anh chàng lười biếng. “Cơ hội tốt vậy lại bỏ qua!”

Mặc kệ những lời cảm thán đầy kinh ngạc của mọi người, Shikamaru vẫn thong thả bước từng bước. Sau lưng cậu, Temari tức giận cắn môi, thầm nghĩ, so với Kankuro, chiến thắng này của cô thậm chí còn thảm hại hơn chiến bại của cậu.

“Trận thứ tư.” Genma cười nhạt bước ra giữa sân. “Yonehara Uri, và... Gaara.”

“Tới rồi tới rồi. Hôm nay toàn trận hay cả.” Tiếng xì xầm trên khán đài bắt đầu dồn dập.

“Đúng thế, thiên tài của các tộc trong làng gần như có mặt hết. Trận này là Yonehara, tiếp theo còn là quý tử nhà Aburame đấy.”

“Tới đây hôm nay thật không phí chút nào.”

“Cái cậu đeo hồ lô kia, nghe nói ở trận đấu loại cậu ta đã làm cho đối thủ tàn phế hả?”

“Cái gì? Có chuyện đó sao?”

“Không sai đâu! Hôm trước tôi ghé vào bệnh viện cũng nghe được. Y tá họ nói vết thương nặng đến mức không thể trở thành ninja nữa.”

“Thật kinh khủng!”

Nghe được lời bàn tán của mọi người, Naruto nhú mày, nén lại toàn bộ lo lắng mà hét lên với Uri. “Cố lên Uri – chan!!!”

Sakura ngồi bên cạnh đồng dạng hướng về phía sàn đấu, nhiệt tình cổ vũ.

Cùng lúc đó, trong phòng chờ của các thí sinh, Shikamaru vừa lên đến nơi có chút nghỉ hoặc nhìn qua nhìn lại, ngờ ngợ hỏi.

“Cái cô Fuu làng Thác ấy, vẫn chưa quay lại sao?”

“Ừm.” Sasuke đáp một tiếng, mắt vẫn dõi theo hướng hai thí sinh trước mặt. Ngược lại, Shino bất ngờ dùng chất giọng âm trầm của mình mà hỏi. “Cô ta có ý định quay lại không vậy?”

“Ai mà biết, từ cuối trận đầu cô ấy đã rời đi rồi.” Từng gập gối và chào hỏi qua trong vòng thi trước nên Shikamaru cũng có chút ấn tượng với Fuu. Cậu nhìn nhìn Shino, lại nói. “Dù sao trận của hai người cũng tận cuối lận, có lẽ cô ấy sẽ quay lại trước đó thôi.”

“Mong là vậy.” Shino ậm ừ.

Dưới sàn đấu, hai bóng người im lặng đứng đối diện nhau. Ngay sau khi nghe hiệu lệnh bắt đầu của giám khảo, cát trong hồ lô của Gaara bắt đầu tràn ra, bao trọn lấy khu vực quanh đó.

“Ái...” Uri lẩm bẩm. Giữa lúc thi đấu này, không hiểu sao nàng lại có tâm tư để ý cái hình xăm kanji đỏ rực trên trán cậu ta. Lắc lắc đầu tránh đi đồng cát đang lao tới, Uri lờ ra hai mảnh thiên tâm ti mỏng như cước – nhưng khác với cái đã dùng với Haku – lần này, trên cả hai sợi dây đều không hề có độc.

“Cậu nồn nóng hơn tôi tưởng.” Tròng mắt tím biếc ánh lên một tia nhìn lạnh lẽo. Trước khi Gaara kịp điều khiển cát quay trở lại một lần nữa, sợi dây trong tay Uri đã nhanh như cắt bay tới quấn chặt lấy hồ lô.

“Á!” Biến cố bất ngờ này làm Gaara vô cùng hoảng hốt, thậm chí không ý thức được rằng cát sẽ bảo vệ mọi thứ trên người cậu. Cho đến khi thấy hai sợi dây kia chậm rãi trở về chỗ của mình, thờ dốc vài hơi, Gaara trừng mắt nhìn người trước mặt, tâm trạng thực sự vô cùng giận dữ.

“Lần này ta nhất định sẽ giết chết ngươi!”

Theo lời nói này, toàn bộ vùng đất quanh khán đài đồng loạt nổ tung, chakra theo đường lòng đất lan truyền, nghiền những khoáng chất có trong đó

thành cát, hỗ trợ cho đám cát sẵn có phía trên làm cho quy mô bao vây càng thêm khủng khiếp.

Uỳnh. Uỳnh.

“Chuyện gì đang xảy ra bên trong? Bụi mù mịt quá.”

“Bọn họ có vẻ đang đánh rất kinh hoàng. Tia sáng kia là Lôi điện phải không?”

“Tôi không biết, trông gần giống chiêu Chidori của cậu bé nhà Uchiha lúc nãy nhỉ?”

“Nhưng chiêu này không tạo ra những âm thanh kỳ lạ đó. Ngược lại giống tiếng nổ hơn.”

“...”

Trong lúc toàn thể khán giả đang mờ mịt chẳng hiểu chuyện gì, bên phía đội Temari là một mảnh căng thẳng.

“Gaara... không phải nó lại tự hành động chứ?” Baki mím môi nhìn vào trung tâm trận đấu, cát bụi bay tứ tung làm cho tầm mắt mọi người đều bị cản trở, chẳng thể biết rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì, càng làm tâm trạng họ thêm lo lắng.

Đúng lúc này, một âm thanh tương tự tiếng huyết sáo lan tỏa trong không gian, hàng loạt lông vũ rơi từ trên trời xuống, mọi người đang căng mắt theo dõi không hẹn mà cùng ngã gục.

“Kế hoạch bắt đầu rồi sao?” Baki có chút kinh ngạc lắm bả, đảo mắt nhìn lên Temari và Kankuro, ra hiệu cho cả hai rời khỏi phòng thí đấu.

“Thầy, bây giờ chúng ta làm gì đây?” Giọng nói Temari hạ thật thấp, cô nhìn về phía con rối – giờ đây chỉ còn là những mảnh nát vụn trong tay Kankuro – tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Ta không biết tại sao Kazekage – sama đột nhiên thay đổi thời gian sớm hơn dự kiến thế này, nhưng ảo thuật cũng đã làm rồi, ninja làng Lá chắc chắn sẽ nhận ra ngay thôi. Giờ phải mau tìm cách liên lạc với Gaara, kế hoạch này không thể chậm trễ được.”

“Cứ vậy xuống phá hỏng trận chiến sao?” Temari lo lắng hỏi, nhưng còn chưa đợi được câu trả lời, từ trong rừng đã xuất hiện hàng chục ninja bịt mặt.

Ánh mắt sắc lạnh của Genma xuyên qua tầng tầng bụi dày, quan sát khung cảnh trong vòng đấu. Chỉ thấy từ trong quả cầu màu vàng đất trời ra một cánh tay sắc nhọn lờ mờ. Đối diện nó, bóng dáng trắng của Uri vẫn bất động, mái tóc dài xõa tung, che khuất vết máu trên khuôn mặt.

Rầm!

Kakashi giải xong ảo thuật, không chút do dự nâng chân đạp thẳng mặt một tên đang có ý đồ tấn công từ phía sau. Bên cạnh, Guy cũng giáng một đòn tương tự vào hai tên ninja khác.

“Bắt đầu thật rồi.”

Sakura nhìn mọi người ngã xuống, tâm trạng có chút hoang mang. Người kia nói đây là thời điểm bắt đầu phải không nhỉ?

Bỏ mặc Naruto đang nằm ngất gần đó, cô nhảy vọt khỏi ghế ngồi, vận dụng thuật ẩn thân tiến về phía khu vực thí đấu của hai thí sinh.

Mà lúc này, khung cảnh trong và ngoài nhà thí đấu đều vô cùng hỗn loạn. Bia rừng phía tây xuất hiện ba con mặg xà khổng lồ, tấn công thẳng vào các nhà dân. Ninja làng Cát và làng Âm Thanh đồng loạt tràn vào khu vực tập trung các lãnh chúa. Hàng đồng thuốc nổ, bom khói được tung ra, tùy tiện ném thẳng vào những chỗ đông người. Tiếng khóc lóc, la hét vô cùng hỗn loạn.

Giữa lúc các jonin cùng đội anbu lo tới bảo vệ lãnh chúa và người dân, không ai chú ý tới, vị Kazekage vốn đang yên vị trên ghế ngồi của mình, lúc này lại đang cầm kunai chìa thẳng vào cổ Hokage. Từ các góc của nóc nhà xuất hiện thêm bốn ninja trang phục tương tự. Cả bốn đồng loạt dựng lên một kết giới quanh hai vị kage, ngăn cách toàn bộ những ai có ý định xâm nhập bằng một màn lửa điện.

Cánh tay Gaara lúc này đã trở lại bình thường, cậu ngồi bệt dưới đất, gương mặt nhăn nhó vì đau đớn. Baki, Temari cùng Kankuro nhảy vọt xuống chắn trước mặt cậu. Genma đồng dạng bước tới chắn trước mặt Uri.

“Thằng bé này... thật sự tự ý chuyển hóa rồi.” Nhìn bộ dạng Gaara, không khó để Baki đoán ra được sự tình.

“Đây là tác dụng phụ.” Temari nhú mày. “E là nó không thể đấu được ngay.”

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao?” Kankuro nóng nảy kêu lên.

Baki mím môi suy nghĩ, ánh mắt phức tạp nhìn Gaara, sau cùng nhẹ khép mi, bộ dáng cam chịu. “Kế hoạch phải hủy bỏ rồi. Hai đứa... mau đưa Gaara rời khỏi đây.”

“Còn thầy thì sao?” Temari lo lắng hỏi.

“Ta sẽ đuổi theo ngay thôi. Mau đi đi.” Rút ra một thanh kiếm, ánh mắt Baki âm trầm nhìn thẳng vị giám khảo.

Keng.

Thanh kim châm mảnh được Genma ngậm trong miệng phút chốc phóng vọt ra như tia chớp, chặn đứng đường kiếm của Baki. Trong lúc cả hai còn đang giằng co, ba chị em Temari đã nhanh chóng trốn thoát.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Uri nhủ nhủ mầy. Từ sau lưng nàng, Sakura bất ngờ xuất hiện, dùng chất giọng quen thuộc của mình hô to tên Uri.

Mà chính thời điểm này, trong lòng nàng lại vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt, kính ngạc quay phắt đầu, khoảnh khắc nhìn thấy thứ trong tay Sakura cũng là lúc phát hiện ra bản thân thế nhưng không thể cử động.

“Cậu...” Khó nhọc cất từng tiếng, Uri kinh hãi mở to mắt nhìn biểu cảm lạnh lùng của Sakura, còn có trận đấu kiếm giữa Genma và Baki đang diễn ra ngay trước mắt. Khoảng cách rõ ràng không hề xa, chẳng lẽ không ai phát hiện ra chuyện này sao?

Từ vị trí cánh tay, một con tê liệt xuất hiện, lan dần khắp cơ thể. Mọi chuyện diễn ra nhanh đến không kịp phản ứng. Nhận thức được một ý niệm khác xuất hiện trong đầu mình, Uri cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Đây là... bí thuật tâm chuyển thân của nhà Yamanaka!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

“Để tôi đấu với hấn, Genma.”

Một tiếng gọi giật vang lên từ phía sau. Nhận ra người tới, Genma cũng có chút thả lỏng, thân mình nhẹ chuyển, trong nháy mắt đã yên vị cách đó một quãng. “Tên này rất giỏi dùng kiếm, nhờ anh đấy, Hayate.”

Gật gật đầu, vị giám khảo có quãng mắt u ám cảm trên tay thanh kiếm, lao như bay tới trước mặt Baki.

“Vũ Khúc Tam Nhật Nguyệt.”

Phập.

“Giỏi lắm” Baki trừng mắt nhìn thanh kiếm không chút khó khăn ghim vào người mình, cách một lớp áo giáp vẫn cảm nhận đau đớn rõ rệt. “Người chính là kẻ được xưng tụng cao thủ Mộc Diệp kiếm thuật. Còn trẻ như vậy mà đã có thể dùng được chiêu này, làng Lá quả là giàu tiềm năng. Nhưng mà... thật tiếc cho người...” Không thể sống qua hôm nay rồi.

Nửa câu sau của Baki còn chưa có cơ hội nói ra, người đối diện trong nháy mắt cảm nhận được nguy cơ đã không tiếng động biến mất. Khó hiểu nhìn chuỗi thanh kiếm vẫn đang lơ lửng, Baki có chút kinh hoàng.

“Xong rồi.” Genma nhếch môi nhìn Hayate đang sử dụng tuyệt kỹ tàng hình, cơ hồ cũng đã xác định được kết quả, bèn chạy tới đánh thức đám genin thắng trận cùng tụ lại đuổi theo nhóm Gaara.

“Nghe đây mấy đứa, kỳ thi chunin đã kết thúc.” Trước ánh mắt mơ hồ của mọi người, Genma chỉ có thể nói ngắn gọn. “Mọi chuyện rất phức tạp, các em chỉ cần biết, làng Cát cùng làng Âm Thanh đã phản bội chúng ta. Giờ phải ngăn tên Gaara đó lại.” Dám dặt cả võ thú vào làng, Kazekage lần này thật sự là xuất hết vốn liếng.

“Phản bội ư?” Sasuke âm trầm nói, quay sang nhìn cả phòng chỉ còn Shino cùng Shikamaru, lại nhìn sang Genma. “Có cần gọi thêm những người khác không?”

“Ba đứa các em là đủ rồi. Nhưng nên nhớ, nếu có thể, đừng chọn cách đánh trực diện. Tên Gaara này không phải kẻ các em có thể đánh bại đâu.”

Đang lúc cả bọn nghi hoặc, phía sau truyền tới một giọng nói. “Mấy đứa đây rồi.”

“Kakashi?” Sasuke nhướn mày nhìn ông thầy của mình, còn có anh bạn tóc vàng đang cười ha ha phía sau.

“Hiện tại không có thời gian giải thích đâu, cứ làm theo những gì Genma nói. Và nên nhớ, từ sau nhiệm vụ ở Sóng quốc thì đây chính là nhiệm vụ cấp A cho các em.” Về mặt Kakashi trở nên vô cùng nghiêm túc. “Naruto, Sasuke, Shino, Shikamaru. Bốn đứa sẽ theo dấu Uri và Sakura tìm tới chỗ đội genin làng Cát.”

“Khoan đã, bọn họ đã đi từ khi nào rồi? Chúng em có thể tìm thấy họ không?” Shikamaru hỏi.

“Chuyện đó khỏi lo.” Giọng nói trầm trầm của Shino vang lên sau chiếc cổ áo cao ngất. “Nói về truy tìm, nó chính là sở trường của tớ.”

Phải rồi ha, bí thuật nhà Aburame... Kakashi nghĩ thầm, vẫn lên tiếng, “Bọ của em mặc dù hữu dụng, nhưng hãy để dành đó khi chiến đấu, vì rất có thể hai người còn lại đi cùng Gaara sẽ không dễ dàng buông tha mấy đứa đâu.” Nói xong, Kakashi đặt tay xuống đất, một làn khói trắng xuất hiện, theo sau là một con chó thân hình nhỏ bé với bộ lông nâu, phía trên còn mặc cả áo khoác và đeo băng đầu. “Pakkun sẽ lo việc truy tìm.”

“Gi? Con chó xấu xí này sao?” Naruto tròn mắt.

“Thằng nhóc hồn láo.” Pakkun nhảy xổ lên người Naruto, đe dọa. “Phải gọi ta là chú chó dễ thương.”

“A! Nó biết nói này. Giống y như cóc sư phụ.” Naruto kinh ngạc.

“Đồ ngu, ta đường đường là linh thú triệu hồi, có phải sủng vật bình thường đâu chứ?” Pakkun bĩu môi.

“Được rồi, nghiêm túc nào.” Kakashi giờ tay ra sau hạ gục một tên đánh lén, nói tiếp. “Nhiệm vụ của các em bây giờ là đuổi theo Uri và Sakura, nhập bọn chung và ngăn hai đứa giao đấu trực diện với ninja làng Cát. Sau đó chờ ở nơi an toàn cho đến khi được giao nhiệm vụ đặc biệt.”

“Em biết rồi.” Nhớ tới những điều Gaara đã làm với Rock Lee, Naruto cảm thấy vừa căm tức vừa e sợ, chỉ muốn mau mau tới chỗ hai cô bạn ngăn lại trận chiến nguy hiểm có thể xảy ra của mấy người.

“Để bọn chúng đi như vậy, liệu có ổn không?” Genma nhìn đoàn genin từng người một biến mất, thấp giọng hỏi.

“Có Pakkun đi cùng, trước mắt là tạm ổn. Chỉ mong chúng đừng nhúng sâu quá.” Kakashi bình tĩnh trả lời.

Mà trong lúc bọn họ đang lo xử lý từng lớp ninja không ngừng tràn vào làng, ở một nơi nào đó, cặp mắt thâm trầm của Danzo khẽ nheo lại, tâm trạng vui vẻ như sắp đạt được mục đích.

“Chỉ một chút nữa thôi...”

oOo

Trên khu đất nhỏ thuộc một góc khu vực thi đấu, hai bóng người đang tiến hành chiến tranh trong im lặng.

Uri lúc này đã chẳng còn tâm trí quản tới lý do mọi người không nhận ra nàng, nàng chỉ biết một điều, lá bùa mà Sakura dán lên tay mình lúc này đang phát ra từng trận nhiệt khí, truyền thẳng qua da thịt, bao trọn lấy lực phù ngữ tạng mà hành hạ, sức lực trong người vốn chẳng có bao nhiêu, giờ cũng bị rút không còn một mảnh.

[Loại người cơ hội như ngươi, có chết ta cũng không cho toại nguyện.] Cắn chặt môi đan hai bàn tay vào nhau, Uri nhắm mắt nhìn kẻ đang nghênh ngang đứng đối diện mình, cơ thể ngày càng có dấu hiệu mất kiểm soát.

[Cứ thoải mái nói những gì mình muốn.] Người thanh niên có mái tóc nâu vàng chậm rãi lên tiếng, khuôn mặt thản nhiên không chút biểu cảm. [Bởi có lẽ, hôm nay là ngày cuối của cô rồi.] Vừa nói dứt lời, giữa không gian tối đen chợt sáng bừng lên. Trên tay Fuu ngưng tụ một lôi cầu cỡ lớn, tản ra từng trận lạnh lẽo, không chút do dự phóng thẳng vào người Uri.

Vù.

Một tiếng động nhỏ vang lên, trên cơ thể Uri tỏa ra một vàng sáng mỏng, lôi cầu vừa tiếp xúc với luồng sáng này, không dấu vết tiêu thất.

[Lập chakra phòng thủ trong cả tâm thức?] Lần đầu tiên gặp phải trường hợp này, Fuu cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Con bé trước mặt rõ ràng không phải ninja cảm nhận, làm sao có thể tính toán kỹ được tới mức này chứ?

Mặc kệ sự hoang mang đang dấy lên trong lòng, Fuu lại tiếp tục tấn công, từng đòn xuất ra đều vô cùng mãnh liệt, muốn đập tan ý chí của con người trước mặt mà chiếm lấy quyền kiểm soát. Con bé chết tiệt, năng lượng tinh thần làm sao lại khủng bố như vậy?

Nhìn từng đòn tấn công điên cuồng lao đến với mình, Uri cố gắng trấn định lại cảm giác run rẩy trong tận đáy lòng. Sức mạnh thể chất không có lợi thế, nàng đã vất vả biết bao lâu mới luyện được ý chí cùng nguồn chakra tinh thần mạnh mẽ như hiện tại. Vậy mà giờ, thứ cấm thuật ẩn trong lá bùa kia lại thực sự là khắc tinh của nàng, những văn tự gắn trên đó cứ điên cuồng chạy dọc khắp cơ thể, khóa lại toàn bộ cử động.

Nhưng đó còn chưa phải điều đau lòng nhất. Chuyện khiến Uri không thể tin được là Sakura lại liên kết với bọn người này mà gài bẫy nàng.

Gắng gượng mở mắt, Uri gần như muốn bỏ cuộc, để mặc Fuu đang dần chiếm lấy cơ thể mình, nàng dùng hết sức lực thoát ra ngoài nói với Sakura.

“Cậu có biết mình đang làm gì không? Mau dừng lại trước khi quá muộn...”

“Tớ xin lỗi, nhưng không còn cách nào khác. Cậu cứ yên tâm đứng ở đây đi, đừng tham gia vào bất cứ chuyện gì.” Sakura thấy sắc mặt Uri ngày càng xấu, có chút khó hiểu, nhưng vẫn không buông tay.

“...” Nhìn về mặt kiên quyết của Sakura, Uri quả thực muốn khóc. Thề xác thì bị tra tấn dày vò, tinh thần thì tiếp nhận đau đớn bị phản bội, nàng thực sự rất muốn khóc. Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, nàng cố hít thở sâu để ép xúc động muốn giết chết người trước mặt. Đúng lúc này, khóe mắt Uri mờ hồ liếc thấy một bóng người.

Ino?

Cậu ấy có thấy mình không nhỉ?

Trước lúc tầm mắt mờ dần, nàng nghe thấy một tiếng gọi vội vã. “Sakura! Cậu đang làm cái gì vậy hả?”

“Biến đi Ino. Không liên quan tới cậu!” Sakura nghiêm mặt quát.

“Sao lại không liên quan? Từ đâu mà cậu có cái này?” Ino run sợ nhìn lá bùa nguyên rửa trên tay Sakura. Thứ cấm thuật nguy hiểm này cô từng được nhìn thấy trong đồng sách của gia tộc. Cha còn đặc biệt dặn dò nó là một trong những thuật không nên tồn tại nhất. Vậy mà giờ, nó lại đường đường xuất hiện trước mặt cô, còn là trong trận chiến của hai người bạn sao?

“Ino...” Vừa nói được một chữ, toàn thân Uri bắt ngờ co giật, khóe miệng trào ra một đường máu. Biểu cảm khuôn mặt thoáng chốc thay đổi hoàn toàn. “Tớ không cần cậu giúp. Xéo đi.”

Đối với người thường, bị nói như vậy hẳn sẽ vô cùng bức bối. Nhưng bản thân Ino hiểu rõ, đây là dấu hiệu khi cơ thể sắp bị chiếm lấy. Cô dùng hết sức hất tay Sakura khỏi người Uri, lại lao tới gỡ lá bùa ra khỏi người cô bạn.

“Tại sao? Tại sao lại không được?” Đầu Ino như hoa lên do ảnh hưởng của cú đánh lúc trước. Cô cần môi suy nghĩ. Phải làm sao đây? Bây giờ gọi cha tới có kịp hay không?

Nhìn tình trạng Uri càng ngày càng nguy hiểm, Ino cũng đành bất chấp. Hai bàn tay cô chấp vào nhau, giọng nói kiên định chưa từng có.

“Nhấn pháp : Tâm Chuyển Thân Chi Thuật.”

Cơ thể Ino một đường gục xuống, ngã phịch trên nền đất đỏ nát. Sakura bàng hoàng nhìn hai người, bối rối không biết phải làm sao.

[Anh, anh là...] Vừa nhìn rõ chân dung kẻ đang không chế Uri, Ino không thể không kinh ngạc.

[Ha, tiểu thư? Lâu lắm không gặp, cô lớn nhanh thật đấy.] Fuu, hay gọi chính xác là Yamanaka Fuu, cười khẩy nói. [Đây là nhiệm vụ của tôi, tốt nhất cô đừng xen vào. Nếu không đừng trách tôi không nể tình gia tộc.]

[Nhiệm vụ của anh liên quan gì đến Uri chứ?]

[Cô không cần biết. Hiện tại, cô có hai lựa chọn, một là tự ra khỏi đây, hai là bị tôi đánh cho ra khỏi đây.]

[Quá đáng thật! Anh không sợ tôi nói chuyện này với cha sao?]

[Tự nhiên đi. Tôi chẳng quan tâm.]

Hai người họ biết nhau à? Uri mở mắt nhìn thế trận giằng co trước mặt, lại cẩn thận dò lại thương thế của bản thân. Với lượng chakra bị kiềm chế này giờ, cộng với nội thương bị bào mòn phía trong, hiện tại nàng chỉ có thể sử dụng con mắt đỏ một lần thôi. Mấu chốt hiện tại là phải nhanh chóng giải thứ ấn thuật quỷ quái giăng trên lá bùa này, một khi thành công, cho dù là ai cũng không thể ngăn được nàng nữa!

Tâm tư nhẹ chuyển, Uri chợt nhớ tới lời nói của Fuu khi nãy. Hẳn có nhắc đến gia tộc? Phải rồi, khả năng chuyển đổi tâm trí ở cả làng Lá này mạnh nhất cũng chỉ có gia tộc Yamanaka, tên ninja trước mặt hẳn cũng là thành viên xuất thân từ đó, mình có thể nhờ Inoichi. Ông ấy chắc chắn sẽ giúp được.

Chỉ còn một cơ hội cuối cùng, nhất định phải nắm bắt thật tốt!

Ngay lúc Uri chuẩn bị hành động, sợi dây chuyền trên cổ nàng bắt ngờ rung lên, trên bề mặt tỏa ra một luồng ánh sáng thánh khiết, cũng làm cho nàng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

[Tránh ra.] Một cước đá bay Ino, Fuu chạy tới, trực tiếp dùng một tay bóp chặt lấy cổ Uri, tay còn lại giật phăng sợi dây chuyền của nàng.

[Buông... buông ta ra...] Phôi bị tổn thương, hô hấp vốn khó khăn nay còn kèm theo đau đớn mãnh liệt, Uri cảm giác như cổ của nàng sắp bị bẻ gãy, híp mắt nhìn về phía sợi dây chuyền.

Không được rồi, Yukino...

[Người giấu thứ gì trong này hả?] Fuu cảm nhận từng trận năng lượng mãnh liệt không ngừng dao động trong sợi dây. Loại chakra thần thánh này khiến hắn sợ hãi, giống như tùy thời đều có thể mất đi mạng sống. Nhưng có một điều hắn có thể khẳng định, thứ này đang phụ thuộc vào bề mặt ổ khóa gắn trên sợi dây. Hiện tại nếu hắn phá hủy nó, không phải tốt rồi sao?

[Dừng lại!!!] Uri kinh hãi kêu lên. Quá trình cố gắng bao lâu nay sắp đạt được, nếu giờ bị đã thương trực tiếp thế này, Yukino chắc chắn sẽ chết.

Vù.

Lại một tiếng động nhẹ, chỉ sau một khoảnh khắc, cả không gian quay lại một màu tối đen. Ánh sáng biến mất, sức mạnh biến mất, và cả sợi dây chuyền trên tay Fuu... cũng biến mất.

May quá, kịp rồi... Uri hé môi cười một tiếng, cặp mắt đang hiện vòng bát quái kia dần quay trở lại hình dạng ban đầu, không tiếng động nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41 : Trận Chiến Của Jinchuuriki

“Đứng lại, Fuu. Ai cho phép cô tự ý di chuyển? Cô đây là muốn chống đối lão làng sao?” Trong khu rừng nhỏ cách xa khu vực thi đấu, Fuu trong bộ dạng thất vệ hai đuôi đang vội vã bay về nơi dự thi, sắc mặt nửa lo lắng nửa vui mừng.

“Câm đi Daiki.” Liếc xuống kẻ đang lái nhái bên tai suốt từ khi gặp mặt, cặp lông mày xanh không kiên nhẫn nhíu lại. Cô phải nhanh chóng đi tìm Uri! Chakra cậu ấy không biết vì sao mà cực kỳ hỗn loạn. Lệnh của lão làng? Mặc kệ chứ, giờ phút này ai quan tâm?

“Cô nên tự biết rõ thân phận của mình đi. Là ninja làng Thác Nước, vậy mà từ khi tới đây cô cứ bám dính lấy bọn Konoha, cô muốn phản bội lại làng sao?” Daiki vẫn không biết sống chết, vừa đuổi theo vừa không ngừng truy hỏi.

“Ta bảo ngươi câm đi!” Giọng nói Fuu đột ngột cao vút, cặp mắt cam vốn cười đùa vui vẻ thoáng chốc biến lạnh. Một đường bay tới trước mặt Daiki, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt hắn, Fuu nhếch môi, cười như không cười. “Ngươi có tin chỉ một câu nữa thôi, ta sẽ cho ngươi im lặng mãi mãi không?”

“Cô...” Nhìn thấy tầng sát khí âm tàn ẩn trong đôi mắt cam sáng rực, Daiki không khỏi lạnh xương sống. Phải rồi! Từ khi nào hắn lại quên mất bản thân từng sợ hãi con quái vật này ra sao chứ? Do cô ta hay dùng khuôn mặt tươi cười khi ở cùng bọn Konoha nên hắn mới mất cảnh giác ư?

Nhìn bóng lưng Fuu bình tĩnh quay lại tiếp tục bay, Daiki không khỏi âm thầm vỗ ngực. Cô ta... luồng chakra khủng bố kia dường như lại càng tăng thêm rồi. Đây là thật, hay hắn ảo giác?

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Nhìn khung cảnh đồ nát cùng xác người vương vãi trên nền đất, Fuu sốc nặng. Cô chỉ mới đi một lúc mà thôi, sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Phía trên kia là Hokage? Ông ấy đang chiến đấu với ai thế? Kỳ thi chunin ra sao rồi?

Trong lòng tràn ngập thất vọng nhưng cô cũng không có thời gian tìm hiểu. Cảm nhận được luồng chakra quen thuộc đang dao động, Fuu nhắm mắt lại, yên lặng tìm kiếm.

Thấy rồi!

oOo

Sakura mở to mắt nhìn Ino đang ngồi dậy, có chút kinh ngạc không biết phải nói gì.

“Chết tiệt!” Nghiến răng phun ra hai chữ, tầm mắt Ino dừng lại trên người cô bạn tóc tím bạc.

Yamanaka Fuu, anh được lắm! Lại dám cầu kết với người ngoài mà đánh cả ta!

“Tôi không biết cậu đang bị cái gì, trán vồ. Nhưng tình hình hiện tại đã không phải là chuyện mà đám genin chúng ta có thể giải quyết. Giờ tôi sẽ đi tìm cha, cậu làm ơn giữ Uri ở yên đây nhé.”

“Tất nhiên.” Sakura bủi môi, chạy tới giữ chặt tay Uri. Đây vốn là nhiệm vụ của cô mà, rõ là cậu ta tới phá đám, giờ còn nói như vậy.

“Cẩn thận đấy.” Nhíu mày nhìn bộ dạng thần nhiên của Sakura, Ino thừa biết cô đang nghĩ cái gì, cũng không có thời gian nói nhiều, vội vã rời đi.

Sakura chẳng để tâm lắm, nhìn xuống người trước mặt. Giờ phút này Uri hai mắt nhắm nghiền, hàng mi đen cong vút như cánh bướm, đối lập với làn da trắng như bạch ngọc. Bên má phải có một vết cào, máu đang chậm chậm rỉ ra, tăng thêm một phần yếu đi. Nàng lẳng lặng nằm đó, như một vị tiên từ lạnh lùng.

Sakura mím môi nghĩ, chỉ cần gương mặt xinh đẹp này thôi, ấn tượng của mọi người về cậu ấy đã rất tốt rồi. Ngay như tên ngốc Naruto, trước kia luôn miệng nói thích mình, bây giờ lại chỉ thấy tò tò theo sau Uri. Còn Sasuke – kun, ánh mắt cậu ấy nhìn Uri dường như rất dịu dàng, trong khi đối với cô lại chẳng đoái hoài gì tới. Thật bất công!

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, ác tâm trong lòng Sakura càng lớn, cũng không nghĩ tới tại sao cô đồng đội lại đột nhiên nằm im thế này, bàn tay đưa lên chạm nhẹ vào mặt Uri, lại dùng lực bấm xuống một chút...

“Buông.”

Một chữ, lạnh như băng, bật thốt ra từ đôi môi nhỏ xinh. Sakura thấy người kia đột ngột mở mắt, có chút chột dạ thu tay lại, lòng thầm hy vọng một phút thất thần kia của mình không bị nhìn thấy.

Không để ý tới con bé tóc hồng đã hết giá trị lợi dụng bên cạnh, Yamanaka Fuu ngụ trong cơ thể Uri đang hoàn toàn chiếm được quyền điều khiển, thoáng nhìn qua tình hình bên ngoài, âm thầm tính toán số thời gian phí phạm lúc giăng cò.

Trên đài cao, Hokage Đệ Tam Sarutobi Hiruzen đang chiến đấu. Mặc dù đã phong ấn xong Đệ Nhất và Đệ Nhị, nhưng với ông, trận chiến thực sự chỉ vừa mới bắt đầu, vì đứa học trò nghịch Orochimaru đến giờ mới ra tay thực sự.

Thoáng liếc thấy tình cảnh trong kết giới, Fuu cắn răng, có chút lo lắng khi đã để phí nhiều thời gian như vậy. Ngài Danzo đã đặc biệt dặn hấn, kế hoạch lần này phải thực hiện thật nhanh, dùng danh nghĩa của con bé này đâm Đệ Tam càng sớm càng tốt. Giờ ông ta đã thấm mệt rồi, hi vọng tiếp theo mọi chuyện trôi chảy.

Bình tĩnh nâng tay kết ấn, lượng chakra cuộn cuộn chảy dọc trong não khiến Fuu bình tĩnh. Năng lực của con bé này thực sự rất kỳ lạ, hấn không hề cảm nhận được chút sức mạnh nào trên cơ thể, nhưng lượng chakra khổng lồ vẫn dao động vô cùng rõ rệt. Với khả năng hiện tại, không khó để Fuu đoán được lý do Danzo muốn dùng Yonehara Uri làm quân cờ chính cho kế hoạch, còn yêu cầu tấn công ngay lúc Sarutobi còn đang tràn trề sức mạnh để dễ bề kết tội con bé, một mũi tên trúng hai đích.

Giờ thì... bắt đầu thôi! Vừa nghĩ, Fuu vừa nhắm mắt sử dụng thuật thuần thân, tận hưởng cảm giác thỏa mãn chưa từng có của một ninja sở hữu lượng chakra dồi dào.

“Đứng lại.” Một tiếng xé gió vang lên, đi cùng nó là một đôi cánh màu xanh ánh đỏ, bắt ngờ xông tới chắn ngang phía trước.

oOo

“Tập trung chút đi Naruto! Hấn lại biến hóa lần nữa rồi.”

Trong khu rừng giáp biên giới Hòa quốc, giọng nói lạnh lẽo của Sasuke vang lên, ánh mắt ngập tràn cảnh giác nhìn kẻ địch hình dáng vốn kỳ dị nay trải qua mấy lần biến hóa đã không còn chút đặc điểm gì của một con người.

“Tớ đang rất tập trung đây.” Naruto trầm giọng đáp lại, trong lòng vô cùng lo lắng. Thầy Kakashi nói Sakura – chan và Uri – chan đang ở đây, nhưng khi bọn họ tới không hề thấy hai cậu ấy. Đội của họ vốn có bốn người một chỗ đuổi theo bọn Gaara, giờ đây lần lượt bị cản đường. Shino ở lại đối phó với Kankuro, Shikamaru lo cầm chân lũ ninja làng Âm. Rốt cuộc, tới thời điểm này, chỉ còn cậu và Sasuke đối mặt với tên Gaara nhân quỷ bất phân đó.

“Lẽ ra các ngươi nên làm theo lời Kakashi.” Pakkun đứng trên một cành cây, vẻ mặt thộn ra nhìn tên quái vật đối diện. Ánh mắt kia, cái vuốt kia, còn có thân hình đồ sộ lớn tướng, chỉ nhìn thôi nó cũng thấy rợn hết cả người.

“Nói thì dễ lắm đồ chó xấu xí.” Naruto không nhịn được trừng mắt. “Thầy Kakashi cử ngươi đi theo giúp đỡ, không làm được gì thì đừng có đứng đó chỉ đạo.”

Sasuke bắt đầu đi đứng ra ngăn cản trận đấu khẫu vô nghĩa sắp nổ ra của một người một chó, vẻ mặt vô cùng ngán ngẩm. “Thích cãi thì để sau đi, tên kia có thể tấn công chúng ta bất cứ lúc nào đấy.”

Naruto nghe vậy, thoáng quay sang nhìn Sasuke, hàng mi cau lại suy nghĩ.

Cậu ấy cũng mệt lắm rồi...

Sự thật thì Naruto hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của họ. Cứ đà này, cả hai sẽ chẳng cầm cự được lâu nữa. Hợp lực tấn công tên Gaara kia cả tiếng đồng hồ, bức hấn chuyển hóa được tới dạng này xem như là cực hạn. Tên này gần như đã mất hết lý trí, đến cả ả ninja đi cùng cũng bị hấn đánh cho thổ huyết. Hơn nữa, ánh mắt của hấn... rất buồn. Hấn luôn nói rằng mọi người ở làng Cát gọi hấn là quái vật. Mình không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có lẽ hấn luôn phải chịu đau khổ một mình. Không một chút thanh thân, giờ hấn chỉ tin vào chính mình, và đang chiến đấu trong địa ngục.

Phải rồi, so với hấn – một kẻ không được ai chấp nhận – mình như một kẻ yếu.

Mình... có thể thắng được một tên như vậy sao?

Lần đầu tiên trong đời, Naruto cảm thấy không tự tin vào thứ gọi là ‘ý chí chiến đấu’.

“Grào.” Tiếng gầm gừ từ phía đối diện cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Gaara trong bộ dạng tiến hóa gần tới thể hoàn chỉnh, đặc điểm duy nhất còn sót lại là hình xăm chữ Ái, lớn tiếng gào lên với Naruto. “Sao thế, sợ ta à? Ngươi chiến đấu vì bản thân hay vì người khác?” Hoi xong câu này, với một loại tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, móng vuốt sắc nhọn của Gaara duỗi dài ra đâm trực tiếp vào người Sasuke đang đứng gần đó, thuận thế ghim thẳng cậu vào gốc cây trước mặt, đầu va vào thân cây cứng rắn, máu nhuộm đầm mái tóc đen tuyền. “Chỉ nên yêu chính bản thân mình và chiến đấu cho chính bản thân mình. Đó mới là định nghĩa của kẻ mạnh nhất.”

“Tên khốn kiếp này!” Naruto nhìn cảnh đó, tức giận muốn điên. Cậu lao tới trước mặt Gaara, vận lực tạo ra hàng chục phân thân bao vây tứ phía.

“Tốt lắm, mau đấu với ta. Hãy cho ta xem sức mạnh giống như khi ngươi hạ gục tên Hyuga kia. Ta sẽ bóp nát sức mạnh đó!” Về hưng phấn của Gaara hiện rõ qua cả giọng nói và cặp mắt hình thoi vàng. “Phong độn Đại Đột Phá : Vô Hạn Sa Lam”

Uỳnh.

Trong lúc nhóm Naruto còn đang chật vật ở chỗ này, thì giữa trung tâm thi đấu, hai trận chiến ác liệt đang song song xảy ra.

Yamanaka Fuu khó khăn tránh đi hàng loạt ám tiễn bằng chỉ mỏng, trong lòng hoảng hốt trước năng lực của cô gái tóc xanh vừa xuất hiện, tùy tiện vận chakra phản công.

Mà ở phía đối diện, Fuu vừa điều khiển loại chỉ chakra dùng dẹt kén tấn công, vừa cố gắng bình tâm lại nghiêm túc suy nghĩ cách giải thích cho mọi chuyện.

Tại sao lại có kẻ sử dụng được bí thuật chuyển tâm này lên người Uri? Hắn đã dùng cách gì? Thật xui xẻo khi mình không hề có kiến thức sâu về các loại bí thuật tâm linh này. Hiện giờ chỉ còn cách... bức hắn ra ngoài và tiêu diệt!

Nghĩ như vậy, cặp mắt cam thoáng ánh lên một tia sáng. Fuu chấp tay niệm ấn, nhưng khác với lần đấu với Akadou Yoroi, lần này, cái kén mới tạo của cô cao và độ lớn lẫn năng lượng bên trong đều toát ra một loại hàn khí lạnh lẽo âm u, vừa nhìn đã thấy không phải cùng một đẳng cấp.

[Giúp ta nhé, Chomei?] Tiềm thức xâm nhập vào một nơi sâu thẳm, Fuu thận trọng lên tiếng, mắt khẽ nhìn về phía người bạn bí mật của mình bao lâu nay.

Chân thể của Thất Vỹ Chomei thực ra là một con bọ hung màu xanh, bọc giáp. Sáu trong số bảy đuôi của nó có dạng giống như cánh côn trùng có thân đuôi màu xanh và cánh màu cam đỏ. Sau đầu còn có một cái sừng lồi lên. Nghiêng đầu nhìn Fuu một cái, lại nhìn cái kén vừa hình thành, nó khẽ gật đầu, giọng nói non nớt đáng yêu vang vọng trong không khí.

[Không thành vấn đề.]

Song song với cuộc đấu của hai người, phía trên mái nhà, trận chiến một mất một còn giữa hai sư đồ cũng đang xảy ra.

Với ý định phong ấn luôn cả Orochimaru vào bụng tử thần, bầu không khí bên trong kết giới thực sự căng thẳng đến cực điểm. Cho dù có sự trợ giúp từ khi Enma, Đệ Tam vẫn không chiếm được lợi thế. Đang lúc ông tức tưởi thanh Kusanagi khỏi tay tên học trò và cố gắng lấy linh hồn của hắn ra niêm vào cấm thuật, Orochimaru đã kịp thời phản ứng lại. Với tâm trạng hốt hoảng tột độ khi bắt đầu nhìn thấy tử thần, hắn lập tức triệu hồi thanh Kusanagi và đâm Hiruzen từ sau lưng.

Khi Enma vừa thấy thế, bò ra sau lưng Đệ Tam, dùng chính bàn tay của mình trực tiếp nắm chặt lấy lưỡi kiếm. Nhưng đã muộn...

Thanh Kusanagi một đường xuyên thẳng qua người Đệ Tam, mũi kiếm nhọn hoắt lóe hàn quang sắc bén.

“Ông... tại sao không né?” Orochimaru hoảng hốt hỏi.

“Ngươi vẫn không hiểu ư? Dùng thuật này, trước sau gì ta cũng chết.” Đệ Tam thần nhiên mỉm cười, dùng sức giữ chặt lấy tay Orochimaru. “Tất nhiên, ngươi sẽ phải đi cùng ta.” Khóe môi Đệ Tam trào ra một dòng máu, ánh mắt vô cùng không cam lòng. Chỉ có thể lấy được đôi tay này của hắn sao?

Quả nhiên... mình già rồi...

“Khốn kiếp! Ông già khốn kiếp!” Orochimaru nhận ra ý đồ của đối phương, đáng tiếc, hai bàn tay của hắn đã hoàn toàn bị giữ chặt, cảm giác như chúng lần lượt tách rời khỏi cơ thể và hoàn toàn mất quyền kiểm soát. Điều này khiến hắn vô cùng sợ hãi. Làm sao bây giờ? Minh tuyệt đối không thể kết thúc cuộc đời ở chỗ này được!

“Sasuke!” Tiếng hét tuyệt vọng của Naruto không ngừng quanh quẩn khắp khu rừng, cặp mắt xanh hoảng hốt nhìn theo bóng dáng người vừa chắn trước mình, nhận một trào của Gaara, cơ thể như điều đứt dây rơi xuống.

“Im đi dobe, chưa chết được...” Giọng nói Sasuke như thì thào từng hơi một, vết thương trên người không ngừng trào máu, vô cùng thâm trọng, đi cùng nó là nỗi đau đớn cào xé tới tận xương. Ánh mắt cậu trầm xuống, lần đầu tiên sau ác mộng thăm sát năm đó, cậu có thể nhắc về nó với một thái độ bình tĩnh như vậy. “Biết không Naruto? Tổ... tổ đã một lần mất tất cả, tổ không muốn nhìn thấy những người đồng đội quan trọng nhất chết trước mặt mình nữa.” Cặp mắt đen tuyền vụt biến đổi, trong mỗi bên đồng tử hiện thị hai câu ngọc đối xứng nhau. “Cậu... bằng mọi giá phải tìm được Uri và Sakura, bảo đảm hai cậu ấy được an toàn. Nhớ chưa?”

“Chuyện đó là trách nhiệm của cả hai chúng ta!” Naruto kiên quyết nói, cặp mắt xanh biến như ánh lên từng trận nhiệt huyết, chĩa thẳng vào người Gaara – hay nói đúng hơn là Shukaku biến thể. “Cậu hãy ở yên đó nghỉ ngơi một lúc đi, Sasuke. Tổ tuyệt đối sẽ không để thua hắn.” Dứt lời, cả người Naruto rực lên một luồng ánh sáng đỏ, loại năng lượng khủng khiếp một lần nữa xuất hiện, bao trùm lấy toàn không gian.

Trận chiến giữa Nhất Vỹ và Cửu Vỹ, bắt đầu.

oOo

“Giết chứ?”

“Không cần, con bé tóc vàng này là con gái duy nhất của Yamanaka Inoichi. Nhà đó có loại bí thuật rất đáng sợ, nếu hấn quyết truy ra được chúng ta thì thật sự rắc rối to!”

“Thế bây giờ phải làm gì?”

“Xóa đoạn ký ức đó của nó, rồi ném xuống con sông phía trước.”

“Mẹ kiếp, thế không phải giết người rồi sao?”

“À à, ta nhầm, không phải sông, quăng ra bãi cỏ đằng kia là được.”

“Ta hiểu rồi.”

oOo

Giữa khung cảnh hỗn loạn của cuộc xâm lược bất ngờ, toàn bộ lực lượng cấp cao có mặt trong Konoha đều được điều tới trợ giúp ở khắp nơi, một số anbu và jonin thì ở lại ngóng chừng cuộc chiến bên trong kết giới, đồng thời tìm cơ hội hạ gục mấy tên thuộc hạ đang bày trận pháp vây hãm Đệ Tam.

“Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn.” Guy lúc này đang cùng nhóm Hayate, Genma và Kakashi đuổi ra tới bia rừng, chợt chau mày quay lại nói.

“Cái gì không ổn?” Genma hỏi lại, trên miệng đã sớm ngậm một cây kim châm khác.

“Không thể diễn tả bằng lời.” Guy nhủ mảy. “Chỉ biết là... sắp có chuyện rất tệ xảy ra.”

“Tất nhiên là tệ rồi.” Kakashi trầm giọng đáp. “Lần này không chỉ có làng Cát, đến cả làng Âm Thanh và Thác Nước cũng tham gia. Nếu nói đây là chiến tranh cũng chẳng sai chút nào.” Dừng một chút, anh tiếp. “Mà quan trọng nhất, bọn chúng lại dám dấn cả võ thú vào làng, đây đúng là chuyện khiến chúng ta bất ngờ nhất.”

“Lần này bọn chúng xâm nhập trót lọt được như vậy cũng có không ít công lao của Yakushi Kabuto. Hấn che giấu đúng là đủ sâu, làm gián điệp bao năm vậy mà không ai phát hiện.” Hayate cầm một thanh kiếm không vỏ, nhủ mảy nói. Chính thẳng ranh tóc trắng đó cùng với tên Baki làng Cát nhân lúc anh ta đang mất cảnh giác mà tấn công, còn đã thương Yugao, năng lực rõ ràng không hề thấp. Trận đấu ở kỳ thi chunin với cô bé nhà Yonehara có lẽ hấn cũng chưa đánh hết sức mình.

Đang lúc bầu không khí quanh mấy người ngày càng căng thẳng, một luồng ánh sáng mãnh liệt chiếu tới từ chỗ trung tâm làng buộc họ phải dừng bước.

“Cái gì...” Guy ngậy người cảm nhận từng tia năng lượng khủng khiếp đang dao động, còn có một vật tương tự hình cầu phát sáng trong khu trung tâm thi đấu, thoáng chốc đầu óc như đình trệ. Thứ này, mười hai năm trước đã từng xuất hiện ở đây.

Một đoàn bốn người quay mặt nhìn nhau, sau đó lập tức đưa ra quyết định. Genma và Hayate tiếp tục tìm đến chỗ bọn Naruto, Kakashi và Guy cùng nhau quay trở về. Sắc mặt ai nấy không khỏi nghiêm trọng, vì lần đầu tiên cũng như duy nhất họ được chứng kiến thứ này, chính là thời điểm Đệ Tứ hi sinh trong sự kiện tấn công của Cửu Vĩ.

Phải, quả cầu năng lượng chứa nguồn sức mạnh khủng khiếp kia, chính là... bom võ thú.

Ở chiến trường bên này, Fuu đầu tóc hỗn loạn đang khởi động chakra đối phó với mấy tên ninja vừa tới, thậm chí không tiếc sử dụng võ thú ngọc. Năm chiếc đuôi phía sau cô khê đang đưa, năng lượng khổng lồ hoàn toàn bùng phát. Mặc cho cơn cuồng phong mà mình vừa gây ra đang phá nát vài thứ gần đó, Fuu một đường tập kích, vừa đánh vừa chạy tới chỗ Uri, lòng hi vọng không quá muộn.

Trong tay Uri không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh đoản đao sắc bén. Cơ thể không tự chủ được phóng về phía Sarutobi đang suy yếu nằm dưới đất. Bốn tên thuộc hạ của Orochimaru vừa thấy năng hướng về phía này, tức thì ẩn ý nhảy ra xa, Tứ Tử Liệt Trận cũng nhanh chóng bị gỡ bỏ.

Không ổn!

Nhận ra ý đồ của kẻ điều khiển mình, Uri cắn răng dồn hết sức lực chuyển hướng thanh kunai. Nhưng sức mạnh của lá bùa không ché trên người thực sự vô cùng kinh khủng, bàn tay cầm đao của nàng hầu như không hề suy chuyển, vẫn thẳng tắp nhắm tới trái tim đang thoi thóp của ông lão hiền lành đang nằm đó.

Nhớ tới những việc ông ấy đã từng làm cho mình, từng câu nói, nụ cười hiền từ, Uri gấp đến phát khóc. Nước mắt trong suốt của nàng hòa với vệt máu đỏ tươi rì ra từ khóe môi, tạo nên một bức tranh xinh đẹp mà bi thương. Sakura đứng cách đó vẫn luôn chú ý động tĩnh bên này, phát hiện có điểm không thích hợp, bèn cuống cuống chạy đi tìm Kakashi, mong cứu vãn được chút tình thế.

Cảm giác này là sao chứ? Hình như cô vừa phạm phải điều gì đó rất nghiêm trọng rồi!

Đáng tiếc, thời điểm các jonin tới nơi, mọi chuyện đã quá muộn. Trước mắt họ chính là cảnh ngài Đệ Tam đáng kính nằm dưới đất, máu chảy đầm đìa,

bên cạnh là Uri đang không ngừng run rẩy, cặp mắt ánh lên tia hoảng loạn điên cuồng. Bởi lẽ, thời điểm cánh tay nàng cầm dao đâm vào Hokage Đệ Tam, một tia hi vọng cuối cùng trong lòng Uri cũng triệt để bị đánh nát.

“Có kẻ ám sát Đệ Tam! Mau bắt cô ta lại.” Trong đám người, không biết là ai hô lên một câu. Không gian vốn thiếu thốn người bảo vệ đột nhiên mọc ra hàng đồng anbu đeo mặt nạ, bọn họ không chút chậm trễ lao tới tóm lấy cánh tay Uri. “Kẻ này đã có thể đâm ngài Đệ Tam, chúng ta phải tuyệt đối cẩn trọng. Tốt nhất là...”

Rắc. Rắc.

Tiếng xương vỡ vụn làm người ta sớn gai ốc chậm rãi vang lên. Hai cánh tay của Uri mềm nhũn hạ xuống. Phần xương ngón tay, cổ tay, khuỷu tay,... toàn bộ đều bị vỡ vụn.

“A!”

Nghe giọng nói quen thuộc của Sakura vang lên đầy hoảng hốt, khóe môi Uri chậm rãi nâng lên một nụ cười chua xót.

Trong đầu nàng chỉ còn vọng lại một câu cuối cùng trước khi hoàn toàn lâm vào hôn mê bất tỉnh.

‘Khi con đối xử chân thành với người khác...

Họ sẽ không phản bội con.’

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42 : Đội 7 Tan Rã

Căn nhà nhỏ ở phía Bắc học viện là một nơi vắng vẻ, ít người lui tới. Không gian nơi này yên tĩnh quanh năm, dường như hoàn toàn cách biệt với những ồn ào náo nhiệt của một thành phố phát triển như Konoha. Thời điểm sắp xếp căn nhà này, có lẽ Đệ Tam cũng mang một suy nghĩ như vậy.

Lúc này, trên chiếc giường bông mềm mại hình hồ ly đặt giữa phòng, đang có một cảnh tượng kỳ lạ xảy ra.

Giữa trung tâm chiếc giường, một cô gái trẻ nằm bất động, bên trên phủ một kết giới hình cầu, từng trận ánh sáng lạnh liên tục tràn ra, đóng băng mọi vật nó tiếp xúc.

Cô gái nằm trên giường dường như lại chẳng chịu chút ảnh hưởng, nằm yên tĩnh như đang ngủ say, gương mặt tuyệt sắc bị che đi bởi mái tóc bạch kim lấp lánh, chỉ để lộ hàng mi dài cong vút cùng bên gò má trắng nõn như ngọc tạc.

Đột nhiên, hàng mi khẽ rung, từ sau làn tóc trắng hiện ra một cặp mắt màu hổ phách. Khoảnh khắc người bên trong mở mắt, kết giới hình cầu liền kêu lên vài tiếng loảng xoảng, rồi vỡ tan. Một luồng sáng chói mắt xuất hiện, chiếu lên các vật bị đóng băng trong phòng, tiếng rơi vỡ liên nối tiếp nhau vang vọng, như một bản đồng ca bằng thủy tinh.

Mặc kệ những âm thanh lạo xạo vui tai kia, Yukino ngồi dậy, bước chân loạng choạng ra khỏi giường, tìm tới trước tấm gương lớn trong phòng tắm. Đối diện với hình ảnh mới của mình, nó không khỏi ngẩn ngơ.

Trong gương là một cô gái trẻ, nhìn qua không thể phân biệt được tuổi tác. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang nét ngây thơ, môi khẽ cong lên, dáng người tuyệt đẹp quyến rũ, làn da trắng nõn như ngọc Dương Chi hoàn toàn bại lộ trong không khí, hai loại khí chất một trong sáng một kiêu mị kết hợp với nhau làm trời đất như mất màu, vẻ đẹp đối lập nhưng hài hòa đến kỳ lạ, vừa giống một bông hoa trắng nhỏ thuần khiết, lại vừa giống một đóa hoa hồng đỏ kiêu diễm. Mái tóc bạch kim dài tới tận gót chân khẽ lay động theo từng nhịp bước, đôi môi đỏ như máu mang theo sự quyến rũ chết người. Cặp mắt phượng lúc này vì kinh ngạc mà mở to, ánh sáng vàng lấp lánh trong hai con ngươi như muốn hút lấy hồn người đối diện.

“A.” Yukino khẽ la lên, giọng nói trong vắt vang khắp cả căn phòng. “Đây là nhân dạng của mình?”

Mang theo tâm tình vừa kích động vừa hưng phấn, cô gái nhỏ nghiêng người xoay mấy vòng, ngắm nghía thật kỹ bộ dạng của mình, còn có chín chiếc đuôi hồ ly vừa lớn vừa mềm phía sau, miệng cười không ngớt. Sau khi dùng hơn nửa tiếng để ghi nhớ từng chút dung mạo khuynh thành này, Yukino chỉ muốn hét lên thật lớn để thỏa nỗi vui mừng trong lòng. Bộ dạng này của nó rõ ràng là lớn tuổi hơn Uri, cao hơn nhiều, cơ thể cũng phát triển, đường cong lộ rõ như thiếu nữ rồi!

Mà nhắc tới đây, Yukino chợt nhận ra một vấn đề.

Quần áo.

Sự thật là này giờ nó đang khóa thân nhảy nhót trước gương à! Thật xấu hổ, cũng may là ở đây không có ai. Giờ thì phải tìm đồ mặc vào thôi, mấy bộ

Uri chuẩn bị cho nó có lẽ không dùng được nữa rồi.

Trong lúc đang loay hoay tìm quần áo, một trận hàn khí phát ra từ chiếc giường giữa phòng thu hút sự chú ý của Yukino. Nhìn lại, thì ra là hai sợi dây chuyền song song nhau đặt ngay ngắn ở đó. Cả hai mặt dây đều được đúc bằng bạc, chỉ khác là một cái là ỏ, một cái là chia, vừa nhìn đã thấy chính là cùng cặp với nhau.

Yukino chạy tới bên chiếc giường, cầm lấy cả hai sợi dây chuyền, ngắm nghía một chút rồi đeo lên. Giờ thì nó đã biết tại sao mình lại xuất hiện trong nhà rồi, hẳn là do Uri đã dịch chuyển cả không gian về đây. Chiếc giường bông hồ ly này được thêu bằng chỉ chakra, nằm tu luyện thật sự cũng không khác mấy so với ở bên cạnh Uri. Vậy thì cái cảm giác bất an thoáng xuất hiện kia hẳn là lúc mình đang bị dịch chuyển rồi.

Nỗi vui mừng khi lần đầu hóa hình người đã làm Yukino bỏ qua một sự kiện rất quan trọng, đó là... tại sao Uri phải làm điều đó?

oOo

“Anh... nói thật sao?”

Trong căn phòng nhỏ, Kakashi ngẩng người lên tiếng, con mắt đen sâu thẳm không bỏ qua bất cứ hành động nào của người đối diện.

“Tôi xin lỗi, nhưng đó là sự thật.” Guy nhìn người bạn của mình, tâm trạng phức tạp không kém. Đây thực sự là một chuyện lớn, vậy mà cậu ta có thể bình tĩnh như vậy? Không, đúng hơn là tỏ ra bình tĩnh. Tại sao phải như thế chứ? Thà là cậu ta đứng dậy hò hét đòi đạo lý cho học trò của mình, như thế có phải tốt hơn không?

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.” Kakashi không để Guy kịp nói thêm điều gì, liền ra lệnh đuổi khách. “Tôi mệt rồi. Anh về trước nhé, chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Được rồi, nhớ nghỉ ngơi cho tốt.” Guy bắt lực bỏ lại một câu, sau đó bước ra khỏi phòng.

Nhìn trần nhà đến ngẩn người, Kakashi thoáng đảo mắt, nhớ tới những lời mình vừa nghe được.

Konoha phát lệnh thanh trừ kẻ ám sát Hokage Đệ Tam, đối tượng là Yonehara Uri.

Nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc đó, sắc mặt Kakashi không khỏi ảm đạm. Con mắt duy nhất lộ ra của anh sụp xuống, hàng mi phủ ợp trên khuôn mặt. Biểu cảm vẫn lạnh lẽo như thường, nhưng lại có nét gì đó ưu thương khó tả.

Lệnh thanh trừ sao?

Lại còn về tội ám sát?

Đúng là chuyện cười.

Đối với một đất nước phát triển như Hỏa quốc, ổn định kinh tế và đầu tư cần thiết cho làng ninja là hai việc trọng tâm luôn được đặt lên hàng đầu. Trên cương vị là một nước lớn, các cuộc ám sát và nổi loạn xảy ra hầu hết đều bị dập tắt khi vừa nhen nhóm. Tuy nhiên, cái gì cũng có một ngoại lệ.

Trên hành lang âm u trước cửa phòng giam, một đội ninja đang trực sẵn, vẻ mặt uy nghiêm lạnh lùng. Phía sau họ là một căn phòng rất rộng, ước chừng có thể chứa được đến chục người. Trước cửa buồng giam treo một cây đuốc nhỏ, ánh sáng vàng le lói phát ra từ nó làm cho bầu không khí quanh đây mang nét gì đó âm u khó tả.

Yonehara Uri ngồi dựa lưng sát vách tường, cặp mắt đờ đẫn nhìn khoảng không trước mặt, khóe môi treo một nụ cười nhạt nhẽo, hai cánh tay buông thõng không tự nhiên, gương mặt trắng bệch khuất sau song cửa sắt nặng nề làm cho lòng người thêm lạnh lẽo.

Đã hai ngày kể từ lúc nàng tỉnh dậy. Khoảnh khắc nhận thức được điều gì đang xảy ra với mình, trái với dự đoán của một số người, Uri chỉ nghiêng đầu cười to một tiếng, không hề mở miệng nói lấy một câu. Suốt mấy ngày sau đó đều không khóc nháo, không đập phá, không thanh minh, lại làm cho người ta ớn lạnh tới cực điểm.

“Uri – chan! Cậu ở đâu? Uri – chan!!!”

Tiếng gọi thất thanh cùng loạt bước chân vội vã bên ngoài kéo thần trí Uri về thực tại. Nhận ra giọng nói quen thuộc cùng bóng dáng vàng cam đang lao hết tốc lực tới phía này, nụ cười nhàn nhạt trên môi nàng vẫn không hề thay đổi, có chăng chỉ là ánh sáng trong mắt lấp lánh hơn một chút.

“Uri – chan, cậu đây rồi. Học...” Naruto thở dốc chạy qua tìm từng phòng một, không quá khó khăn nhận ra buồng giam của Uri, vì đây là căn phòng lớn nhất, và có nhiều lính canh nhất. Trên trán cậu ướt đầm mồ hôi, cánh tay còn băng bó vài chỗ, vẻ mặt xanh xao mệt mỏi như vừa bước ra từ một cuộc chiến.

“Uri – chan?” Thấy người bên trong không có động tĩnh, Naruto thoáng ngẩn người, sau đó quay sang mấy tên lính canh. “Các người đang làm cái gì vậy? Tại sao lại nhốt cậu ấy trong này chứ?”

“Hỏi hay đấy nhóc.” Một tên trong số đám lính trả lời, vẻ mặt vừa mỉa mai vừa phẫn nộ. “Cô ta dám thông đồng với địch phản quốc, ra tay ám sát ngài Đệ Tam. Bọn ta còn chưa làm gì quá đáng đã là nể Kakashi – senpai lắm rồi. Tội đồ như cô ta, sớm phải đưa ra xử tử từ lâu mới đúng, còn có mặt mũi

sống tới tận giờ này sao?”

“Ngươi!” Naruto trừng mắt giận dữ, sau đó dứt khoát quay đầu về phía Uri, áp sát mặt vào chấn song, nói khẩn khoản. “Uri – chan, cậu làm sao vậy? Ra đây cho tớ xem một chút được không?”

Giữa không gian tối tăm của nhà ngục, mái tóc vàng óng cùng cặp mắt xanh biển kia sáng lên rực rỡ, giọng nói chứa đầy lo lắng quan tâm làm cho đáy lòng tĩnh lặng của Uri như ngọn lửa bừng bừng. Nàng cố nén đau đớn trên người, làm cho giọng nói trở nên bình thường hết mức có thể.

“Tớ ổn, Naruto.”

“Đừng nói dối, Uri – chan! Tại sao cậu không ra đây nói chuyện với tớ?” Khoảng cách từ song cửa đến vách tường thật sự rất xa, lại thêm ánh sáng hạn hẹp trong nhà ngục, Naruto chỉ có thể thấy mờ mờ một màu trắng bên trong. Cậu vốn không phải kiểu người tinh tế, nhưng lúc này lại vô cùng khẳng định cô bạn của mình thực tế không hề ổn. “Uri – chan, nếu cậu không bước ra đây, tớ sẽ vào...”

“Đủ rồi, Naruto.”

Trước khi đám ninja canh gác túm cổ anh chàng tóc vàng đem ra ngoài, Kakashi đã xuất hiện. Vẫn chiếc khăn bịt mắt quen thuộc, vẫn dáng người cao ráo vững chãi, nhưng lúc này, trong con mắt đen như mực của Kakashi lại mang nét gì đó lạnh lùng khó tả.

Nhìn thấy anh, toàn bộ đám ninja đang canh gác đồng loạt cúi chào.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cô bé không?” Kakashi lên tiếng.

“Chuyện này... xin thứ lỗi. Chúng tôi được lệnh phải ở đây canh chừng cho tới khi cô ta, ừm, Yonehara chịu án tử.”

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra.” Sắc mặt Kakashi âm u đáng sợ, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo. “Lệnh từ hội đồng đã ban xuống rồi, chẳng mấy chốc sẽ tới chỗ các anh. Và tới lúc đó, cho dù muốn hay không, các anh vẫn sẽ phải ‘thả’ người.” Chỉ là... không phải ‘thả’ khỏi nhà giam, mà hoàn toàn ‘thả’ ra khỏi làng, vĩnh viễn còn không thể trở lại! Kakashi cắn răng thêm một câu trong lòng.

“Anh nói vậy là có ý gì?” Tên đội trưởng nghi hoặc.

“Muốn biết đến vậy thì anh đi tìm Ibiki mà hỏi. Tôi nhắc lại lần nữa, tôi muốn nói chuyện riêng với cô bé này.” Kakashi tuyên bố, lần này không phải câu hỏi, mà hoàn toàn là câu khẳng định.

Đám lính gác thấy thái độ kiên quyết này của anh, cũng có phần dao động. Bọn họ thực sự không muốn đắc tội với Kakashi, cho dù anh ta không còn trong anbu đi chăng nữa. Và lại, giờ nếu để ba người đó ở đây cũng sẽ không có chuyện gì. Phòng giam này đã được giăng một loại kết giới đặc biệt, một khi bị phá sẽ kinh động tới tất cả mọi người. Bọn họ tin rằng Kakashi cũng sẽ không phản bội lại làng mà đưa con nhóc kia trốn thoát. Hơn hết, giờ họ phải tìm đại nhân Morino xác nhận lại chuyện vừa nghe được.

Nghĩ vậy, tốp lính đồng loạt di chuyển, tiến về phía khu bên kia, để lại hai thầy trò đứng bên ngoài song sắt.

“Tới đây, Uri. Ta cần xem qua thương thế của em.” Kakashi nói, ngữ điệu chắc nịch, không cho phép người đối diện từ chối.

Naruto đứng bên cạnh cũng im lặng nhìn chăm chăm vào trong. Sau trận chiến với Gaara mấy ngày trước, cả cậu và Sasuke đều bị thương nặng, nằm bất tỉnh ở bệnh viện đến tận sáng nay. Thời điểm biết được Đệ Tam đã chết, Naruto kinh ngạc đến sững người. Nhưng tới lúc nghe được kẻ gây ra chuyện này lại là Orochimaru cùng với Uri – chan, cậu mới thật sự cảm thấy như sụp đổ.

Ấy thế nhưng, nguyên nhân chính khiến Naruto tới đây ngày hôm nay, hoàn toàn không phải để xác minh chuyện Uri có thật sự giết Đệ Tam hay không, mà là xem tình trạng cô trong nhà lao cùng với vết thương trong trận đấu thứ tư do Gaara gây nên.

“Em nghĩ điều đó không cần thiết.” Trong bóng tối, giọng nói của Uri nhẹ nhàng. Ánh mắt trầm buồn của nàng chiếu vào hình bóng hai kẻ ngoài kia, lại nhìn xuống tay mình. “Thương tật ra sao, thầy biết mà.”

“Đừng cãi ta.” Kakashi hít sâu một hơi. “Và cũng đừng biến ta thành một tên thầy giáo vô dụng như vậy. Cho dù bằng cách nào, ta cũng phải cứu được em. Và, hẳn là em đang rất muốn biết tình hình bên ngoài mấy ngày nay? Ta tới đây chính là để nói cho em những điều đó.”

Nghe đến đây, ánh mắt Uri có chút dao động. Phải rồi, tình hình của mọi người...

Nàng nhíu mày, vén tà áo đứng dậy, bước từng bước chậm chạp về phía song sắt, biểu cảm trên mặt thủy chung làm cho người ta lạnh đến rợn tóc gáy.

Kakashi dõi mắt quan sát chuyển động của Uri, không hề bỏ qua bất cứ cử chỉ nào dù là nhỏ nhất. Sau cùng, anh cay đắng nhận ra một sự thật... hai cánh tay của Uri từ đầu đến cuối hoàn toàn bất động, buông thõng xuống hai bên bất chấp chủ nhân của nó di chuyển thế nào.

Khốn kiếp!

Tới tận khi Uri đã tới trước mặt, Kakashi vẫn không thể chấp nhận nổi. Anh hít sâu một hơi, đưa tay qua kéo lấy cánh tay trái của người đối diện. Naruto cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nín thở theo dõi.

Rắc...

Một chuỗi âm thanh lao xao vang lên giữa không gian tĩnh lặng của nhà lao, làm lạnh hẳn cả ba con người đang ngồi đó.

Uri cắn răng lùi lại, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, cánh tay đang bị Kakashi cầm cũng thuận thế hạ xuống, hết như một bộ phận được lắp ráp.

Kakashi mở to mắt nhìn xuống tay mình, còn có thân hình nhỏ bé vừa lùi lại kia, môi run run, sau cùng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi. Naruto bây giờ mới chân chính nhận ra sự việc nghiêm trọng đến mức nào. Không cách nào bình tĩnh được như Kakashi, cậu nhảy phắt dậy, tay nắm chặt lấy chân song bằng sắt, cặp mắt phản nộ nhìn kỹ hai bàn tay của Uri, điên cuồng hét lên.

“Chuyện gì đang xảy ra? Bọn họ đã làm cái gì với tay của cậu? Nói đi, Uri – chan!” Lại quay sang nhìn thầy của bọn họ, trong lòng Naruto trào lên một loại cảm giác bất lực. “Thầy cũng biết, phải không? Thầy mau nói gì đi chứ! Chuyện gì đã xảy ra? Đây chính là hình phạt cậu ấy phải nhận cho một việc mình không hề làm ư?”

“Đủ rồi, Naruto.” Một lần nữa bị ngăn cản, nhưng lần này là một người khác. Giọng nói Uri truyền ra sau cánh cửa, trong vắt, lại có chút mỉa mai nhàn nhạt. “Ai nói với cậu là tớ không làm chứ? Ha, nhầm rồi, chính tay tớ đã cầm kunai đâm vào tim Đệ Tam, trước sự chứng kiến của bao nhiêu người đấy.” Nhưng có ai hiểu được lý do? “Cậu nghe rõ chưa? Vì bọn họ tận mắt nhìn thấy tớ giết ông ấy, nên sự thật cũng có nghĩa tớ chính là thủ phạm! Chính tớ đã giết ông ấy!” Khoảnh khắc nói xong câu này, cả người nàng run bần bật, bao nhiêu oán hận ứ khuất tích lũy mấy ngày nay chỉ có thể giải tỏa bằng hàng nước mắt trong suốt. Nhớ tới nụ cười cuối cùng của Đệ Tam, Uri càng cảm thấy căm hận, nâng bàn tay lau đi bộ mặt lấm lem thâm hại lại phát hiện giờ mình đến tay còn chẳng có, nàng chỉ có thể cay đắng bước lùi về phía tường, trở về vị trí ban đầu, quay lưng lại phía hai thầy trò Kakashi, tuyệt nhiên không khóc một tiếng.

“Hai người... có thể trở lại vào ngày mai. Còn bây giờ, em muốn yên tĩnh.”

“Thả ta ra! Thả ta ra mau!”

Trong một ngục thất hướng tây nam Konoha, một giọng nữ thất thanh vang lên. Âm điệu sắc như dao cùng tần số ngày một lớn của nó làm cho mấy tên ninja đang đứng xung quanh vô cùng bức bối.

“Chết tiệt thật, cô ta không mệt sao?”

“Con quái vật đó làm sao biết mệt chứ? Cứ đà này, phải đợi lão làng đích thân tới, lỗ tai chúng ta mới được nghỉ ngơi.”

“Này các anh, tôi thắc mắc, cô ta chỉ là một tù nhân thôi, tại sao không đánh ngất đi? Như vậy không phải mọi chuyện được giải quyết rồi sao?”

“Cậu là lính mới nên không biết, cô ta đâu phải người bình thường chứ.”

“Anh nói vậy nghĩa là...?”

“Lên năm đuôi rồi.”

“Cái gì cơ?”

“Ừ, thật đấy, ý tôi là...”

“Câm miệng!”

Đoạn đối thoại ngắn ngủi giữa mấy người nhanh chóng kết thúc khi một tên trong đó nhận ra bọn họ đang bàn chuyện quá xa. Việc Fuu chuyển hóa được sang dạng thất vĩ năm đuôi mà vẫn không bị đánh mất ý thức thật sự là một bí mật vô cùng nghiêm trọng! Nếu tận dụng tốt chuyện này, làng Thác Nước bọn họ sẽ không phải lo lắng bị cường quốc tấn công. Vì vậy, tuyệt đối phải đảm bảo giữ chân Fuu ở chỗ này cho đến khi lão làng xuất hiện khống chế cô ta.

“Tăng cường canh gác cho cẩn thận. Còn nhiều chuyện thêm câu nào, ta nhất định phạt hết các ngươi.”

“Vâng.”

Bỏ mặc tiếng la hét âm trời có thể làm cho người ta phát điên kia, tốp lính đồng loạt tản ra xung quanh, sắp xếp bao vây trọn nhà ngục, chặt chẽ đến không lộ sơ hở.

Thế nhưng, không một ai ngờ tới, hoàn cảnh thực sự bên trong căn phòng cuối hành lang kia so với tưởng tượng của bọn họ lại hoàn toàn khác.

“Thả ta ra, lũ chết tiệt! Ta nhất định sẽ giết hết các ngươi!” Fuu một bên gân cổ gào to, cặp mắt cam lấp lánh ngược lại chăm chú nhìn xuống viên ngọc nhỏ hình oval trên mặt đất, từng chút một truyền chakra kết nối.

“Tại sao lại lâu như vậy?” Thấp giọng lầm bầm, trong lòng Fuu như có ngọn lửa tràn qua, cảm giác lo lắng cùng bất an khiến cô càng thêm sốt ruột.

Sau sự kiện Hokage làng Lá bị tấn công, một dao cuối cùng của Uri bị hội đồng bên đó lợi dụng triệt để, không chỉ tống giam cậu ấy, mà còn đề xuất án tử hình. Nếu không phải có tiền nhân Jiraiya gi đó đứng ra quả quyết rằng nguyên nhân khiến Đệ Tam tắt thở không phải tại mũi dao kia, thì có lẽ Uri đã

bị hành hình ngay trong ngày hôm đó.

Nội bộ làng Lá rắc rối, cô hoàn toàn không có chút manh mối gì về thân thế kẻ ra tay, nhưng có một điều vô cùng chắc chắn – hắn rất mạnh. Có thể thần không biết quỷ không hay thi triển được loại ảo thuật thay đổi nhận thức của toàn bộ những người ở đó, kể cả các jonin nổi tiếng như thầy của Uri là Kakashi, làm họ định ninh rằng khu vực nơi đó không hề có bóng ai, thì năng lực kẻ này phải kinh khủng tới mức nào? Nghĩ tới đây, Fuu không khỏi lạnh người.

Tầm mắt cô càng trở nên sắc bén khi nhớ tới những người có mặt thời điểm đó, thậm chí có đánh chết Fuu cũng không quên được kẻ trực tiếp đầu quân khiến cho kế hoạch này thành công là ai. Đúng là ở đâu cũng có loại người phản bội, về mặt quả quyết của Haruno Sakura khi đó chứng minh chắc chắn cô ta có liên quan không nhỏ tới việc Uri bị lá bùa khống chế.

Bản chất thực sự của buổi ám sát ngày hôm đó chỉ có vài người biết, thật kinh khủng là cô bạn tóc vàng họ Yamanaka kia vậy mà đã bị người ta động tay chân, hoàn toàn không nhớ được chút gì về sự việc đó cả, chỉ như những người bình thường khác – mọi ký ức dừng lại ở việc trúng ảo thuật Niết Bàn Tĩnh Xả của tên thuộc hạ Orochimaru. Đáng tiếc, những chuyện cô biết được còn chưa kịp nói lại cho người nào thì đã bị tổng vào đây.

Một điểm rất lạ nữa là ngoài tên thanh niên có bí thuật chuyển tâm kia, chắc chắn vẫn còn người chờ sẵn để điều khiển Uri, vì linh hồn của tên kia nửa chừng đã bị Chomei trực tiếp tước ra, thời điểm Uri di chuyển về phía Đệ Tam rõ ràng cậu ấy cũng đã lấy lại được thần trí. Vậy thì tại sao? Kẻ đứng đằng sau chuyện này cùng với người thi triển ảo thuật lên các jonin có phải là một hay không? Vì cái gì hắn lại cấm hãm cậu ấy đến như vậy, thậm chí không tiếc đề ra cả một kế hoạch tinh vi thế này?

Đang lúc Fuu cần môi suy nghĩ, viên ngọc trên nền đất bất ngờ lóe lên một tia sáng, bề mặt lấp lánh từng dải vòng tròn, dần dần loang rộng ra.

Hay quá! Tín hiệu kết nối rồi! Fuu không khỏi mừng rỡ. Viên ngọc này là chính tay Uri đưa cho cô lúc còn trong vòng hai của kỳ thi chunin, cũng đã kết nối qua một lần, hiện tại nếu như hai bên một lần nữa liên lạc được với nhau, cô chắc chắn sẽ có cách thoát khỏi nhà giam!

Sau khoảng nửa phút, trên bề mặt viên ngọc dần hiện thị một bóng người, khoảnh khắc Fuu há hốc mồm nhận ra kẻ xuất hiện cũng là lúc cửa phòng bị đá văng.

“Hết đường chạy rồi nhé.” Daiki nhếch môi cười tà ác, con mắt híp nhìn chòng chọc về phía cô gái đối diện. Trên tay hắn, một viên ngọc đang lấp lánh tỏa ánh sáng xinh đẹp, trong mắt Fuu lại không khác gì quỷ đòi mạng. Đặc biệt, khi tầm mắt lia tới lão nhân đứng phía sau, trong đầu Fuu chỉ có một suy nghĩ.

Mình chết chắc rồi!

Xoảng.

Trong căn phòng cao nhất bệnh viện, một tiếng động chói tai vang lên.

“Chuyện họ vừa nói có phải là thật không?” Sasuke tức giận gầm lên, cặp mắt đen láy chiếu thẳng vào cô gái đối diện.

“Bình tĩnh lại, Sasuke – kun!” Đối diện với hành động thô bạo của chàng trai mình yêu quý, Sakura không khỏi sững sốt. Đưa mắt nhìn xuống chiếc đĩa sứ bày những lát táo cắt gọt cẩn thận giờ chỉ còn là những mảnh vụn lấm lem trên nền đất, khóe mắt cô rung rung, lại sợ người kia kích động quá mức, liền chỉ có thể vừa khóc vừa nói. “Cậu đừng nghe bọn họ nói bừa, tất cả đều chỉ là tin đồn mà thôi. Ngài Jiraiya đã đứng ra bảo lãnh, sớm muộn gì Uri cũng sẽ lấy lại trong sạch.”

“Chết tiệt, chuyện lớn như vậy.” Sasuke nghiêng răng đập vào thành giường, hàng mi nhú lại đau đớn do ảnh hưởng của vết thương mấy ngày qua, trên trán cậu quần một lớp băng trắng, chân phải bị bong gân khá nặng khiến cho việc di chuyển gặp không ít khó khăn. “Giờ này cậu còn có tâm tình ở đây gọt táo sao?” Khẽ lâm bầm một câu, Sasuke cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, nhìn sang Sakura đang đứng một bên khóc lóc, cậu nhú nhú mày, nghĩ tới gì đó, liền kéo chăn nằm xuống giường, đoạn quay sang Sakura. “Tôi muốn nghỉ ngơi, cậu về được chứ?”

“A, tớ... tớ biết rồi.” Nhẹ đáp một câu, trong lòng Sakura hoàn toàn không tin cậu ta đột nhiên trở nên an phận như vậy, dự cảm bất an trong lòng khiến cô sợ hãi vô cùng, như một kẻ xấu chốt dạ lo lắng sự việc bị phanh phui, Sakura chỉ đành thu xếp rời khỏi bệnh viện, lòng thầm nghĩ sẽ ở yên trong nhà cho tới hết ngày.

Thế nhưng, mọi việc không suôn sẻ như cô nghĩ.

Trong phòng làm việc của các Jonin.

“Em có gì muốn nói không?” Vươn tay chỉnh lại xấp giấy tờ, khóe mắt Kakashi lơ đãng nhìn cô học trò tóc hồng đang run rẩy đối diện, giọng nói lạnh băng từ từ vang lên.

“Cái này...” Tự thuyết phục bản thân rằng người kia chỉ đang thử, Sakura vẫn cảm thấy lạnh người, cố gắng để mình không lấp bắp, cô lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Kakashi. “Em không biết thầy đã nghe được chúng từ đâu, nhưng chỉ vì thế mà thầy gọi em tới đây? Chẳng lẽ thầy cho rằng em là kẻ đã hại Uri sao?”

“Tất nhiên là không.” Kakashi cười khẽ, lòng chùng xuống. Con bé hắn đã đoán được Uri sẽ không nói gì với mình đi? “Ta dám chắc rằng bất mãn của em cho dù sâu đậm đến đâu cũng chưa thể bày ra một kế hoạch tàn nhẫn thế này. Hơn nữa, em không-có-khả-năng.” Lùi người trở lại dựa vào ghế, giọng Kakashi vẫn thản nhiên vô cùng. “Nói đi, là kẻ nào đưa em lá bùa đó?”

“Em không hiểu thầy đang nói gì cả.” Sakura cứng giọng. “Lúc các ninja làng khác xông vào tấn công, rõ ràng em đang ở chỗ khán đài cùng mọi người. Tại sao thầy không nghỉ ngơi những anbu ở gần Uri lúc đó, mà lại chữa mũi dùi về phía em? Thầy không thấy mình vô lý sao?”

“Sakura.” Giọng Kakashi dường như vẫn bình thản như vậy, nhưng Sakura lại cảm thấy vô cùng áp bức. “Đừng thử thách kiên nhẫn của ta. Nếu giờ em chịu nói thật, ta sẽ xem như chuyện này chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa các kunoichi và không tham gia truy cứu. Còn nếu em vẫn không chịu tình ra mà cố che giấu sự thật, đừng trách ta không nể tình.” Con mắt đen như mực của anh bình tĩnh nhìn Sakura, thản nhiên nhả từng chữ. Dường như nghĩ tới gì đó, trước khi cô học trò kịp tìm ra một lời biện hộ khác, Kakashi lại rút trong người ra một tấm ảnh. “Xem cho kỹ đi rồi quyết định.” Anh thực sự không muốn tin lại có ngày mình phải đi điều tra một vụ án mà cả hung thủ và nạn nhân đều là học trò cùng một đội anh đang dẫn dắt. Thật đáng mỉa mai.

Về mặt cương quyết của Sakura nhanh chóng tan rã sau khi nhìn rõ những gì ở trong bức ảnh. Cô khụy gối, gần như quỵ rạp xuống sàn. Đưa hai tay che miệng, Sakura không dám tin mình lại có thể làm ra loại chuyện xấu xa đến thế. Trong tấm ảnh có rất nhiều người, dân thường đang sợ hãi chạy khắp nơi, jonin đang mở đường diệt địch, còn có cả các ninja làng Âm đang tàn sát bừa bãi. Nhưng đặc biệt nhất là góc cuối tấm ảnh, nơi đó có hai cô gái một trắng một hồng, và Sakura thề, cái màu tóc hồng rực rỡ kia có tìm ở khắp Konoha cũng không ra được người thứ hai. Giờ phút này, cái bóng màu hồng đó lại đang dán một thứ tương tự bùa nguyên rửa vào người cô gái bên cạnh. Lá bùa chẳng chịt những ký tự màu đỏ, trông đến ghê người.

“Bức ảnh này là do một ninja làng Cỏ trong lúc chạy trốn vô tình kích hoạt bộ phận chụp ảnh của máy quay.” Kakashi bình thản giải thích, làm như không thấy vẻ mặt ngạc nhiên đến chết lặng của Sakura. Để có được tấm ảnh này, anh cũng phải tốn không ít công sức.

“Em... em xin lỗi.” Sakura biết mình đã hết đường chối cãi, cũng biết rõ sở dĩ Kakashi đưa tấm ảnh này cho cô xem trước là để cô không phạm thêm sai lầm nào nữa, liền thành khẩn cúi đầu. “Lá bùa đó, đúng là do em dán vào người Uri.”

“Kẻ nào nhờ em làm việc này?”

“Một người đàn ông cao lớn, có tóc nâu vàng và đôi mắt màu cam.”

Nghe lời miêu tả, chân mày Kakashi thoáng nhíu lên. “Hắn là ai?”

“Em cũng không biết.” Sakura lí nhí đáp.

“Cái gì?” Kakashi có chút không tin nổi. “Vì một người lạ mà em có thể sẵn sàng đưa những thứ không rõ ràng lên người đồng đội cùng làm việc bấy lâu nay sao? Từ khi nào em lại trở nên hồ đồ như vậy?”

“Không có!” Sakura vội thanh minh, giọng điệu vô cùng gấp gáp. “Em không hề biết lá bùa đó sẽ khiến cậu ấy bị như vậy. Ban đầu người kia chỉ nói rằng nó có tác dụng cố định hoạt động mà thôi.” Khóe mắt cô rung rung. Làm thế nào bây giờ? Cô thật sự không muốn nói dối điều gì nữa, nhưng chuyện này nếu truy đến cùng, việc đánh Ino trước cuộc thi cùng với chuyện gián tiếp gây ra cái chết của Đệ Tam sẽ không thể chối cãi. Cô thừa nhận ban đầu mình đồng ý làm việc này vì không muốn Uri can thiệp vào chuyện của Sasuke – kun, lấy đi sự chú ý của cậu ấy, nhưng cô cũng không thể ngờ mọi chuyện lại đi xa như vậy. Đến nước này, nói ra một nửa sự thật là lựa chọn sáng suốt nhất. “Lá bùa đó là do em bị lừa nên mới cài lên người Uri, thầy không thể...”

RẦM

“Cậu vừa mới nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nước Mắt Hồ Ly

“Na-Naruto?” Nhìn cậu thiếu niên vừa bất ngờ xuất hiện trước mặt mình, Sakura nuốt nước bọt, cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng cậu ta chưa nghe được gì cả.

Naruto không để ý tới vẻ mặt âm trầm của Kakashi, cặp mắt xanh ngọc nhìn thẳng vào Sakura, chất vấn. “Lời cậu vừa nói là sao? Lá bùa gì hả?”

“Tớ...” Sakura lúng túng, đưa mắt cầu cứu Kakashi. “Tớ chỉ đang báo cáo với thầy một chút chuyện trong cuộc thi lần trước mà thôi.”

“...” Kakashi liếc sang Naruto, bắt đầu đi lên tiếng. “Đừng có hấp tấp như vậy. Con bé nói đúng, và chuyện này thì không liên quan đến em.”

“Cái gì?” Mơ to mắt nhìn hai kẻ trước mặt, Naruto giận run. Tại sao lại có lừa dối cậu? Tại sao trong mắt mọi người cậu luôn là một thằng ngốc? Cậu cũng là thành viên đội 7 kia mà, cứ vậy mà muốn bỏ qua sao?

Đừng hồng!

Đứng thẳng người nhìn về phía Sakura, Naruto cười nhạt, trái với vẻ nóng nảy thường ngày, cậu bình tĩnh nói. “Không muốn cho tớ biết cũng không sao, nhưng đừng có xem tớ như thằng ngốc vậy. Tốt thôi, tớ sẽ tìm Sasuke, và tự bọn tớ sẽ tìm ra sự thật.”

“Không được!” Sakura giãy nảy.

“Tại sao?” Naruto mím môi hỏi lại. Cậu biết thừa cứ động tới Sasuke là cô ấy sẽ phản ứng thế này. Và không biết từ bao giờ, suy nghĩ đó đã không làm cho cậu khó chịu nữa. Hiện tại, việc cậu muốn làm chỉ là tìm ra chân tướng sự thật và trả lại công bằng cho người con gái đầu tiên chấp nhận mình mà thôi.

“Tớ, tớ...” Sakura lắp bắp. Giờ phải làm sao đây? Tuyệt đối không thể để Sasuke – kun biết chuyện này! Ấn tượng của cậu ấy về cô vốn đã không tốt, bây giờ chuyện này lộ ra, cậu ấy sẽ từ không thích chuyển sang ghét mất. “Có gì từ từ nói, Naruto. Tớ sẽ trả lời thật tất cả câu hỏi của cậu.”

“Là cậu nói đấy nhé.” Naruto khẳng định, sau liền tiếp tục. “Lá bùa mà cậu bị lừa cài lên Uri – chan, nó có tác dụng gì?”

“Cái đó...” Suy nghĩ của Sakura nhẹ chuyển. Vậy ra Naruto cũng vừa tới mà thôi. Nhưng bây giờ, có nói dối cậu ấy hay không kết quả cũng chỉ có một. Thầy Kakashi vẫn đang nhìn chăm chăm mình. A, đành vậy, chỉ cần che giấu Sasuke – kun là được rồi. “Hứa với tớ một chuyện, Naruto.”

“Chuyện gì?”

“Những điều tớ sắp nói đây, cậu tuyệt đối không được để Sasuke – kun biết. Cả thầy nữa, Kakashi – sensei. Coi như đây là chuyện duy nhất em cầu xin hai người.”

“...Được.”

oOo

Uri giật mình khỏi giấc ngủ hiếm hoi trong mấy ngày qua bởi loạt bước chân âm thầm của vài kẻ đang tiến tới. Nhíu nhẹ hàng mi, nàng có chút khó hiểu cùng cảnh giác đối với những vị khách không mời mà đến này.

“Cô ta đây à?” Đoàn người dừng bước, ngoại trừ tên quân ngục thì còn bốn kẻ nữa. Một tên lên tiếng hỏi người bên cạnh. Trông hẩn có vẻ là thủ lĩnh, toàn bộ khuôn mặt giấu sau chiếc mặt nạ ôm sát, phía trên còn đeo một cặp kính đen ngòm, tổng thể cả khuôn mặt cũng chỉ chừa ra được mũi và miệng. Loại phong cách bí ẩn này làm nàng không tự chủ liên tưởng tới Shino.

“Đúng vậy ạ.” Tên bên cạnh trả lời vô cùng cung kính. Dưới ánh sáng mờ mờ của hành lang nhà ngục, Uri mơ hồ thấy được vẻ lạnh lẽo bất thường của tên thủ lĩnh. Loại biểu cảm này không đơn thuần là lạnh nhạt, mà như một cỗ máy, bình thản đến lạnh người.

Tiếng cánh cửa sắt nặng nề bị kéo ra vang bên tai Uri. Còn chưa kịp xác định được tình huống, cả người nàng đã bị nhấc bổng, ném phịch xuống nền đất lạnh lẽo.

“Các người muốn làm gì?” Cảm giác hai tay truyền tới cơn đau nhức đến chết lặng, quá nhiều va chạm xảy ra với chúng trong mấy ngày qua khiến Uri còn chẳng buồn nhíu mày.

“Đặt cô ta xuống đây.” Giọng nói tên thủ lĩnh âm trầm truyền ra qua chiếc mặt nạ. Hai tên thuộc hạ của hắn không chút khó khăn đem Uri ngồi tựa lên góc tường. Quân ngục thấy việc này, vô cùng ân cần đưa tới một sợi dây.

“Cần gì chứ, cô ta hiện tại trời với không trời có khác gì nhau sao?” Câu nói vang lên, đổi lại một tràng cười châm biếm.

Uri hiện tại như con búp bê hoàn toàn bị khống chế, sức lực đã bị bào mòn cạn kiệt, lượng chakra cũng bị kết giới phong ấn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn trên tay tên thủ lĩnh ngưng tụ một mảng màu đen hắc ám.

Cho tới khi hắn ném cái đám màu đen đó vào người nàng, Uri mới kinh hoàng nhận ra một chuyện... đây thực ra là hàng trăm con côn trùng hắc ám có kích thước siêu nhỏ. Chúng vừa chạm vào người nàng, đã lập tức xâm nhập vào trong, mà nơi tụ tập nhiều nhất, lại là nhãn cầu và thanh quản.

Aburame Torune ngưng mắt nhìn bộ dạng người phía dưới. Những tù nhân giam trong nhà ngục Konoha vốn luôn được chữa trị tất cả các tổn thương có trước đó, bất kể bọn họ phạm tội lớn thế nào. Thương thế trên hai tay của con bé này, có lẽ là do chủ nhân đã đặc biệt dẫn dò. Mục đích việc này cũng chỉ là khuyến mãi thêm chút khổ sở, vì dù sao đi nữa, có tìm khắp giới ninja này cũng không ra được kẻ nào có thể chữa khỏi vết thương bị nhiễm hàn độc trong tình trạng toàn bộ hệ xương tay đều bị nghiền nát như thế.

Vừa nghĩ, hắn vừa đảo mắt quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn gần như đã hoàn toàn bị bao phủ bởi bộ nano của mình. Khác với kikaichuu mà Shino sở hữu, loại bộ nano Torune dùng được thừa hưởng từ chính cha của hắn, và họ là những thành viên duy nhất trong tộc sở hữu loại bộ nano đặc biệt này.

“Cảm thấy sao hả?” Biểu cảm lạnh lẽo trên mặt Torune như bị phá vỡ, hắn từng bước lại gần Uri, sát khí phát ra không chút che giấu, đám bộ nano nhận được hiệu lệnh cũng tản dần, chỉ còn một lượng nhỏ bám chặt trên mí mắt. “Anh bạn Fui của ta chính là vì người mà chết, người nói xem, ta nên xử lý cái mạng này của người thế nào?” Âm điệu lãnh khốc sắc như dao đâm đám bộ nano càng thêm nhao nhao hung mãnh. Uri cảm thấy cả người bị cắn đến tê liệt, nhưng cảm giác nóng rực ở cổ vẫn là thứ nàng sợ hãi nhất, khẽ ho khan, một vài con bộ nano đen ngòm nhảy ra từ cổ họng làm nàng ghê tởm đến run rẩy. Thế nhưng, đó còn chưa phải điều đáng sợ nhất.

Trên tay Torune không biết từ lúc nào xuất hiện mười chiếc kim châm trắng bạc, ánh sáng lạnh phát ra từ nó làm cho căn nhà giam trở nên đáng sợ hơn

bao giờ hết. Hắn liếm liếm môi, ra lệnh cho đám bộ trên mí mắt phối hợp giữ chặt, ép buộc Uri mở to mắt nhìn đám kim mỏng ngày một tiến gần, từng chút một phá tan khoảng cách giữa đầu kim và con người màu tím biếc sâu như mê cung, cho tới khi trông mắt chính thức bị đâm thủng.

“A!!!!!!!”

oOo

Sự ra đi của Hokage Đệ Tam là một cú sốc lớn với tất cả cư dân làng Lá. Sau buổi đưa tang đầy mưa và nước mắt, bầu không khí buồn bã bao phủ quanh làng mãi mới có dấu hiệu thuyên giảm. Các cửa hàng dần được mở trở lại, mọi người tiếp tục công việc của mình. Buôn bán, săn bắt, đan đèn, dệt vải... không khí dần có chút náo nhiệt.

Naruto lững thững bước đi trên con đường quen thuộc, cặp mắt xanh biển lấp lóe một thứ ánh sáng tăm tối. Cậu cứ bước chậm chạp, thỉnh thoảng lại nhắm mắt hít thật sâu, hai bàn tay nắm thành quyền, dường như đang cố ẩn nhẫn một con giận dữ nào đó.

“Sakura – chan.” Mím môi thốt ra một cái tên, loại cảm giác phức tạp trong lòng khiến Naruto thực sự không muốn tái trải nghiệm. Cậu nhìn lên biển hiệu Ichiraku bên vệ đường. Trước kia, những lúc có chuyện buồn, cậu luôn tới đây. Khác với những người dân trong làng, bác Teuchi và chị Ayame luôn chào đón cậu, điều đó làm cậu cảm thấy rất hạnh phúc, thầy Iruka cũng thường hay dắt cậu tới nơi này.

Phải rồi, đây cũng chính là nơi mình và cậu ấy tới trong lần gặp đầu tiên mà! Còn nhớ ngày đó, chính Uri – chan đã chủ động nói chuyện và mời cậu tới nơi này. Bữa tiệc mừng đội 7 thành lập rốt cục chỉ có hai người tham gia, nhưng với cậu đã rất hạnh phúc. Thời gian trôi qua, bọn họ đã thân thiết gần bó hơn rất nhiều. Vậy mà giờ đây, hạnh phúc yên bình giữa năm người lại sắp phải tan rã sao? Còn vì một lý do ghen tuông mù quáng hết sức ngớ ngẩn mà có nghĩ nát óc cậu cũng chẳng thể hiểu được.

Sakura – chan, tớ phải làm thế nào với cậu bây giờ?

“Này nhóc.”

Một cánh tay bất ngờ đặt lên vai cậu. Naruto quay đầu, nhận ra người mấy ngày nay đã không xuất hiện. Bình thường chắc chắn cậu sẽ nhảy ra và hét toáng lên cái biệt danh không mấy lịch sự của ông ta, nhưng hiện tại, Naruto chỉ lẳng lặng nhìn, chờ đợi cậu nói kế tiếp.

“Người...” Jiraiya khựng lại khi nhận ra cảm xúc Naruto có gì đó không ổn. Nhíu nháu mày, ông nói tiếp. “Ta dự định đưa người đi huấn luyện và tìm một người. Đồng ý chứ?”

“Không.” Naruto dứt khoát trả lời.

“Tại sao?”

“Còn nhiều thứ phải làm. Chuyện của Uri – chan còn chưa được giải quyết.”

“Con bé chắc chắn sẽ thoát án tử.”

“Như vậy là đủ à? Ông có biết bọn họ đã làm gì với tay của cậu ấy không?” Naruto bắt đầu cảm thấy kích động. “Với một ninja, hai bàn tay còn quan trọng hơn mạng sống. Bọn họ rõ ràng cũng biết điều đó, vậy mà lại phế đi hai tay của cậu ấy sao?”

“Mọi chuyện đều có lý do. Con bé đâm Đệ Tam trước mặt nhiều người.” Jiraiya bình tĩnh giải thích.

“Cậu ấy tuyệt đối không muốn như vậy.” Naruto hét lên. “Ông làm sao mà hiểu được hả? Ông không phải cậu ấy, ông không phải tôi. Làm sao mà hiểu được? Cậu ấy là đồng đội của tôi đây!”

“Vậy người có nghĩ tới người chết không?” Jiraiya gần giọng. “Đệ Tam, ông ấy... cũng là thầy của ta kia mà?”

“Gì chứ?” Naruto gần như sững sờ trước giọng điệu bình thản của Jiraiya. Loại thái độ xa xăm và bình tĩnh vượt bậc đó khiến cho người ta khó có thể chấp nhận. Cậu suy nghĩ một chút, buồn bã cụp mắt. Ông ta nói đúng. Đầu phải chỉ có cậu mất đi người thân thiết bên cạnh, ông ấy cũng vừa mất thầy mà. Thế nhưng làm sao... có thể bình tĩnh như vậy?

“Bỏ đi, ta tới đây không phải để nói cho người mấy thứ này.” Jiraiya chớp mắt, khôi phục bộ dạng cá lơ phát phơ. “Lần này ta sẽ dắt người rời làng, vừa để tìm người vừa để huấn luyện. Và ta cam đoan với người, người mà chúng ta sắp tìm có y thuật rất cao. Một khi tìm được cô ta, thương thế trên hai tay Uri chắc chắn sẽ được chữa trị, con bé có thể hoạt động lại bình thường.”

“Thật chứ?” Naruto lại một phen kinh ngạc. Chuyện khiến cậu lo lắng nhất được giải quyết dễ vậy sao?

“Ta có khi nào lừa người chưa? Được rồi, bây giờ về nhà lấy hành lý luôn đi, gặp ta ở cổng làng. Chúng ta sẽ xuất phát ngay chiều nay.”

“Khoan, tôi phải tạm biệt mọi người đã chứ?”

“Không muốn kéo dài thời gian chữa trị thì đừng có làm mấy việc rườm rà đó. Người cứ như vậy, bao giờ mới tìm được người hả?”

“Tôi hiểu rồi. Ông ở đây đợi một lát, tôi tới ngay đây. Nhất định phải chờ đó.”

“Biết rồi.”

Nhìn theo bóng cậu nhóc đang hối hả rời đi, Jiraiya có chút cảm thán. Hai vị trưởng lão trong hội đồng làng vài ngày trước đã tìm tới ông đề cử chức vị Hokage Đệ Ngũ, nhưng có lẽ phải đẩy cho Tsunade thôi. Cô ta hợp với công việc này hơn ông nhiều. Huống hồ, cứ để cô ta lêu lổng bên ngoài cũng không phải là tốt, y thuật cao minh cùng sức mạnh khủng khiếp đó rất dễ bị Orochimaru lợi dụng. Cái tên chết tiệt đó, lần này đúng là làm ra chuyện lớn, trực tiếp giết chết cả hai vị kage. Bên làng Cát mấy ngày trước đã báo tin tới xác minh trận chiến vừa rồi họ bị lợi dụng, trực tiếp qua mặt vì một phép biến hình giả mạo, trong khi xác Kazekage Đệ Tứ đã muốn mục rữa ở một xó trong hoang mạc rồi.

Đúng là lũ người ngu ngốc.

oOo

Song song với thời điểm Jiraiya đưa Naruto ra ngoài làng, ở nhà ngục Konoha đang có một cuộc huyết tẩy diễn ra trong câm lặng.

Âm thanh còi báo động cùng với bầy rập chằng chặt xuất hiện do kết giới bị phá vỡ không ngừng vang vọng bên trong khu nhà giam, nhưng lại chẳng có một sinh vật sống nào còn tâm tư để ý tới. Bầu không khí bên trong nơi này âm u tới cực điểm, mùi máu tanh xộc lên cùng với tần suất xuất hiện ngày một dày của đồng xác dưới sàn khiến bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy sồn gai ốc.

Rè... rè...

Một bóng người lững thững bước từng bước, tiến về phía cổng chính. Trên đỉnh đầu người này có một đám mây nhỏ màu tím bạc, không ngừng phát ra sét thiêu cháy những cái xác, mùi khét và mùi máu hòa trộn, tạo nên một bầu không khí quỷ dị vô cùng.

Cho tới khi chân chính bước ra được tới cổng, bóng đen dừng lại, dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt đầm máu của Uri dần hiện rõ ra. Trên khắp cơ thể đầy rẫy vết thương, thấm ướt cả bộ váy trắng. Đặc biệt, hai hàng huyết lệ chảy dọc từ khóe mắt khiến người ta cảm giác như vừa nhìn thấy ma nữ bước ra từ địa ngục.

Há miệng học ra một ngụm máu tươi, cả cơ thể nàng đỏ gục xuống trước cánh cửa, đám mây tím chậm rãi tiêu thất, để lại một vết sét dài đánh xuống sàn.

[Yukino...] Trong cơn đau đớn và phẫn hận, lòng tin của Uri triệt để bị đánh vỡ, cặp mắt bị kim đâm không biết bao nhiêu nhát khẽ nhướn lên, một dòng máu lại chảy xuống, kết hợp với cơn đau từ cánh tay và cổ họng, nàng chỉ muốn giết hết tất cả, sau đó một đao kết liễu bản thân. Nhưng nghĩ tới một người còn chưa rõ tình trạng, Uri chỉ đành nén lại, từng chút từng chút bò dậy, theo cảm tính dò dẫm bước tới, cũng không quay đầu, trong tiềm thức vang lên một khẩu lệnh dứt khoát.

[Hóa độn : Liệt Hóa Ngục.]

Phùng.

Cả tòa nhà giam rộng lớn thoáng chốc chìm trong biển lửa. Ngọn lửa với sắc đỏ vàng cháy bùng lên như đang nhảy múa, thiêu rụi tất cả mọi vật nó tiếp xúc, mà ở vị trí cánh cổng, nơi đó đã không còn một bóng người...

oOo

Uchiha Sasuke chăm chú đọc tấm bia đá trong thần điện Nakano, hai bàn tay nắm chặt, những ký ức về ngày gia tộc bị thảm sát cứ hiện lên trong đầu cậu, cử chỉ hành động cùng tất cả lời nói của người anh ruột như một thước phim rõ nét, không ngừng bao lấy tra tấn toàn bộ tinh thần cùng suy nghĩ. Không chỉ vậy, chuyện thực lực tăng lên đột biến của Naruto trong trận đấu với Gaara lần trước làm trong lòng cậu tràn lên một loại cảm giác đồ kị ngày một lớn dần. Đôi lúc chính Sasuke cũng không hiểu, cậu và Naruto luôn ở bên cạnh nhau, thực lực cùng sự thay đổi của Naruto, cậu là người biết rõ nhất. Bên trong cậu ta ẩn chứa một loại sức mạnh kinh hồn. Và đôi khi, nó làm cho cậu khiếp sợ.

Phải làm thế nào để mạnh lên đây? Cẩn trọng suy nghĩ, Sasuke không biết rằng, ẩn chứa Thiên vận lặng yên trên cổ cậu vừa khẽ chuyển động, đầu đó như lấp ló khuôn mặt vặn vẹo của Orochimaru.

Mà lúc này, ở một nơi cách xa trung tâm thành phố, đội Kakashi đang phải chiến đấu với hai kẻ thù có cấp độ nguy hiểm không thua gì tên mặt rắn đó.

“Bất ngờ thật.” Hoshigaki Kisame nhe hàm răng nhọn hoắt nhìn sang kẻ vừa xuất hiện phá đám bản án tử hình hẳn dành cho Asuma và Kurenai. “Không ngờ ngoài Itachi cũng vẫn còn kẻ có con mắt đó. Vậy người chắc chắn là ninja sao chép Kakashi.”

“Người bất ngờ là ta mới đúng.” Kakashi đáp, ánh mắt tràn ngập lạnh lùng cùng cảnh giác cao độ. “Tuồng hai kẻ lạ mặt ở quán trà là ai, thì ra là...” Ánh mắt anh nhẹ chuyển. “...Uchiha Itachi, và tên quái nhân làng Sương Mù Hoshigaki Kisame.”

“Biết cả tên của ta, thật lấy làm vinh dự.” Kisame cười nhạt, vuốt nhẹ thanh Samehada. “Ta nghe nói người đã đụng với thằng ranh Zabuzza hả?” Cặp mắt hằn trợn lên. “Ha, có thứ để ta tức rồi.”

oOo

“Tĩnh lại mau, Uri!” Trong khu rừng vắng, màn đêm thăm tối bao phủ toàn không gian, bên gốc cây cổ thụ lớn nổi bật một luồng sáng lạ thường. Nơi đó

có hai bóng người, một đang nằm rạp dưới đất, một nửa quỳ nửa ngồi cố gắng tìm chút dấu hiệu của sự sống trên người đối phương.

“Làm ơn, Uri, đừng bỏ ta mà!” Yukino nhìn bộ dạng thê thảm của người trước mắt, đau lòng đến khóc nghẹn.

[Ta...] Ý thức Uri đã có chút thanh tỉnh, nhưng tầm mắt lúc này hoàn toàn không còn thấy được gì nữa, chỉ theo hướng âm thanh mà mờ mờ ảo ảo ra nhân dạng hoành tráng của Yukino, khóe môi nhếch lên một nụ cười méo mó. [Chúc mừng ngươi hóa hình thành công... ta không nhìn tận mắt được ngay... nhưng nhất định sẽ có lúc nhìn được, hự...]

“Đừng nói nữa!” Trên gương mặt khuyếch thành của Yukino là nỗi sợ hãi vô tận. Nhìn cặp mắt bị châm đến huyết nhục mơ hồ, còn có hai cánh tay mềm nhũn như muốn đứt lìa kia, một ngọn lửa hận thù cháy rực lên trong lòng Yukino. Nó không ngừng khóc, một mặt đỡ Uri ngồi dậy, một mặt truyền chakra chống đỡ. Bàn tay đụng tới đâu cũng là máu khiến đáy lòng Yukino sợ hãi đến run rẩy. “Ngươi bị thương ở đâu?”

[Đừng lo, máu đó không phải toàn bộ đều là của ta.] Uri yếu ớt trả lời, hơi thở lúc có lúc không. Con đau truyền tới từ mắt và cánh tay khiến nàng chỉ muốn ngủ để quên hết mọi sự, trong cổ họng như có ngọn lửa thiêu đốt, Uri thử ho khan mấy lần, xác định mọi chuyện đúng như mình nghĩ, cũng không tỏ thái độ gì, thân mình run run nói với Yukino ngồi bên đang cố vận chakra. [Kết tam ấn, vòng ngón cái lên ngón trỏ, tụ chakra trên hai tay, sau đó... đặt lên nơi bị thương.]

“Ta hiểu rồi.” Cố gắng làm theo, chưa bao giờ Yukino cảm thấy bản thân vô dụng như vậy. Từ khi ký giao ước với Uri, những điều cơ bản từ thuật phân thân đến điều hòa chakra, quản lý cửa hàng hay thiết lập trận pháp đều là do Uri từng chút một giảng dạy. Bây giờ lâm vào tình cảnh này lại phải thuật trị thương đều không biết. Nếu hôm nay chủ nhân có mệnh hệ gì, nó làm sao có mặt mũi sống tiếp đây. Hơn nữa...

Nghĩ tới điều bản thân vô tình bỏ qua kia, nước mắt Yukino càng rơi dữ dội, áy náy cùng ân hận đè ép nó đến không thở nổi. Nó đúng là sủng vật tốt a, lại có thể hồn nhiên cho rằng cảm giác bất an kia là do bị dịch chuyển, hoàn toàn không nghĩ tới trong thời gian bản thân yên tâm cắt đứt liên lạc mà hoàn thành thăng cấp, chủ nhân phải chịu khổ sở thế nào. Lượng chakra tinh thần khi đó dư sức dịch chuyển một người trưởng thành tới cứu viện, lại vì nó đúng lúc chuyển hóa mà dễ bị kẻ thù phát hiện, cuối cùng đành lãng phí như thế.

Yukino sẽ không biết được rằng, tình hình lúc đó, nếu được quay trở lại, Uri nhất định vẫn sẽ chọn bảo vệ nó.

“Tại sao lại không được?” Trơ mắt nhìn các vết thương lớn nhỏ trên người vẫn liên tục chảy máu, còn có cặp mắt bị gỉ tới nát nát, Yukino cuống lên không biết phải làm sao. Rõ ràng khả năng điều khiển chakra của nó rất tốt, tại sao không làm được chuyện này?

[Bỏ đi, Yukino.] Hô hấp Uri bắt đầu trở nên dồn dập không ổn định, một ngụm máu trào ra từ khóe môi. Không cần nhìn nàng cũng biết tâm trạng Yukino hiện tại phức tạp ra sao. Chuyện ở nhà giam sớm muộn gì cũng tới tai hội đồng làng, nàng tuyệt đối không thể trở về nữa. Hiện tại, có lẽ chỉ còn một cách. [Yukino, đừng khóc. Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, chúng ta sẽ... tới Thủy quốc...]

Nói xong câu này, nàng liền mất đi ý thức, hoàn toàn chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Người Quen Ở Thủy Quốc

Konoha mấy ngày gần đây liên tiếp xảy ra những chuyện làm người ta khiếp sợ. Sau cuộc xâm lược bất thành của Orochimaru, lực lượng trong làng thiệt hại đáng kể, số tài sản bị phá hủy không hề ít. Với tình thần lạc quan của người dân làng Lá, việc tái phục hồi đã là một khó khăn. Vì thế, thật đáng sợ làm sao khi cái hậu quả đó... chỉ là ‘một trong những’.

Bệnh viện Konoha.

“Tình hình cậu ta sao rồi?”

“Không khả quan chút nào.”

“Giờ chứ? Vậy là thuốc không có tác dụng?”

“Phải, cả hai người dường như đều trúng cùng một loại thuật, tôi không biết giải thích thế nào, nhưng nó tác động rất mạnh mẽ lên hệ thần kinh, gây tổn hại nghiêm trọng vào tế bào não.”

Nghe bác sĩ giải tích tình hình, Guy cảm thấy vô cùng lo lắng. Rốt cuộc Konoha đang gặp cái vận gì thế này? “Giá mà có con bé ở đây...” Ông buột miệng.

“Suyt.” Bên cạnh lập tức vang lên tiếng nhắc nhở. Kỳ thực, không riêng gì Guy, đó cũng là suy nghĩ của phần lớn jonin có mặt trong phòng này. Ai mà không biết ‘con bé’ trong lời ông là ai.

“Sensei!” Cánh cửa phòng bệnh bị đẩy mạnh, một bóng người màu xanh lá bước nhanh vào, còn chưa thấy rõ người, giọng điệu hốt hoảng đã truyền tới. “Em vừa nghe chuyện ở nhà giam Sokiru. Là thật sao ạ?”

“Đừng hấp tấp.” Guy vội đứng dậy, cẩn thận kéo Lee qua kiểm tra từ trên xuống dưới. “Em đang phải tập vật lý trị liệu, sao lại tự ý chạy sang đây?”

“Đừng lo Guy – sensei. Đây không phải trọng điểm.” Cặp mắt to tròn của Lee lấp lánh một loại ánh sáng vô cùng thanh khiết. Cậu nắm lấy tay thầy của mình, gấp gáp hỏi. “Trả lời em đi đã. Mọi chuyện là sao?”

“Cái này...” Guy khó xử, dưới ánh mắt chăm chú của Lee, bắt đắc dĩ thừa nhận. “Đúng vậy.”

“Là thật...” Lee ngây người, dường như nghĩ tới gì đó, lại hỏi. “Vậy Uri thì sao? Cậu ấy, có trong đám người lúc đó không?”

“Ta không biết. Hiện tại không còn chút manh mối nào sót lại cả.” Guy thở dài, có chút tiến thoái lưỡng nan. Gần đây các jonin bọn họ phải nói là bận tới mất tới mũi, lực lượng trong làng còn đang hồi phục, các đơn đặt hàng từ khắp nơi vẫn dồn dập gửi tới, mà không thể không làm. Hơn nữa, sau cuộc đụng độ với Itachi lần trước, cả Kakashi và Sasuke đều bị thương. Nếu tính lại nhận được tin này, họ có kích động mà ngất đi luôn không. Bản thân Guy cũng không thể tin ân nhân của hai thầy trò họ lại gặp chuyện như vậy. Quá trình chữa trị cho Lee đã kéo dài đến hơn một tháng, ca phẫu thuật thành công ngoài mong đợi, chỉ còn phải tập vật lý trị liệu một thời gian, Lee sẽ có thể hoạt động lại bình thường. Giờ xảy ra chuyện này, ông biết ăn nói thế nào với bọn họ đây?

Mà nhắc tới nhà giam Sokiru, đây quả thực là vụ án kinh hoàng bậc nhất trong những năm gần đây, chỉ sau sự kiện tộc Uchiha bị thảm sát và ngài Hokage tử trận trong cuộc chiến vừa rồi.

Một đám cháy quy mô lớn đã diễn ra trong đêm, thiêu hủy toàn bộ những thứ có trong nhà giam, bao gồm tường, cửa, hình cụ, và cả con người. Tất cả những kẻ có mặt trong trại giam thời điểm đó đều chết sạch. Từ quần ngục tới tù nhân, số lượng tối thiểu cũng lên tới hàng trăm. Những kẻ bị giam trong đó hầu hết đều là tù tù đã kết án, trước sau gì cũng sẽ chết, nhưng còn các ninja lãnh nhiệm vụ trông coi, trình độ đều từ chunin trở lên, trong một đêm đều chết cháy như vậy, khó tránh khỏi làm người ta bàng hoàng sợ hãi.

Một vấn đề được đặt ra, kẻ nào đã làm chuyện này?

Lửa được dùng trong đám cháy là hỏa thuật cấp cao, nước thường không thể dập tắt, hơn nữa, phạm vi của nó bị giới hạn trong một khoảng nhất định, giống như đang bày trên một trận pháp, mà cái này, ngay cả hai vị trưởng lão tối cao của làng cũng không thể lý giải nổi.

Điều đáng nói ở đây, trước ngọn lửa hung bạo đó, toàn bộ mọi thứ bên trong khu nhà đều bị hủy thi diệt tích, không để lại bất cứ gì, kể cả tàn tro bụi. Tất cả đều biến mất, cả một khu nhà rộng lớn chân chính bị san bằng như chưa bao giờ tồn tại. Thời điểm đám lửa được dập tắt, cũng là lúc sinh mạng hàng trăm con người bên trong chính thức lụi tàn.

oOo

“Tiên nhân dê cù.” Trên con đường phố đông đúc, Naruto vai khoác ba lô, hiếu kỳ quay sang hỏi người bên cạnh. “Cái người tên Tsunade mà chúng ta đang tìm, thực ra là người thế nào?”

“Oh, có hứng thú với cô ta rồi sao?” Jiraiya cười khế, xoa cằm hồi tưởng. “Nói sao nhỉ, cô ta là một người khá kỳ quặc, và rất mê đánh bạc, đến nỗi tất cả các nước đều biết danh.”

“Vậy thì sẽ nhanh chóng tìm ra thôi nhỉ? Nổi tiếng thế mà.”

“Ha ha, vậy người có biết biệt danh của Tsunade là gì không?” Jiraiya cười to. “Huyền thoại đánh đầu thua đó.”

“Cái gì?” Mặt Naruto nghệt ra. “Bà ta đánh bài dờ lăm sao?”

“Ồ, cho nên dù cô ta có nổi tiếng đến thế nhưng không dễ tìm được đâu. Huống hồ, Tsunade rất ghét tuổi già nên bây giờ có lẽ đã dùng một thuật đặc biệt nào đó để thay đổi dung mạo.” Jiraiya nói tiếp. “Dù tuổi thật là 50 nhưng chắc biến thành gái 20 rồi. Đạo gần đây ta có nghe nói, có lúc cô ta biến thành 10 tuổi, 30 tuổi hoặc thậm chí 40 tuổi để tránh bọn cho vay nặng lãi nữa.”

“Gì ghê vậy trời.” Naruto tặc lưỡi.

“Tsunade từ nhỏ đã rất mê đánh bạc, nhưng vận may và thực lực lại không có. Cái biệt danh kia xuất hiện cũng vì cô ta đánh toàn thua. Vì thế, cứ vay tiền và chạy trốn như thế suốt. Ôi, những kỉ niệm thật đáng nhớ.”

“Nhớ nhưng cái gì giờ này chứ! Làm cách nào để tìm được bà ta đây?”

“A? Cách thì không thiếu, quan trọng là cách nào chậm mà chắc kia.”

“Cái gì?” Naruto giãy nảy. “Vậy nghĩa là không rõ sẽ mất bao lâu rồi còn gì. Vết thương của Uri – chan, Sasuke và thầy Kakashi phải hoãn tới khi nào đây?”

“Người đừng có hấp tấp. Chính vì không biết sẽ đi tới khi nào nên chúng ta không được lãng phí thời gian.” Jiraiya nói. “Chuyến đi này, cho tới khi tìm được Tsunade, toàn bộ thời gian sẽ là để cho người tập luyện.”

“A.” Naruto ngậy người, sau đó phẫn khởi reo lên. “Tôi nhất định sẽ tập luyện chăm chỉ!” Một khi mạnh lên rồi, mình sẽ có thể bảo vệ Uri – chan, và đánh bại tất cả những kẻ mang ý đồ xấu như tên Uchiha Itachi đó!

oOo

Đây là đâu?

Yukino vất vả lắm mới tìm được đường tới Thủy quốc. Đứng trước một màn sương dày đặc lạnh lẽo, nó cảm thấy vô cùng bất an. Đang lúc loay hoay tìm đường thoát khỏi đây, một cánh tay bất ngờ đặt phía sau khiến Yukino giật mình quay phắt lại.

“A.” Kề kia hiển nhiên không nghĩ đối phương phản ứng mạnh như vậy, có chút sững sốt.

“Chuyện gì?” Yukino định thần, lạnh lùng hỏi.

Người vừa tới là một nam nhân trung niên tuổi độ tứ tuần, trên người mặc một bộ áo vải thô, mặt mũi hiền lành chất phác. Nghe câu hỏi, hắn khẽ vuốt mồ hôi trên trán, cười trả lời. “Nhìn cô bé chắc hẳn là từ nơi khác đến. Phía trước có một con sông dài, không dễ gì vượt qua được. Tôi là người chuyên lái đò ở đây, cần giúp chứ?”

“Ra vậy.” Yukino cười nhạt. “Cảm ơn ý tốt, nhưng hiện tại tôi lại không có ý định qua sông.”

Nói xong, không nhìn tới khuôn mặt tươi cười có chút cứng đờ kia, Yukino dứt khoát quay đầu đi về hướng ngược lại.

Vù.

Phía sau lập tức truyền tới một âm thanh xé gió rất nhỏ, Yukino nhếch môi, tung người bay thẳng lên một ngọn cây cao, thuận tay ném ra một chiếc vuốt.

Là ninja! Tên nam nhân có chút kinh hoàng nhìn một loạt động tác trôi chảy diễn ra trước mặt, chật vật né đi chiếc vuốt nhọn. Bề mặt nó lấp lánh giữa tầng tầng sương mù dày, lại như có linh tính hướng thẳng hấn mà tiến, tốc độ nhanh như cắt.

“Nhẫn pháp : Vụ Ân Thuật.”

Ngay trước khi hấn kịp thi triển nhẫn thuật thành công, trên vai đã nhận một vết chém lớn. Vừa thấy máu chảy ra, hai mắt hắn tức giận trợn ngược, hét lên một tiếng kêu gọi cứu viện. Lờn vừa dứt, một đám hắc y nhân đã xông ra, trên tay cầm đủ loại ám khí.

“Ha ha.” Yukino cười lạnh nhìn qua một đám người khỏe mạnh lực lưỡng lại đi thông đồng nhau dùng chiêu trò lừa đảo du khách, còn hạ đẳng tới mức đánh hội đồng một cô gái, bàn tay khẽ nâng, trong nháy mắt mọc ra một dãy móng vuốt bén nhọn. Được lắm, tâm trạng ta đang không tốt, lại cứ thích chọc tới, để ta tiễn các ngươi một đoạn, sẵn tiện trừ hại cho dân.

Đám hắc y nhân rõ ràng muốn đánh bại Yukino tới cùng, đồng thời xông lên bao vây tứ phía, còn định đánh chủ ý lên người đang được bảo hộ phía sau, thời điểm nhìn thấy bộ móng tay trong nháy mắt dài ra, không nhịn được kinh hô. Đáng tiếc, trước khi chúng kịp tránh, Yukino đã lao xuống trực tiếp cắt cổ từng người, lực đạo cùng tốc độ kia khiến người ta không khỏi sợ hãi. Đặc biệt, chiêu thức giết người của Yukino chân chính là một đao duy nhất ngang cổ họng, phút chốc biến từ một cô nương xinh đẹp mảnh mai thành ma nữ khát máu, cảnh tượng kinh khủng đến cực điểm.

“Làm ơn! Làm ơn tha cho tôi!” Tên giả mạo lái đò lúc nãy nhìn đồng bọn xung quanh toàn bộ đều đã chết, sợ đến sắc mặt tái nhợt, liên tục hướng Yukino cầu xin, lần này mồ hôi trên trán lại không phải diễn trò, hoàn toàn là một bộ dạng sợ đến kinh hồn táng đảm, chỉ thiếu điều quỳ rạp xuống mà lạy sát thần trước mặt tha mạng cho hắn.

“Giờ mới thấy hối hận?” Giọng nói Yukino bình tĩnh vô cùng, cộng theo một người trên lưng bay nhảy này giờ lại không hề thở gấp, cặp mắt màu hổ phách trong màn sương đang dần tan phát ra một loại ánh sáng quỷ dị.

“Phải, tôi thề sẽ không có lần sau!” Hắn hối hận, thực sự hối hận rồi. Làm cái nghề này đã lâu, vốn luôn trót lọt, mỗi lần đều là lừa người ta tới giữa sông rồi cướp bóc, chưa bao giờ gặp phải trở ngại gì, sao ngờ được hôm nay lại đụng phải một con quái vật thế này.

“Hối hận thì có ích gì? Đồi lại được những mạng người các ngươi từng lấy đi sao?” Yukino nhẹ nhàng hỏi lại. “Nếu như hôm nay, người các ngươi gặp không phải ta, mà chỉ là một người dân bình thường, một đao đánh lén phía sau kia của ngươi chẳng phải đã trực tiếp tiễn họ đi luôn rồi?”

“Không, tôi biết sai rồi! Sau này tuyệt đối không làm vậy nữa!” Thấy người phía trước vẫn bình thần lấy khăn ra lau sạch móng tay, tâm trạng hắn vô cùng hoảng hốt, lập tức từ trong người ném ra một đồng vật phẩm, còn có hàng đồng tiền vàng. “Đây là những thứ tôi cướp được gần đây, xin đưa hết cho ngài. Từ giờ tuyệt đối không dám...”

Phập.

Một câu cuối cùng của hắn rốt cuộc còn chưa nói xong, hai mắt đã trợn trừng, tắt thở. Phía đối diện, Yukino vẫn hờ hững lau móng tay, chẳng mấy may để tâm tới cái xác vẫn còn nguyên vẹn một chiếc móng vuốt cắm ngang cổ. Hừm, có trách thì trách các ngươi không biết tự lượng sức, một đao kia nếu như ta không phản ứng kịp, chẳng phải để Uri chịu trận sao?

Yukino cứ im lặng đứng đó, giữa một đồng xác người ngổn ngang. Lúc này sương mù đã tan bớt, quang cảnh Thủy quốc cũng hiện ra rõ ràng, tiếng nói

cười ở khu chợ bên kia sông vang tới tận bên này, phá lệ náo nhiệt.

Liếc qua đồng tiền vàng dưới chân, Yukino có chút phiền não. Nhiều tiền thế này, cái người bị cướp hẳn là đang khổ sở lắm. Mím mím môi, nó khẽ cúi người nhặt lại túi tiền, dự định trích ra một ít thuê phòng trọ, số còn lại sẽ gửi tới cho đội trị an tìm người hoàn trả. Hiện tại việc quan trọng nhất là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Nghĩ là làm, Yukino sửa sang lại y phục, mặt không chút thay đổi cũng theo Uri tới một khu nhà chuyên cho thuê thuyền bè, cách đồng xác chết kia khá xa. Còn chưa bước vào trong, một giọng nói già nua xen lẫn tiếng khóc đã truyền tới.

“Sao các người có thể vô cảm như vậy? Tôi cho dù có già cả cũng chưa lú lẫn tới mức không phân biệt được thực hư, số tiền đó không phải bị đánh rơi xuống sông mà.”

“Nhưng bà à!” Giọng một người thanh niên vang lên. “Nếu như thật sự bà bị cướp, tại sao còn có thể bình yên tới được đây? Bọn chúng đã có gan lấy hết tài sản của bà, lại không tiện tay hất người xuống sao?”

“Cậu!” Bà lão nghe vậy, tức đến nghẹn lời, chỉ tay vào mặt người kia mà nói. “Lấy được tiền không phải xong rồi sao? Chính là vì sợ tôi về báo với người nhà nên chúng mới đưa tôi quay lại đây. Hiện tại các cậu cho tôi thuê một chiếc thuyền sang đó, gặp được con cái, tôi nhất định sẽ bảo chúng nó trả tiền cho các cậu.”

“Không được.” Một giọng nói khác quả quyết vang lên. “Chẳng có lý do gì chúng tôi phải tin bà cả. Những người già cả như bà, đi lừa lọc người khác cũng không phải bọn này chưa thấy, đừng mơ nói những nói cuội kiếm có lừa gạt.”

Chứng kiến vẻ mặt bình tĩnh nói đầy lời đạo lý của lũ người vô liêm sỉ này, bà lão tức giận đến toàn thân phát run. Đang lúc không biết phải làm sao, cửa bật mở, một cô gái trẻ bước vào.

“Tôi thuê một chiếc thuyền, đi cùng với bà ấy. Được chứ?”

oOo

“Không thể nào!”

Trong một quán ăn phổ Tanzaku vang vọng một tiếng hét thất thanh đầy kinh ngạc. Nhận thấy ánh mắt mọi người đều đang dồn về phía này, Jiraiya ho khan, kéo Naruto lại, ra hiệu im lặng trước khi lực chú ý của mọi người một lần nữa tập trung tới.

“Chuyện này đáng ngạc nhiên lắm sao? Mà, thằng nhóc này là ai thế?” Ngồi đối diện họ là một người phụ nữ tóc vàng vô cùng xinh đẹp, mặc haori màu xanh, trên trán có ấn ký hình thoi tím, cả người toát lên một vẻ đẹp vừa quyến rũ vừa nguy hiểm. Người này không ai khác chính là công chúa ốc sên Senju Tsunade. Ngồi bên cạnh bà là Shizune cùng với một con heo nhỏ.

“Ồ, tôi vẫn chưa giới thiệu sao?” Jiraiya cười hi hi. “Đây là Uzumaki Naruto.”

“À.” Tsunade thoáng nhướn mày. Thằng nhóc ‘Cửu Vỹ’ sao?

“Này, chuyện bà ta làm Đệ Ngũ là thật chứ? Không phải ông nói lần này chúng ta đi tìm người là để chữa trị thôi sao?” Ngồi một bên, Naruto không nhịn được lên tiếng, thanh âm đã thấp hơn một chút, nhưng hiển nhiên vô cùng âm ức.

“Bình tĩnh chút đi. Chỉ có Tsunade mới trở thành Đệ Ngũ được.” Jiraiya cười nói. “Là người đóng góp rất lớn, quyết định đến thắng lợi của làng Lá trong chiến tranh. Cho đến giờ, không ai có thể sánh được với y thuật chiến trường của cô ấy. Và lại, Tsunade cũng là cháu của ngài Đệ Nhất, là người mang dòng máu ninja làng Lá chính thống, còn gì thích hợp hơn? Nếu thành Hokage thì cô ấy sẽ về làng, lúc đó lại như người nói, cô ta khám cho ba người kia liền. Trên hết...” Jiraiya đưa mắt nhìn sang Naruto, nghiêm túc nói. “... Đây là quyết định của mấy người cổ vấn tới cao trong làng Lá. Một thằng nhóc genin như người, không có quyền xía vào.”

“...” Naruto nghe vậy, tức giận nhưng không biết phản bác thế nào, đành hậm hực cúi đầu xuống.

“Hừm, Jiraiya.” Phía đối diện, Tsunade lên tiếng, cười khẩy. “Thằng nhóc này khác xa đệ tử trước đây của anh đấy, từ cái miệng cho tới cái đầu. Thậm chí khuôn mặt cũng gớm hơn.”

“Nói gì há!” Naruto ngẩng phắt đầu, trừng mắt.

“Ai mà bị so sánh với Đệ Tứ chẳng phải tội cho họ lắm sao.” Jiraiya chậm rãi nói, tầm mắt xa xăm như đang hồi tưởng, giọng nói xen lẫn vui vẻ tự hào. “Nó là ninja mạnh nhất trong lịch sử kia mà. Thiên tài tinh thông rất nhiều thuật. Thông minh, xuất chúng, tài ba và nổi tiếng... nói chúng là cũng ngang ngửa tôi.”

“Nhưng rồi... cũng chết liền đấy thôi.”

Bầu không khí vừa có chút thả lỏng vì câu nói đùa tự đắc của Jiraiya lại triệt để căng thẳng sau lời này của Tsunade. Dường như thấy chưa đủ, bà lại tiếp tục, không chút quan tâm tới bàn tay đã hơi nắm lại của hai người trước mặt. “Bỏ mạng vì ngôi làng này đó. Sinh mạng khác với tiền bạc, vứt bỏ mạng sống dễ dàng như thể chỉ là hành động ngu xuẩn mà thôi. Cả ông tôi và Đệ Nhị chỉ mong muốn dẹp yên chiến loạn, kết cục thì sao? Cũng chỉ là phí mạng vô ích vì ngôi làng này.”

“Cô thay đổi thật rồi Tsunade, không biết trong lòng cô nghĩ thế nào nhưng lời lẽ cay đắng như vậy thì...”

“Hừm, nhìn thế này nhưng tôi cũng 50 rồi còn gì. Đến tuổi trung niên, con người ta sẽ thay đổi chứ.” Tsunade ngửa cổ uống một ngụm rượu lớn, nói tiếp. “Cả thầy Sarutobi cũng vậy. Tuổi già sức yếu, gắng gượng chỉ để rồi cũng phải bỏ mạng.” Bàn tay Naruto bên dưới bàn dần nắm chặt lại. “Hokage là cái thá gì, chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới thích làm thôi...”

Rầm

“Muốn gì đây?” Nhìn thẳng nhóc mạnh động giờ nắm đấm nhảy thẳng lên bàn, Tsunade trầm mặt hỏi.

“Tôi không cho phép bà nói những lời đó!” Bất chấp việc bị Jiraiya túm lại từ phía sau, Naruto vẫn kiên quyết đối mặt với Tsunade, nói như hét. “Dám phi báng Hokage trước mặt tôi, dù có là đàn bà đi chăng nữa, tôi cũng đánh cho bà tơi bời hoa lá!”

“To gan lắm. Dám chửi thẳng ta.” Tsunade cũng đứng dậy. “Ra ngoài đấu đi nhóc.”

“Tsunade – sama.” Ngồi bên cạnh, Shizune lo lắng gọi khẽ. Sao cô ấy lại hành động kỳ lạ thế này? Là do ảnh hưởng từ cuộc gặp gỡ với Orochimaru chiều nay sao?

oOo

Trên dòng sông lớn ở phía bắc Thủy quốc, một chiếc thuyền con đang trôi nhẹ nhàng. Không khó để nhận ra, trong bốn người đang ngồi trên đó, có hai cô gái dung mạo giống hệt nhau. Hay nói đúng hơn, đây chính là bản sao với chủ thể.

Yukino đặt Uri nằm xuống khoang thuyền, bà lão kia ngồi ngay bên cạnh. Vốn đám người ở khu nhà còn đề nghị đưa một người lái đò theo sang bên kia sông, nhưng Yukino không muốn phiền phức nên đã mua đứt con thuyền này rồi tự tạo một ảnh phân thân lo nhiệm vụ lái. Nó quen sống trong rừng, hiển nhiên mấy kỹ năng sông nước này hoàn toàn không biết tới, nên mặc dù tay cầm mái chèo, cũng chỉ là tượng trưng, chủ yếu vẫn là dùng thủy thuật rẽ nước đẩy thuyền mà di chuyển.

Bà cụ kia sau khi đi cùng, cũng nhận lại được số tiền của mình. Bà ấy cũng thật thà, chỉ đếm đủ tiền bị mất rồi nhất quyết trả lại, Yukino cũng không ép, trực tiếp giữ chỗ tiền dư. Dù sao, sang tới bên kia cũng phải lo chỗ ở nữa. Uri chỉ nói là tới Thủy quốc, cũng chưa tiết lộ chi tiết nơi bọn họ sẽ tới, người bọn họ sẽ gặp, Yukino cũng không biết nên đi đâu. Nhưng theo nó, trước hết vẫn là xem thử nơi này có thầy thuốc hay không đã.

Thời gian trôi qua, hai bên cũng không nói chuyện gì. Được một lát, bà cụ bắt ngờ hỏi.

“Em gái của cháu bị thương ở mắt à?”

“Vâng.” Yukino thần nhiên đáp, thanh âm đã có chút lạnh lẽo.

Bà cụ dường như cũng nhận ra sự cảnh giác mà cô gái đối diện dành cho mình, không để ý cười cười, lời từ trong giỏ ra một ít bông vải. “Mất là một bộ phận rất nhạy cảm, một khi bị thương phải chăm sóc cẩn thận hơn nhiều so với các nơi khác, sơ suất một chút liền có thể bị mù. Đề ta băng bó lại cho.”

Trong lòng Yukino thoáng kinh ngạc, nhưng nghĩ tới gì đó, lại lắc lắc đầu. Hiện tại nó còn dám tin ai đây? Tên cướp lúc sáng sớm chẳng phải cũng mang bộ mặt hiền lành ôn nhu này, kết quả thì sao chứ? Còn không phải sẵn sàng đón người ta vào chỗ chết?

Vết thương trên mắt của Uri nghiêm trọng thế nào, trong lòng Yukino biết rõ. Toàn bộ phần mí mắt bị máu khô đông cứng, đồng tử bị vật nhọn mảnh đâm liên tục, hoàn toàn nát bấy. Loại thương tật kiểu này, trừ phi là cây mắt khác, ngoài ra nó cũng không biết còn có thể chữa bằng cách nào. Và vì thế như vậy quá nổi bật nên nó mới dùng một miếng vải băng vòng quanh. Hiện tại nếu mở ra, bà cụ còn không bị hù chết?

“Ta có biết một vị thầy thuốc rất giỏi y thuật, ngày trước trong làng có vài người bị thương rất nặng, tưởng như chết đến nơi, vậy nhưng đưa tới chỗ hẳn đều khỏe mạnh trở về. Trường hợp của cô bé, ta nghĩ nên thử một chút.” Không để ý tới lời từ chối của Yukino, bà lão vẫn nói, ánh mắt nhìn về phía Uri đang hôn mê hoàn toàn là thương cảm. Thời buổi hòa bình rồi, cô bé này làm sao lại bị thương nặng như vậy?

“Người đó ở đâu?” Im lặng một lúc lâu, Yukino mới lên tiếng.

“Trên đồi Kanto, ngọn núi duy nhất của Thủy quốc.” Bà lão trả lời, đoạn đưa cuộn băng trắng cho Yukino. “Cháu tự làm đi, ta sẽ chỉ. Để nhem nhuộm như vậy rất dễ nhiễm trùng.”

“...”

Sau hai tiếng đồng hồ ngồi thuyền, mấy người rút cuộc cũng đến nơi. Điểm đầu tiên Yukino đặt chân tới là một khu chợ hải sản nằm sát biên giới, bao gồm hàng hóa được đưa tới từ khắp các nước, con người thì có đủ mọi chủng tộc, trang phục sắc sỡ khác nhau. Tiếng nói cười, đùa giỡn vang khắp một vùng, vô cùng náo nhiệt.

“Cháu không ngại có thể tới nhà ta uống tách trà chứ? Lần này cũng may có cháu giúp, nếu không ta thật chẳng biết làm thế nào. Ở nhà ta có mấy người chuyên tới chỗ vị thầy thuốc trẻ kia mua thảo dược, đường đi đều rành hết. Ta bảo chúng dẫn cháu đi.” Bà lão nhiệt tình đề nghị, trên khuôn mặt già nua lộ ra một loại biểu tình chân thành hiếm có.

“Cảm ơn bà.” Yukino cúi đầu đáp.

Sau khi bà lão về tới nhà, gặp được con cháu và kể lại tường tận mọi chuyện, ai nấy đều cảm thấy cảm phần. Chuyện bọn cướp thường xuyên giả mạo người lái đò không phải họ chưa từng nghe qua, chỉ là đến giờ mới nhận ra đến bọn người ở nhà đò cũng cấu kết hợp tác với chúng ức hiếp dân lành. Người con trai trưởng của bà lão cũng là một nhân vật có tiếng nói, quả quyết sẽ trình chuyện này lên ngài Mizukage Đệ Ngũ.

“Tạm biệt. Cảm ơn mọi người.” Yukino lên tiếng chào những người ở căn nhà, vẫn cống theo Uri sau lưng, bước theo người cháu út của bà lão. Hai người cứ đi, đi mãi, đoạn đường ngày càng xa xôi hẻo lánh. Cho tới thời điểm người phía trước dừng lại, Yukino khẽ liếc ra xung quanh, thấy ngay một căn nhà nhỏ biệt lập giữa rừng, bên ngoài là một ruộng thảo được.

Người cháu út của bà lão quay lại, cẩn thận dặn dò Yukino một hồi rồi rời đi. Theo lời hấn, chủ nhân nơi này không thích ồn ào nên đã đặt ra một quy định, một lần tối chỉ được đem theo hai người, bao gồm người nhà cùng với người bị thương.

Nghĩ vậy, Yukino không tự chủ thả nhẹ bước chân, tiến chậm về phía ngôi nhà, kéo sợi dây treo trên vách cửa. Một chuỗi tiếng động thanh thúy vang lên, bên trong truyền ra một giọng nói. “Xin chờ một chút.”

Sau vài phút, cánh cửa bật mở, một bóng người bước ra. Đó là một cô gái trẻ rất xinh đẹp, mặc bộ kimono màu lam nhạt, mái tóc đen dài xõa sau lưng. Yukino có thể khẳng định nó hoàn toàn không biết người này, nhưng ngược lại, đối phương khi nhìn thấy nó rõ ràng sững sốt một chút, chính xác hơn, cặp mắt nâu kia đang chăm chú nhìn vào người nằm phía sau, kinh ngạc lên tiếng.

“Yonehara Uri?”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nguy Hiểm Đến Gần

Một tuần sau.

Ánh nắng mặt trời lấp ló một dải vàng óng chiếu xuống mặt đất, báo hiệu khởi đầu một ngày mới. Trên các cành cây, chim hót líu lo ríu rít, vài hạt sương sớm đọng trên từng nhánh cỏ non mang tới một bầu không khí tràn đầy sức sống. Thấp thoáng xa xa là một căn nhà biệt lập, không khó để nhận ra trong mảnh vườn bên ngoài là một ruộng thảo được xanh ngắt.

Haku đang nghiền thuốc trên chiếc chày nhỏ, tầm mắt thoáng liếc về phía cô gái yên lặng ngồi thiền cách đó không xa, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trên tảng đá lớn hình tròn là một lồng giam bằng băng trong suốt, có thể thấy rõ người bên trong. Lúc này, ở vị trí trung tâm là một cô gái khuyên quốc khuyên thành đang ngồi yên lặng, mái tóc bạch kim như phát sáng, hai mắt khép hờ, phía sau là chín chiếc đuôi trắng muốt chậm rãi đung đưa. Theo thời gian, bên trong ma kính hiện ra một tầng hơi nước mỏng, tiếp theo là chín đạo lôi điện lần lượt bốc xuống, cả một bệ đá lớn rung lên từng đợt, cho tới khi trần người bên trong toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nắm chặt tay thét lên một tiếng, chuỗi tia chớp đồng loạt hội tụ lại, đập thẳng lên thành ma kính. Một tiếng ầm long trời lở đất vang lên, mảnh băng vỡ bay tứ tung, khí lạnh thâm thấu liên tục tràn ra ngoài, đông cứng vài gốc cỏ. Mà người bên trong, vốn là có chín chiếc đuôi, hiện tại chỉ còn tám.

“Thành công rồi sao?” Yukino có chút không tin được lắm lắm, hít một hơi thật sâu cảm nhận cỗ năng lượng mạnh mẽ đang dao động, khuôn mặt xinh đẹp rớt cuộc cũng có một chút biểu cảm.

Đây là lý do cô ấy nhờ mình tạo một ma kính bảo hộ? Haku mở to mắt nhìn tuyệt chiêu của mình bị phá đến nát vụn, ngạc nhiên đến không khép miệng được. Chỉ mới tấn thẳng thần thú cấp một mà lực phá hoại đã kinh khủng thế này. Thời điểm lên tới cấp bảy cấp tám, sẽ là cảnh tượng thế nào chứ?

“Chuyện gì vậy?” Một bóng dáng cao lớn từ trong nhà lao vụt ra, chứng kiến tình cảnh trước mắt, thoáng ngây người, sau đó quay sang Haku, hỏi “Không bị thương chứ?”

“Vâng, em không sao.” Haku cười trả lời, nhìn Zabuzabaku cầm cũi thu lại tất cả mảnh vỡ, liếc sang Yukino, gật đầu ra hiệu cho nó vào trong trước.

“Cảm ơn người.” Bỏ lại một câu, Yukino đi như chạy, muốn nhanh chóng báo chuyện này cho Uri biết.

“Anh Kabuto?” Naruto sững sốt nhìn một màn trước mắt, cảm thấy khó có thể tin. Chẳng thanh niên có mái tóc xám bạc hiền lành từng đi tới tòa tháp cùng bọn họ, giờ lại cầm dao đâm thẳng vào tay mình, màu máu đỏ tươi văng tung tóe khắp nơi, cũng triệt để dọa Tsunade đang đứng gần đó. Thảm cảnh ngày xưa như tái hiện rõ mồn một trước mắt, làm cho bà sợ đến sắc mặt tái nhợt, gần như ngã khụy xuống.

“Chà, lâu lắm không gặp nhỉ.” Kabuto cười nhạt nhìn thẳng ranh tóc vàng trước mắt. “Về mặt ngu ngốc đó là sao chứ? Định hỏi tôi vì sao đứng ở đây ư?”

“Nhìn băng đeo đầu của hắn đi.” Jiraiya nghiêm túc nhắc nhở. “Hắn là thuộc hạ của Orochimaru.”

“Cái gì?”

“A, lại nữa. Quả nhiên cậu chẳng giống Sasuke – kun chút nào.” Kabuto cười nhạt. “Còn nhớ mấy lá bài về thông tin các thí sinh mà tôi từng cho cậu xem chứ? Trong đó có cả thông tin về cậu. Chính vì thế, tôi biết một điều rằng, cậu là một ninja chẳng có tài cán gì cả.”

“Khốn kiếp, vậy ra ngay từ đầu mọi thứ đều chỉ là đóng kịch thôi sao?” Naruto thoáng chốc nhận ra, mắt tròn trĩnh lên. “Anh tiếp cận bằng cách cho xem thông tin thí sinh, sau đó thì đi cùng đội với chúng tôi trong vòng hai kỳ thi, còn giúp đỡ tôi giải độc trong năm. Tất cả đều có mục đích sao?”

“Đúng.” Kabuto sáng khoái gật đầu. “Chỉ tiếc là con nhỏ tóc tím đó cảnh giác cao quá nên cuối cùng tôi phải về không, phải tham gia vòng đối kháng cuối cùng, còn ăn một trận đòn lớn.” Nhắc tới chuyện này, quanh người Kabuto như có sát khí tán mát, ánh sáng lóe qua từ tròng kính làm cho người khác không biết hắn đang nghĩ gì.

“Là anh đâm Uri – chan trước!” Trong mắt Naruto như có ngọn lửa bốc lên. Giờ thì cậu hiểu rồi. Nguyên bản vốn nghĩ là do Uri cậu ấy tức giận vì bị đả thương, nhưng giờ xem ra không đơn giản. Có khi nào ngay từ đầu cậu ấy đã biết chuyện này không? Và còn tên Kabuto, hiện tại lại theo Orochimaru tới đây gây sự, còn lừa bà Tsunade bỏ thuốc vào rượu tiên nhân hạo sắc!

“Ồ, có làm về mặt đáng sợ như thế thì cậu cũng vẫn chỉ là một genin dễ thương mà thôi. Quả thật con quái vật đang trú trong người cậu rất mạnh, nhưng giờ đứng trước sannin huyền thoại, nó chẳng là cái thá gì cả. Cậu bây giờ chỉ như một thứ côn trùng nhỏ bé.” Kabuto nheo mắt cười, giọng điệu vô cùng hòa nhã, từ nào từ nấy nói ra lại đều là đả kích người khác. “Cứ thử can thiệp vào xem, ta giết cậu liền.”

oOo

“Haku à.” Yukino thần thần nhìn về phía giường, nổi vui mừng khi đột phá cấp một nhanh chóng chuyển thành lo lắng buồn bã. “Uri lại hôn mê rồi, sẽ không... như vậy mãi chứ?”

“Đừng nói vậy.” Haku lúng túng đáp. “Uri là người kiên cường nhất tôi từng gặp, cô ấy tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cuộc sống vì những chuyện thế này.” Nói đến đây, trong lòng cậu cũng có chút do dự. Thật sự thì những điều xảy ra với Uri thời gian qua hoàn toàn vượt khỏi tưởng tượng của cậu. Cô gái có mái tóc tím bạc cười tự tin trao hai viên thuốc giúp cậu và anh Zabuza thoát nạn ngày đó, chỉ trong mấy tháng lại rơi vào hoàn cảnh này, làm sao có thể chấp nhận được? Hơn nữa, nguồn gốc mọi chuyện lại xuất phát từ cô bạn tóc hồng kia. Đối với Sakura, Haku cũng có chút ấn tượng, không chỉ vì màu tóc đặc biệt của cô ấy, mà còn cả mối quan hệ hài hòa và sự quan tâm chu đáo từ Uri. Còn nhớ ngày đó, trước khi rời đi xử lý đám người được Gato thuê tới, Uri còn không quên dựng một kết giới bằng nước bảo vệ Sakura. Quan hệ hai người rõ ràng rất tốt, là do mâu thuẫn sau này, hay do bản thân cậu phán đoán sai?

“Vậy còn cách nào không?” Yukino ngược mắt hỏi, cũng cắt ngang dòng suy nghĩ rối loạn trong đầu Haku. “Thương thế của Uri nặng nhất là ở mắt, tay và cổ họng. Cả ba đều không thể chữa sao?” Nói đến đây, giọng nó đã xen lẫn nước mắt.

“Tôi xin lỗi.” Haku rất muốn nói gì đó để an ủi, nhưng lại không thể phủ nhận sự thật đó, vô cùng xấu hổ cúi đầu. Các vết thương của Uri, cái nào cũng là trí mạng, ra tay đều không chữa cho người ta đường sống. Ngoài cặp mắt bị hủy hoàn toàn thì toàn bộ hệ xương tay cũng bị nghiền nát, lục phủ ngũ tạng nhiễm hàn độc, đứt dây thanh quản, lâm vào hôn mê sâu. Thời điểm xem xét hết các vết thương lớn nhỏ trên người Uri, trong đầu cậu chỉ xuất hiện một suy nghĩ. Đó là... tại sao bọn người đó không giết cô ấy luôn đi?

“Phần mắt và cổ họng tôi hoàn toàn không thể thay đổi gì được, về phía hai tay, trong trường hợp tệ nhất, tôi sẽ tập trung chữa khỏi một bên tay thuận của cô ấy, sau đó hướng dẫn kết ấn một tay.”

“Vậy à.” Tới mức này rồi sao? Yukino chớp chớp mắt, cố gắng để bản thân trở nên bình tĩnh nói lời cảm ơn với Haku. Vốn dĩ chuyện Uri có thể thi triển nhẫn thuật mà không cần kết ấn cũng không phải chuyện bí mật, nhưng vì tránh gây chú ý, trước mặt người ngoài, Uri vẫn làm mấy động tác tay tượng trưng. Cho đến hiện tại, ngoài trừ đội 7, có lẽ chẳng còn ai biết chuyện đó. Nhưng cho dù vẫn dùng được thuật, với một người cao ngạo như Uri, chấp nhận sống dựa vào người khác cả đời là một quyết định vô cùng kinh khủng. Phải làm thế nào đây?

Bầu không khí trong phòng dần lắng lại, chỉ còn tiếng hít thở nhàn nhạt. Đang lúc Haku đứng dậy định ra ngoài, người trên giường đột nhiên cựa quậy mũi chân, cái chân mỏng đắp phía trên trượt dài xuống, rơi trên nền đất, người kia cũng mấp máy môi, dần có dấu hiệu tỉnh lại.

Yukino mở to mắt, tức khắc bật dậy khỏi chiếc ghế, tiến lại gần phía Uri. Haku cũng chạy lại, chăm chú quan sát sắc mặt cùng biểu hiện của người trên giường, thuận tiện nhờ Yukino hỏi một chút về tình hình hiện tại.

[Uri! Người thấy trong người thế nào?]

[Khá hơn nhiều rồi.] Thần trí Uri có chút mơ hồ. Nặng nề lắc lắc đầu, nằng nặc. [Chúng ta đang ở đâu? Đã qua bao lâu rồi?]

[Vẫn ở chỗ Haku và Zabuza. Người hôn mê liền ba ngày rồi.] Yukino kích động trả lời. [Haku đã tìm rất nhiều thảo dược để chữa khỏi độc cho người, hiện tại trong người hết lạnh rồi chứ?]

[Ừm, đỡ hơn rất nhiều. Giúp ta gửi lời cảm ơn đến cậu ấy.] Uri cười khẽ. [Mấy ngày qua, vất vả cho các người rồi.]

[Đừng nói vậy.] Yukino hít hít cái mũi, giọng vui vẻ. [Buổi sáng hôm nay ta vừa thành công tấn thẳng cấp một, người liền tỉnh lại. Đây là vì muốn chúc mừng ta phải không? Người... sẽ không đột ngột hôn mê liền mấy ngày như lần trước nữa phải không?]

Nói hết câu, nước mắt Yukino đã muốn rơi đầy mặt. Cô hòng nó nghẹn đắng, bao nhiêu lời muốn nói chỉ hóa thành một câu đùa không chút hài hước. Thật tâm nó rất sợ hãi, sợ Uri lại không nói một lời liên bất tỉnh liền mấy ngày như lần trước, thậm chí suốt thời gian nó đóng kết giới thăng cấp cũng không tỉnh lại. Biết lần này có như vậy nữa không?

[Chúc mừng người! Đừng lo lắng nữa.] Uri không nhìn thấy gì, cũng chẳng nói được một câu thành tiếng, nhưng vẫn cố cười an ủi. [Được liệu của Haku rất tốt, ta có thể nhận rõ độc trong người đã tiêu tan hoàn toàn, cơ thể cũng không còn đau nhức, một chút nữa là có thể đi lại.] Im lặng một chút, nàng bất ngờ nói. [Hiện tại ta muốn nghỉ ngơi, người ra ngoài một lát được chứ? Yên tâm, lần này tuyệt đối không hôn mê nữa.]

Yukino thoáng chần chừ, sau đó cũng đáp ứng, rời khỏi căn phòng, thuận tiện đóng cửa lại, cùng Haku ra phía ngoài kể lại cuộc trò chuyện vừa xong.

Cả hai người đều không biết, ngay sau khi nghe được tiếng đóng cửa cùng âm thanh bước chân xa dần, khoe môi Uri mím chặt lại, từ kẽ mắt bị băng kín, một dòng máu đỏ thẫm ra.

Yonehara Uri, từ nay... chính là phế vật!

oOo

“Naruto!!!”

Tiếng hét của Tsunade vang vọng khắp cả khu đất rộng lớn. Hai mắt bà mở to nhìn cậu nhóc tóc vàng mới không lâu còn bị mình khinh thường, giờ đây lại làm một điều không ai ngờ tới – dùng chính thân mình làm mồi nhử, để con dao của Kabuto đâm xuyên qua bàn tay, và thành công tung một đòn rasengan cự li gần vào ngực hắn.

“Tôi nhất định sẽ không chết, cho tới khi trở thành Hokage.”

Hoảng loạn bỏ tới chỗ Naruto, trong đầu Tsunade không ngừng vọng lại câu nói này. Trước mắt bà lại hiện lên hình ảnh hai người thân yêu nhất, cả ước mơ, nụ cười cùng kiêu chiến đấu quên mình đó, đều giống với cậu nhóc trước mặt.

“Không được! Không được chết!”

Áp sát đầu cảm nhận được nhịp tim hỗn loạn dần có dấu hiệu biến mất của Naruto, Tsunade vừa nhanh chóng dùng chakra cứu thương, vừa khẽ lầm bầm, như nói với đối phương, lại như nói với chính mình.

Đối diện hai người, Kabuto cũng bị thương không gượng dậy nổi. Dầu cho năng lực tự phục hồi của hắn mạnh tới đâu, vết thủng trên ngực vẫn tiêu hao gần như toàn bộ sức mạnh, khiến hắn không thể làm gì ngoài nằm sấp trên nền đất. Tuy nhiên, về mặt Kabuto vẫn bình tĩnh đến đáng sợ, không ngừng đã kích Tsunade.

“Ha ha, cậu ta hết cứu được rồi. Tôi đã phá hủy hệ thần kinh của tim, bộ phận giúp biến chakra thành sức mạnh.” Kabuto cười thỏa mãn, bất chấp việc bản thân trông thảm hại tới mức nào. “Không có năng lực tự phục hồi kia, sớm muộn gì cậu ta cũng tiêu.”

“Câm miệng.” Tsunade không quay đầu lại, gằn giọng nói. “Ta sẽ giết người sau.”

Tay bà run run di chuyển khắp vùng tim, cảm nhận được cơ tim đã đứt lìa, mạch đập dần tắt, hai mắt tuyệt vọng tối sầm lại, trên tay không ngừng vận chakra cứu chữa.

Mà cũng thời điểm đó, sâu thẳm bên trong cơ thể Naruto vang lên một giọng nói trầm khàn. Đứng trước nguy hiểm bất ngờ xuất hiện, Kurama cũng có chút hoảng hốt. Không gian quanh người nó đã biến thành một màu đen sâu thẳm, không thể nhìn rõ được thứ gì, cả người cũng mệt mỏi như bị rút hết sức lực.

Đang lúc gằm gừ trong tuyệt vọng, một luồng sáng thánh khiết mang theo uy áp cường đại đột nhiên xuất hiện, rọi sáng cả một vùng trong kết giới, cũng thay nó chữa lành vết thương của Naruto. Nghi hoặc ngó quanh, Kurama nhanh chóng nhận ra luồng sức mạnh đó đến từ chiếc vòng màu cam sáng mà Naruto luôn nâng niu trên cổ tay. Giờ phút này, viên ngọc đính trên đó đang tỏa ra một luồng chakra rực rỡ mà êm dịu, từng chút một hồi phục vết thương trên người Naruto, cũng giúp Kurama dễ thở hơn không ít.

Chakra này... là của nha đầu tóc tím sao? Kurama tự hỏi, lại ngay lập tức phủ nhận. Không hẳn. Uy áp kia hắn từng gặp qua rồi. Nếu hắn nhớ không sai, luồng chakra được giấu bên trong, hẳn là có một nửa của nha đầu lông trắng nữa.

Nhận ra chuyện này, Kurama nhếch nhếch miệng. Vốn tưởng con bé nhà Yonehara đưa cái vòng tay này chỉ là thuận tiện trao đổi với chiếc vòng màu tím mà thắng ngọc tóc vàng tặng, nhưng xem ra ngay từ đầu chuyện này đã được định rồi.

Nói sao đi nữa, lần này đúng là phải cảm ơn hai người đó...

Trước lúc nhắm mắt, trong đầu Kurama dường như hiện lên khuôn mặt một con hồ ly trắng muốt kiêu ngạo không sợ chết trừng mắt với hắn, con người đỏ rực nhắm lại, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Tsunade bên ngoài vận dụng hết khả năng y thuật của mình, liều mạng cứu sống Naruto. Thời điểm cậu nhóc tóc vàng bất ngờ mở mắt đưa tay nắm lấy sợi dây chuyền của bà mà nói một câu ‘tôi thắng cuộc’, cảm xúc vỡ òa, nước mắt Tsunade lăn dài trên má. Bà tháo sợi dây chuyền trên cổ, nâng đầu

Naruto lên mà đeo cho cậu.

Phía bên kia, Orochimaru vừa đối phó với Jiraiya, vừa lo để ý tình hình bên này, thấy Naruto bị thương nặng như vậy mà vẫn không chết, từ trong họng rút ra một thanh kiếm, lao như bay về phía Naruto.

Thằng nhóc này, không thể lưu lại!

Trái ngược với bầu không khí chiến đấu nghẹt thở của những ninja này, ở một nơi xa xôi khác, đang có một bữa tiệc chúc mừng vô cùng náo nhiệt.

“Từ từ thôi, sắp tới rồi.”

Trong căn nhà nhỏ, mọi người đều vì sự tỉnh lại của Uri mà vui vẻ không ít. Zabuza cầm trên tay một đĩa thức ăn, vô cùng thuận thực bày trên bàn, lại đi tới tú lấy bát đĩa sắp ra. Đứng cạnh hắn, Haku đang bỏ gia vị vào nồi, thuận tiện đảo cháo thịt bên cạnh. Tiếng nồi niêu va vào nhau cùng với âm thanh lách cách không ngừng vang lên làm cho căn bếp trở nên náo nhiệt đầy sinh khí.

Yukino đỡ Uri bước từng bước tới bàn ăn, trên mặt không giấu được vui vẻ. Đặt nàng ngồi vững trên ghế xong, nó quay đầu, hăng hái tới chỗ Haku phụ việc. Đến đây được một tuần, Yukino căn bản đã không còn xa lạ gì với hai người họ, ngoài việc luyện tập thăng cấp, nó vẫn rất đề mắt tới việc phụ giúp Haku làm mấy việc cơ bản. Dù sao, nếu không có hai người này, việc sống sót ở một nơi xa lạ như Thủy quốc không thể nghĩ ngờ là một chuyện hết sức khó khăn.

Theo lời kể của Yukino, Uri căn bản cũng đã xác định được một chút tình hình hiện tại. Nàng tới đây tính đến nay vừa tròn bảy ngày, lần tỉnh lại đầu tiên là vào ba ngày trước, ý thức mơ hồ chỉ kịp xác định được nơi mình đang ở, sau đó liền tiếp tục hôn mê tới tận sáng nay, cũng vừa lúc Yukino hoàn thành tấn thăng cấp một.

Khe khẽ thở dài, Uri không tự chủ hướng mắt về phía âm thanh phát ra. Haku và Zabuza, một thời gian không gặp, thật khó để nhận ra bộ đôi sát thủ ngày nào lại có một mặt ôn hòa như vậy. Nhất là Zabuza, nàng có cố gắng đến mấy cũng không tưởng tượng được bộ mặt dữ tợn của hắn lúc nói ra toàn những lời dịu dàng này sẽ là tình cảnh quý dị tới mức nào. Mà nói không chừng bộ dạng hắn bây giờ cũng đã thay đổi, quyết chí tu tâm tích phúc. Nghĩ tới đây, khỏe mỗi Uri nhẹ nhàng. Thật sự, rất muốn được tận mắt nhìn thấy họ.

Đĩa thức ăn cuối cùng được bung ra, cả bàn đã ngập kín. Vì chú ý đến vết thương của Uri, Haku đã chuẩn bị rất nhiều món bổ dưỡng cho nàng, lại không tổn thương đến cổ họng. Không khí trong phòng mặc dù có chút ngưng ngưng khi toàn bộ câu trả lời cùng hỏi thăm của Uri đều phải thông qua Yukino mà nói ra, nhưng nhìn chung vẫn tạm ổn.

Qua lời kể của Haku và Zabuza, nàng cũng biết được không ít chuyện về bọn họ. Sau trận tử chiến với tên xảo quỷ Gato và suýt mất mạng trong tay hắn, Zabuza đã nhận ra được nhiều điều, cả về mục đích sống của hắn lẫn Haku. Bỏ luôn ý định đảo chính Mizukage, hai người cùng nhau tìm tới nơi này. Buổi sáng Zabuza sẽ vào rừng đi săn, chiều về cùng Haku hái thuốc. Mảnh đất trống bên ngoài được dành làm ruộng thảo dược, thỉnh thoảng cũng có người bị thương tới nơi này xin chữa bệnh, sau còn tặng cho Haku chút thức ăn, vài vốc bày tỏ lòng thành. Có thể thấy, cuộc sống của cả hai mỗi ngày trôi qua đều vô cùng thích ý, tựa như một cặp tri kỷ sớm ngày sống cùng nhau, sáng ra ngắm mặt trời mọc, cuối ngày xem mặt trời lặn. An nhiên thoải mái đến cực điểm.

“Chúng tôi được như hôm nay ít nhiều cũng nhờ cô ngày đó ra tay cứu giúp.” Zabuza nhìn Uri, nhẹ mỉm cười.

Cuộc trò chuyện từ một phía này cứ tiếp tục diễn ra. Uri đã chuẩn bị tinh thần trước, đối với việc mọi thứ đều phải nhờ Yukino, nàng không biểu hiện chút khó chịu hay áy náy, ngược lại tập quen, chôn sâu cảm giác bất lực vô hạn dưới đáy lòng.

Yukino không biết đến suy nghĩ biến chuyển liên hồi của Uri, chỉ một lòng lo cho cái dạ dày mấy ngày không ăn của người trước mặt, kéo sát ghế lại, ta một muỗng người một muỗng, nhanh chóng giúp Uri ăn hết một chén cháo loãng. Haku nói người mới ốm dậy không thể ăn đồ vật quá khó nuốt, huống hồ Uri lại còn bị thương cổ họng, ăn mấy thứ như cháo này mới được.

Bốn người cùng nhau vừa ăn vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã gần hết bữa. Yukino vừa dứt cho Uri một muỗng súp, nàng nuốt xong, mặt không biểu tình hỏi.

[Là súp cà rốt?]

[Đúng vậy.] Yukino thành thật gật đầu, chợt bưng tỉnh. [Quên mất. Để ta đổi cho người.]

Bình sinh Uri vốn kén ăn, ăn dưa không ăn rau, ăn khoai tây không ăn cà rốt, thịt chỉ ăn nạc không ăn mỡ, lại rất nhạy cảm với mùi vị. Chuyện nàng ghét cà rốt cũng đã từng đề cập qua với Yukino, nhưng vì trong các bữa ăn nàng đều là người nấu, Yukino ngoại trừ việc ở tiệm bánh ra thì hầu như không phải đụng tới bếp núc, nhất thời quên cũng là điều dễ hiểu.

Nhìn bát súp tỏa hương ngào ngạt trong tay, Yukino lén lút nghĩ thầm. Có phải do mắt không nhìn được nên các giác quan còn lại của nàng nhạy hơn không? Trong bát súp này còn có bơ, bột mì, khoai tây, hành tây và lá quế, mới ăn một ngụm nhỏ đã nhận ra đâu phải dễ?

Tất nhiên, đây cũng không phải chuyện lớn, bốn người không lâu sau đã kết thúc bữa cơm, Uri được đưa về phòng nằm lại, chuẩn bị cho một quá trình chữa trị lâu dài.

oOo

Sau trận chiến kinh hoàng giữa Tam Nin, Orochimaru rời đi với lời cảnh cáo cuối cùng của hắn. Tsunade vì kích hoạt giải Âm Phong Ấn, cùng với Jiraiya đã bị bỏ thuốc từ trước, đều không có ý theo đuổi đánh tới cùng nữa. Sau khi nghỉ ngơi hồi phục lại, bốn người một heo lên đường quay về làng.

“Không ngờ cậu thật sự thuyết phục được Tsunade.” Một trong hai vị trưởng lão – Koharu Utatane lên tiếng, cặp mắt già nua không giấu nổi kinh ngạc.

“Ha ha, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ ấy mà.” Jiraiya cười to, bộ dạng vô cùng đắc ý.

Naruto âm thầm hừ lạnh, cũng không để mấy người lớn này tiếp tục nói chuyện dư thừa, trực tiếp kéo Tsunade tới bệnh viện. Trên đường đi bọn họ có gặp qua cha con Shikamaru, tin Đệ Ngũ về làng cũng đang được thông báo khắp nơi cho lãnh chúa và mọi người trong làng biết.

“Là thằng nhóc này à?” Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Tsunade thấy bên trong có hai người, một nằm một ngồi, liền quay sang hỏi Jiraiya.

“Đúng vậy.” Thoáng liếc qua cô bé tóc hồng rút rè ngồi đó, còn có vẻ mặt né tránh của Naruto, Jiraiya có chút nghiêng ngả cười cười. Bọn trẻ thời nay a, luôn thích giận hờn như vậy.

Vì đã được ông báo trước về loại thuật mà Sasuke mắc phải nên gần như lập tức, trên tay Tsunade ngưng tụ một luồng chakra tỏa ánh sáng ảm áp, phủ lấy đầu Sasuke.

Ước chừng sau vài phút, bà bình tĩnh thu tay, trong ánh mắt kinh ngạc vui mừng của những người xung quanh, chàng thanh niên trên giường lơ mơ mở to cặp mắt đen láy.

“Sasuke – kun.” Sakura vẫn luôn ngồi đó quan sát, thấy cảnh này, mừng đến rơi lệ, nhảy vọt tới ôm chầm lấy Sasuke.

Naruto mắt lạnh nhìn hai người, hoàn toàn không có ý định xen vào, quay sang Tsunade. “Còn thầy Kakashi và Uri – chan nữa.”

“Đi thôi.” Tsunade thoải mái cười cười. Tâm tư của bà đủ tinh tế để nhận ra giữa Naruto và cô bé trước mắt này đang có khúc mắc.

Phòng bệnh của Kakashi chỉ cách đó một chút. Tsunade chữa xong, không chút khách khí buông lời đả kích. “Kakashi, tưởng ngươi thế nào, vậy mà để thua hai tên đó dễ dàng như vậy.”

“Tsunade – sama?” Kakashi vẫn chưa tỉnh táo lắm, mờ cặp mắt lơ lơ nhìn Tsunade.

“Trúng phải Tsukuyomi từ hậu duệ mang sharingan chính thống kia mà. Cũng không thể trách cậu ta.” Jiraiya cười nhạt.

“Chuyện đó để sau đi. Vẫn còn một người nữa.” Trong lòng Naruto dâng lên một cảm giác bất an khó hiểu, không nhịn được lên tiếng thúc giục.

Ba người cùng đi xuống sảnh chính bệnh viện, thấy Naruto vẫn không ngừng lại, Tsunade nghi hoặc hỏi. “Ngươi đi đâu thế?” Không phải nói còn một người nữa sao?

“Uri – chan... chỗ cậu ấy ở có chút đặc biệt.” Naruto cười gượng đáp. Đúng lúc này, Rock Lee từ đâu chạy vọt tới chỗ cậu, gấp gáp hô. “Naruto, cuối cùng cậu cũng trở lại!”

“Lee?” Chưa kịp mặt nhiều nhưng Naruto cũng nhận ra Lee là một người rất nhiệt tình tốt bụng, không nỡ bỏ qua lời chào của cậu ấy. Để lại cảm xúc hoang mang trong lòng, Naruto hỏi. “Vết thương của cậu thế nào rồi?”

Tsunade thoáng liếc cậu bé ăn mặc kỳ quái này, tầm mắt lơ đãng lia tới phía sau lưng cậu ta.

Dùng cả điện xung trị liệu? Xem ra thương thế trước đó không nhẹ đâu.

Ngừng một lát, Tsunade chợt mở to mắt nhìn Lee, đang định mở miệng hỏi, câu trả lời với Naruto đã làm kinh động cả ba người.

“Vết thương của tớ đã hoàn toàn bình phục. Nhưng có chuyện không hay xảy ra rồi! Nhà giam chỗ Uri, đã bị thiêu cháy mười ngày trước.”

Cái gì?

oOo

“Có thể bắt đầu rồi.”

Trên bãi đất trống, Uri và Haku ngồi đối diện nhau, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Yukino đứng cách đó không xa đang di chuyển đến chỗ này một chiếc bàn chất đầy dược liệu, còn có bóng băng vài và nước sạch.

Nghe được hiệu lệnh của nàng, Haku hít thở mấy cái, ra hiệu cho Yukino đặt chiếc bàn xuống, bản thân phát tay, năm ngón bên tay phải lập tức hóa thành những con dao bằng băng, dưới ánh mặt trời lóe lên một luồng sáng bảy màu, xinh đẹp mà lạnh lẽo đến cực điểm.

“Sẽ rất đau, cố nhịn.”

Thấp giọng báo một câu, Haku cầm lấy bàn tay trái của Uri, đặt lên chiếc bàn đá trước mặt, không nói hai lời trực tiếp chém xuống.

Uri cảm nhận được đau đớn trên tay, thân mình hơi run rẩy. Từ sau khi rời khỏi Konoha, đôi tay này của nàng đã không còn nhận biết được gì nữa. Vì không muốn để tình trạng này kéo dài mà dẫn tới bại liệt không thể một lần nữa cử động lại, hằng ngày Haku đều dùng nước thuốc xoa bóp hai cánh tay, hiện tại trực tiếp dùng lưỡi dao rạch từng ngón, nàng thậm chí có thể cảm nhận được đến những mảnh xương trong đó cũng được tiếp xúc với không khí rồi.

Đứng bên cạnh nhìn rõ từng sự việc xảy ra, Yukino cũng thấy hãi hùng. Cảm xúc này qua đi, lại bị nỗi giận dữ thay thế. Nó vốn biết đám người đó ra tay độc ác, nhưng không nghĩ mức độ lại nghiêm trọng như vậy. Đôi môi đỏ hồng khẽ mím lại, cặp mắt hồ phách tán ra sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

Không chỉ Yukino, đến người trực tiếp mở miệng vết thương là Haku cũng không nhận được hít một hơi khí lạnh. Bên dưới lớp da mỏng manh, tình cảnh hoàn toàn là huyết nhục mơ hồ, các mảnh xương bị nghiền nhỏ trong quá trình di chuyển đều chạy tán loạn khắp nơi, có chỗ xương bị dồn nén, cộm lên một cục nhỏ, có chỗ lại chẳng thấy một mảnh nào. Nói không ngoa, với tình trạng hiện tại, có thể cảm cánh tay của Uri cuộn tròn lại cũng không phải chuyện lạ.

Mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng Haku cũng chỉ sững sờ vài giây, lập tức chuyển tâm vào vết thương, bôi được cảm máu xong liền cẩn thận gỡ các mảnh xương nhỏ ra, cố gắng ghép lại thành hình.

Vì đã thống nhất với Uri trước mắt lo cho bàn tay thuận của nàng để tiện kết ấn nên Haku cũng không đụng tới các nơi khác. Ngày hôm qua Yukino cũng đã nói rõ mọi chuyện với cậu, kể cả việc Uri có thể dùng thuật mà không cần kết ấn. Trước mắt phương pháp chữa trị cho loại thương tổn này cậu vẫn chưa chắc chắn thành công, nên đây được coi như một loại may mắn trong hàng đồng xui xẻo. Thử với bàn tay trước, nếu thành công sẽ thực hiện với cả cánh tay. Còn ngược lại, trong trường hợp tệ nhất, cậu sẽ để Uri vận dụng phương pháp nén chakra điều khiển đồ vật, mặc dù khó khăn hơn rất nhiều so với hoạt động trực tiếp, nhưng ít nhiều cũng sẽ giảm áp lực cho cô ấy.

oOo

“Tớ xin lỗi...”

Naruto ngồi lặng trong căn phòng tối mịt, ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa không đủ hắt lên người cậu, chỉ mơ hồ thấy được trong vòng tay khum tròn kia đang ôm một vật.

Đó, là tấm ảnh duy nhất bọn họ chụp chung.

Trong ảnh có năm người. Hai bên ngoài là cậu cùng Sasuke, đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau. Chính giữa là hai bàn tay nắm chặt của cặp thiếu nữ một tím một hồng, trên mặt cả hai đều nở nụ cười rạng rỡ. Phía sau, thầy Kakashi đặt tay lên đầu hai thằng con trai, khuôn mặt vẫn khuất sau chiếc mặt nạ, nhưng khóe mắt cong cong kia đã bán đứng tâm tình của thầy.

Nhìn bức ảnh này, trí nhớ Naruto như thủy triều dâng lên, từng nhiệm vụ, từng kỷ niệm của đội 7 dần hiện lên trong đầu cậu, rõ ràng như vừa mới xảy ra.

Lần đầu tiên làm bài khảo sát, cả đội bốn người hợp lực phá chuông của thầy Kakashi, thành công thông qua khảo hạch, mà kế hoạch đó, vốn đều nhờ chủ ý của Uri – chan.

Nhiệm vụ ở Sóng quốc, họ đụng độ toàn những ninja nguy hiểm sở hữu thứ năng lực mang tên ‘huyết kế giới hạn’, lại có thể từ từ tìm được đường sống trong chỗ chết, cùng nhau phối hợp phá vỡ thủy cầu giải cứu thầy, đối phó đám ninja được thuê tới thay Zabuzza, sau cùng nghênh ngang trở về trong sự hoan hô vui mừng của người dân Sóng quốc.

Nhiệm vụ nhặt cỏ trồng khoai, cậu vì muốn ganh đua với Sasuke, nhắm mắt làm ngơ vùng tay liền đi cả ruộng thảo dược, bị bà chủ nhà dần toi tả, Uri – chan chỉ cười bất đắc dĩ thoa thuốc cho cậu, còn dạy cậu nhận biết hình dáng thảo dược.

Nhiệm vụ trông chó cho chủ trang trại, cậu vẫn chứng nào tật nấy, chọn bằng được con chó lớn nhất. Kết quả, nó cũng là con hung hăng nhất, kéo cả dây cả cậu vào khu vực cấm nơi nơi là bãi, kết quả kích cho ngòi pháo nổ tung bùng, suýt nữa thì cậu đã không thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai. Khi đó, vẫn là Uri – chan vừa trách cứ vừa băng bó cho cậu. . .

Từng cái từng cái xuất hiện trước mặt Naruto, lúc này cậu mới nhận ra, không biết từ khi nào, trong những nhiệm vụ của cả đội, hình bóng cậu ấy luôn nổi bật nhất, cũng là người để ý quan tâm cậu nhất.

Nghĩ nghĩ, lại liên hệ tới chuyện mới xảy ra, Naruto cay đắng khóc. Ngoại trừ lúc nhỏ bị dân làng đuổi đánh, đây là lần đầu tiên cậu rơi lệ vì uất hận. Tại sao? Cố gắng tìm cho được người, rồi cuộc trải qua bao nhiêu chuyện, thành công đưa bà ấy về làng thì lại nhận được tin người mình lo lắng nhất đã chết! Đã chết! Uri – chan đã bị thiếu chết rồi!

“Xin lỗi, xin lỗi cậu nhiều lắm!” Cấn răng bật ra mấy chữ, trong mắt Naruto như có lệ khí xẹt qua, cậu nhắm mắt lăm bầm, hai tay nắm chặt. “Những kẻ dám bức tử cậu, một người ta cũng không tha!”

oOo

Giữa lúc Konoha đang ngàn hồi vạn chuyển vì đủ thứ chuyện, ở một nơi khác, hai ninja đang thông thả lên thuyền. Một trong hai người thân hình vô cùng cao lớn, vác theo thanh đại đao quấn chặt trong băng vải. Người còn lại vóc dáng thấp hơn, nhưng cổ khí chất vượt trội kia lại khiến bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh thường. Thuyền rời bến được một lúc, tên cao to mới mở miệng.

“Không lâu nữa sẽ tới Thủy quốc. Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, ngươi dò ra mục tiêu cụ thể rồi chứ?”

Người còn lại vẫn đứng im như vậy, cũng không liếc mắt qua. Sau vài giây trầm mặc, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng truyền tới.

“Đền đòi Kanto.”

Giữa con sông rộng, gió bất thành linh nổi lên, cuốn bay tà áo choàng của hai người. Trên đó dường như còn thấp thoáng vài đám mây màu đỏ, đẹp đẽ mà quý dị.

oOo

Uri ngồi trên ghế, đối diện là một chiếc bàn đặt hai rổ hạt dẻ. Công cuộc chữa trị của Haku đã kết thúc từ mấy ngày trước. Sau khi cẩn thận xem xét, gỡ nối lại trật tự từng khớp cùng với hàng trăm mảnh xương nhỏ, Haku chỉ có thể lắc đầu kết luận không còn cách nào khác. Vốn dĩ Uri đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nghe được lời này nếu nói không thất vọng thì không đúng, nhưng nàng cũng tuyệt không đau khổ đến mức dùng nước mắt rửa mặt, sau khi nghỉ ngơi lại một đêm, tràn đầy quyết tâm ra chỉ thị cho Yukino lên đường quay trở lại Konoha cùng với mười phân thân khác, một lần nữa lãnh đạo và mở rộng phạm vi tiệm bánh Miura vốn bị nàng cho đóng cửa từ lúc thiết lập phong ấn hóa hình. Tích tiểu thành đại, một khi nơi này trở nên lớn mạnh và hoàn toàn biến thành một cơ sở ngầm đủ để nàng vừa lòng, khi đó nàng sẽ quay trở lại, lật ngược ván cờ và cho bọn người kia sống không bằng chết.

Vừa nghĩ, Uri vừa cẩn thận đẩy luồng chakra của mình tiến đến tách vỡ một hạt dẻ. Đây là phương pháp luyện tập hiệu quả, nhưng lại rất khó khăn. Thay vì dùng chakra xuất đòn đánh địch, nàng phải điều khiển những vật thể tĩnh này tự chuyển động qua năng lượng tinh thần, thật sự không phải khó bình thường, nhưng nàng biết, đây đã là tốt lắm rồi, cũng bất chấp đau đớn mà thực hiện. Công việc tách hạt dẻ vốn dễ dàng, nay lại trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Căn nhà lúc này vô cùng yên lặng. Haku đã cùng Zabuzza vào rừng săn thú, hái thuốc. Yukino sau khi ổn định việc ở tiệm bánh, cương quyết dùng bản thể quay lại đây với nàng.

Vừa nghĩ, bên tai liền truyền tới một loạt tiếng bước chân từ phía cửa. Yukino ôm theo một chồng bát nhỏ tiến vào, cẩn thận lại gần hỏi thăm nàng, lại sắp cơm trưa ra cho Uri ăn trước.

Ăn xong không bao lâu, một cảm giác buồn ngủ đánh úp lại. Uri ra hiệu cho Yukino, mình thì bước chậm vào phòng ngủ.

Thực tế, từ sau khi các vết thương có cảm giác trở lại, đau nhức ở mắt và cánh tay luôn tra tấn nàng đến không ngủ được, phải dùng đến cả thuốc an thần tẩm trong đồ ăn. Hiện tại được hiệu đã bắt đầu, tốt xấu gì nàng cũng muốn mình có một tương ngủ duyên dáng.

Nằm xuống chiếc giường bông ấm áp, Uri mỉm cười, dần chìm vào giấc ngủ.

Gian ngoài, Haku vừa trở lại, đem về rất nhiều dược thảo. Cúi xuống nhìn rổ hạt dẻ đã được tách vỏ bỏ ngay ngắn trên bàn, cậu không khỏi kinh ngạc tán thưởng. Không lâu sau, Zabuzza cũng trở về, còn vác thêm không ít thịt sống. Ba người nhanh chóng xử lý bữa trưa, lại nghỉ ngơi một giấc rồi vào làng giao dược liệu, chỉ để Yukino ở lại trông coi nhà cửa.

Qua vài tiếng, bên ngoài truyền đến một cỗ khí tức lạ. Yukino vốn tưởng đó là người bệnh đến xin chữa, vừa thoáng nhìn ra liền ngăn cả người, trong mắt không giấu được sát ý. Nó niệm thuật biến hình làm mất đi hết các đuôi, trong chớp mắt xuất hiện trước cửa chính, ngăn lại bước chân của hai kẻ lạ mặt.

“Cả hai người. Lập tức đứng lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ở Thế Giới Ninja* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.